

ДЖОН НАНС

ЧАСОВНИКЪТ НА ПАНДОРА

Превод от английски: Андрей Андреев, 1995

chitanka.info

*На капитан Джеймс Нанс, братовчед и колега пилот,
и на преподобния Джералд Прийт, един велик католически
пастор — и двамата мои истински братя.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В тази книга, както в авиацията, е използвано времето Z („Зулу“), което представлява универсалното координирано време, известно още като време по Гринуич.

ПРОЛОГ

Професор Ърнест Хелмс се върна по заснежената горска пътека, излезе на полянката и застина — на петдесетина метра пред него някакъв тип се опитваше да разбие колата му.

Паркира там преди час, нарами видеокамерата и тръгна да снима красивата баварска зима, за да я покаже на семейството си. И през ум не му мина, че нещо подобно може да се случи: наоколо нямаше жива душа.

Но непознатият — едър мъжага в раздърпан униформен гащеризон — определено не се шегуваше. Така усърдно човъркаше ключалката на вратата с някакво желязо, че дори не забеляза появата на Хелмс.

Професорът спря и набързо прецени ситуацията — знаеше си, че не е в особено добра форма, а и крадецът бе поне двацет години помлад от него. Само че подобна наглост би разярила всекиго.

Докато гледаше стъписано и се чудеше как да постъпи, до ушите му достигна усилващо се бръмчене на хеликоптер. Остана на място още миг, а после, без да му мисли, пусна торбата с камерата на земята, втурна се напред и шляпайки в хлъзгавия сняг, се развика:

— Я да не ми пипаш колата! Махай се веднага!

Крадецът се сепна и обърна глава. Хелмс спря. Почуди се какво ли ще направи непознатият сега. Той обаче явно се смути и не помръдна. Гледаше уплашено ту към Хелмс, ту към небето и отчаяно се мъчеше да отвори колата. Видя му се по-скоро объркан, отколкото страшен.

Хеликоптерът вече беше почти над тях. Крадецът погледна отново нагоре и сложи ръка над очите си, за да вижда по-добре. Направи крачка назад и се препъна, но бързо се изправи и продължи да отстъпва. Хеликоптерът рязко се снижи и намали скорост. Мъжът разбра, че са го забелязали, и хукна към близките дървета.

Пилотът се поколеба — беше съзрял колата през снежната вихрушка, вдигната от перките. Пътникът в кабината също се взираше

в нея. После машината тръгна подир беглеца и постепенно изчезна зад клоните на дърветата, а бръмченето на мотора бавно заглъхна.

При появата на хеликоптера Хелмс инстинктивно понечи да се скрие — хукна обратно към горичката, настъпи чантата с камерата и картончето с името и адреса му се откъсна. Когато после се върна и си взе чантата, то остана да лежи на земята.

Стигна до колата. По дръжката на вратата имаше дълбоки резки — онзи явно не беше професионалист.

Обърна се и погледна към дърветата, зад които бе изчезнал хеликоптерът. Спомни си емблемата от едната му страна и униформеното облекло на крадеца.

Всичко му стана ясно.

Сто на сто е избягал затворник! Затова искаше да му задигне колата.

Сърцето му биеше лудо. Изведнъж му прималая. Зави му се свят, усети стягане в гърдите. Успя да отключи колата, тръшна се на седалката и си пое въздух.

Хеликоптерът все още се чуваше — явно кръжеше наблизко. Ами ако принудят беглецът да се върне тук? Не беше много разумно да стои в колата с ключа на стартера, пък нямаше и оръжие.

Намести се зад волана и затвори вратата. Тъкмо понечи да завърти ключа, когато колата се разтърси от внезапен удар. Обърна се рязко наляво и срещна обезумелия поглед на непознатия, побягнал оттук преди броени минути.

Кръвта забушува във вените му. Направи отчаян опит да запали, но нищо не се получи.

С изблещени от ужас очи непознатият блъскаше по прозореца. Ударите по стъклото заглушаваха бръмченето на приближаващия хеликоптер.

Хелмс поклати глава — нямаше да го пусне. Опита се да успокои треперенето на ръката и пак взе да върти ключа на стартера, ала нещо не беше в ред. Класическият кошмар — уж бягаш панически от зловеца сянка, а не можеш да помръднеш.

Лицето на непознатия изчезна за миг и отново се появи. Последва още по-силен трясък — мъжът удряше по прозореца с камък. Стъклото се пропука, Хелмс завъртя докрай ключа и колата най-сетне запали.

Лъхна го студен въздух; в стъклото бе зейнала дупка. Напила лоста за скоростите, натисна здраво съединителя и включи рязко на първа.

Край главата му се разлетяха ситни парченца стъкло. Настъпи газта докрай и вече отпускаше съединителя, когато една ръка се провря през прозореца и се вкопчи в яката му.

Професорът стисна ръката и гневно я изблъска навън. Пришпори колата и се понесе по тесния път към магистралата. Видя в огледалото как мъжът се строполи на земята и дори не направи опит да стане и да го последва. От ръката му течеше кръв.

Хелмс измина няколко километра и пулсът му се поукроти. Отби встрани и провери дали видеокамерата с филма, предназначен за сина и снахата в Мериленд, е на задната седалка. Там си беше. Въздъхна с облекчение и се укори, че прекара цели шест месеца от отпуска си в Хайделбергския университет, а чак в последния момент тръгна да снима баварските пейзажи. След два дни пътуваше обратно за Щатите.

Преди да излезе на магистралата, намали скоростта и се огледа. В долния край на счупения прозорец забеляза нещо, което прикова вниманието му. Нащърбеното стъкло под дупката беше опръскано с кръв, явно от онзи побъркан тип в гората.

Ърнест Хелмс едва сега усети пареща болка в лявата си китка и в следващия миг го полазиха ледени тръпки — опакото на ръката му бе прорязано от дълбока рана.

1

Майнц, Германия

Петък, 22 декември, 13:50 ч (1250 Z)

Стиснал нервно телефонната слушалка, капитан Джеймс Холанд отново погледна към часовника на нощното шкафче. Оставаше съвсем малко време до полета, а още чакаше да го свържат със САЩ. Заедно с раздражението му растеше и тревогата, предизвикана от сутрешния факс.

След десет минути празнично настроеният екипаж ще го чака във фоайето, за да извървят заедно отсечката до гарата и да вземат влака за летище Франкфурт. Разстоянията бяха нищожни и всички знаеха пътя, но по протокол командирът трябва да се яви навреме и да поведе парада.

Телефонът запращя в ухото му. Къде се бе дянал този лекар — нали в съобщението пишеше „спешно“? Разгъна факса и го прочете отново с надежда да разбере нещо повече.

До кап. Дж. Холанд, „Хилтън“ — Майнц. Д-р Дейвид Уилингам моли да се обадите спешно отн. резултати от скорошни изследвания. Тел. 214-361-1076/ „Далечни полети“.

— Доктор Уилингам не е тук в момента — провлече най-сетне ленив глас от другия край. — Искате ли да оставите съобщение?

Дявол да го вземе! Не му се говореше с телефонистки.

— Обажда се капитан Джеймс Холанд от Германия. Доктор Уилингам ме е търсил сутринта. Ще звънна пак след около час. Непременно трябва да говоря с него. — Понечи да затвори, но внезапно се сети: — Можете ли да го откриете по пейджъра?

Връзката обаче беше прекъснала.

Холанд затвори телефона със свито сърце. Контролният преглед преди три дни уж бе рутинен — една обикновена сонограма на простатата. Нямаше никакви особени симптоми, никакви показания за рак или други болести, но за да го търси докторът спешно...

Погледна отново часовника — 1:54 ч. Оставаха още шест минути.

Сгъна факса и го прибра в джоба си. Оправи си вратовръзката и приготви пътническата си чанта. Върху задължителната бяла риза облеche униформено сако с четири златни нашивки и постави багажа си на сгъваемата ръчна количка. Спря за миг пред голямото огледало край вратата и неохотно прецени външността си. Тъмните сенки под очите безмилостно издаваха възрастта му — четирийсет и шест години.

Сандра първа забеляза, когато на лицето му се появиха бръчки и торбички. Тогава бяха още женени и тя го караше да си направи пластична операция — подмяташе му уж шеговито, че не искала съпруг, който с всеки изминал ден заприличва все повече на Линдън Джонсън.

После го напусна, но причината съвсем не беше във външния му вид.

Чувстваше се стар, уморен и съсипан. Предстоеше му самотна и тягостна Коледа. Колегите му допреди малко са пазарували подаръци и сигурно ще са весели и възбудени чак до Ню Йорк. Идеше му да им каже: „Много важно, че е празник“, но бе решил никому да не разваля настроението.

Шестчасовият полет над Атлантическия океан се очертаваше като истинско мъчение — не му стигат тревогите за здравето, ами и Дик Роб ще е втори пилот. Сигурно вече е във фойето и с присъщото си нахалство флиртува с младите стюардеси и следи стрелките на часовника като началник-влак. Младокът от отдел „Въздухоплавателна инспекция“ бе изпратен да инспектира полета на „Боинг 747-400“, управляван от по-старшия Холанд. От два дни само критикуваше всяко негово действие и му късаше нервите.

Но Холанд както винаги щеше да премълчи.

Веднъж се опита да обясни на Сандра що за специалисти са инспектиращите командири.

— Всички тия големи началници от „Въздухоплавателна инспекция“ ги правят командири, преди да са набрали необходимия

стаж. Извършват контролни полети и преценяват качествата на редовите пилоти.

— Май много-много не ги обичаш — каза тя.

— Повечето са разбрани хора, но някои твърде бързо се самозабравят и почват да философстват. Опияняват се от властта си и вместо да обучават, гледат само да критикуват. И колкото *по-млади* са, толкова повече се надуват.

Роб напълно отговаряше на описанието. Холанд влезе в асансьора и с кисела усмивка установи, че ще пристигне две минути по-рано.

Дик Роб го пресрещна на излизане от асансьора, погледна многозначително часовника си и попита дали ще излетят по разписание.

— Доколкото знам, да — отвърна Холанд и в същия миг разбра, че се е хванал на въдицата.

— Греша, има закъснение! — победоносно обяви Роб. — За всеки случай говорих с управата преди половин час. Предполагах, че и ти вече си проверил, но с изненада научих, че въобще не си се обаждал.

Трябвало да се подмени някакъв повреден вентил и затова самолетът за Ню Йорк щял да излети с 30 минути закъснение — в 16:30 ч — с 245 пътници на борда.

Навън се сипеше пухкав сняг и през прозорците на влака се откриваше красива зимна гледка, но Роб не й обърна никакво внимание. По целия път до Франкфурт си придаваше важност и поучаваше Холанд, че едно от задълженията му като командир е да поддържа постоянна връзка с ръководството, когато самолетът е на чуждо летище. Холанд слушаше, кимаше възпитано и се опитваше да сдържа гнева си, но устните му посиняха от усилието. Това не убягна от погледа на Роб и като приближиха летището, той въздъхна снизходително — за него Холанд беше вече бита карта.

Холанд пък го смяташе за нафукано копеле.

На летището се разделиха: Роб отиде да извърши обичайните проверки, а той се отправил към изхода. Мина през терминала, сляп и глух за оживлението наоколо, погълнат от мрачни мисли за резултатите

от изследванията. Винаги бе завиждал на малцината пилоти, които умееха да забравят личните си проблеми по време на полет, но той самият така и не успя да постигне подобно самообладание. Откакто Сандра го напусна и срина разклатения им брак из основи, някаква болезнена вътрешна пустота се загнезди в него като постоянен спътник. Как ли ще понесе сега и новите тревоги?

Стигна изход 34 и през прозорците съзря внушителния силует на боинга. Крилете бяха затрупани със сняг, но почистващите съоръжения чакаха наблизко. Спомни си за катастрофата на „Еър Флорида“ във Вашингтон през 1982 г. — самолетът не бил отскрежен преди полета. Трябваше да провери дали Роб е проконтролирал премахването на обледяването.

Намери свободна телефонна кабина и започна да звъни на AT & T.

На няколко метра от портала Рейчъл Шъруд отметна дългите си кестеняви коси и изведнъж се усети, че е зяпнала непознатия така, както някои мъже зяпаха нея. *Непристойно поведение за сътрудничка на Лий Ланкастър, посланик на САЩ в няколко държави.* Оправи дискретно полата си и отново огледа залата, леко раздражена от закъснението на шефа си — вече десет минути стоеше права на убийствено високите си токчета и се мъчеше да го открие сред празнично настроената тълпа. Тогава забеляза едрия американски пилот до телефонните автомати. Облегнал ръка на преградката между кабините, той нервно барабанеше с пръсти по опушеното стъкло — личеше си, че нещо го измъчва. По четирите нашивки на раменете му позна, че е капитан. Не я забеляза — май не забелязваше нищо в момента. Пленена от тъмносините му очи, тя се шмугна скришом в една от отсрещните кабинни, за да го разгледа по-отблизо. Внезапното вълнение, което я обзе, предизвика смут в душата ѝ. Никога преди не бе правила подобно нещо.

Просто умирам от скука, намери си оправдание тя и продължи да го гледа настойчиво.

Беше висок поне метър и деветдесет, с гладко избръснато лице, гъсти вежди, натезжали клепачи и четвъртитата челюст, а тъмнокафявата му коса бе прошарена на места. Погледът ѝ се задържа върху

широките му плещи, сетне се премести на гърдите му — имаше чудесна физика. Но очевидно нещо го тревожеше. Внезапно ѝ се прииска да отиде да го утеши, без да подозира, че Джеймс Холанд цял живот бе събуждал подобни желаня у жените.

Капитанът изпъна великолепните си рамене, затвори телефона и въздъхна с облекчение. Дълбоката бръчка мигновено изчезна от челото му. Проведеният разговор като че ли бе разрешил проблемите му. Дори се усмихна, докато си слагаше шапката със златен ширит.

Когато мина край нея, Рейчъл извърна глава с надеждата, че не е забелязал как го зяпа, но после се осмели да го погледне отново. Усети лек дъх на одеколон и приятният горски мирис доразпали въображението ѝ. Дано се окаже командир на нейния самолет!

Къде беше Лий, за бога? Тъкмо посегна към клетъчния телефон в чантата си, и го видя да крачи забързано към нея по дългия коридор.

Петнайсет минути по-късно капитан Джеймс Холанд започна обичайните подготвителни процедури в кабината си. Не можеше да откъсне мислите си от разговора с доктор Уилингам, с когото най-сетне успя да се свърже от летището.

— Имаше някаква сянка на сонограмата и реших, че трябва да дойдеш да я повторим, но изобщо не съм предполагал, че ще те подплаша.

— Не... само си помислих, че може да е нещо сериозно. Аз съм в Германия на полет и ме откриха чак тук, за да ми предадат съобщението ти. Да си призная, доста се стреснах.

— Съжалявам, капитане.

— Казваш, че имало сянка. Като при тумор ли?

Напрегнат докрай, очакваше да чуе най-лошото — рак на простатата. От страх си беше поставил диагнозата сам и смяташе, че ще му се наложи да се оперира. Да, но ако остане после сексуален инвалид? Чувал бе подобни ужасни истории, а не си представяше живота без секс — без способността да доставиш удоволствие на една жена. Нищо че откак Сандра го напусна, водеше почти монашески живот.

Но онова беше временно, а сега може да е за цял живот!

— Капитане, радвам се да ти съобщя, че е станала грешка. Ти си в отлично състояние — продължи лекарят. — Когато проверих отново, разбрах, че тревогата е фалшива. Онова е било чужда сонограма.

— Значи съм здрав? — попита Холанд.

— Напълно. Съжалявам, че те изплаших.

— И няма нужда от втора сонограма?

— Поне в близката една година — не. Не се притеснявай повече. Весела Коледа.

Холанд му благодари и въздъхна с облекчение.

С усмивка изпробва педалите, прокара ръка по централната конзола и провери различните ръчки и бутони. Чувстваше се като амнистиран затворник; сякаш бе възкръснал от мъртвите. Само Роб можеше да помрачи настроението му сега.

Ще наgrabя първата по-прилична жена, която ми се изпречи на пътя, засмя се той и му олекна.

Докато насочваше радара, взе дълго отлагано решение — ще тръгне отново по жени. Омръзна му да живее сам. И най-вече да спи сам.

Дребен човечец с оредяла коса и вехт куфар се отдели от опашката пътници пред вратата на самолета и се облегна на стената на ръкава, дишайки тежко. Скоро към него се приближи висока червенокоса стюардеса, хвана го под ръка и попита лошо ли му е.

Професор Ърнест Хелмс погледна Бренда Хопкинс и отговори с известно затруднение:

— Нищо... ми няма. Просто... изведнъж ми прималя.

— Ще ви помогна да се качите. На кое място сте?

— Не искам да ви... заразя... настинал съм...

Тя го хвана здраво и взе куфара му. Краката му сами я последваха.

На вратата на самолета Бренда смигна на старшата стюардеса и поведе пътника към мястото му. Той се потеше обилно, макар че вътре бе прохладно, а вън — направо студено. Пулсът му беше ускорен, сигурно имаше грип. *Ще го настаня и веднага ще отида да си измия ръцете,* реши Бренда.

* * *

Мушнал ръце в джобовете на палтото си, Дик Роб се възхищаваше от величествения „Боинг 747“ на заснежената стоянка. Блестящата алуминиева обшивка отразяваше слънчевите лъчи, които едва проникваха през снежните облаци над Франкфурт. „Куантъм“ бяха платили над 700 милиона долара за четири „кита“ — така пилотите наричаха този модел с три класи и 365 места. Огромната птица бе същинско чудо — една неимоверно голяма машина, способна да издигне над 350 тона метал, хора и гориво при едно-две действия на пилота.

И ето, ръководител на полета бе не друг, а той! Може да е на трийсет и две години и да няма летателен опит, но в диспечерската заповед пишеше именно неговото име.

Наблизо профуча мотокарна платформа с багаж и разпръска кал. Роб отскочи назад.

Холанд сигурно вече беше в кабината. Добър пилот, наистина, но от съвсем друго поколение и вече в залеза си.

Разбира се, никой не може да се равнява с мен. Аз съм Дик Роб, жестокият авиационен инспектор!

Харесваше му репутацията на страшилище — всички го гледаха с респект. Авиационният инспектор бе освободен от задължението да лети като редови пилот и така избягваше ежедневната опасност да допусне сериозна грешка от неопитност. Доставяше му страхотно удоволствие да „надцака“ редовите пилоти, особено по-възрастните с хиляди летателни часове зад гърба си. Дъртите свраки от рода на Холанд си ги биваше, но прекалено разчитаха на собствения си опит и Дик използваше всеки повод да ги злепостави. Правеше му голям кеф да го наричат „Балтията“. Беше си заслужил достойно прякора.

Разбира се, сега щеше да остави Холанд сам да дава командите и да взима решенията — в края на краищата целта на полета бе да определи доколко пилотът е подготвен за конкретния вид самолет. Но докато подпише последния ред в летателната книжка на Холанд и го обяви годен за командир, формално той ще е командирът — „шефът“ — на полета.

Роб се подсмихна. За екипажа бе доста смущаващо да работи с двама командири, но нямаше как. За да получи разрешение да лети с пътници на борда, пилотът първо трябва да бъде изпробван като летец, а единственият начин това да стане, е да го поставиш под зоркото око на инспектирацията командир.

Всъщност никога не е ясно *кой* дърпа конците...

Роб погледна часовника си. Стига се е разсейвал. Предстояха двамайсет минути работа по кабината и още пет часа полет — достатъчно, за да накара Холанд хубавичко да се поизпоти, преди да му подпише досието. Властта над пилота и контролът над грамадното чудовище направо го възбуждаха.

Силният вой на четири мощни двигателя привлече вниманието му и той спря захласнат до стълбичката. Друг 747 боботеше надолу по пистата и огромното му туловище бавно се издигаше във въздуха.

По-хубаво от секс дори! — заключи Роб.

Сложната хореография, необходима, за да излети самолет на голяма авиолиния, достигна кулминацията си към 4:30 ч. Дежурните, широко усмихнати и с шарени коледни шапчици на главите, отведоха последните отрупани с пакети пътници до самолета. Стюардесите също бяха в празнично настроение. Повечето имаха доста години стаж и им се полагаше коледен отпуск. Прибираха се у дома в зимния следобед, а отвъд океана ги очакваха съпрузи, деца, приятели, топли огнища и грейнали елхи.

Вратите се затвориха, облещаването бе отстранено от крилете и „Куантъм“-66 потегли по южната писта на летище Франкфурт, откъдето се издигна величествено в сумрачното небе.

2

На борда на Полет 66

Петък, 22 декември, 17:10 ч (1610 Z)

Устремен на запад, „Куантъм“-66 прелиташе над английската брегова линия, когато звънецът на стюардесите прозвуча в кабината на командира — неведнъж, а пет пъти поред.

Вътрешният правилник не предвиждаше подобен сигнал. Джеймс Холанд и Дик Роб се спогледаха тревожно. Холанд вдигна интеркома.

— Капитан Холанд.

— Капитане, обажда се Линда от 2Б. Мисля, че един от пътниците има сърдечна криза.

— Много ли е зле?

— Възрастен човек е. Бренда му оказва първа помощ. Беше му лошо още като излитахме, а сега изведнъж се катурна на седалката. Дадохме му кислород, но той почти спря да диша.

— Проверихте ли дали няма лекар в самолета?

— Има, един швейцарец. Каза, че ако искаме да спасим човека, трябва веднага да го закараме в болница.

— Добре, Линда, дръж ни в течение.

Предусетил решението на Холанд, Дик Роб побърза да се свърже с контролната кула.

— Център Лондон, тук „Куантъм“-66. Имаме спешен случай на борда. Моля за незабавно насочване за принудително кацане. — Обърна се към Холанд и повдигна вежди въпросително. Знаеше, че го е изпреварил с решението, но беше сигурен, че Холанд не би протестираше.

Нямаха избор.

— Да кацнем на Хийтроу — предложи бързо Холанд. — Поискай приоритетно обслужване и медицински екип.

Роб повтори искането и получи новите условия за захода. В същото време Холанд зададе курс към Лондон и започна снижение с

автопилота. Изписа инициалите на Лондон на бордовия компютър и натисна бутона за активиране. Самолетът пое наляво. Дик Роб скръсти недоволено ръце и се облегна назад.

— Соло изпълнения ли ще правиш? — попита с подчертано негодувание той.

— Моля? — учуди се Холанд.

— В инструкцията е записано, че непилотиращият пилот обслужва компютъра. Сега аз съм непилотиращият пилот.

Холанд го погледна в очите. Дори Роб да е решил да се заяжда, нямаше за кога да спорят.

— Извинявай, Дик, но ти говореше по радиото, а случаят е спешен — каза той с едва прикрита неприязън и посочи компютъра. — Моля те, задай на компютъра курс директно към Лондон и да се приготвим за захода.

— Виж, така вече може — отсече Роб.

В свободното пространство между туристическата и бизнес класата стюардесите и групичка разтревожени пътници се суетяха около дребния мъж, проснат на пода. Бренда Хопкинс — червенокосата стюардеса с лице на топ манекенка, която помогна на Ърнест Хелмс да се качи на самолета — бе коленичила край него и се опитваше да му вдъхне живот. Редуваше дишането уста в уста с масаж на сърцето, за да изтласка достатъчно кръв към мозъка. Косата ѝ бе разрошена, униформата изпоцапана, а чорапите скъсани, но единственото, което я вълнуваше, бе да спаси живота на пътника.

Спомни си тренировките: вкарваш пет пъти въздух в устата му, изчакваш, после с резки, силни тласъци почваш да помпаш сърцето — петнайсет пъти.

Правеше го от десет минути без почивка и вече се бе изморила, въпреки всекидневната гимнастика.

Надвесен над нея, швейцарският лекар наблюдаваше усилията ѝ, но нито веднъж не предложи да я замести. Изпитваше безсилен гняв, че не разполага с необходимите инструменти, и трескаво обмисляше други възможности. Аптечката на самолета се оказа отчайващо бедна — липсваше дори дефибрилатор, най-необходимият уред в случая.

Когато самолетът зави и започна да се спуска, мъжът на пода издаде слабо хриптене и гърбът му леко се повдигна, сякаш се опитваше да диша сам. Лекарят прилепи ухо до гърдите му и долови слаби, неритмични удари на сърцето, но те бързо утихнаха.

— Почти го бяхме спасили — каза той на Бренда.

Тя си пое дълбоко дъх и избърса с ръка челото си. Подпря плешивата глава на Хелмс на скута си и започна да диша отново в устата му. Стараеше се да не мисли от какво е болен. Изпитваше ужас от СПИН, тежък грип и от куп други заразни болести, които се предават чрез пряк контакт.

Но нали цял живот бе мечтала да стане лекар, а един бъдещ лекар първо трябва да се научи да се оправя с подобни процедури? Пътникът беше в критично състояние. Не можеше да си позволи да мисли за последствията.

Център за ръководство на въздушното движение, Лондон

Триста и петдесет километра на югозапад радарът в центъра за ръководство на въздушното движение на Лондон отбеляза, че „Куантъм“ се насочва право към Хийтроу. Дежурният събщи на началника си и властите предприеха всички необходими мерки за принудително кацане. Осигуриха медицински екип, уведомиха митническата и емиграционната служба, свързаха се със самолета.

Помощник-инспекторът в правителствената здравна служба прие съобщението и тутакси се залови за работа. Провери часа на кацане, местонахождението на самолета и името на болния пътник. Записа информацията в служебния бележник и започна да обмисля процедурата. Американски самолет пристига неочаквано от Германия с болен пътник на борда. Предполага се, че става въпрос само за сърдечна криза, но защо да рискува? Негово задължение бе да опазва Англия от носители на заразни болести, макар че, откакто откриха тунела под Ламанша и влаковете тръгнаха през него, беше все едно да държиш под ключ вратата на съборена ограда. Но поне му гарантираше сигурна работа.

Погледна към компютъра и се поколеба дали да не свери данните с германските си колеги. Нямахше да е излишно, но надали бе уместно да използва компютъра. По телефона май си беше по-сигурно.

Позвъни в Министерството на здравеопазването във Франкфурт и за щастие попадна на служител, който говори английски. Каза му, че просто прави рутинна проверка: предполагаема сърдечна криза, човекът дори може да не е жив, когато пристигне, липсват индикации за нещо вирусно или заразно, но за всеки случай иска да провери дали нямат епикриза на пътника или някакви сигнали за инфекциозно заболяване.

— Германец ли е? — попита служителят от министерството.

— Американец. Мисля, че се е качил на самолета във Франкфурт. Казва се Ърнест Хелмс, възрастта му не се знае.

Настъпи продължително мълчание и англичанинът си помисли, че линията е прекъснала. Но германецът изведнъж се обади с коренно различен, напрегнат глас.

— Сигурен ли сте, че името му е Хелмс? Ърнест Хелмс?

— Да, преди малко ми го съобщиха от самолета. Защо?

Германецът пренебрегна въпроса.

— Дайте ми номера си, ще ви се обадя пак.

— Някакви проблеми ли има?

— Трябва да проверя нещо. Моля ви, дайте ми номера си.

Озадачен, англичанинът му продиктува телефонния си номер.

Бон, Германия

Десет минути по-късно, в невзрачния си кабинет в сградата на федералното правителство в Бон, дребният чиновник Хорст Цайтнер затвори телефона, отпусна се на стола и вторачи неவிждащ поглед в украсената с дипломи стена. Не обърна внимание нито на чашата горещо кафе на бюрото, нито на младата служителка, седнала на дивана в очакване на инструкции.

Всичките му усилия да запази в тайна случилото се в Бавария бяха отишли на вятъра. Не можеше да си представи по-лошо развитие на нещата. От няколко часа уреждаше дискретното издирване на един особено опасен индивид. С риск да загуби службата си превиши правата си и помоли полицията да наблюдава главните пътища до големите летища. Нареди да търсят човека главно в Щутгарт, където бяха открили резервация на негово име за ранен вечерен полет до САЩ. Предприеманите спешни мерки обясни с националната

сигурност. След като преградиха всички възможни изходи от Щутгарт, макар и притеснен, Цайтнер зачака, убеден, че професор Ърнест Хелмс няма как да им се изплъзне.

Но ето че се бе изплъзнал. Намериха колата му, взета под наем, на летище Франкфурт — явно бе решил да хване по-ранен самолет и друга авиокомпания бе приела билета му.

Цайтнер се ядосваше на себе си. Как не се сети за друго летище? Сега можеше само да информира министъра, което всъщност отдавна беше длъжен да стори. Вече нямаше никакъв шанс да запази случилото се в тайна, но не биваше да замесва и Англия. Ако там избухне голяма грипна епидемия и стотици хора умрат само защото германското правителство не е уведомило своевременно британското, ще последва невероятен дипломатически скандал, който ще съсипе и неговата кариера. Проблемът бе възникнал в Германия и германците трябваше сами да си го решат, като въведат строга карантина.

С други думи, Хелмс — жив или мъртъв — не биваше да каца в Англия.

Цайтнер въздъхна и посегна към телефона. От страх стомахът му се беше свил на ледена топка. Времето си течеше, а той не можеше да овладее положението.

Ръката му се разтрепери, докато набираше номера. Сега министърът ще трябва незабавно да уведоми англичаните.

В самолета капналата от умора стюардеса и швейцарският лекар решиха, че все още има надежда за Ърнест Хелмс. Сърдечните удари бяха слаби и неравномерни, но поне доловими. Можеше и да оцелее, но само ако го предадат на грижите на квалифициран екип, и то в следващите няколко минути.

Макар че докторът два-три пъти смени Бренда в усилията ѝ да съживи Хелмс, тя изнесе по-голямата тежест и сега седеше на пода мръсна и разчорлена, а главата на Хелмс лежеше в скута ѝ. Тя постави нежно ръка върху разголената му гръд и за миг притвори очи. Искаше да внуши на сърцето му да продължава да бие.

Случилото се ѝ изглеждаше нереално и страшно. Явно, че за да окажеш спешна медицинска помощ, се изисква много повече самообладание, отколкото си представяше. Може би в крайна сметка

лекарската професия не бе за нея. Слава богу, че все пак на борда имаше истински лекар.

— Боже — отвори очи тя и се взря в безжизненото лице, — дано оживее!

Старшата стюардеса Барб Ролинс позвъни по интеркома в пилотската кабина, за да съобщи последните данни за състоянието на Хелмс, и се учуди, че ѝ отговориха и двамата пилоти. Гласовете им бяха напрегнати. Джеймс Холанд ѝ благодари, затвори телефона и се обърна към Роб, за да продължи прекъснатия спор. Намираха се на около петдесет и пет километра от Лондон и Роб искаше първо да се отправят към Ламанша и да изхвърлят част от горивото, за да намалят теглото.

— Няма време — възпротиви се Холанд. — На борда умира човек!

Роб поклати гневно глава.

— Нима смяташ да приземиш самолет на стойност сто и шейсет милиона долара със свръхтовар, та евентуално да спасиш един пътник? Трябва да източим гориво, за да намалим теглото за кацане, както е предвидено в инструкцията.

Холанд го погледна и по червенината на лицето му и вирнатата брадичка се опита да изчисли доколко твърдо ще отстоява решението си. Приземяването със свръхтовар по принцип бе забранено, освен в спешни случаи. Само че това си беше спешен случай, а и конструкцията на самолета позволяваше подобно кацане, при положение че се извърши достатъчно плавно.

Все пак Роб имаше последната дума.

— Може да не си съгласен, Дик, но това е моето решение. Ще опра в полосата с вертикална скорост под метър и половина в секунда — съвсем прилична скорост. Нищо няма да му стане на самолета.

— Ще ни трябва разрешение за кацане със свръхтовар, което ще отнеме часове! — Гласът на Роб бе изтънял от негодувание.

Холанд се облегна назад.

— Добре, а *ти* какво предлагаш? — Идеята да кръжи трийсет минути, за да изхвърля гориво за десетки хиляди долара, докато на борда умира човек, му се струваше направо идиотска.

Роб подскочи като ужилен. Холанд искаше да се отърве от отговорност за негова сметка.

— Дай да се разберем, капитан Холанд — размаха длани пред лицето му той, — решенията взимаш ти, а аз само ги оценявам. Ако държиш да забиеш самолета в земята с целия свръхтовар, вместо да източиш малко гориво, твоя воля!

— Да, но не аз, а ти си се разписал за полета — припомни му Холанд лаконично.

— А ти управляваш самолета — изстреля Роб, — тъй че нямам *никакво* намерение да взимам решения вместо тебе!

Холанд го погледна право в очите.

— Е, тогава бъди така любезен да си мълчиш и не ми досаждай повече!

Директорът на лондонската служба за управление на полетите застана тихичко зад гърба на дежурния, който ръководеше приземяването на „Куантъм“-66. Дежурният не го забеляза — инструктиреше екипажа за по-нататъшно снижение до 1500 метра и завой до 180 градуса. „Куантъм“ беше следващият самолет, който трябваше да кацне на Хийтроу. Всички останали самолети бяха пренасочени, а медицинският екип и противопожарните съоръжения вече чакаха на полосата. Принудителните кацания не бяха толкова необичайни, но при спешен медицински случай на борда всички служби обединяваха усилията си. Дежурният изцяло бе съсредоточил вниманието си в успешното приземяване на американския самолет и неочакваното потупване по рамото го накара да подскочи.

Обърна се да наругае досадника и се озова лице в лице с шефа си.

— Къде се намира „Куантъм“ сега? — попита директорът.

— Насочих го между третия и четвъртия завой по схемата за кацане — отговори диспечерът. Подразни се, че началникът му не го оставя спокойно да си гледа работата, ами го отвлича с приказки.

— Изпрати го в зоната за изчакване и помоли командира да ни се обади на честотата на тяхното управление в Маями. — Директорът му подаде хартийка, на която пишеше „124,35“. — И не излъчвай тази честота в ефира.

Дежурният се сепна, свъси вежди и погледна началника си. Усъмни се, че е чул добре.

— Много се извинявам, сър... Какво точно казахте?

Директорът въздъхна дълбоко. Задачата му не беше лека. Притеснен, че другите в стаята могат да чуят, той се наведе над диспечера и повтори инструкциите на ухо.

— Очаквам да изпълниш нарежданията ми веднага! — заповяда той, стисна зъби и остави без отговор питащия поглед на дежурния.

— Подход, тук „Куантъм“-66. Наблюдаваме пистата. Разрешете визуален заход. — Гласът на пилота прозвуча едновременно от високоговорителя и в слушалките.

Диспечерът нагласи микрофона си.

— „Куантъм“, налага се да ви изпратя в зона за изчакване. Разрешавам изчакване на радиал 200 градуса от Лондон, на 18 километра, с десни завойи и 18-километрови отсечки между завоите. Поддържайте 450 метра. Ще ви помоля да се прехвърлите на честотата, която компанията ви използва за... — Обърна се към директора, който тихо му подсказа отговора. — Преминете на честотата на вашето управление в Маями, за да можем да говорим поверително.

След кратко мълчание дълбоко озадачен глас с американски акцент попита:

— Лондон, наистина ли искате да *изчакаме*? Не знаете ли, че имаме пътник с тежка сърдечна криза и животът му виси на косъм?!

Диспечерът остана вкаменен. Какво можеше да каже? Та нали командирът бе съобщил за спешен случай на борда!

Директорът надяна слушалки на главата си и се включи в разговора.

— Капитане, тук подход Лондон. Разбрахте ли инструкциите за изчакване? — Гласът му беше крайно различен от този на дежурния, много по-властен.

Озадачен, Джеймс Холанд трескаво прехвърли наум всички възможни причини за подобна промяна в курса, но не успя да намери приемливо обяснение. Нали нямаше въздушен трафик по трасето им? Какво ли се е случило?

Натисна бутона на предавателя.

— Лондон, разбрахме инструкциите ви, но... дявол да го вземе, *не можем* да чакаме повече! Заради вас ще умре човек!

— Капитане, ако обичате, следвайте инструкциите. Колкото по-бързо се прехвърлите на посочената честота, толкова по-скоро ще получите обяснение.

Холанд погледна надясно към съседа си. По лицето на Роб също бе изписано пълно недоумение.

— Поеми управлението, Дик. Влез в определената зона за изчакване, докато прослушам тая проклетата честота.

За разлика от друг път Роб прие задачата без възражение.

Холанд се разрови между документите си, откри листа с търсената честота и се включи на нея. Веднага му се обади същият авторитетен глас, представи се по име и ранг и премина към същината на проблема:

— Капитане, германското Министерство на здравеопазването е уведомило британското, че един от пътниците ви е бил заразен с особено тежък и опасен грип. Нямам повече информация, но поради опасността от зараза трябва да се върнете във Франкфурт за необходимата обработка и карантина. Вашата компания вече е уведомена, че британското правителство ви отказва кацане в Англия.

— Заради един *grip*! — учуди се Холанд. — От двайсет и пет години съм пилот и за пръв път чувам подобно нещо! Под карантина се поставят отделни хора, а не цели полети! Поне да свалим човека със сърдечна криза от самолета, а после ще върнем останалите обратно, щом компанията така желае!

Чу се шум от настройване на радиопредавателя, последван от въздишка.

— Съжалявам, капитане, това решение е взето от британското правителство, на най-високо равнище, и не подлежи на обсъждане.

— Защо, по дяволите, поне не получим помощ за болния?!

Директорът отговори с нетърпящ възражение тон:

— Капитане, не ви ли е минавало през ум, че сърдечноболният и заразеният пътник може да са едно и също лице?

— Сигурен ли сте? Знаете ли името на заразения пътник?

— Ще ви кажа само, че става дума за един и същ човек, но не мога да ви съобщя името в открит ефир. Предполагам, че имате достатъчно гориво да се върнете до Франкфурт при положение, че сте заредили за трансатлантически полет?

— Да, но, грип не грип, болният пътник ще умре, докато стигнем там!

— Съжалявам, не можем да направим нищо повече. Сега се върнете на предишната честота и ще ви свържем пак с Центъра в Лондон, за да получите направление на изток.

— А какво ще стане, ако все пак кацна на Хийтроу? — сопна се Холанд. — Нима ще ни изпозастреляте по кратката процедура?

Усети колебание у човека отсреща и се запита дали онзи тайничко не се надява той да постъпи точно така. Но директорът продължи с още по-властен тон:

— Подобна постъпка от ваша страна би била крайно неразумна. Ще предизвикате международен скандал, самолетът с всичките пътници и екипажа ще бъде задържан с часове на пистата, а накрая пак ще ви принудят да отлетите за Германия. После ще трябва да отговаряте пред вашето правителство, че сте нарушили вътрешните въздухоплавателни норми на чужда държава, и ще изгубите правоспособността си на летец. Така или иначе, болният пътник ще получи медицинска помощ във Франкфурт, а не тук.

— Надявам се, че разговорът ни се записва! — разгневи се Холанд.

— Разбира се, сър. И повярвайте ми, аз съжалявам не по-малко от вас, че съм принуден да действам по този начин.

Минаха няколко секунди, докато Холанд се поуспокои.

— Значи ще бъдем изолирани, така ли? Двеста четирийсет и пет пътници и дванайсетчленен екипаж? И то само заради един глупав грип?

— Да, във Франкфурт. Не знам подробностите, но трябва да побързате — казаха ми, че всички на борда се нуждаят от незабавно лечение, за да не избухне епидемия.

— Добре — каза само Холанд. Цялата история му се струваше невероятна, дори фантастична, но явно нямаха избор.

Прехвърли радиото на предишната честота, даде знак на Дик Роб да поеме разговора с диспечерите и се замисли над току-що получената информация.

Значи човекът със сърдечната криза е жертва и на грипен вирус. И какво от това? Двете нямат нищо общо помежду си.

Ами ако имат?

Грабна телефона и набра номера на врата 2-ляво. Барб Ролинс се обади веднага.

— Барб, нашият инфарктен беше ли болен от нещо, когато се качи в самолета?

Тя се замисли и си спомни как Бренда помагаше на Хелмс да влезе и да седне на мястото си.

— Да — каза след кратко мълчание. — Не се чувстваше добре. Защо?

— Просто досадни въпроси от летището. Ще ти обясня след малко — отвърна бързо Холанд, обзет от тревожни мисли. Германците искаха да ги върнат и да ги поставят под карантина, за да предотвратят епидемия. Ама че приятна вест!

Още си блъскаше главата над създалата се ситуация, когато Роб му събщи, че са получили разрешение за полет до Франкфурт, и започна да вкарва данните в компютъра.

Та нали грипът е вирус? Как се лекува вирус?

Нещо не беше наред.

3

Близо до летище Хийтроу, Лондон

Точно в 16:48 ч английско време, когато „Куантъм“-66, пропъден от унизителния официален отказ на британските власти пое курс към Франкфурт, обитателят на малък апартамент в невзрачен тухлен блок на пет-шест километра от летището позвъни в лондонското бюро на Си Ен Ен.

Докато чакаше да го свържат, младият човек нагласи спирачката на инвалидната си количката и буквално се разтрепери от възмущение — едва ли друг следеше и документираще радиокомуникациите на Хийтроу по-внимателно от него! Разполагаше с повечето преки телефони на Си Ен Ен и Би Би Си, тъй като от години им предоставяше поверителна информация от летището и им продаваше записи на разговори въздух-земя.

Гордееше се, че успя да се добере до честотата на управлението в Маями преди командира на полет 66. Направи бърза сверка със Световния авиационен справочник, обади се в офиса на „Куантъм“ в Далас, настрои приемника си на съответната честота и вече записваше, когато пилотът се свърза с въздушния контрол.

Погледна касетата в ръката си и се усмихна доволно. Кой ли ще предложи най-много за нея? Ситуацията беше уникална: цял самолет хора, изложени на някакъв страшен вирус, ще бъдат принудително поставени под карантина! Истинска сензация — Си Ен Ен ще я грабне веднага! Изгаряше от нетърпение да види как водещият в Атланта ще оповести на цял свят новината, която не друг, а той ще им съобщи пръв!

На борда на Полет 66

Посланик Лий Ланкастър барабанеше с пръсти по кожената облегалка на седалката и размишляваше над получената откъслечна информация. Не намираше нищо странно в това, че се отклоняват към

Лондон заради критично болен пътник. Последвалото съобщение обаче, че се връщат във Франкфурт, за да получат по-добра медицинска помощ, му се стори направо абсурдно.

Беше проследил усилията за спасяване на болния и знаеше, че животът на нещастника виси на косъм и всяка секунда е фатална. Кой нормален пилот ще лети цял час обратно до Германия, след като Хийтроу е само на няколко минути път?

Ясно, че нещо не бе наред. Обзе го тревога — колкото и да е невероятно, може именно той да е причината за цялата бъркотия. Та нали половината арабски свят искаше главата му! Дали връщането във Франкфурт не е всъщност опит за отвлечане?

Усети, че Рейчъл Шъруд го наблюдава. Почти винаги успяваше да разчете мислите му, от което дори му ставаше приятно. Бивша стипендиантка на Роудс, тя бе невероятно интелигентна и умееше да пише такива блестящи речи, че заслужаваше да работи в президентския екип, а не в неговия.

Но Рейчъл не познаваше лютата ярост на шиитите и дивия фанатизъм на враговете му, тъй че този път трудно би разгадала мислите му.

Отвлечане! Не, това е просто абсурдно! — каза си. И все пак...

Пред погледа му за сетен път изплува зловещата картина на онази взривена кола в Мадрид миналата година. Въпреки предупрежденията да бъде извънредно предпазлив в Испания, свежият пролетен ден и собствената му самонадеяност го подмамиха да се поразходи из града. Помоли един служител от посолството да закара колата до резиденцията и тръгна пеша. Та нали все пак напук на всички заплахи бе оцелял без драскотина цели десет години! Вярваше, че благодарение на упорството си вече е станал неуязвим.

Минути по-късно експлозията достигна до ушите му. Мощната бомба, поставена под таблото, разкъса на парчета и шофьора, и колата. Поредният протест срещу испанското правителство, гласеше последвалата официалната версия, без въобще да споменава името на Ланкастър. Ала никой не се съмняваше, че именно той е бил набелязаната жертва.

Погребението беше същински кошмар: вдовицата изпадна в истерия и обвини лично него за трагедията.

Ланкастър изтръпна от ужасния спомен. Разтърси глава, потърка слепоочията си и погледна към Рейчъл. Колко е красива, помисли си. Дори строгото ѝ облекло не може да прикрие подобно съвършенство. Компанията на хубави жени винаги му доставяше физическо удоволствие и близкото им присъствие го изпълваше с приятна топлина.

Самолетът промени леко курса си и той отново се замисли над сегашния проблем. Американският посланик Лий Ланкастър, известен с усилията си за постигане на примирие между Израел и арабските страни и за подобряване на икономическите взаимоотношения между тях, отдавна беше заклеймен като кръвен враг на исляма. За шиитите нямаше никакво значение, че е признат учен и специалист по ислям. Самият той трудно можеше да изброи всички терористични организации, националности, отцепнически групировки и какви ли не други, зарекли се да го убият. Но въпреки високата цена той отказа да стане пленник на мерките за сигурност. Ходеше по ръба на бръснача, постоянно се оглеждаше и знаеше, че всеки момент може да се подхлъзне.

Семейството му някак свикна с опасността, ала това не бе спокоен живот. Джил Ланкастър не се чувстваше удобно в ролята си на типична съпруга на дипломат, вечно усмихната, без да се оплаква от нищо. Беше ѝ противно вечно да прикрива страха си, че следващия път съпругът ѝ ще се прибере у дома в ковчег, покрит с националното знаме.

Той въздъхна и се огледа наоколо.

И така, спихаха ли ме най-сетне, или тая параноя ще ме доведе до лудницата?

Не, терористите не залагат на непредвидими случайности като сърдечни кризи, реши той.

Но ако не е отвличане, тогава какво, е? Възможно ли е някаква друга заплаха да го очаква във Франкфурт?

— Би ли ми направила една услуга? — обърна се към Рейчъл.

— Разбира се, Лий.

Наведе се към нея и се опита да потисне възбудата, предизвикана от уханието на парфюма ѝ.

— Тук има нещо гнило — прошепна в ухото ѝ. — Трябва да узнаем какво точно се е случило и дали няма нещо общо с мене. —

Видя тревогата в тъмнокафявите ѝ очи и реши да я поуспокои: — Не вярвам аз да съм причината, но това връщане във Франкфурт ми се струва доста странно.

— Да отида ли да разговарям с пилотите?

— Първо намери старшата стюардеса, обясни ѝ кои сме и се постарай да разбереш какво става.

Рейчъл прикри уплахата си с несигурна усмивка, откопча предпазния колан и се изправи на стройните си крака.

Джеймс Холанд покри с длан слушалката на сателитния телефон и се обърна към другия пилот.

— Дик, явно сме в центъра на дипломатическа престрелка, искаш ли да поемеш разговора с компанията?

Като сянка на отминаващ облак мигновена паника пробягна по лицето на Роб и също така бързо изчезна.

— Кажи ми само какво искат от нас — отвърна той и веднага осъзна, че е изтърсил глупост. Естествено, че Холанд ще му предаде нарежданията от Далас дума по дума.

Холанд довърши разговора по телефона и поклати глава в почуда.

— Тия, нашите, съвсем са се оплели. Според директора на управлението германското правителство е поискало да се върнем във Франкфурт, а пък немците твърдят, че не са карали англичаните да ни отказват кацане. Държавният департамент също разследва инцидента, но и оттам не обясняват нищо, погрешно сме били разбрали.

— *Кой какво е разбрал погрешно?*

— От страна на англичаните имало само препоръка, а не отказ за приземяване.

— Ама че препоръка!

— Така реагирах и аз. Лошото е, че не ни казват нищо със сигурност. — Холанд се намръщи и започна да изброява на пръсти. — Никой не знае какви мерки смятат да вземат във Франкфурт, какво лечение ще приложат, ако има други заразени, и доколко е опасен този грип. А вицепрезидентът на компанията, вместо да се занимава със случая, дреме на ранчото си край Тексаркана с изключен телефон. Директорът обеща да ни се обади, щом научи нещо ново.

Интеркомът иззвъня и стресна Роб.

— Командирът ли е? — попита разтревожен глас.

— Кажи-речи. Тук е инспектирацията командир. — Усети объркването на стюардесата и погледна Холанд, който се правеше, че не чува нищо. Глупаво ще е точно сега да ѝ обяснява разликата, реши Роб и намести слушалката на ухото си. — Вторият пилот е. Какво има?

— Обажда се Ди от първа класа. С нас пътува един американски посланик. При мен е сътрудничката му и задава въпроси, на които не мога да отговоря. Да я доведе ли при вас?

— Разбира се. — Роб натисна бутона, който отключваше вратата. Знаеше много добре, че само командирът има право да разреши влизане в кабината. Телефонът на Холанд беше включен, значи бе чул разговора. Искаше да види реакцията му, но реакция не последва.

Потънал в дълбок размисъл, Холанд само се размърда и го погледна безизразно.

Намираха се на 10 000 метра височина над Ламанша, съвсем близо до Холандия. Имаха разрешение от тамошната контролна кула да продължат към Франкфурт. Нищо друго не можеха да направят в момента.

— Та къде отиваме? — наруши неловкото мълчание Роб.

Холанд сви рамене и мълчаливо посочи напред. И на двамата им беше ясно, че Франкфурт е единствената им възможност.

Бон, Германия

Само за петнайсет минути новината плъзна из коридорите на властта: предприемаха се спешни мерки във връзка с опасна заразна болест, а никой от правителството не беше уведомен. Дребен чиновник от Министерството на здравеопазването на име Цайтнер си позволил да ангажира националната полиция в безплодно издирване на някакъв човек — евентуален носител на опасна зараза, а после помолил министъра да окаже натиск върху англичаните, за да не разрешат кацане на полет 66. Министърът последвал съвета му, без да се консултира дори с канцлера, и в резултат се създаде едва ли не политическа и дипломатическа криза. Тревогата, че правителството ще бъде злепоставено, ако пресата надуши гафа, накара канцлера да свика

спешно заседание, на което въпросният Цайтнер и неговият разтреперан началник да дадат обяснения.

Цайтнер намести синята си вратовръзка на райета и се изправи като пред инквизитори. Край масата в заседателната зала, облицована с пищна тъмна ламперия, седяха министрите от кабинета на канцлера, а самият той, подпрял с ръка брадичката си, гледаше застрашително човека, предизвикал поредното сътресение в и бездруго нестабилното правителство.

— Слушам ви, хер Цайтнер — процеди през зъби канцлерът с леден глас.

— Преди два дни в Бавария американският професор Хелмс, преподавател в Хайделберг, е бил заразен с изключително опасен грип след директен контакт с болен служител на лабораториите „Хауптман“. Бяхме уведомени за случая от директора на баварския клон. — При вида на строгите лица насреща си Цайтнер се почувства още по-неуверен. — Надявахме се да открием професора, преди да е стигнал до някое летище или населено място, за да го поставим под пълна карантина. Смятахме, че ще успеем да овладеем положението, но усилията ни се провалиха и сега цял самолет с пътници е изложен на заразата.

— Професорът показал ли е вече признаци на заболяването?

— Той е тежко болен и според нас симптомите му се дължат на грипа, който е причинил и сърдечната криза.

— Грип да причини *сърдечна криза*?! Добре ли чух, че става дума за грип? — Канцлерът не отместваше пронизващия си поглед от него.

— Доколкото разбрах, този вид грип така натоварва организма, че ако човек е предразположен към сърдечни заболявания, стресът може да предизвика инфаркт — измънка Цайтнер.

— А как се е заразил професорът?

— От кръвта на един изследовател от „Хауптман“, който се опитал да разбие колата на Хелмс, счупил прозореца и се порязал на стъклото. Пилотът на служебния хеликоптер видял колата и успял да запише номера ѝ. Предполагаме, че професорът е бил в пряк контакт с кръвта на лаборанта и така е прихванал вируса.

Канцлерът се размърда в стола си и махна с ръка, за да отклони предлаганата му чашка кафе.

— А лаборантът още ли е болен?

Цайтнер се поколеба, преди да продължи. Спомняше си разговора с директора на „Хауптман“ в Бавария.

— Починал е от усложнения на болестта.

Навъсеното лице на канцлера се смръщи още повече.

— Цайтнер, искам да сме наясно: доколкото си спомням, „Хауптман“ е фармацевтична фирма, която се занимава с биологически изследвания, нали така?

Цайтнер кимна.

— Оттам ви уведомяват, че един човек трябва да бъде поставен под карантина, защото е бил в контакт с техен болен служител, който по-късно умира, и въпреки всичко твърдят, че става дума просто за по-тежък грип?

— Точно така.

— Не ви ли звучи подозрително, Цайтнер? На мен лично ми звучи доста подозрително. Хората от „Хауптман“ не бяха ли силно разтревожени?

— Не, бяха само загрижени. Сигурен съм, че ни казаха цялата истина.

Канцлерът потропа с пръсти по масата и смущаващо дълго мълча, вперил поглед в Цайтнер.

— Има ли други, за които се предполага, че може да са заразени?
— попита най-сетне държавният глава.

— Ами... да... Изолирахме няколко души от мотела, където бил отседнал Хелмс. Не знаем обаче дали сме открили всички, с които е имал пряк контакт на летището във Франкфурт, преди да се качи на самолета. Мисля, че да, но не сме съвсем сигурни.

— И къде сте ги настанили?

— В една военна база близо до Битберг. Изолирани са напълно и засега никой не се е разболял.

Двама души в залата разговаряха напрегнато. Единият, навярно съветник на вътрешния министър, ненадейно се обади:

— За бога, хер Цайтнер, хората току-тъй не умират от грип! Ако грипът, за който говорите, е толкова страшен, не се ли боите, че вече сте изгървали положението? Ами ако не изолирате навреме всички, с които е контактувал професорът, какво ще стане? Може да избухне епидемия!

Хорст Цайтнер вдигна ръка.

— Вярвам, че сме изолирали всички до един, но все пак не смея да се закълна. Професор Хелмс може да е спирал на някое място, за което не знаем.

— Проследихте ли целия му път? — попита канцлерът.

Цайтнер кимна.

— И продължаваме, по-точно полицията продължава да проверява. Всеки магазин, всеки мотел, всеки крайпътен ресторант, където може да се е отбил. Хайделбергският университет ни предостави негова снимка.

— А какво ще правите, ако някой ви се изплъзне и разпространи заразата, преди да го открием?

Цайтнер преглътна. Ето въпроса, от който се страхуваше най-много. Как да им каже, че всъщност не знае?

— Всяка епидемия крие опасност да пламне като горски пожар, докато не е ясно каква е — отговори неохотно. — За съжаление не знаем почти нищо за конкретния вирус. Поискахме допълнително информация, но засега...

Министърът на вътрешните работи се наведе напред с уплашено изражение.

— Всъщност не знаете нищо за болестта, така ли?

— Вижте, казаха ми...

— Дадоха ли ви точни сведения от „Хауптман“?

Цайтнер поклати глава.

— Значи може и да е нещо много по-лошо от грип, а те да не искат да си признаят — продължи министърът.

— Не, увериха ме...

— Уверенията не са достатъчни. Боже мой, Цайтнер, ами ако е онзи ужасен африкански вирус?

Цайтнер отново поклати глава.

— Африканският патоген е нишковиден. Вирусите марбург и ебола например са хеморагични и много опасни. Тъканта на органите бавно се разпада и настъпва мъчителна смърт от вътрешни кръвоизливи. В случая става дума за по-обикновен вирус. Лошото е, че е мутирал във форми, срещу които повечето от нас нямат изработен имунитет.

Канцлерът въздъхна и се обърна към останалите.

— Значи трябва да разбираме, че ако вирусът причинява нещо по-лошо от грип, вече не сме в състояние да го овладеем.

— Точно така, хер канцлер.

— Цайтнер, а какво ни очаква, ако се случи най-лошото и болестта се разпространи в цялата страна?

Цайтнер пое дъх. Налагаше се да импровизира с надеждата, че няма да го разпитват по-подробно. Притесняваше се, че не се опита да научи повече от директора на концерна и прибързано му се довери, но пък нали „Хауптман“ бяха огромна, благонадеждна фирма?

— Съдейки по описанието на вируса, ако избухне епидемия в населено място, хиляди стари и по-слаби хора ще загинат. Изчислено в производствени загуби, това би нанесло огромни щети на немската индустрия.

Министрите бяха стъписани.

— Германия не може да поеме риска да разпространи болестта и в други държави — продължи Цайтнер, — особено като се има предвид, че заразата се предава и чрез влагата във въздуха. Ето защо предприех незабавни мерки, преди дори да съм получил съответното разрешение. Нямах време за губене. Когато разбрах, че Хелмс е отпътувал с по-ранен полет, ми стана напълно ясно, че не бива да оставим самолета да кацне в Лондон, без да сме уведомили британското правителство. Англичаните сами решиха да му откажат приземяване.

— Но вие им подсказахте това решение, нали?

— Да, хер канцлер — отвърна Цайтнер след дълго колебание.

Канцлерът вдигна вежди, погледна към министрите и отново заби очи в Цайтнер.

— Предлагате да изолираме триста души само защото един от тях може да е вирусноносител?

— Да, тъй като въздухът в самолета се рециклира и заразата може да се разпространи из целия боинг за броени минути. Логично е да приемем, че всички там вече са заразени.

— И колко време ще трае карантината?

Цайтнер трескаво взе да пресмята.

— Не знаем точно. Може би пет дни, а може и повече. Всеки, който не се разболее през това време, няма да представлява опасност.

— Последен въпрос — започна канцлерът и направи дълга пауза. — Щом сте решили да докарате на наша земя този самолет с потенциално заразени хора, навярно вече сте взели необходимите мерки за поставяне на близо триста души под карантина. Осигурили сте им изолатори, както при случай на биологическа зараза. Сформирали сте екип, който да организира и контролира комуникациите? Назначили сте групи за връзка с радиото, телевизията и пресата, които да се справят с бурната реакция по света и с близките на карантиниранияте. Уведомили сте съответните служби в нашето правителство, които ще се занимават с дипломатическите, правните, финансовите, военните и вътрешните последствия. Вече сте уредили всичко това нали, хер Цайтнер? — Той се изсмя изкуствено и махна с ръка. — Иначе защо ще ги връщате тук? Не би било разумно. — Канцлерът вирна глава и повдигна вежди въпросително, а Цайтнер усети как краката му се подкосяват.

— Е, хер Цайтнер, взети ли са всички тези мерки?

Цайтнер се опита да запази самообладание, но едва успя да изграчи:

— Не, хер канцлер, още не. Нямахме време.

Канцлерът кимна бавно като професор, който се е наслушал на един и същ нелеп отговор от едни и същи неподготвени студенти. Въздъхна тежко, изправи се и впи смазващо неодобрителен поглед в Цайтнер.

— Ясно. Излиза, че в малкото време, което ни остава, трябва да свършим доста работа, преди тази крилата кутия на Пандора да се озове отново в наши ръце. — Обърна се към министъра на външните работи: — Карл, моля те, ела с мен в кабинета да се свържем с американския посланик.

Канцлерът млъкна и демонстративно започна да събира книгата си от масата — изпитан и ефикасен смразяващ номер. После рязко вдигна глава, отпрати последен убийствен поглед към Цайтнер и пак заговори на външния министър:

— Дължим голямо извинение на американците.

Министърът кимна и последва канцлера, а Цайтнер усети, че се задушаваше. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

Здравата бе загазил.

Бавария

Трепкащите монитори в мрачната контролна зала на лабораторията „Хауптман“ показваха само празни помещения. Директорът нямаше нужда дори да ги поглежда. В съседните изолационни камери двама негови служители — дългогодишни колеги — завършиха живота си по ужасяващ начин, а той скри причината за смъртта им.

Проведеният преди двайсет и четири часа мъчителен разговор с генералния директор в Берлин не излизаше от ума му. Беше настоял пред началството, че е време да обяснят на правителството пред какво са изправени.

Но ръководството на компанията бе решило да излъже и да обяви болестта за грип.

— *Грип?* — Той едва не се развика. Вирусът причиняваше ускорен пулс, висока температура, невъобразими болки и гадене, последвани от дезориентация, истерия, паника и параноични пристъпи, понякога придружени от халюцинации. Ролф Бронкман, вторият лаборант, който се зарази, им бе дал подробни описания. — Тая болест действа на психиката, засяга ума, променя личността! Какъв ти грип!

Но указанията от Берлин бяха строги и категорични: никой, освен най-доверените хора в „Хауптман“ не бива да знае истината, докато тя все още може да се потули.

Той посегна към телефона. Знаеше номера на правителствения човек в Бон, но също така знаеше, че подобно обаждане ще сложи край на кариерата му.

Дилемата го довеждаше до полуда.

4

На борда на Полет 66

Петък, 22 декември, 18:20 ч (1720 Z)

Бренда Хопкинс намести кислородната маска върху лицето на Ърнест Хелмс и разтревожено се обърна към лекаря. Той я потупа успокоително по рамото. Вече няколко пъти ѝ бе повторил, че нищо повече не могат да направят. Сърдечният ритъм на болния почти се беше стабилизирал.

— След колко време ще се приземим? — попита докторът.

— Предполагам, до трийсет минути. — Бренда посочи с глава Хелмс. — Мислите ли, че ще издържи?

Той избегна погледа ѝ.

— Може би. — Не искаше да я отчайва.

Рейчъл Шъруд последва стюардесата Ди по малката стълбичка и сетне по дългия коридор към пилотската кабина. Ди почука два пъти, отвори вратата и въведе Рейчъл. Джеймс Холанд я покани да седне на високото столче зад двамата командири.

Дик Роб се представи като втори пилот, ръкува се с нея и нагло плъзна поглед по бюста ѝ, но тя се бе извърнала към Холанд и не забеляза интереса му. Роб се зае отново с приборите, а Холанд отмести стола си назад, за да не седи с гръб към нея.

— Джеймс Холанд. Приятно ми е да се запознаем, мис Шъруд.

Та това бе снажният пилот от летището! Протегнатата ѝ ръка потъна в топлината на голямата, но нежна мъжка длан, а тъмносините му очи събудиха в нея внезапен вътрешен трепет. Има нещо особено в него, помисли си тя, нещо изключително чувствено, но и някаква тъга.

Същите онези вибрации, които я завладяха във Франкфурт, я разтревоха отново, но вече с вулканична сила. Тя преглътна разтревожена, че гласът ѝ ще прозвучи като на оглупяло от любов девойче, вместо да вдъхва респект, както подобава на една

сътрудничка на посланик. Без да отмества поглед от Холанд — и да искаше, нямаше да може — предаде притесненията на посланика.

— Не, не, и дума не може да става за отвличане — увери я той. — Но тъй като сте от Държавния департамент, искам да ви попитам: няма ли да избухне дипломатически скандал, при положение че чужда държава нарежда на американски самолет, превозващ американски граждани, да се върне на нейна територия, за да постави всички под карантина?

Рейчъл замръзна на място. Каква карантина? По уредбата им бяха съобщили само, че се връщат във Франкфурт, за да осигурят на болния по-добра медицинска помощ.

— Извинявайте, забравих, че не знаете. — Холанд долови стъписания израз на лицето ѝ и обясни, че човекът с инфаркта се качил на самолета болен от опасен грип и всички на борда може да са заразени.

— Всички? — Рейчъл изблеци очи в уплаха.

— Така изглежда. — Холанд сви рамене и посочи към долния етаж на самолета. — Вашият шеф, посланик...

— Ланкастър. Лий Ланкастър. — Тя потръпна, сякаш излизаше от шок.

— Той може да ни помогне да уредим нещата на правителствено равнище, тъй като въпросът засяга и вас двамата, наред с всички останали.

— Колко време ще трае карантината? — Зави ѝ се свят при мисълта за евентуално закъснение. Имаха строго определена програма: очакваха ги във Вашингтон, а после посланикът трябваше да държи реч пред Националния пресклуб.

Холанд сви рамене и погледна към Роб, който се правеше, че не слуша разговора.

— Не зная, мис Шъруд.

— Рейчъл — поправи го тя малко прибързано.

— Добре, Рейчъл — кимна той с усмивка, сякаш я виждаше в нова светлина. Явно карантината я тревожеше повече, отколкото опасността от самата зараза. — Нямам представа колко време смятат да ни държат, що за лечение имат предвид и как по законен път ще изолират чужди граждани. Тия неща не са ми познати и ще ми е от полза да получа съвет от дипломатическо лице.

Рейчъл стана и почти несъзнателно сложи ръка на рамото му.

— Моля ви, не казвайте нищо на останалите пътници — продължи той. — Дори екипажът още не знае...

— Не се безпокойте. — Гласът ѝ беше тих и смутен. — Ще помоля посланика да дойде при вас.

Рейчъл се върна в първа класа, без да забележи обитателя на място 3В. Високият среброкос мъж разпалено обсъждаше по сателитния телефон промените в деловата си програма с някой на другия край на света. После тресна слушалката и гневно натисна звънеца, с който викаха стюардесата. Преподобният Гарсън Уилсън — широко известно име в средите на американския евангелизъм — се обърна към слисания си секретар Роджър и възмутено размаха ръце.

— Не можело да променим часа на интервюто с Ен Би Си, представяш ли си? Току-що говорих с продуцента им — Кейси не знам кой си — и това копеленце... — Последната дума изрече тихичко, почти заговорнически.

Роджър ококори очи и постави пръст на устните си.

— *Заблуден млад негодник* повече ли ти харесва? — прошепна преподобният Уилсън.

— По-хубаво е. Нали знаете, и стените имат уши.

— Добре де, заблуден млад кретен! — театрално повлече Уилсън с прословутия си южняшки акцент, произнасяйки думите с особен сарказъм, сякаш усещаше на езика си тяхната жлъчност. — Бил ангажирал някаква си филмова звезда за шоуто в четвъртък. Ами ако не пристигнем навреме довечера? Ще изтървем предаването!

— Не се притеснявайте, сър, ще заминем с по-късен полет. Ще се обадя да сменя билетите.

Уилсън ядосано тръсна глава.

— Не можем да си позволим да висим във Франкфурт, Роджър. Искам, още щом кацнем, да хванеш когото трябва и да му обясниш кой съм аз, та да уреди да духнем начаса. Запази места за Лондон с конкорд. Нямам никакво намерение да изтърва това предаване по телевизията. Публиката е много голяма, а и сега е моментът да почнем рекламата на новата книга.

Роджър въздъхна и нервно потри ръце. Мразеше да спори с шефа си, но в случая нямаше избор.

— Все пак, това интервю нещо ме притеснява. Знаете, че могат да ви хванат натясно за данъците на болницата в Канзас.

— Знам, знам, но все ще се оправя. Нали с Божията помощ вече четирийсет години се оправям?

— Сър, а не ви ли минава през ум, че сам Бог може да ни е пратил точно на този полет, за да ви предпази от участие в предаването? — Подобни доводи по-рано въздействаха успешно на пастора.

Уилсън изсумтя. Вбесяваше се, когато помощникът му се оказал прав. Кой знае повече — преподобният Гарсън Уилсън или тоя дипломиран мърльо до него? Но дали все пак не е станал жертва на жаждата си за слава? Ако телевизията надуши скандала и насочи общественото внимание към данъчните облекчения на веригата болници „Уилсън“, делата му ще пострадат сериозно. *А основното ми дело е да спасявам човешки души*, напомни си той. Не биваше да забравя, че хората вече имат изградена представа за него.

Изпъна гръб в луксозното кресло и си придаде строг вид. Видя се как стиска Библията и с най-праведно изражение говори пред гора от микрофони, тикнати в лицето му. *Моето дело, господа, е да разпространявам Божието слово чрез Светото писание*. Както винаги фразата му прозвуча великолепно. В края на краищата той е свещеник, а не счетоводител, и служи на Бога, а не на данъчната инспекция.

Сега не му се слушаха чужди възгледи. Искаше само да се добере по-скоро до Ню Йорк.

На трийсетина седалки разстояние зад тях Кийт Ериксън подаде телефонната слушалка на жена си Лиза и прехапа устни. Децата бяха добре, а пък балдъза му прие спокойно новината, че ще пристигнат със закъснение. Сигурно ще изпуснат самолета от Ню Йорк за вкъщи.

Лиза поговори първо с двегодишния Джейсън, а после с петгодишния Томи. Третото им дете беше още бебе, но Лиза настоя да извикат и него на телефона, за да си погукат. Кийт си представи как балдъзата се пули с досада.

Дали ще успеят да настанят пътника с инфаркта в болница, та да си продължат полета? Цяла година уговаря Лиза, докато я придума да заминат на почивка без децата.

— Естествено, децата се нуждаят от майчини грижи, но аз пък се нуждая от любов! — убеждаваше я той.

— А защо чак в Европа? — възрази тя.

Помнеше много добре отговора си.

— За да не им се обаждаш всеки ден.

Но тя пак им се обаждаше всеки ден, сякаш обхваната от някаква мания за отмъщение. Още от самото начало пътешествието се оказа пълен провал. На летището в Де Мойн тя забави полета с безкрайна прощална сцена — обляна в сълзи, прегръщаше ту едното, ту другото дете, докато накрая ги разрева и тях. По целия път до Франкфурт не спря да се тюхка и вайка, а на летището се лепна за телефона и два часа чака майка ѝ и децата да се върнат от обичайната си вечерна разходка. Ала най-ужасна бе реакцията ѝ, като разбра, че самолетът ще закъснее. Той вече се плашеше от сълзливите ѝ сцени, от мрачните ѝ настроения и от яростното ѝ негодувание, че я е откъснал от дома.

В продължение на две седмици, вместо да разглежда забележителности, тя непрекъснато сновеше и търсеше телефон да се обади на децата. Не я интересуваха нито исторически паметници, нито секс, камо ли пък той самият. Принудителната раздяла с децата заемаше изцяло мислите ѝ. В хотелската стая в Париж му кресна, че го мрази, задето я накарал да ги изостави. „Ти си виновен за всичко! — викаше с подивял поглед и подскачаше около леглото. — Искаш да ми отнемеш децата! Нарочно си го намислил!“

Всъщност още в Де Мойн бе осъзнал, че реакциите ѝ не са нормални. Инстинктивно усещаше, че ѝ е нужна професионална помощ, но въпреки странното ѝ поведение все някак се търпеше.

Във Франкфурт той тихичко се измъкна от хотела, позвъни на един психиатър в Де Мойн и назначи преглед за следващата седмица. Докторът го изслуша внимателно и го предупреди, че не изключва възможността да се наложи хоспитализация.

Лиза най-сетне престана да гука на бебето, избърса сълзите от очите си и поиска да говори отново с Джейсън. Кийт Ериксън подпря брадичката си с ръка и се опита да не мисли за бързината, с която сателитният телефон гълта доларите му.

Но вече си знаеше урока и нямаше да я прекъсва.

*Холандски център за ръководство на въздушното движение,
Амстердам*

Вестта пристигна в Амстердам с обикновен телекс, последван от телефонно обаждане от Франкфурт. Озадачен, дежурният, отговарящ за полет 66, включи веднага микрофона. Нямаше време за размисъл. „Куантъм“-66 се намираще на 10 000 метра над холандския град Тилбург и на около 90 километра от германската граница.

— „Куантъм“-66, тук контрола Амстердам. Уведомяваме ви, че управлението във Франкфурт току-що отмени разрешението за влизане в германското въздушно пространство. Трябва да ви пренасочим в друго направление. Какво бихте желали?

Думите изтрещяха в пилотската кабина, сякаш вътре избухна ръчна граната.

— Как така отменят разрешението? — попита Роб с недоумение. — Първо англичаните, а сега и германците! Нали именно германците забъркаха цялата каша?! — Веднага натисна бутона на предавателя. — Контрола, „Куантъм“-66 лети към Франкфурт по изрични указания на германското правителство. Имаме спешен случай на борда.

Отговорът последва със смущаваща бързина.

— „Куантъм“-66, съгласно полученото съобщение ви е наложена забрана да влизате в германското въздушно пространство. Ако не поискате друго направление, ще трябва да останете в зоната за изчакване.

Джеймс Холанд даде знак на Роб да мълчи и трескаво заобмисля съществуващите възможности. Дали от Главното управление на „Куантъм“ не са променили първоначалния план, а после да са забравили да им съобщят? Може би диспечерът е определил друго направление и е информирал Франкфурт, но е пропуснал дребната подробност да уведоми екипажа.

Ала думата „забрана“ продължаваше да кънти в ушите му. Нямаше да използват точно нея, ако ставаше въпрос за обикновена промяна.

Усети, че настръхва. Изведнъж му се прииска да кацне където и да е, при това възможно най-скоро, както заради болния пътник, така и

заради самия себе си. Тревогата му нарасна: времето си течеше, трябваше да действа светкавично.

— Контрола, насочете ни за кацане на летище Шипхол, Амстердам.

— Разбрано — отвърна дежурният с облекчение. — Завийте наляво до 290 градуса, снижете и поддържайте 1800 метра. Поставете на транспондера код 3457.

Роб повтори указанията, а Холанд изключи автопилота, плавно наклони огромната машина наляво и премина в снижение с отнети двигатели до малък газ.

Виж, на холандците може да се разчита за помощ, мислеше си Холанд. Защо не се обърнах към тях от самото начало? Те никога не биха върнали граждански полет, изпаднал в тежка кризисна ситуация.

5

Амстердам

Петък, 22 декември, 18:40 ч (1740 Z)

Директорът на управление „Летища“ в холандското Министерство на транспорта се отпусна на стола, усили звука на телевизора с дистанционното управление и отпи от чашата топло кафе. Цял ден бе очаквал този момент — особено кафето. Сред най-големите скъпоценности в шкафчето му бяха малката мелачка, френската кафеварка и, разбира се, внушително количество кафе на зърна, внос от САЩ, което внасяше лек американски привкус в европейския следобеден ритуал. Виж, телевизионните новини следеше с чисто американска страст — Си Ен Ен беше връзката му със света и му помагаше да бъде в течение на всички по-важни събития, затова и не смяташе служебния цветен телевизор, свързан с кабелната мрежа, за лукс.

Някакъв самолет, който се появяваше и изчезваше на екрана, събуди любопитството му. Поредната катастрофа може би? Още нищо не бяха съобщили.

В горния десен ъгъл на екрана отново се появи снимката на боинга. Водещият се изкашля и започна:

Току-що ни информираха, че самолет „Боинг 747“ на американската авиокомпания „Куантъм“, е получил отказ да кацне на летище Хийтроу в Лондон и нареждане незабавно да напусне въздушното пространство на Великобритания. Разполагаме със запис на разговора между пилота на самолета и служител от „Въздушен контрол“ в Лондон. Командирът на полета съобщава, че на борда има пътник с остра сърдечна криза, а от летището отговарят, че британското правителство няма да позволи на самолета да се приземи. От същия запис става ясно, че в

самолета има пътник, болен от особено опасен грип, и властите са разтревожени, че...

Телефонът извънтя. Директорът се намръщи. Беше забранил на секретаря си да му прекъсва почивката, но после се сети, че днес го освободи по-рано.

Телефонът извънтя повторно и той гневно вдигна слушалката.
— Да?!

Говорителят на Си Ен Ен продължаваше:

... сега се е отправил към някое германско летище, където пътниците и екипажът ще бъдат поставени под карантина — безпрецедентен случай в международната гражданска авиация, свързан с биологически...

— Би ли повторил, ако обичаш? — Директорът се опитваше едновременно да слуша новините по телевизията и да разговаря със сътрудника си, който звучеше разтревожен. Имало извънреден случай на летището.

... съобщават, че това е „Куантъм“-66, който по разписание е пътувал за Ню Йорк. Подчертаваме, че самолетът и пътниците са в безопасност, но новото им направление все още не е напълно известно. Си Ен Ен ще продължи да ви информира за случая.

— Какъв извънреден случай? — Ядосан, че му пречат да следи предаването, той записа данните, включително и позивната на пристигащия самолет.

— Трябва да кацне след петнайсет минути. Нуждае се и от лекарски екип — докладва сътрудникът му.

Директорът записа името на полета, затвори телефона и отново насочи вниманието си към екрана, но емисията беше свършила. Какво

бе пропуснал? Май ставаше дума за някакъв заразен самолет в Лондон. А, да, отказали му принудително кацане и го отпратили за карантина. Странно, две принудителни кацания в един и същ район и по едно и също време...

Той се вторачи в бележника си и изведнъж свърза цифрата 66, записана току-що, с думите на телевизионния говорител. Та това ще да е точно самолетът, който англичаните са върнали! „Боинг 747“, каза сътрудникът му, но не спомена нищо за заразени пътници.

И сега този самолет се насочва към Амстердам, а никой на летище Шипхол не е подготвен за подобен проблем!

Директорът се втурна към телефона.

На борда на Полет 66

В далечината Амстердам приличаше на покров от блещукащи светлини. Джеймс Холанд промени курса надясно. Очакваше разрешение за кацане.

— „Куантъм“-66 — не закъсня гласът на дежурния, — разрешен ви е заход за полоса 35. Завийте надясно до курс 320 градуса и прихванете курсовия маяк. Установете връзка с кулата на външния радиомаяк.

— Прието. — Дик Роб изчака, преди да превключи на честотата на контролната кула, в случай че диспечерът има да им съобщи още нещо. И наистина, след секунда-две той се обади пак, но гласът му звучеше по-различно, някак напрегнато.

— „Куантъм“, чувате ли ме?

— Слушам ви — каза Роб.

— Има промяна в дадените ви указания. — Отзад се чуваше и друг мъжки глас. Разговорът се водеше на холандски и завърши с *ja*. Микрофонът изпращя. — „Куантъм“, за още колко часа полет имате гориво?

Учуден от въпроса, Холанд погледна горивомера и направи бърза сметка: четирийсет тона при средно шест тона на час прави по-малко от седем часа. Роб предаде информацията.

Последваха доста подозрителни инструкции.

— „Куантъм“, трябва да завиете наляво до курс 270 градуса и да набирате ешелон 240. Съжалявам, но разрешението за кацане на

летище Шипхол временно е отменено. Налага се да ви изпратим в зоната за изчакване над водата.

Двамата пилоти се спогледаха разтревожено. Холанд натисна бутона на предавателя.

— Контрола, тук 66. Имаме човек в критично състояние на борда. Няма време за губене, нуждаем се от незабавна медицинска помощ.

— Разбирам ви, 66 — отвърна диспечерът с извинителен тон, — но ми наредиха да ви информирам, че докато не получите разрешение, не може да останете в холандското въздушно пространство или да се приземите на Шипхол. Наистина, много съжалявам и повярвайте ми, работим по въпроса.

Роб изцъкли очи в паника и изрева в микрофона:

— За бога, контрола, защо?! Защо ни правят тия номера? — Едва не се задави. — Не знаете ли какво значи „особен случай при полет“? Заявявам ви най-официално, че нашият случай е точно такъв и вие нямате право да ни откажете кацане!

Холанд се опита да го спре, като енергично поклати глава, но Роб продължи:

— Контрола, „Куантъм“-66 каца на Шипхол, пък каквото ще да става!

— Моля ти се, Дик — каза Холанд, — тоя номер няма да мине. Вече пробвах в Лондон.

Роб извърна глава, за да не среща погледа му. Трепереше от уплаха — чувство, добре познато на Холанд.

Отговорът от управлението дойде чак след половин минута. Този път беше друг глас, без капка съчувствие — явно някой инспектор или директор. Говореше безупречен английски, макар и със силен акцент.

— „Куантъм“-66, ако се опитате да кацнете на холандска земя или да останете в холандското въздушно пространство без разрешение, ще последват строги санкции, а при необходимост ще прибегнем и до употребата на оръжие. След току-що направеното от вас изявление сме принудени да потърсим помощ от военните. Щом няма технически пречки самолетът да остане във въздуха, длъжни сте да изпълните нарежданията ни. Междувременно ще гледаме да уредим въпроса във възможно най-кратък срок.

Роб се смъкна в стола си и Холанд пое разговора.

— Контрола, „Куантъм“-66 изпълнява инструкциите — каза той със спокоен и авторитетен глас. — Завиваме наляво до курс 270 и преминаваме в набор до ешелон 240. Очакваме указанията за зоната. Няма нужда да викате военните. Бихте ли проверили дали можем да поемем курс към Брюксел или Копенхаген, а ако не — към Осло или Стокхолм?

— Ще проверим. Повярвайте ни, споделяме тревогата ви, но разбрахме, че на самолета има зараза, а не сме подготвени за подобни ситуации.

— Контрола, ще ви кажа само едно, нужна ни е вашата помощ. — Холанд увеличи режима на двигателите, включи автопилота и автомата за двигателите, и се обърна към Роб. — Дик, свържи се с компанията по сателита и виж дали са намерили някакво решение на въпроса. Дори болният да се оправи, скоро ще трябва да се приземим. Горивото няма да ни стигне до Ню Йорк.

В този момент интеркомът иззвъня. Роб се обади, изслуша стюардесата, измънка нещо и затвори. Загледа се през прозорчето и накрая каза с равен, безизразен глас:

— Старшата каза да ти съобщя, че вече няма спешен случай. Болният е починал.

6

На борда на Полет 66

Петък, 22 декември, 19:10 ч (1810 Z)

„Куантъм“-66 поддържаше 10 000 метра в зоната за изчакване над Северно море, когато Холанд успя да се свърже с управата на компанията в Далас. Докато той молеше разни диспечери и администратори за помощ и указания, боингът описваше едни и същи кръгове в небето: 25 километра на север, 180 градуса наляво, 25 километра на юг, после пак завой наляво и така до безкрай. Траекторията бе програмирана в компютъра, така че огромната машина с тегло над 350 тона можеше да си кръжи, докато холандците разрешат кацане в Амстердам или докато им свърши горивото. Небето поне не отказваше да ги приюти, помисли си Холанд с горчива усмивка.

Дик Роб сумтеше гневно. Ядосваше се, че ги мотаят толкова дълго. Ядосваше се и на Холанд, задето така хрисимо преговаря с компанията. Ядосваше се, но си мълчеше и не поемаше инициативата. Очите му шареха между инструментите, лицето на Джеймс и бледите облаци в тъмното небе.

Верни служители успяха да открият вицепрезидента на „Куантъм“ на ранчото му в Тексас. Прекъснаха почивката му, качиха го на хеликоптер и го замъкнаха към главния офис на компанията във Форт Уърт. От хеликоптера той разговаряше едновременно със самолета и с директора на отдел „Полети“ във фирмата. Звучеше не помалко объркан от диспечерите на летище Форт Уърт, които не искаха да взимат никакви решения без него.

— Капитане, холандците ви карат да кръжите, така ли? — попита за трети път.

Холанд отново издекламира фактите. Да, карат ги да кръжат. Дават им надежда, че може да получат разрешение за кацане. Предполага се, че починалият пътник е бил заразен с опасен вирус. А

най-важното е да намерят място за кацане. Още няколко часа на тази височина, и положението ще стане критично.

— Ами... — запелтечи високоплатеният ръководител, — някой свърза ли се с Държавния департамент?

Холанд чу неясно мънкане от Далас — директорът на отдел „Полети“ си признаваше, че не знае на кого да се обади.

— Говорихме с Федералното управление на авиацията, съобщихме в централата им.

— И какво? — попита вицепрезидентът.

— Казаха да чакаме. Останах с впечатлението, че събират екип във Вашингтон.

— А преговарят ли с холандските власти?

Директорът въздъхна.

— Май и те не са наясно на кого да се обадят. Просто не е предвидена процедура за подобни случаи. А холандските авиационни власти само повториха, че трябва да чакаме, и потвърдиха, че отказът е по заповед на тяхното правителство.

Вицепрезидентът знаеше, че следва да изрази становище. Така бе изградил организацията, че подчинените му да не смеят да предприемат нищо без личното му одобрение. Сега очакваха от него да намери изход.

— Добре, помолете ФУА да се свърже с Държавния департамент и после да ми се обади.

— А ние какво да правим в това време? — прекъсна го Холанд.

— Кой се обажда?

— Тук полет 66.

— Извинявайте, капитане. Какво да правите ли? Продължавайте да кръжите и дръжте линията отворена, очакваме бърз отговор. Имате ли достатъчно гориво?

— Зависи. Ако летим високо, за още пет часа, а ако кръжим ниско, за три, но резервите няма да ни стигнат до Ню Йорк.

— Добре, стойте там засега.

— Сър, не знаем с какво е бил заразен починалият пътник. Меко казано, странно съвпадение. Човекът, който пренася на борда опасна зараза, умира от сърдечен удар. Изглежда доста съмнително. Явно болестта, с която може да сме заразени, сериозно е изплашила

германците. Бих искал да знам защо. За каква болест всъщност става дума?

Вицепрезидентът въздъхна.

— Вече ви казах, капитане, просто изчакайте малко. Правим всичко възможно, за да получим отговор на тези въпроси. Ще ви уведомим своевременно.

Холанд приключи разговора и се обърна към Роб.

— Инструкциите, общо взето, са да продължаваме да чакаме. Щели да се обадят, като разберат нещо повече. — Разкопча предпазния колан и се изправи. — Поеми самолета. Ще се върна след малко.

Пребледнял, Роб стискаше зъби и дори не го попита къде отива. Изглеждаше на ръба на нервна криза. Холанд се упъти към тоалетната до пилотската кабина. Заклучи вратата, застана пред огледалото и въздъхна примирено — насреща си видя един нещастен уморен мъж. Не се изненада, наистина си беше нещастен и уморен! Бръчките по лицето му се множаха застрашително, а и шестте месеца самота явно не му понасяха добре.

Странната ситуация, в която се намираха, започваше силно да го тревожи. Барб, разбира се, вече сигурно бе в паника, да не говорим за Бренда — нали героичните ѝ усилия да спаси Хелмс я изложиха пряко на заразата. Толкова ли беше страшен този вирус, та всички на земята се отнасяха с тях като с презрени парии? Или просто стадо бълзливи бюрократи се престараваха от страх пред нещо непознато?

Грип било. Що за грип ще накара британското правителство да откаже да приеме човек с инфаркт? Що за грип ще наложи цял самолет с пътници да бъде поставен под карантина?

Та ние всички сме изложени на заразата! — трепна Холанд. Неизвестната болест го плашеше. Тревожеше го и фактът, че още не знаят къде ще се приземят и дали някой въобще ще успее да реши проблема.

Излезе от тоалетната и тръгна по стълбите към долния салон. Чувстваше се отвратително. Разговорът с управата в Далас никак не го успокои, дори подсили опасенията му, че ще оставят екипажа да се оправя сам със ситуацията.

Подобни разсъждения са безполезни, укори се Холанд. Самолетът и екипажът са на „Куантъм“, „Куантъм“ носи отговорността, а пък вицепрезидентът бе съсипал кариерата на не един

пилот, дръзнал да действа без благословията му. Просто нямат друг избор, освен да чакат по-нататъшни инструкции.

Следван от любопитните погледи на десетки пътници, Холанд тръгна към задната част на самолета, където бяха пренесли тялото на Ърнест Хелмс. Бренда Хопкинс се приближи към него с изтощен вид. Прегърна я и я поведе към разделителната завеса между туристическата и бизнес класата. Тя най-сетне отприщи чувствата си, опря глава на рамото му и тихичко заплака. Той се опита да забрави, че може да е заразна. Нуждаеше се от подкрепата му.

— Направих всичко по силите ми — изхлипа тя.

— Знам — прекъсна я нежно Холанд. — Гордея се с теб. А човекът сигурно щеше да оцелее, ако ни бяха разрешили да кацнем в Лондон.

Старшата стюардеса Барб Ролинс внезапно изникна отнякъде и попита има ли нещо ново. Преместиха се в кухничката на първа класа, Холанд дръпна завесите и ги запозна с положението — как евентуално пренасят заразна болест на борда и как три държави не желаят да ги допуснат на своя земя, затова са принудени да кръжат във въздуха.

— Искаш да кажеш, че всички тук сме заразени с някакъв страшен вирус? — ококори очи Барб. Нюйоркският ѝ акцент беше посилен от всякога.

Холанд протегна ръка, за да я успокои.

— Сигурно просто става дума за предпазни мерки, а ония долу се престарават. Но докато не се изяснят работите, не мога да кажа на пътниците нещо, което самият аз не знам със сигурност.

— Но всички питат какво става — продължи настойчиво Барб. — Нали им съобщи по уредбата, че чакаме разрешение за кацане. Повечето хора знаят, че това не отнема чак толкова време и че Франкфурт не е на морето. Досещат се, че нещо не е наред. Разбраха, че човекът с инфаркта вече е починал. Много от тях знаят също, че се е качил болен на самолета.

Холанд потърка челото си и притвори очи.

— Барб, само да намекна какво е истинското положение, и половината ще изпоприпадат от страх.

— Искаш да ги лъжем ли? — попита тя.

Той ѝ даде знак да замълчи и се огледа, за да се увери, че под завесите от двете страни на кухничката не се виждат нозе.

— Не, не искам да ги лъжем. Но как да им кажа, че в момента всъщност няма къде да кацнем, че компанията ни е съвсем объркана и не може да реши какво да правим, и че... че навярно са заразени с опасен грип, срещу който никой не е ваксиниран, толкова опасен, че вече две държави със сигурност ни отпратиха? Две държави отказаха да приемат самолет на гражданската авиация, изпаднал в беда, а третата се колебае.

— Все пак нещо трябва да им кажеш, и то съвсем скоро.

Завеската отдысно се дръпна и висок, изискан чернокож мъж със сребриста коса подаде глава.

— Капитане, извинете, че ви прекъсвам. Аз съм Лий Ланкастър. Искали сте да говорите с мен.

Барб и Бренда тихичко се измъкнаха, а Холанд покани посланика вътре и се ръкува с него.

— Да, сър.

— Рейчъл ми обясни положението. Има ли някаква промяна?

Облегнаха се на плота и Холанд описа суматохата в Тексас.

— Проблемът, сър, е, че не знаят към кого да се обърнат.

— Така ли? — Ланкастър го погледна право в очите. — Аз пък по една случайност знам.

— Надявах се точно това да чуя.

— Имате ли сателитен телефон в кабината си?

Холанд кимна.

— Да вървим тогава. В края на краищата съществуват и цивилизовани начини да се уреди подобен въпрос.

Амстердам

Директорът на летище Шипхол внимателно затвори телефона и сведе глава, за да скрие, че лицето му е побеляло като платно. Представяше си хората на борда на полет 66. Бизнесмени, деца, съпрузи, съпруги, любовници, светци и грешници — умален модел на човечеството, натъпкан в един алуминиев сандък.

Сандък, който никой не желае да приеме.

Срамота! Холандците са добри, състрадателни хора, а той е холандец. Как могат да откажат пристан на повече от двеста и петдесет души, нуждаещи се от лекарско наблюдение?

Началникът на амстердамското управление на полетите тихичко пристъпи към него.

— Какво е окончателното решение?

„Куантъм“-66 вече доста време кръжеше в зоната за изчакване на около деветдесет километра западно и всички служители на летището искаха да бъде приютен. Директорът поклати тъжно глава.

— Правителството отказва. Докато не разберем каква опасност крие заразата на борда, не можем да ги допуснем в страната.

— И какво ще правим?

— Пробвахме Белгия, Дания, Швеция... — Директорът отчаяно махна с ръка. — Пробвахме всички страни, членки на Европейския съюз. Те притискат немците за разяснения, а получават само тревожни сигнали. Никой не ще в страната му да пламне епидемия.

— Но ония хора все някъде трябва да отидат!

— Знам, Ханс. Боже мой, аз ли не знам? Но май няма да е на този континент. — Той погледна през прозореца. Слънцето отдавна бе залязло, на запад се виждаха само блещукащи светлини и от време на време някой самолет, насочващ се към пистите. — Ще трябва американското правителство да им определи направление.

— Не можем ли поне да ги заредим с гориво?

Директорът отново поклати глава с неприязън.

— Правителствено решение. Заповедта е ясна и категорична: самолетът не бива да навлиза в холандското въздушно пространство. Така са се подплашили от тоя непознат вирус, че се страхуват да не би чрез изпускателните клапани заразата да проникне в атмосферата. Умът ми не го побира! Изпратили са ни дори няколко изтребителя да ни помагат, в случай че самолетът все пак реши да се върне тук! Страхотна проява на човешко състрадание, няма що!

Началникът на управлението взе да се чеше нервно по главата — типичен негов жест.

— Не се тревожи, Ханс — продължи директорът. — Аз ще им съобщя, нали това ми е работата.

— Изчислявах къде могат да отидат с остатъците от горивото, което имат. За Канада не съм убеден, но със сигурност ще стигнат до Исландия или Гренландия, най-близките летища на запад.

— Само че ще трябва да кацнат тайно.

Ханс погледна директора с тревога и по очите му разбра, че говори напълно сериозно.

— Защо?

— Защото Канада, Гренландия и Исландия вече отказаха да ги приемат!

ЦРУ — Лангли, Вирджиния

Петък, 22 декември, 14:30 ч (1930 Z)

Заместник-директорът Джонатан Рот влезе в малката заседателна зала с обичайната си тиха стъпка. Както винаги надничаше подозрително над тесните си очила половинки и притискаше до гърдите си дебела папка, маркирана „строго поверително“. С високата си мършава фигура и неизменната папийонка би минал за бивш оксфордски професор, изпаднал до ролята на плашило за първокласниците в някое колониално училище — точно така го бе описал един някогашен служител.

Остави папката на масата и без дори да се усмихне, огледа хората в залата. Беше ядосан, че са го отвлекли от основните му дела заради някакъв проблем, с който управлението тепърва предстои да се запознае. Ала нямаше избор — заповедта да се намеси ЦРУ бе дошла директно от Белия дом в резултат от паниката в Държавния департамент.

Мълчаливо подкани присъстващите да седнат край масата: трима мъже и една жена, сред които двама експерти по анализите, привикани спешно преди час. Над вратата светна надписът „Заседание“. Всъщност Рот отговаряше за тероризма и Близкия изток, но в момента директорът лежеше с мозъчно сътресение в болницата без изглед скоро да се оправи, та се налагаше той да поеме функциите му.

— Доколкото знам, вече сте информирани за „Куантъм“-66 — започна той, след като си свали очилата. — Така ли е?

Всички кимнаха, а някои се спогледаха скришом. Знаеха колко трудно е да му се угоди — бяха чували безброй истории за нещастни служители, предизвикали гнева му с дребно прегрешение и наказани за цял живот с величественото му презрение.

— Добре. В близкия един час трябва да си изясним следното: първо, с какъв вид грип или вирус имаме работа. Второ, точно колко заразен и опасен е той. И трето, какви са параметрите на болестта —

инкубационен период, патология, инфекциозен потенциал и тъй нататък.

Присъстващите започнаха да си водят бележки.

— Искам също така да знам кой е най-големият капацитет в страната по тези болести, а и наясно ли е някой тук, в Лангли, дали вирусът може да се разпространи чрез климатичната инсталация на реактивен самолет.

Едър чернокос мъж с вид на защитник от Националната футболна лига вдигна ръка.

— Предполагам, че ще говориш от името на групата, Марк? — попита Рот.

— Да, сър — отвърна Марк Хейстингс.

По-младият му колега до него за малко да прихне, но успя да запази каменно изражение. *Пак циркове*, помисли си той. Всички знаят, че Хейстингс е доверен човек на Рот, що се отнася до вътрешните въпроси. За какво разиграват той фарс?

— Ето какво ни е известно засега — започна Хейстингс. — Заразеният пътник и пътникът, починал преди два часа от предполагаем инфаркт, са едно и също лице, американски професор на име Хелмс. Германското Министерство на здравеопазването е било информирано рано тази сутрин, че преди два дни Хелмс неволно е бил в непосредствен контакт с германски гражданин, поставен под карантина за опасен грипен вирус. Въпросният гражданин е работил в лаборатория за биологически изследвания на фармацевтичната компания „Хауптман“ и заболяването му е било вече в остро заразен стадий. Бил изолиран, но изпаднал в делириум и взел, че избягал от сградата. Заразил професор Хелмс, когато се опитал да разбие колата му на близкия паркинг. Хелмс изчезнал с колата и „Хауптман“, с подкрепата на правителството, предприели национално издирване, но той някак им се изплъзнал, качил се на полет 66 и по-късно получил сърдечна криза.

— Звучи абсурдно! — прекъсна го Рот. — Такава паника заради някакъв си *грип*! И още, изолират заразения, а после допускат да им избяга?!

Хейстингс се усмихна.

— Ние също смятаме, че историята е абсурдна, но засега това е официалната версия.

— И от какво все пак е умрял професорът? От сърдечна криза или от така наречения грип?

Хейстингс поклати глава.

— Още не знаем. Германците твърдят, че този щам грип може да причини и сърдечен удар. Едва след аутопсията ще се установи от какво е умрял Хелмс, а тялото му е още в самолета.

Джон Рот се облегна назад, почеса се по брадичката и огледа присъстващите един по един.

— Ами ако тоя „грип“ се окаже смъртоносен? С какво всъщност се занимават във въпросната лаборатория?

Един от експертите обясни, че става дума за специализирано научно звено към „Хауптман“, създадено съвсем наскоро за изследвания в областта на вирусите и антибиотиците.

— Значи си играят с живи бактериални култури и с вируси — заключи Рот.

— Да, сър, но са в съвсем начална фаза. Всъщност лабораторията още не е официално открита, но е оборудвана с всичко необходимо за работа с патогени от четвърта степен.

Рот се обърна към останалите.

— Вие наясно ли сте какво означава „патоген от четвърта степен“?

Всички, с изключение на един кимнаха утвърдително.

— Острозаразна болест, обикновено вирусна, с висока смъртност, за която няма нито ваксина, нито лечение — поясни Рот.

— Нещо като вирусите ебола и марбург — допълни Марк.

— Щом са оборудвани за подобни изследвания, не е изключено тоя „грип“ действително да се окаже нещо страшно. Марк, да не би всъщност военните да са изпуснали някой микроорганизъм и да се мъчат да потулят фактите?

Хейстингс се поколеба, но все пак се престраши и срещна погледа му.

— Трудно ни е да се доберем до истината, макар че проучваме всички възможни източници. Или германците крият нещо от нас, или „Хауптман“ са излъгали правителството.

— Ти как смяташ?

Хейстингс погледна към колегите си. Бяха обсъдили заедно въпроса, преди да пристигне Рот, и сега той се явяваше техен

говорител.

— Нашето мнение е, че нещата действително са излезли извън контрола на лабораторията. Мисля, че и германското правителство има подобни подозрения, но не разполага с доказателства. Не е изключено военните да извършват някакви забранени експерименти. Германските здравни власти са обезумели от страх, явно наистина става въпрос за нещо много по-пагубно от грип. — Той постави пред заместник-директора купчинка документи с гриф „секретно“. — Докладът „Световни епидемии и пандемии“ е изработен миналата година от нашите военни специалисти предвид заплахата от вируса ебола и опасността от евентуален патогенен взрив. Ще ви настръхнат косите от ужас.

— А въпросният нов щам има ли си име?

— Нищо не знаем за него, сър. Очевидно ще трябва да им поизвием ръцете, за да получим ясен отговор какъв точно е вирусът и откъде е дошъл. Засега само се опитват да предотвратят разпространението му, а никой не си е направил труда да помисли какво следва, ако не успеят.

— Но те се отметнаха от собственото си решение и отказаха на самолета да се върне в Германия. Защо?

— Според нас — Хейстингс отново огледа колегите си в очакване да го подкрепят — само от отказа им да приемат самолета личи доколко са се изплашили. Решението несъмнено е политическо и е взето на най-високо равнище в Бон, с което пък хвърлиха в паника и всички останали страни, членки на Европейския съюз.

— И затова самолетът продължава да кръжи безпризорен над морето — довърши мисълта му Рот.

— Сър, позволете да ви обърна внимание на съобщението на германското Министерство на здравеопазването — или по-точно на някой си Цайтнер оттам — че вирусът е с нечувано кратък инкубационен период: между четирийсет и осем и шейсет часа. Ако професор Хелмс е починал от вируса, а не от сърдечна криза, то между момента на заразяване и смъртта му са минали само петдесет и един часа.

Рот сложи доклада на масата, свали очилата си и разтърка очи.

— Добре, ами другите пътници? Ако приемем, че професорът е бил носител на заразата, означава ли това, че дори онези, които не са

се допирали до него, също ще се заразят?

— Още не знаем със сигурност, сър, но се опитваме да издирим един експерт в тази област, който работи при нас на щат. Казва се Ръсти Сандърс, бивш лекар от Военновъздушните сили. Военните го изгонили преди няколко години, след като направил публично достояние опасенията си, че климатичните инсталации в реактивните самолети могат да разпространяват зарази във въздуха.

— Значи военните го уволняват за неподчинение, а ние, естествено, го назначаваме при нас! — Рот се ухили и поклати глава с престолено учудване.

— Той си разбира от работата, мистър Рот.

— Дано наистина е така.

На борда на Полет 66 — 20:45 ч

Джеймс Холанд се колебаеше какво да каже на пътниците. Преди час, след като посланик Ланкастър пришпори Държавния департамент по телефона, Холанд направи съобщение по уредбата и се опита да бъде искрен — поне до известна степен. Истина е, че опитът да спасят болния се оказа неуспешен. Не, няма да се връщат във Франкфурт. Да, продължават да кръжат над Северно море заради дипломатически противоречия, предизвикани от безпрецедентния случай на борда — смърт по неизвестни причини, настъпила над международни води. През отворената врата на кабината се чува гневните протести на пътниците: висят си във въздуха заради някакви бюрократични щуротии, а дипломатите не могат да се споразумеят къде да ги отпратят. Холанд ги уведоми, че нямат достатъчно гориво, за да продължат към летище Кенеди, но не каза нищо за вируса и за карантината.

Ала вече не можеше да увърта. Двеста четирийсет и пет души настояваха да се предприеме нещо. Той включи микрофона.

— Драги пътници, тук е капитан Холанд. — Погледна към Роб. Когато му каза какво смята да направи, Роб не възрази; всъщност, почти не реагира. — Съжалявам, че толкова време ви държа в напрежение, и извинявайте още веднъж за безпрецедентното закъснение. Вижте, нашето положение не може да се обясни с недомлъвки. Моля ви да имате малко търпение и да ме изслушате

внимателно. Предния път не ви казах всичко, защото и на мен самия цялата история ми се струваше невероятна. Не е лъжа, че има дипломатически разправии, но причината не е, че някой е умрял над международни води. След като излетяхме от Франкфурт, германските власти ни уведомиха — а после уведомиха и всички европейски страни — че един от пътниците, качили се във Франкфурт, без да знае, е бил заразен от неизвестен вирус. За жалост, може да се наложи всички да бъдем поставени под карантина. Дали за дни или за часове, не знам. Моля ви, проявете разбиране, принуден съм да се съобразя с това решение. От един час насам се опитваме безрезултатно да получим разрешение за кацане — в Лондон, във Франкфурт, в Амстердам... В момента със случая се занимава Държавният департамент и оттам ще ни посочат мястото, където ще кацнем. Изразходвахме твърде много гориво да кръжим, тъй че без презареждане не можем да продължим за Ню Йорк. Това, надявам се, ще ускори вземането на решение и съвсем скоро ще се приземим някъде. Лично аз мисля, че долу реагират доста истерично. Подплашили са се, че всеки от нас може да е заразен с този мистериозен вирус, а докато нещата стоят така, съдбата ни е в техни ръце.

С пръст на бутона Холанд се опита да организира мислите си. В самолета настана тишина — всички тревожно очакваха да чуят какво ще каже по-нататък. С разтуптяно сърце Бренда Хопкинс се отпусна на седалката си. Съдбата се бе подиграла с нея. Спомни си как правеше изкуствено дишане на Ърнест Хелмс. Щом той е бил заразеният пътник, значи и тя със сигурност ще се зарази.

Гласът на Холанд прозвуча отново по микрофона.

— С две думи, още не знаем какво точно възнамеряват да предприемат медицинските власти и дали не ни предстоят три-четири дни карантина. Повечето от вас вероятно имат програма, разчетена до минути, а и никой не желае да закъснее за коледната вечер, но трябва да се въоръжим с търпение, докато въпросът се изясни. Всички се безпокоим за здравето си и ни се иска да знаем повече за тази загадъчна болест и доколко тя наистина е заплаха за нас, но засега не мога да ви дам отговор на тези въпроси. Мога само да обещаая, че ще ви държа в течение. И понеже бях напълно искрен с вас, надявам се, че

ще проявите разбиране, като се въздържате от прибързани тълкувания и не изпадате в паника.

Стюардесите моментално взеха да звънят в кабината, за да предадат тревожните въпроси на пътниците, наскачали в ужас от седалките си.

Холанд чу канонадата от уплашени гласове и пак включи микрофона.

— Отново е капитан Холанд. Ако обичате, не засипвайте стюардесите с въпроси, на които и без това не могат да ви отговорят. Нямах време да ги информирам предварително, така че те знаят точно толкова, колкото и вие. Моля всички членове на екипажа да се включат в интеркома за кратки разяснения.

Изчака да му се обадят от пътническите салони и от почивното помещение на екипажа.

— Вижте какво, казах всичко на пътниците, освен че заразеният е бил Хелмс, но тъй или иначе, още не е известно дали инфарктът е бил свързан с вируса. Ако забележите, че и други пътници проявяват признаци на заболяване, моля веднага да ме уведомите, за да ги отделим от останалите.

— А къде ще ги настаним? — запитаха три стюардеси едновременно.

— В стаичката за почивка на екипажа, там ще са напълно изолирани. Естествено, първо трябва да сте съвсем сигурни, че има болестни симптоми. Повикайте швейцарския лекар на помощ.

— Капитане, тук е Бренда. И аз, и доктор Тюрне, швейцарецът, бяхме в непосредствен контакт с болния. И двамата му правихме изкуствено дишане... — Уплашеният ѝ глас заглъхна.

— Бренда, все още не знаем дали болестта наистина е опасна. Но за всеки случай по-добре е да пренесем тялото на професор Хелмс в стаичката и да изпратим там всички, които са имали някакъв контакт с него.

— На едно място с трупа? — попита Бренда.

— Джеймс, какво ще кажеш да преместим трупа там, а Бренда и докторът да се качат на горния етаж? — намеси се Барб Ролинс.

— Добра идея, Барб — каза Холанд. — Бренда, веднага щом науча нещо повече за болестта, ще ти кажа, но имай предвид, че вероятно всичко ще излезе лъжлива тревога.

Сателитният телефон иззвъня в кабината в момента, когато Дик Роб забеляза приближаващите се от запад светлини.

— Шейсет и шест? Тук „Оперативна полетна дейност“, Далас.

— Шейсет и шест — отвърна Холанд.

— Капитане, изглежда, най-сетне намерихме решение. Дипломатите поискаха съдействието на Военновъздушните сили и те ви изпращат два изстребителя, за да ви отведат до въздушната база в Милдънхол.

Холанд се пресегна, включи светлините на крилете и видя двата изстребителя Ф-15 от лявата страна на самолета. За разлика от холандските, които известно време също придружаваха „Куантъм“, тези носеха отличителните знаци на американските Военновъздушни сили.

— Милдънхол е в Англия, нали? — попита той, макар много добре да знаеше, че базата се намира на около сто и седемдесет километра северно от Лондон.

— Доколкото си спомням, да. Трябва да се свържете с тях на честота 124,55, с изстребителите, имам предвид.

— Те са вече тук. Но нима англичаните ще отстъпят и ще ни пуснат да кацнем на територията им?

Отговорът се забави.

— Така изглежда, капитане. Следвайте инструкциите и в Милдънхол военните ще се погрижат и за вас, и за пътниците ви.

— Карантина ли ни очаква?

— Не знаем какво точно имат предвид. Просто искаме да ви осигурим възможност за приземяване. Обадете ни се, щом кацнете.

Холанд благодари и затвори. Роб чу целия разговор и набра съответната честота.

— Шейсет и шест до 124,55.

— Разбрано, шейсет и шест. Тук е „Фокс едно“ — летим над лявото ви крило. Изключете транспондера си и ни следвайте. Вече ще отговаряте само на позивна „Фокс три“, разбрано?

— Разбрано — отвърна Роб. — Домакините ни не са особено въодушевени от визитата ни, така ли?

Последва мълчание и Роб съжали за зададения въпрос. Момчетата в изстребителите бяха летци и също като него изпълняваха заповеди.

— Сър, останете на тази честота и не разговаряйте с никого от въздушния контрол. Ще изпълним завой наляво със снижение. Ще го направим бавно и плавно заради вас, тъй че просто ни следвайте.

Изстребителите изпълниха обещанието си, завиха наляво и започнаха да се спускат, съобразявайки се с огромния 747. Холанд изключи автопилота и ги последва.

— Какво всъщност става тук?

— Изглежда, ще ни вкарат тайно в Англия — отвърна Роб възбудено.

— Да, но ако англичаните не са дали съгласието си за подобно действие, ще избухне страхотен скандал.

Лий Ланкастър забеляза светлините отляво, но отпърво не ги разпозна. После изстребителите грейнаха и той видя националния флаг и емблемата на американските ВВС.

А защо точно „Ийгъл“? — замисли се той и несъзнателно загриза ноктите си. Американците бяха ликвидирали базите си в Холандия, а базите им в Англия вече бяха само смесени, англо-американски. Изстребителите не можеха да стигнат до Исландия или Канада, без да заредят с гориво по пътя. И кому бяха нужни изстребители, след като никой не стреляше по самолета?

Освен в Пентагона да са превъртели и да са решили да поставят англичаните пред свършен факт.

Когато „Куантъм“ последва изстребителите и зави наляво, всичко му стана ясно.

За по-малко от минута се добра до пилотската кабина и настойчиво почука на вратата.

Ключалката изщрака отвътре и той надникна в кабината.

— Капитане, пак съм аз, Лий Ланкастър. Тези изстребители в Англия ли ни водят?

Холанд се обърна и кимна, после отново се съсредоточи върху управлението на самолета.

Ланкастър пристъпи и седна на столчето зад пилотите.

— Англичаните съгласни ли са да ни приемат?

Холанд поклати глава.

— Това не ни интересува, сър — отвърна Роб вместо него. — Покрай изтребителите ще кацнем в Милдънхол тихомълком като птичка, е, просто малко по-едра птичка.

Ланкастър повдигна вежди в недоумение и се обърна към Холанд:

— Ясно ли ви е, че ако се приземим без разрешение, ще последва невероятен дипломатически скандал?

— А какво да правя? Компанията така ми нареди и аз изпълнявам решенията ѝ. В края на краищата, нали всичко е уредено от Военновъздушните сили?

— Милдънхол е кралска въздушна база, а американците са само наематели. Теренът не е наш. Явно някой в Пентагона се прави на герой. Ако тръгнем така да решаваме този дипломатически проблем, ще си навлечем още стотина на главата. Може ли пак да използвам телефона?

— Естествено, сър.

— Наричайте ме Лий. — Ланкастър вдигна слушалката и започна да набира.

— Моля? Не ви разбрах, сър. — Холанд се беше замислил и изтърва последните му думи.

— Казвайте ми Лий, а пък аз ще ви наричам Джеймс, ако не възразявате.

— Добре... Лий. Благодаря.

— Хайде да оставим формалностите. И без това се очертава доста дълго да сме заедно, особено ако ще кацаме някъде без разрешение.

Въздушна база Милдънхол, Англия

Генералът начело на американското въздушно поделение в Милдънхол вече двацет минути раздаваше заповеди и притеснението му растеше с всеки изминал миг. Преди два часа научи за кризата от Си Ен Ен, но и през ум не му мина, че тя някак може да засегне и него. Ала спешното повикване от Пентагона изведнъж промени всичко. Обади се висшестоящ генерал и с възбуден глас зададе един-единствен

въпрос: разполагат ли с достатъчно защитно оборудване срещу биологическа опасност, в случай че се наложи да обслужат цял „Боинг 747“, натоварен с пътници?

Бързо пресметна наум и отговори „да“. Десетина минути по-късно офицерът, завеждащ тази част, панически каза „не“, но вече бе късно за отстъпление. Изпратиха два изстребителя, разчистиха един голям хангар и наредиха на стотина офицери да надянат специалните екипи, до които сигурно не се бяха докосвали от времето на „Пустинна буря“. По план трябваше да вкарат боинга колкото може по-навътре в хангара, да прикачат стълбичката със защитно покритие към предната врата и да използват самия самолет като изолатор, докато пристигне медицинският екип и им даде по-конкретни наставления. Шефът на клиниката ги увери, че могат да се справят успешно с всички видове вируси, с изключение на един-единствен по-рядък щам.

— Кралските въздушни сили в никакъв случай не бива да узнаят — предупреди подчинените си генералът. — Това е чисто американска операция.

Център за ръководство на въздушното движение, Лондон

Дежурният, който ръководеше трафика над Северно море между Амстердам и Великобритания, внезапно видя на екрана как два американски изстребителя Ф-15 подхождат към източния бряг.

— Сигурен ли си? — Началникът му се надвеси над него.

— Напълно. По принцип би трябвало да са някъде в периферията на сектора, но докато наблюдавах „Куантъм“, за миг сигналите им изчезнаха от екрана, а после двата ийгъла, които си имат разрешение за влизане от холандците, изведнъж поискаха разрешение и за Милдънхол. Като завиха наляво, покрай тях мярнах и боинга.

— А ти даде ли им разрешение?

— Да, но се оказа, че не са сами. Тия мошеници май се опитват контрабанда да ни пробутат и боинга!

— Не! Това направо не е за вярване! — зина шефът му.

— Как да постъпя сега?

— Ами... прави се, че нищо не си разбрал, а аз междувременно ще се опитам да открия някого по телефона.

Отдалечавайки се от мониторите, началникът си мърмореше:

— Не, не! Това наистина не е за вярване!

8

ЦРУ — Лангли, Вирджиния

Петък, 22 декември, 15:00 ч (2000 Z)

Джонатан Рот седеше зад масивното си махагоново бюро и с една ръка държеше телефонната слушалка, а с другата се почесваше замислено по слепоочието. Подкани Хейстингс да седне, но той предпочете да остане прав като дисциплиниран войник.

Служителят от Белия дом най-последно се обади.

— Да, чакам! — развика се Рот. — Бихте ли ми казали на кого всъщност докладваме там, за бога? На вас ли, на президента ли, на Пентагона, на Държавния департамент? На кого, по дяволите?

Взе един лист от бюрото и го подаде на Хейстингс.

— Значи Държавният департамент се занимава с въпроса? — Покри слушалката с ръка и се обърна към Хейстингс. — Марк, я вземи да седнеш, че ми лазиш по нервите!... Какви битки? — продължи по телефона. — Нали не става дума за война?

Изслуша отговора, записа нещо в бележника си и затвори.

— Чуй сега как стоят нещата: доколкото разбирам, Пентагонът се опитва да вкара боинга в някаква военна база северно от Лондон без разрешение от англичаните. В Държавния департамент твърдят, че не знаели нищо за този план, докато не им се обадил един наш посланик, който пътува в същия самолет. Помощник държавният секретар отчаяно върти телефони, за да се добере до президента и да го убеди да спре незаконните действия на военните, преди да почнат да се стрелят. Междувременно всички са се вторачили в нас и настояват час по-скоро да им съобщим доколко опасен е вирусът!

— Хубаво се наредихме! — възкликна Хейстингс.

— Не само хубаво, ами дори прекрасно. Тъй или иначе, искат отговор от нас, за да знаят много ли да се плашат или малко. Та питам те, Марк, можеш ли да ми кажеш до каква степен сме изплашени? — Рот се наведе над бюрото с престорено очакване.

— Ами... — започна Хейстингс.

— Изплашени сме до смърт, сър — прекъсна го дружелюбен глас зад него, — особено ако вирусът е от четвърта степен биологическа опасност.

Беше мъж на среден ръст, със смачкан костюм, разхлабена вратовръзка и разкопчана риза.

— Извинявайте, че нахълтвам по този начин, мистър Рот. Казаха ми, че бързате да се срещнете с мен и аз търчах по целия път дотук.

— Личи си. — Джонатан Рот огледа дрехите му с явно неодобрение. — Но все пак бихте ли се представили?

— О, извинете, сър. — Новодошлият подаде ръка. — Аз съм доктор Ръсти Сандърс, работя в приземния етаж.

Рот се ръкува неохотно, после представи Марк Хейстингс.

— Запознаха ли ви вече със случая? — попита учтиво Хейстингс.

Сандърс посочи с глава вратата.

— Мери Елън от вашия отдел ме уведоми по секретния телефон. — Взря се в скъпата ламперия на стените, окичени с дипломи и пана. — Доста внушителен кабинет, сър. За пръв път идвам тук.

— Не сме ви поканили да оценявате декора, докторе — отвърна сприхаво Рот. — Нуждаем се от незабавни компетентни отговори.

Сандърс продължи да оглежда обстановката.

— Ясно, сър. Значи германците ни разправят, че става въпрос за грип, но паническото им поведение подсказва нещо далеч по-лошо, може би дори патоген от четвърта степен. Ако действително има основание за подобни подозрения, и най-строгите предпазни мерки са напълно оправдани. Лично аз не бих допуснал самолета в Щатите.

— Сериозно ли говорите?

Сандърс подпря ръце на ръба на бюрото и се наведе към Рот.

— Да, но има още един съществен момент: ние не знаем какъв е този вирус и дали принадлежи към известните видове, или е някакъв нов, непознат щам. Необходима ми е пълна информация как се е развила болестта на лаборанта, какви симптоми е показал, дали се е възстановил и доколко. За да предвидим как хората с по-лабилно здраве ще понесат вируса, трябва да знаем специфичните му свойства, смъртоносен ли е и в каква степен, а също и начините за предаване на заразата. Вероятно и германците не са наясно по тия въпроси и затова се презастраховат. Доста хитро от тяхна страна. Ако не греша, досега

ни е известно само, че болестта се е проявила за пръв път в някаква нова биологическа лаборатория и немците поддържат версията, че е просто по-тежък грип, макар че действат като при страшна епидемия.

Марк Хейстингс подаде на Сандърс листа, който получи от Рот, и се взря в лицето му, опитвайки се да отгатне как ще реагира.

Сандърс прочете написаното и тихичко подсвирна.

— Значи човекът от лабораторията, заразил професора, вече е мъртъв? И не е бил първата жертва?

Рот кимна и поясни:

— Току-що получихме известието от Бон. Уверяват ни, че и те едва сега са научили.

Сандърс подаде листа обратно.

— Значи до този момент имаме двама починали пациенти и само смътни догадки за скоростта, с която се развива така нареченият грип. Вирусът не е изолиран, липсва класификация, не са извършени изследвания с електронен микроскоп, с други думи, продължаваме да сме в пълно неведение. Симптомите на пътника, умрял в самолета, съвпадат със симптомите при сърдечен удар. Германците съобщават за инкубационен период от два дни — нещо почти невъзможно! Два дни са съвсем недостатъчни, за да се настани вирусът в клетките и да се възпроизведе! Ако са верни твърденията на немците, ще трябва да се коригират всички учебници по медицина. И така, докато не разберем с какъв микроорганизъм си имаме работа и дали той е убил пътника в самолета, няма да знаем и какво може да причини, тоест няма да познаваме симптомите. — Сандърс скръсти ръце, тръгна към стената и взе да съзерцава една картина на Дивия запад.

— Марк — въздъхна Рот, — ти нали ни препоръча да приемем, че биологическата опасност е от четвърта степен, докато нещата не се изяснят напълно?

Сандърс изпревари Хейстингс.

— Имате право, Марк. — Обърна се към Рот. — Не е изключено цялата история да е резултат от тайни изследвания на военните. Но за мен най-голяма опасност крие евентуалната комбинация между кратък инкубационен период и висока смъртност. Представете ли си кошмара, ако тези два показателя са налице, ако вирусът убива за три дни при смъртност 70–80 процента и вземе, че попадне в населено място?

— Добре, доктор Сандърс, все пак можете ли да определите степента на биологическата опасност и какво следва да предприемем? — Рот се подразни, че докторът продължава да разглежда кабинета му.

— Най-лошият вариант е, ако заразата се предава по въздуха и предизвиква бърза смърт в рамките на четирийсет и осем часа. Всъщност най-страшният фактор е разпространението по въздушен път. Предполагам, че затова повикахте тъкмо мен, познавам добре вентилационната система на „Боинг“, „Еърбъс“ и „Дъглас“.

— Смятате ли, че могат да разпространят заразата?

— Да, стига вирусът да се предава по въздушен път и да успее да мине през филтрите. Някои филтри при определени обстоятелства могат и да не пропуснат вирусен патоген, но не и патоген от вирулентен тип. Тоест, ако на борда на тоя самолет има вирус убиец и той се предава по въздуха, трябва да приемем, че всички ще се заразят. И ако смъртността е висока, може до един да измрат.

— Точно от това се боях. — Рот завъртя стола си към прозореца.

Сандърс започна да изброява на пръсти.

— Необходими са ни резултатите от аутопсията на починалия, вирусни култури, животни за лабораторни изследвания, биологически обезопасено място, защитни костюми и подвижна лаборатория. Военните от Форт Детрик могат да осигурят горните условия. А в случай, че болестта наистина се окаже острозаразна и смъртоносна, бих препоръчал аутопсията да се извърши някъде извън САЩ.

Рот и Хейстингс се спогледаха.

— Къде например? — попита Рот.

Сандърс застана пред картата на света, окачена на стената, и с пръст очерта крива от центъра на Атлантическия океан до Исландия.

— Имаме база в Кефлавик. Откарайте ги там или пък в Гренландия. Трябва да ги изолираме на студено. Ще успеете ли да го уредите?

Рот въздъхна и поклати глава. Марк Хейстингс описа в подробности заплануваното приземяване в Милдънхол.

Сандърс изблеци очи.

— В Англия?! Вие шегувате ли се? Можете ли да ги спрете?

— Защо?

— Защото, ако на борда има смъртоносна зараза и тя се предава по въздушен път, самолетът изобщо не бива да се доближава до такава

влажна страна като Англия. Епидемиите избухват в населени места, а районът на Милдънхол е гъсто населен и цялото население диша въздух, доколкото ми е известно.

Въздушна база Милдънхол

Англия — 20:15 ч

Свистенето на автомобилни гуми отекна в командния пункт на американските Военновъздушни сили. Любопитен сержант надникна през прозореца и с учудване видя как британски подполковник изскочи от задната седалка на колата и хукна към главния вход на долния етаж.

След малко се чу тропот на тежки ботуши по металните стъпала.

Сержантът пристъпи към генерала и тихичко го предупреди за предстоящото посещение. В същия миг англичанинът връхлетя в стаята.

— По дяволите, какво става тук, генерале?! — изрева вместо поздрав той. — И само не се опитвай да ме будалкаш!

— Подполковник Крандъл! Радвам се да те видя. Да не би да има някакъв проблем?

— Абе ти за идиот ли ме мислиш? Половината ти хора се разхождат вън в защитно облекло, изритали сте сума аероплани от хангара и от стоянката, а в болницата разместват пациентите. Да не би да се готвим за вечеринка, генерале?

— Виж какво...

— Това все още е британска земя и имам нареждания да не допускам боинга, който се опитват скришом да вкарате тук да се приземи! Ясен ли съм?

— Дейвид, моите нареждания пък са да го приземя безопасно, да задържа екипажа и пътниците вътре и да чакам по-нататъшни инструкции. Въпросът е от хуманно естество. Как ще отпратите тия хора?

— Не зависи от мен. Законно избраното правителство на Нейно Величество взима решенията и дава заповедите, а аз ги изпълнявам. Съжалявам, ако последното решение ти се струва прекалено жестоко, но все пак трябва да се грижим и за британците на острова.

— За бога, Дейвид, пътниците в самолета не са болни, просто може да са били изложени на грипна зараза.

— Ти абсолютно убеден ли си в това?

— Всъщност не, но...

— И аз не съм убеден, тъй че не мога да оспорвам правотата на получените заповеди. Човек с твоите познания по биологическите оръжия би следвало да действа по-предпазливо, но виждам, че ти не си се разтревожил особено. Настоявам да си прибереш изстребителите и да отпратиш боинга.

— Не мога, Дейв — понечи да възрази генералът.

— Можеш, можеш, освен ако не искаш да предизвикаш дипломатическа криза между нашите две страни. Що за наглост, да пращате изстребителите да прикрият боинга?! Лондонският център засече тоя фарс още от самото начало!

— Ние сме съсобственици на летището, Дейвид. Имаме законни договори и сме в правото си да приемем всеки американски самолет.

Крандъл махна на адютанта си, застанал чинно отстрани. Адютантът се приближи и тикна радиотелефон в ръцете му. Без да снема поглед от генерала, подполковникът вдигна слушалката и нареди:

— Тук е Крандъл! Блокирайте веднага!

— Какво правиш? — попита подозрително генералът.

— Взимам мерки, генерале. Взимам мерки да опазим суверенитета на Великобритания! — Крандъл се обърна кръгом и напусна стаята.

Сержантът пристъпи към генерала и му подаде червен телефон.

— Сър, обажда се шефът на Военновъздушните сили в Пентагона. Настоява да говори незабавно с вас.

Необичайната гледка — един огромен и два по-малки самолета, прелитащи ниско в късната вечер — озадачи малцината будни жители на тихото селце, намиращо се на петнайсетина километра от базата. Холанд и Роб вече бяха забелязали светлините на пистата пред тях, когато пилотът на единия изстребител ги потърси по радиото.

— „Фокс три“, трябва да ви съобщя, че има промяна в плана.

Холанд не повярва на ушите си.

— Повторете — помоли Дик Роб.

— Имам нареждане да ви изведе от английското въздушно пространство. Заповедта идва директно от Вашингтон. Вашата компания ще ви се обади по сателитния телефон след малко и ще ви съобщи в каква посока да продължите.

— Боже господи, пак ли! — избухна Роб.

Пресичаха 500 метра височина. Обикновено полосата не се виждаше нощем, но този път по цялото ѝ протежение, от подхода до другия ѝ край, нагъсто бяха разположени червени, бели и сини светлини, а редом с тях и... автомобили!

— Блокирали са пистата! — възкликна Холанд.

Роб превключи на честотата на Милдънхол.

— Шейсет и шест, тук кула Милдънхол. — Отговориха им веднага. — Минете на втори кръг, сър! Нямаме разрешение за кацане. Полосата е затворена, блокирана е от хора и съоръжения. Моля, потвърдете командата!

Холанд кимна на Роб.

— Кажим им, че сме разбрали.

— Не мога да повярвам — измърмори Роб.

Холанд плавно премести ръчките за газ напред.

— Максимална тяга. Пусни задкрилките на петнайсети позиция — нареди на Роб.

— По дяволите, не можем да висим тук цял ден! — продължи Роб истерично. Вените на врата му пулсираха.

Диспечерът от кулата пак ги подкани:

— Шейсет и шест, повтарям, преминете на втори кръг! Преустановете захода. Полосата е блокирана!

— Задкрилките на петнайсет, ако обичаш — каза Холанд натъртено.

Роб сякаш не чу. Стискаше устни и се опитваше да се успокои. Досега се надяваше, че като кацнат в Милдънхол, всичките им проблеми ще се решат. Не можеше да повярва, че така бързо и безцеремонно им отнеха и тази възможност.

Холанд се пресегна през него, бутна рязко ръкохватката на задкрилките на положение петнайсет градуса и отново се зае с ръчките за газ. Роб се сепна, изумен, че не е реагирал навреме.

— Извинявай. Задкрилките... на петнайсет... — измънка.

— Всичко е готово. Положителна вертикална скорост. Обери колесника.

Роб премести ръкохватката за колесника нагоре, самолетът започна да набира височина и земята отново се отдалечи. С изненадващо спокойствие, сякаш наблюдаваше всичко от страни, Холанд се запита кога и къде ще свърши целият този кошмар.

Положението с горивото не е чак толкова страшно, мина му през ума, ще им стигне за още четири часа полет. А имаше и стотици други писти в близост. В краен случай ще кацнат на някое нищо неподозиращо летище. Но фактът, че изведнъж цял свят се отвърна от тях и нито една страна не желае да ги приеме, го плашеше. Това вече не беше бюрократично престараване. Явно светът наистина се страхуваше от тях.

Ами ако всички на борда прихванат нещо смъртоносно? Колко време им остава? Колко време му остава лично на него, за да приземи самолета някъде, преди болестта да го повали?

Но той не можеше да реши проблема. Трябваше да разчита на компанията, на Държавния департамент, на правителството... Негово задължение бе само да опази самолета, докато долу, на земята, измислят нещо.

Припомни си дните, когато напусна Военновъздушните сили и постъпи като бордов инженер в Гражданската авиация. Тогава от командирите се очакваше сами да взимат решения.

Ала това беше отдавна. Нещата се бяха променили.

Джеймс Холанд включи на малък газ и се отпусна в седалката си. Въпреки всичко не се чувстваше безпомощен, нали компанията скоро ще му даде инструкции? Погледна с надежда към сателитния телефон и той иззвъня като по поръчка.

9

Бон, Германия

Петък, 22 декември, 21:30 ч (2030 Z)

Докато разговаряше по телефона в дъното на заседателната зала, Хорст Цайтнер видя как един от сътрудниците в отдела му маха припряно от вратата. Умората бе притъпила реакциите му и той дори не се подразни, че го прекъсват. Привърши набързо разговора и прекоси стаята.

— Какво има?

— Дошъл е един човек да ви види. Струва ми се, че трябва незабавно да се срещнете с него.

— Какъв човек? Какво иска?

Сътрудникът го хвана за лакътя и понечи да го поведе към коридора, но Цайтнер се дръпна ядосано.

— Я стига! Като те питам нещо, ще ми отговаряш, ясно ли е?

Сътрудникът се стресна, огледа се нервно и каза почти шепнешком:

— Шефът на фармацевтичната компания „Хауптман“ е тук. Иска спешно да ви предаде някакви сведения.

Рояк сигнални лампички засвяткаха в ума на Цайтнер. Подобна визита едва ли имаше протоколен характер. Сигурно го очакваха нови неприятности. Даде знак на сътрудника си да върви напред и замислен го последва.

Андреас Хауптман — берлинчанин с безупречна външност, облечен в костюм за поне хиляда долара — притежаваше безброй компании и несметни богатства. Макар че отдавна беше прехвърлил седемдесетте и на вид бе слаб и немощен, той се славеше като властен и арогантен човек. Сега обаче в погледа му се четеше тревога, граничеща с паника.

— Къде можем да поговорим насаме? — попита той с треперещ глас.

Стъписан, Цайтнер го отведе в кабинета си и затвори вратата. Хауптман се настани на стола срещу бюрото и подхвана:

— Хер Цайтнер, моите служители в Бавария са ви подвели. Всичките ваши действия — издирването на хора, отказът на правителството да приеме самолета и тъй нататък — се основават на невярна информация.

Цайтнер се смъкна немощен в стола си. Пулсът му се ускори. Боеше се от онова, което му предстоеше да чуе. Ако всичко се оказеше лъжлива тревога, с кариерата му бе свършено.

— Какво... искате да кажете?

— Съобщили са ви, че става въпрос за някакъв по-особен грип, нали?

Цайтнер кимна.

— Изплашили са се и просто са налучквали, хер Цайтнер. По всяка вероятност това изобщо не е грип.

— А тогава какво е? — попита Цайтнер. Имаше чувството, че сърцето му всеки миг ще спре да бие.

Хауптман забодя в него малките си очички и едва след няколко секунди — безкрайни, мъчителни, по-дълги от минути — отговори.

— Ще ви разкажа всичко, което знаем. Първо, двама наши служители вече са мъртви — един висококвалифициран лаборант и един лекар изследовател. Преди пет дни получихме нова доставка опасни вирусни и бактериологични проби. Всички в лабораторията са обучени да боравят особено внимателно с подобни култури, но докато подреждал кутиите, лаборантът се спънал, ударил си главата и загубил съзнание. Една от кутиите се съборила и се отворила. Макар че биологично опасните проби са запечатани във флакони от дебело стъкло, при падането няколко все пак се счупили. В момента лаборантът бил сам в стаята, но малко по-късно влязъл и лекарят, също без защитно облекло. За щастие, в помещението има херметическа камера и всички други необходими съоръжения за трета степен биозащита срещу болести, предавани по въздушен път. Лекарят постъпил според правилата: включил алармата, почистил и стерилизирал стаята и после изолирал и себе си, и лаборанта за наблюдение.

— И двамата били без защитни костюми, така ли?

— Да, облечени били само в стандартните служебни гащеризони. На втория ден лаборантът се почувствал много зле — висока температура, горещи и студени вълни, силни сърбежи — а няколко часа по-късно същите симптоми се появили и у доктора. Скоро след смъртта на лаборанта той изведнъж изпаднал в състояние на делириум, придружено с истерия като при клаустрофобичен пристъп. Успял да разхерметизира помещението, отворил аварийния изход и избягал.

Андреас Хауптман си наля чаша вода от каната на масата. Цайтнер забеляза, че ръцете му треперят, но беше толкова стъписан от чутото, че не се сети да му помогне. Хауптман изпи водата, внимателно остави чашата и отново впери поглед в Цайтнер.

— Моите хора веднага взели служебния хеликоптер и се опитали да го спрат, но го открили едва след като счупил прозореца на колата на американския професор, когото издирвате. Забелязали автомобила наред полянката в мига, когато докторът побягнал в гората, и го проследили. Няколко минути по-късно докторът се върнал на същото място, но колата и професорът вече не били там.

Хауптман си пое дъх и продължи, като възбудено размахваше кокалестите си ръце.

— Директорът на филиала е знаел, че съдържанието на счупения флакон е извънредно опасно. Когато в горичката открили парченца стъкло от строшения прозорец на колата, веднага изпратил хора да издирят шофьора ѝ. Претърсили района и намерили картончето с името и адреса на американеца, което явно се е откъснало от багажа му. Уплашили се, че той няма как да разбере, че е заразен, и се обърнали към вашето министерство за помощ. По това време аз бях извън страната и чак днес по обяд научих, че са ви докладвали за грип.

— Само дето не е грип — каза тихо Цайтнер.

— Да, за жалост не е грип, а нещо много по-сериозно и страшно... нещо смъртоносно.

— Все пак какво точно е имало във флакона? — Цайтнер отчаяно разпери ръце.

Хауптман сведе поглед към пода.

— Не можем да кажем със сигурност.

— Как така не можете? Нима...

Хауптман въздъхна.

— Известно ви е, че в бившия Съветски съюз имаше много центрове за биологически изследвания. Миналата година ръководителите на две такива заведения се свързаха с нас. Искаха да ни продадат резултатите от дългогодишния си труд срещу твърда валута. Споразумяхме се тайно да купим голяма част от изследванията им с надеждата, че сред тях ще открием разработки на лекарства и ваксини, изгодни от търговска гледна точка. Макар че повечето проби бяха добре съхранени и документирани, много от доставките пристигаха в ужасен безпорядък — например живи вирусни култури наедно с бацилни култури — а някои от флаконите направо нямаха обозначение или придружаваща документация. Не знаехме какво получаваме, докато не разопакуваме пратките. Преглеждахме ги внимателно и ако нещо не беше правилно документирано, го унищожавашме на място във филиала в Хамбург, преди да препратим останалото в Бавария. Но последната пратка е била погрешно адресирана от руснаците директно до Бавария и тамошният директор сметнал, че вече е прегледана от нас.

— С други думи, дори нямате понятие...

— Точно така — кимна бавно Хауптман. — Онова, което причини смъртта на двамата, може да е от вирусен, бактериологичен или дори от химически тип, но най-вероятно е вирус.

— Боже мой! Значи не разполагаме с никакви изходни данни!

Хауптман продължи, подбирайки думите си бавно и внимателно:

— Днес се свързахме с бившия главен изследовател на руската лаборатория, с когото не бяхме разговаряли, защото вече живее в Украйна. За щастие се оказа, че е запазил подробни служебни дневници от онези години. Съобща ни някои важни неща, които не ни бяха известни. Може би западните разузнавания са ги знаели или поне са ги подозирали, но не и ние, от частния сектор.

— Не разбирам.

— Хер Цайтнер, въпросният институт е бил военен научноизследователски център за биологически оръжия. Десетилетия наред са търсили ефикасни средства за масово унищожение на хора — отглеждали са вирусни и бактериологични болестотворни агенти. Разработвали са и съответните ваксини, предназначени обаче само за съветската армия и съветския народ. В процеса на работата попаднали на група патогени, предимно видоизменени вируси, включително и

една ранна форма на вируса, неотдавна идентифициран в Африка. Всички те имат редица общи характеристики: разпространяват се за няколко дни, предават се по въздуха или чрез допир, предизвикват бърза инфекция и скорошна смърт. Убиват по различни начини, но винаги особено мъчително: унищожават телесните тъкани, разрушават определени органи, причиняват невероятно висока температура или блокират кръвоснабдяването, започвайки от мозъка. Още никой не е открил ваксина срещу тях, а и надали скоро ще открие. Дори генералите се изплашили от непознатите вируси и съветските власти не посмели да ги използват като оръжие. Веднъж пуснати срещу врага, те могат лесно да се върнат обратно в Русия и да унищожат цялото ѝ население. Затова, щом установели, че са попаднали на вирус от тази група, складирали всички проби от него в специален бункер под лабораторията, наречен резерв „Омега“.

Хорст Цайтнер подскочи.

— Господи, нима смятате, че флаконите в Бавария са...

— Точно така, хер Цайтнер. Моят лаборант в Бавария е разопаковал и строшил пратка от резерва „Омега“.

На борда на Полет 66

От Шанън даваха подробни указания за полет 66, който пресичаше 10 050 м в набор на 10 650 м, а някакъв досадник упорито блъскаше по вратата. *Сега пък какво има?* — ядоса се Холанд, натисна бутона и в кабината нахлу едър мъж, чието лице му се стори бегло познато. Огледа кабината и двамата пилоти и явно реши, че Холанд е по-висшестоящият, защото протегна едрата си месеста ръка към него.

— Пастор Гарсън Уилсън.

Холанд се здрависа неохотно.

Уилсън разбра, че не са го познали, и доуточни:

— Гарсън Уилсън, евангелисткия пастор.

— А, да — кимна Холанд. — Съжалявам, но трябва да ви предупредя, че е против правилника на ФУА да влизате в кабината. Вината е моя, че ви пуснах, но вие така настойчиво чукахте, та реших, че е някой от екипажа. Моля ви да се върнете обратно на мястото си.

Уилсън опря длан на облегалката на Роб.

— Вие бяхте капитан...

— Холанд, Джеймс Холанд.

— Вижте какво, Джеймс, надали ще ви се скарат, че сте пуснали тъкмо мен в пилотската кабина за минутка-две. Аз самият съм частен пилот, а да не говорим, че познавам ръководителя на ФУА от дете. — Пасторът затвори вратата и седна на столчето зад пилотите.

— Ваше преподобие, много ви моля да уважавате разпорежданията ми. Бъдете така добър да се върнете на мястото си.

— След малко. Първо искам да си поговоря с вас. Знам, че си имате други грижи, но аз не съм заразен с вируса, за който ни казахте. За мен всяка секунда е от огромно значение. Само след няколко часа хиляди хора очакват да се появя в Ню Йорк, тъй че, закъдето и да летим, веднага щом кацнем, трябва да тръгна за Ню Йорк. Смятам, че точно вие можете да ми уредите въпроса. Разбирам, че се налага да бъдем поставени под карантина, но лично аз нямам време за такива работи.

Холанд се обърна и го погледна. Спомни си, че е виждал лицето му в безброй платени предавания по телевизията. Известни бяха и шумните сборища „С Гарсън — към Бога“. Не че някога бе ходил на подобни представления. За него религията беше нещо много лично. Но южняците обичаха да обръщат религията на цирк.

— Пастор Уилсън, нито аз, нито вие можем да решим въпроса с карантината. Отново ви моля да напуснете. Така само наливате масло в огъня. Тук всяка ваша дума се записва. — Посочи микрофона на тавана.

Уилсън се усмихна и вдигна ръце, сякаш се предава.

— Добре де, излизам, но все пак бих искал да знам къде ме водите против волята ми.

Холанд въздъхна и погледна към Роб, който само повдигна вежди.

— Ваше преподобие, мога да ви кажа само, че не летим за Ню Йорк. След малко ще обясня всичко по уредбата, а сега ви моля да се върнете на мястото си.

Уилсън реши да не протестира. Стана и се обърна към Джеймс с лукава усмивка.

— Добре, оставям ви на мира. Не желая да обиждам никого, но ви предупреждавам: където и да кацнем, аз веднага напускам самолета. — Преподобният Уилсън махна за довиждане и внимателно затвори

вратата след себе си. Докато крачеше гневно към стълбичката, тихичко нижеше цветисти псувни.

Холанд премина в хоризонтален полет на ешелон 350 и провери още веднъж данните в компютъра. Курсът криволичеше през множество небесни точки с различна географска ширина и дължина и стигаше до Гандър в Нюфаундленд. Ала и двамата пилоти знаеха, че това не е крайната цел на полета. Преди десетина минути най-последно им се обадиха от Далас с дългоочакваното решение.

— Шейсет и шест, изпращаме ви в базата в Кефлавик, Исландия — съобщи им вицепрезидентът на компанията. — Не можем да го обявим официално обаче, затова впишете Гандър в полетния си план. Наши изстребители ще ви пресрещнат по трасето южно от Исландия и ще ви ескортират до базата.

— Нали вече пробвахме този номер в Милдънхол и нищо не се получи? — припомни му Холанд.

— Така е, там провалиха операцията, но сега ме уверяват, че в Исландия всичко ще мине успешно.

— Сър, кой е този, дето ви уверява?

— Говорихме с Белия дом, с Отдела за екстремни ситуации, а те от своя страна координират усилията на куп инстанции, включително Военновъздушните сили, Държавния департамент, ФУА и ЦРУ.

ЦРУ ли? — почуди се Холанд. *Сега пък ЦРУ! Ами питали ли са исландците дали са съгласни с подобен план?* Омръзнало му беше от фалшиви уверения.

— Сър, Исландия си има свое правителство. То одобрило ли е приземяването ни в Кефлавик?

— Капитане, честни казано, не знам, пък и не ме интересува особено. Знаем само, че Исландия няма военна сила, за да блокира пистата, а нашите хора вече се подготвят да ви посрещнат. Ще прегледат самолета ви, ще ви заредят с гориво и ще отлетите за САЩ. Допълнително ще уточним на кое американско летище ще кацнете. С други думи, смятам, че намерихме изход от положението.

— А в Щатите ще бъдем ли поставени под карантина? И за колко време? Какво да съобща на пътниците? До Коледа остават само два дни!

Стори му се, че вицепрезидентът се засмя доста изкуствено, преди да отговори.

— Военновъздушните сили, Червеният кръст и Центърът за контрол над заболяванията ще се погрижат за безопасното настаняване на всички — или в базата Едуардс в Калифорния, или в Холоман, Ню Мексико. Ще прекарате два дни под наблюдение и всеки, който не се разболее през това време, ще може да си тръгне. Успокойте пътниците, че компанията поема разноските, включително за извозването им със самолет, и то първа класа, след карантината. Знаем, че двата дни наблюдение ще ги забавят за Коледа, но правим всичко, което ни е по силите.

— Който не се разболее, ще може да си тръгне, така ли? Ами ако някой все пак се разболее? Ако повече хора се разболеят? Значи няма да ни освободят, докато не изтече инкубационният период на болестта. Тогава тъй наречената двудневна карантина спокойно може да продължи две седмици, та и повече! При това положение как да съобща на пътниците, че ще трае само два дни?!

— А какво друго да направим, капитане? Пък и да се надяваме, че няма да се наложи по-дълъг престой.

Няколко секунди Холанд мълча, обмисляйки чутото.

— Значи наистина съществува възможност всички да сме заразени?

— Капитане, не е изключено тревогата да е фалшива. Дори вашият пътник да е умрял от вируса, не е задължително да е заразил останалите.

— Какво?! — почти изрева Холанд. — Как така, „ако е умрял от вируса“?

— Нали е бил болен, още като се е качил в самолета? Според специалистите сърдечният пристъп може да е бил симптом на заболяването, но това е само предположение.

Холанд се опита да овладее нарастващия си гняв. Стюардесите на самолета бяха докосвали болния, бяха дишали в устата му, бяха изнесли трупа му! Ако е бил толкова заразен, значи съвсем скоро и те ще се разболеят!

— Джеймс, успокойте се. Ние ще ви осигурим приземяване и ще се погрижим и за пътниците, и за екипажа, ако някой се разболее.

— Сър, нужна ми е по-пълна информация. Колко опасна е тази болест в крайна сметка?

— Понеже и ние непрекъснато задаваме същия въпрос във Вашингтон, ето буквално какво ми казаха оттам: отказите за приземяването ви в Европа били просто предпазни мерки на съответните правителства, предприети поради факта, че германското Министерство на здравеопазването не е дало точна характеристика на инфекциозната болест, която евентуално пренасяте. Германците официално са нарекли болестта „нов мутант на грипния вирус“.

— Това съвсем не е достатъчно. Трябва да знам какви са симптомите, какво да очаквам и с колко време разполагам самият аз, за да приземя безопасно самолета, в случай че и мен ме тръшне вирусът.

— Джеймс, наистина не разполагаме с повече информация в момента, но ще се опитаме да научим нещо повече в най-скоро време.

Холанд приключи разговора и се обърна към Роб.

— Дик, има надежда!

Роб кимна отегчено. Вече не изглеждаше толкова смръщен.

Според получените сведения времето в Исландия беше ужасно — бури, виелици и сняг, а температурата бе паднала под –10 градуса Целзий. Но имало видимост в разстояние над пет километра, а видимостта беше най-важният фактор за приземяването им. Холанд пресметна запасите от гориво. Можеха да издържат и още един час след Кефлавик, но тъй или иначе, трябваше да спрат там да заредят.

— Е, ще им съобщаваш ли? — попита внезапно Роб.

— Моля?

— Говоря за пътниците. Ще им кажеш ли за кацането, за карантината и прочее?

— Да — въздъхна Холанд. — Освен ако ти не искаш да свършиш тази работа.

— Ама това не е ли задължение на командира? — Роб се престори на учуден. — Та аз съм един нищо и никакъв втори пилот.

Холанд се изненада от лекотата, с която се засмя.

— Прав си. Нищо и никакъв втори пилот със зорко око, остра ухапка и писалка за черни точки.

Очакваше Роб да се усмихне, но той се обърна настрани и се загледа през прозореца.

Е, скоро ще се окопити и отново ще е познатият противен Роб, помисли си Холанд, особено след като най-лошото вече мина.

10

ЦРУ — Лангли, Вирджиния

Петък, 22 декември, 18:00 ч (2300 Z)

Заседателната зала до кабинета на Джонатан Рот бързо се превърна в нещо като щаб — масата бе осеяна с документи, хората от работната група влизаха и излизаха непрекъснато, а самият заместник-директор беше в стихията си. От Белия дом, който официално се бе заел със случая, все по-често звъняха в ЦРУ за напътствия, тъй че в един момент Рот естествено пое нещата в свои ръце и започна да се разпорежда. С лекотата на печен бюрократ разиграваше и тероризираше подчинените си в Лангли, а после спокойно и авторитетно представяше „своите“ анализи и заключения пред президентските хора.

Но вече приближаваше шест часа, а още не бяха установили най-важното — доколко опасен е вирусът на „Куантъм“-66. Всички напрегнато очакваха Ръсти Сандърс да даде отговор на този основен въпрос.

Предусещайки, че ще настъпи паника, Сандърс се бе опитал да успокои духовете.

— Сър — каза той на Рот, — ние дори не можем да сме сигурни, че в самолета има вирус, докато не видим резултатите от аутопсията на Хелмс.

Рот подскочи и изкара Сандърс в коридора.

— Докторе — процеди през зъби, — никой не ви пита има ли вирус, или не! Моето категорично заключение от извършените анализи е, че самолетът е заразен! Въпросът е какво да правим сега!

— Сър, просто исках да разберете, че все още нямаме основание за подобно заключение.

— Заразеният пътник умира на борда, никой не иска да допусне самолета в страната си, а германското правителство признава, че същият вирус е убил още двама души! Това не ви ли стига? — разпени се Рот.

— Но ние още не знаем причината за смъртта на професора. Може да е обикновена сърдечна криза.

— Сандърс, тук решенията взимам аз, а от вас очаквам становище по два въпроса: доколко сериозна е опасността и как да се справим с нея! Приемете, че в „Куантъм“-66 вилнее вирус убиец и веднага се захващайте за работа!

Двайсет минути по-късно Сандърс се върна пребледнял — не беше трудно да се досетят, че носи отговора, от който се бояха. Рот затвори вратата и всички насядаха около масата.

— Получих нова информация — обяви Сандърс и закри от единия край на залата до другия. — Както подозирахме, германците или не са знаели, или не са ни казали всичко, но положението е повече от тревожно. — Описа им посещението на Хауптман в Бон, за което току-що бе научил по телефона от Цайтнер, и им съобщи, че е разговарял с доктора в Украйна. — За щастие що-годе се оправям с руския, та не се наложи да използвам преводач. Инак...

— Сандърс! Говорете по същество! — изръмжа Рот.

— Извинявайте. Накратко, ето каква е ситуацията: ако приемем, както настоява мистър Рот, че Хелмс не само е носител на заразата, но е и развил болестта, и ако се доверим на руските открития за тези извънредно опасни микроорганизми, изпратени погрешка в Бавария, то можем да бъдем деветдесет на сто сигурни, че всички до един в самолета са заразени с вируса. И изобщо не става дума за грип!

— Как така всички? — възкликна Рот.

— Да, сър, всички. Два часа след началото на полета заразата вече се е разпространила. Тъй като не знаем нищо повече за вируса, освен пораженията му в баварската лаборатория, аз правя изводите си на базата на руските данни за патогените омега. Една от основните им характеристики е, че са остро заразни, тоест, ако вирусът е край вас, неминуемо ще се заразите. Най-лошото е, че разпространението на заразата в населено място не може да се спре. Вирусът не само се предава чрез издишвания въздух, но има способността да прониква в организма през здрава човешка кожа. Достатъчно е да се докоснете до капка инфектирана кръв или друга телесна течност, за да се заразите. И

накрая, инкубационният период е невероятно кратък — четирийсет и осем часа, а смъртността надвишава осемдесет и пет процента.

— Руснаците откъде знаят всичко това? — попита Рот.

— Стигнаха са до тези заключения след опити с примати. Правели са експерименти и с хора, политически затворници, главно през петдесетте години. А едно от най-големите им опасения било, че в днешно време всеки вирус може да се разпространи в цял свят само за четирийсет и осем часа посредством модерните реактивни самолети. Появява се примерно във Франкфурт и преди някой да се е усетил, заразните вече са пренесли болестта в Ню Йорк, Лос Анджелис, Чикаго, Токио и тъй нататък... За броени дни помита човечеството. Склонен съм да се съглася с руския учен, че световната авиационна система би могла да предизвика истински вирусен апокалипсис! Години наред се опитвам да обясня на ФУА, че...

— Не се отклонявайте, докторе — прекъсна го Рот. — Кампанията ви срещу ФУА ми е известна.

Ръсти Сандърс млъкна, взря се в лицето му и реши да се въздържа от коментар. Посочи документите в ръката си и продължи:

— Така или иначе, сър, ако баварският вирус действително е попаднал в самолета, „Куантъм“-66 пренася не само зараза, а и сигурна смърт.

— Каква смърт по-точно? — разтревожено попита Марк Хейстингс. — Бърза или някаква по...

— По-мъчителна ли искате да кажете?

— Ами да. Та нали в самолета има двеста четирийсет и пет пътници и дванайсет души екипаж!

— Смъртта може да настъпи по различен начин в зависимост от вида на вируса. Висококвалифициран германски екип всеки момент ще ни предостави резултатите от аутопсията на двамата в Бавария, а като направим аутопсия и на професора, ще сравним резултатите. Възможни са поражения на дихателната система, вътрешни кръвоизливи, коронарни спазми, наподобяващи сърдечна криза, но двете известни засега жертви са показали различни симптоми, включително деменция и странни психически отклонения. Тъй като смъртта настъпва няколко часа след проявата на болестта, то тя сигурно ще е съпроводена от страдания, особено ако всички, в това число и екипажът, полудеят едновременно.

— Боже мой! — облеци се Марк Хейстингс. — Как не се сетих за екипажа!

— Заразили са се само преди няколко часа, Марк — опита се да го успокои Сандърс. — Ако успеят да се приземят в близките четирийсет часа, няма опасност екипажът да развие симптомите по време на полета.

— Да, но ако не успеят, как ще обезопасим самолета?

Сандърс кръстоса поглед с Рот.

— Не бих се помирил с мисълта да оставим тези хора да посрещнат смъртта, затворени в самолета. Да преживеят целия кошмар сами, без някой да им се притече на помощ, колкото и безплодна да е тя.

Той отново закрачи напред-назад. Рот завъртя стола си и проследи движенията му. Докторът най-сетне спря и огледа стаята: на лицата на присъстващите бе изписан ужас.

Почуди се на собственото си хладнокръвие и на деловия тон, с който говореше за това проклятие, обрекло близо триста души на безнадеждна агония и жестока смърт. После осъзна, че е хладнокръвен, защото все още не вярва, че най-лошото ще се случи. Дори американският професор да е бил наистина заразен, нали засега нямаше сведения за други болни на борда?

Застана пред работната дъска и започна да чертае с флумастер по белия лист.

— Що се отнася до опасността заразата да се разпространи, мога само да правя догадки, изхождайки от данните на руснаците. За по-сигурно приемаме най-тежкия вариант, тоест, че при температура над нулата баварският щам остава активен във въздушна среда около час в зависимост от влагата — достатъчно, за да се разнесе в самолета и да зарази всички, ако вирусните частици са толкова малки, че да се промъкнат през биофилтрите на климатичната инсталация. Колкото е по-топло и по-влажно, толкова по-дълъг е животът на вирусите, предавани по въздушен път. Те се лепват за микроскопичните аерозоли и при топъл климат могат да живеят още няколко часа. Представете си само колко лесно се предава най-обикновена настинка. Достатъчно е да кихнеш, за да я прихване някой от теб. Трябва да приемем, че и вирусът, който не предизвиква просто хрема, а за три-четири дни

направо убива човека, се предава по същия начин. — Сандърс остави флумастера и кръстоса ръце.

— Докторе — обади се Рот, — а как преценявате опасността в заразени населени места?

— При положение, че според информацията смъртността надвишава осемдесет и пет процента, смятам, че надали друг вирус има такъв масов унищожителен ефект, освен евентуално заирския ебола. Чудовищното при ебола е, че човек буквално се разлага и изгнива отвътре. Баварският щам, дори да не предизвиква толкова грозна смърт, може да се окаже по-смъртоносен в широк мащаб. С други думи, нямаме право да рискуваме, следва да наложим най-строга карантина.

— Докторе, нали по план самолетът трябваше да зареди в Исландия и да се върне тук, за да изолираме пътниците някъде в южните щати? Все още ли подкрепяте подобно решение? — попита Рот.

Ръсти Сандърс обмисли добре отговора си. Знаеше, че Рот ще го цитира дословно, когато докладва пред Белия дом, затова подбра думите особено внимание.

— Би било огромен и абсолютно неоправдан риск да докараме самолета в Амер, особено в районите с по-топъл климат. Ако наистина приемем, че вирусът е остро заразен, на теория той може да предизвика епидемичен взрив и дори световна пандемия. Не искам да ви плаша, но честно казано, ако се надигне подобна инфекциозна вълна, тя би могла — пак на теория — да обезлюди целия континент. Най-малко десетки милиони хора ще загинат. Авторите на научна фантастика отдавна се забавляват с този сценарий, но в случая не става дума за фантастика. Заплахата от пандемия е съвсем реална и до голяма степен се дължи на съвременната авиация.

— Значи няма надежда за хората в самолета? — попита Марк със задавен глас. — Вече са обречени, така ли?

— Да, вероятно са обречени на смърт, но при едно условие... — Изчака, за да привлече вниманието на всички, съзнавайки, че със следващите си думи отново ще разгневи Рот. — Само ако починалият пътник наистина е страдал от болестта, причинила смъртта на двамата в Бавария. Имайте предвид, че за да се заразят пътниците, на борда трябва да има човек не само носещ заразата, но и в активен стадий на

заболяването. Ако професорът не е бил в това състояние, той не би могъл да разпръсква вирусни частици във въздуха.

— Благодаря ви, доктор Сандърс — каза Рот делово. — Някой иска ли да добави нещо?

Нямаше желаещи.

— Добре. Моето решение е следното: ще посъветвам Белия дом да откажат на боинга да кацне в САЩ и да го задържат, тоест да го поставят под карантина в Исландия.

— Сър — намеси се Сандърс, — има още един много важен въпрос.

— Слушам ви.

— Спешно трябва да се направи аутопсия на Хелмс. Бих препоръчал да изпратим най-бързия самолет с военен медицински екип, сформиран от експерти по химическо и биологическо оръжие. Ще ги облечем в защитни костюми, разбира се, а аз ще им дам предварителни инструкции. Този вид вирус не може да бъде открит директно, но една аутопсия, макар и извършена в полеви условия, ще установи дали Хелмс е починал от инфаркт или от нещо по-различно.

Лицето на Рот неколkokратно смени изражението си — личеше си, че от една страна е заинтригуван от идеята, а от друга, се ядосва на Сандърс, задето отново повдига стария въпрос.

— Направете необходимото, докторе — каза той най-сетне.

На вратата се почука тихо и в стаята влезе Шери Елис.

— Извинете, че ви прекъсвам, но трябва да ви съобщя нещо важно.

— Сега пък какво има? — запита Рот.

— Преди петнайсет минути руският учен се обади на Цайтнер да му напомни, че осемдесет и пет процента е само долната граница на смъртността при вирусите омега.

— Това вече ни е известно.

— Да, но... — продължи тя с пребледняло лице, — после уточнил, че всъщност при класификацията на омега никога не са включвали вируси със смъртност, по-ниска от сто процента.

В залата настъпи гробна тишина.

На борда на Полет 66

Барб затвори вратата на пилотската кабина и постоя малко в преддверието, за да се овладее. През целия си двайсет и три годишен стаж като стюардеса не бе попадала в истинска кризисна ситуация. „Е, разбира се, случва се понякога и да се паникьосам — подмяташе на шега пред приятелите си извън бранша. — Например, когато по време на сутрешен полет вземе, че свърши кафето, а самолетът е тъпкан с важни клечки!“

От старшата стюардеса се очакваше да е като майка закрилница за останалия екипаж, а в момента тя се чувстваше по-безпомощна и от уплашено дете. Неизвестният хищник, който ги дебнеше, бе твърде хитър и коварен, за да водиш открита борба с него. Смразяваше я мисълта, че може би вече върлува в кръвта ѝ.

Все пак събра сили да се усмихне на пътниците, когато тръгна по пътеката между седалките.

Я се успокой, рече си, в най-лошия случай става дума за обикновен грип! Но страхът продължи да стяга стомаха ѝ. Ако беше просто грипен вирус, щяха ли официалните власти да реагират така остро? От какво всъщност беше болен починалият пътник? Колко време им оставаше, преди болестта да поразии и самите тях?

Джеймс Холанд изпълни блестящо ролята си — със спокоен и уверен глас съобщи по уредбата, че ще спрат в Исландия да заредят с гориво и после ще продължат за САЩ, където ще бъдат поставени под карантина. Отново подчерта, че според него паническата реакция на чуждите правителства е най-малкото прибързана, ала не успя да разсее тревогата и страха, обхванали всички пътници. Ако трябваше да чакат още четири дни, нямаше да могат да посрещнат Коледа у дома, но те вече не се вълнуваха толкова за празниците, а обстрелваха Барб с въпроси за характера на болестта, която ги съпътстваше от Франкфурт насам.

Когато излетяха от Франкфурт, настроението беше приповдигнато, а самолетът така отрупан с подаръци и играчки, че приличаше на огромна коледна шейна. Барб дори се пошегува с Холанд, задето не се е сетил да се маскира в червен костюм и да си лепне бяла брада. Повечето пътници — туристи, студенти, войници, военни със семействата си — се прибираха вкъщи за празника. Онези, които бяха тръгнали по работа, и самотниците, за които коледният сезон явно нямаше значение, се брояха на пръсти.

Барб мина бавно през туристическата класа и се постара да срещне погледа на колкото може повече пътници — обичаше хората, макар че нийоркските ѝ навици понякога ѝ пречеха да го покаже. Усмиваше се и се опитваше да не изневери на обичайната си любезност, защото от все сърце ѝ се искаше кризата да премине и всичко да завърши спокойно, като при най-нормален полет.

Докато вървеше по пътеката и разглеждаше пътниците, наум правеше характеристика на всеки един от тях, сякаш четеше пасажки от готови записки.

Ето го младежа с гипсиран крак, дето му помогнах да се качи. Много мило и възпитано момче. Патериците му са в багажното на първа класа. Паднал на ски. Къде каза? А, да, в Швейцария. И хубавец, и смелчага, сигурно го боли, но не го показва. Харесал си е онази красива млада германка и тайничко от родителите си я съзерцава. Хормони в атака! Не ще да е на повече от деветнайсет години — опасна възраст. Ето, пак я поглежда скришом. Не забелязва, че го наблюдавам. А, видя ме. Как се изчерви само! Ама и тя го поглежда! Работата става интересна.

Хормони... Да, ето и онази двойка там, дето само се милват и галят. Охо, тя се гушка в него, а той придърпва одеялото. Старият номер с одеялото! Тя ми се усмивва невинно, сякаш няма начин да се досетя къде са им ръцете!

Барб се засмя. И тя самата не един път бе правила това, което правеха двамата. Номерът е да гледаш невъзмутимо и да не се издаваш, че ти е кеф...

По-назад седяха дебел господин и възрастна дама — вероятно майка и син, макар че подобни предположения често се оказваха неверни. Мъжът наблюдаваше друга двойка от отсрещната страна. Барб обърна глава натам.

Млада жена хапеше нервно юмука си, хлипаше неудържимо и притискаше телефонна слушалка до гърдите си, докато съпругът ѝ се опитваше да я успокои.

— Извинете — наведе се над него Барб, — мога ли да ви помогна с нещо?

Кийт Ериксън я погледна отчаяно и разпери ръце.

— Не знам как да я утеша. Когато командирът съобщи, че може да закъснеем с няколко дни и да пропуснем Коледа, тя така се

разстрои, че е далеч от децата...

Лиза Ериксън извади юмрука от устата си и проплака с тънко, едва доловимо гласче:

— Нали не е вярно? Моля ви, кажете, че не е вярно! Не можем да пропуснем Коледа! Аз трябва да се върна у дома, дечицата имат нужда от мен!

Барб се опита да срещне погледа ѝ.

— Мисис...

— Ериксън — каза съпругът ѝ. — Лиза.

— Лиза, чуйте ме внимателно: всичко ще се оправи и сигурно ще успеете да се приберете за Коледа. Капитанът всъщност ви подготви за онова, което можете да очаквате само в най, най-краен случай. Повярвайте ми, всичко ще бъде наред. Телефона ли искате да използвате?

Лиза Ериксън кимна като уплашено дете, извърна глава към прозореца и отново пъкна юмрук в устата си.

— Моля да ме извините — прошепна Кийт в ухото на Барб. — Ще ѝ мине. Вече използвах телефона. Тя просто не е... не е на себе си.

Барб откри Бренда в задната кухничка. Стоеше сама до вратата, докато другите стюардеси приготвяха набързо вечерята.

— Как си, моето момиче? — Барб постави ръка на рамото ѝ.

— Добре съм — излъга Бренда с тъжна усмивка.

Барб споделяше тревогата ѝ и не искаше да я разстройва допълнително, но командирът я бе натоварил с тежка задача и сега трябваше да я изпълни.

— Нали чу обръщението на капитана? — попита тихичко.

— Всичко чух, Барб. Божичко, това е най-кошмарният полет в живота ми! — Гласът ѝ се разтрепери и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Барб, страх ме е! Аз ще се разболея... Нали го пипах, дишах му в устата... От каквото и да е бил болен, вече със сигурност съм го прихванала... Не знам какво е било, но той умря, значи и аз...

Барб седна до нея и я прегърна.

— Бренда, ще видиш, че всичко ще се оправи. Не е задължително и ти да се разболееш. Пък и мистър Хелмс беше доста

по-възрастен от тебе и сигурно по начало си е имал проблеми със здравето.

Бренда покри лицето си с длани и бавно поклати глава.

— Коя страна ще откаже кацане по Коледа само защото в самолета има пътник, болен от грип? Щом Европа и Англия се боят от нас, значи здравата сме я закъсали. Аз поне съм я закъсала здравата! — поправи се тя. — Затова и не помагам в кухнята, да не ги заразя.

Барб понечи да отрече подобна възможност, но осъзна, че Бренда е права.

— Бренда, нали капитанът искаше ти, Ди и всички, които са пипали болния, да се преместите горе? Там има много свободни места.

— Господи! — зина Бренда.

— Не се безпокой. Повярвай ми, всичко ще се оправи!

— Знам — кимна Бренда. — Но щом ни качват горе, значи няма никакво... абсолютно никакво...

— Съмнение ли? За какво? — Барб тутакси съжали за въпроса си. — Глупости!

— Не са глупости! — изхлипа Бренда.

— Хайде, моето момиче, не се тревожи. Стегни се, намери Ди и се качете горе. Приеми го като малък платен отпуск.

Бренда се изправи плахо — краката ѝ трепереха и тя с ужас си спомни как помогна на Хелмс да се качи в самолета. Лицето му гореше от температура, беше облян в пот и се оплакваше, че се чувства много зле. Спомни си и устните му, докато се опитваше да му вдъхне живот, както и паниката в очите му, преди да загуби съзнание.

А на мен колко ли часа живот ми остават? — запита се тя в паника.

Военновъздушна база Кефлавик

Исландия

Снежна виелица бушуваше гневно в мразовитата арктическа нощ, но въпреки намалената видимост дежурният офицер на кулата отдавна бе забелязал необичайното оживление на пистата. Изгаряше от любопитство. Когато обаче се обади на наземния контрол, оттам го скастриха да не задава излишни въпроси. Никой не искаше да му каже какво става.

— Еди, я виж тук! Придвижват голямата стълба към западния сектор! — Подаде бинокъла на помощника си: — Първо пратиха сума ти коли и камионетки, голям влекач за буксиране, а сега и стълбата!

— Това не е ли стълбата за „Боинг 747“ и други от този калибър?

— Точно така. Което означава, че... — Дежурният замълча многозначително и впери изпитателен поглед в подчинения си. Очакваше той да довърши собствената му мисъл.

— Какво? А, да. Или отклоняват някой пътнически самолет и нищо не са ни съобщили, или пък... А, ясно, чудите се дали не е ВВС 1, нали? Дали не е президентският боинг!

— Нали и те използват 747?

— Съжалявам, но трябва да ви разочаровам. Президентът е в Колумбия. Държа реч тази вечер, предавах я по Си Ен Ен.

Шефът грабна отново бинокъла. По цялата писта сновяха коли, а отгоре кръжаха двата изстребителя Ф-15 — нещо наистина необичайно.

— А възможно ли е всъщност... — започна помощникът.

— Какво?

— Си Ен Ен непрекъснато преповтаря някаква история за американски самолет, на който цяла Европа отказвала разрешение за кацане, понеже на борда имало болен.

— Е, и?

— Възможно ли е точно той да се насочва насам?

Шефът се обърна, погледна към радара и в същия миг на екрана бавно изплува обектът, задаващ се откъм запад.

На борда на Полет 66

Джеймс Холанд провери още веднъж честотата на инструменталната система за кацане в Кефлавик и подаде команда за спускане на колесника. След като получи разрешение за кацане в базата, изстребителите се поотдалечиха от „Куантъм“-66. Самолетът вече беше на седем километра височина и Холанд включи светлините за кацане. Очакваше дежурните в кулата да скочат и да се задействат, тъй като светлините на боинга бяха съвсем различни от тези на изстребителите, но не последва никаква реакция. Плавно отне двигателите, намали скоростта и насочи самолета към кулата.

Отдясно веднага пристигнаха две малки пилотки със светец надпис „Следвай колата!“, а от кулата съобщиха:

— Шейсет и шест, следвайте пилотките. Не отваряйте никакви врати или люкове, включително в пилотската кабина, до второ нареждане.

— Прието.

Холанд излезе от пътеката за рулиране и зави леко на запад. Насреща си видя необяснимо голям брой коли, но не и цистерна за гориво. За сметка на това ги очакваше пожарна кола. Холанд и Роб се изненадаха от присъствието ѝ, но и двамата се стъписаха, когато вместо пожарникари в типичните обемисти костюми на пътя им се изпречи човек в пълна космонавтска екипировка и размаха две светещи палки.

Холанд се подчини на сигналите му, зави на изток, изключи фаровете за рулиране и спря. През прозореца видя как стълбата си стои на място, а към самолета се приближават още хора в защитно облекло и всеки от тях държи нещо в ръка.

— Какво става? — попита Роб.

Холанд погледна през стъклото, но снегът и слабите осветители затрудняваха зрението му.

— Отсам има цяла гвардия пожарникари, а и още пристигат! — продължи Роб. — Какво става, по дяволите? Да не би да са загрели спирачките?

— Включи светлините за приземяване! — нареди Холанд.

Роб разбра, че работата е сериозна и се подчини. Ослепени от внезапната ярка светлина, космонавтите отвън отскочиха назад и вдигнаха ръце, сякаш се предават.

Дик Роб се наведе напред и се взря в странната им екипировка. Май не носеха обичайните сребристи защитни костюми — всъщност изобщо не бяха в пожарникарско облекло.

— Какви са тия? — извика той. — Що за униформа? И какво държат там? Да не е оръжие?!

— О, не! — простена Холанд. По гърба му полазиха тръпки.

— Какво има?

— Това наистина са защитни костюми... само че срещу химическа опасност. Познавам ги много добре, нали служих при военните...

— Защитни костюми ли? Срещу химическа война? Че от какво ще се защитават?

— От нас — отвърна Холанд.

11

Военновъздушна база Кефлавик, Исландия

Петък, 22 декември, 22:15 ч (2315 Z)

Миг след като Джеймс Холанд изключи четирите двигателя, прозвуча сигнал от базата:

— Шейсет и шест, чувате ли ме?

— Тук е командирът на полета. Кой е насреща?

— Обаждаме се от наземния екип, сър. Изчакайте малко, ще ви свържем с командната кола. Полковникът... командирът на базата иска да разговаря с вас.

Холанд усети познатото стягане в стомаха. Защо ще ги свързват с командира на базата, вместо с управлението на полетите?

Защото някой с по-голяма власт иска да говори лично с теб, Джеймс, отвърна си сам. Исква да ти каже нещо, дето хич не ти се ще да чуеш: че си една пионка в цялата игра и могат да те командват както пожелаят.

Дик Роб проверяваше нивото на горивото.

— Още не са почнали да ни зареждат! — възкликна учудено.

— Прав си. Не видях никаква цистерна, пък и съм сигурен, че това не е редовното място за зареждане.

Звънецът на стюардесата ги стресна. Холанд включи веднага интеркома.

— Джеймс? — Обаждаше се Барб Ролинс.

— Аз съм, Барб.

— Кажете, какво да правим сега? Да продължаваме ли да държим пътниците по местата им, напитки ли да им сервираме?

Нов глас, идващ отвън, прозвуча в слушалките му:

— Командирът на полета ли е? Тук е полковник Нашър.

Холанд помоли Барб да сервира напитки на пътниците и превключи на наземната честота.

— Чуваме ви, полковник. Тук е капитан Джеймс Холанд. Готови ли сте да ни заредите?

Погледна навън и съзря телефонен кабел, който се виеше по пистата като дълга черна змия и водеше към един голям камион, очевидно подвижен команден пост. На прозореца смътно се виждаше някакво лице, вероятно на полковника, с когото разговаряха в момента.

— Вижте какво, капитане — отговори доста смутено полковникът, — нали разбирате, аз съм командир на базата, но изпълнявам заповедите на началниците от Пентагона, а те пък съгласуват действията си с ред други правителствени инстанции.

Отзад се чуваха още гласове, смесващи се с воя на свирепия североизточен вятър.

— Разбирам, полковник, но на нас ни свършва горивото, а няма да е зле някой да провери и колко масло има в двигателите.

— Да, знам — въздъхна полковникът. — Капитане, моля ви да ме изслушате. Заповядаха ми да задържа самолета тук. Трябва да останете на място, да не отваряте врати или прозорци и никой да не слиза от борда. Междувременно ще затворим и базата.

— Добре, приемаме — отвърна Холанд, макар и озадачен. — Ще държим вратите затворени и няма да мърдаме, преди да сме готови за излитане.

— Капитане, боя се, че не ме разбрахте — не мога да ви разреша да напуснете летището, докато не получа изрична заповед за това.

Холанд отскочи назад като ужилен. Пое си дълбоко въздух и се обърна към Роб.

— Бързо се обади в Далас по сателита и питай какво, по дяволите, става. — Включи отново предавателя. — Полковник, по план трябва да заредим тук и да продължим или към базата Едуардс, или към Холман в Ню Мексико. Много се извинявам, но пет пари не давам какви заповеди са ви дали! Нямам намерение да държа двеста четирийсет и пет души затворени тук, и то преди Коледа! А сега по същество: горивото ни е почти на свършване.

— Капитане, искрено съжалявам, но докато не получим нова заповед, няма да ви заредим с гориво и ще ви попречим да напуснете, ако се наложи и със сила. Обявено е извънредно положение: вие пренасяте биологическа зараза и военните заповядаха да ви задържим.

— Това е абсурдно! — разгневи се Холанд. — Съмнявам се, че имате къде да изолирате спешно двеста и петдесет души. Нима искате да кажете, че трябва да преживеем в самолета още два дни, ако не и

повече! Полковник, след шест часа тоалетните ще прелеят! Можете ли поне да ги почистите? И в състояние ли сте да заредите резервоарите с вода и да ни осигурите допълнително храна, независимо дали ще останем тук, или не?

Последва дълго мълчание. Ясно, че не бяха обмислили нещата докрай, а разчитаха на импровизации, при това без въобще да се съобразяват с хората на борда.

Когато полковникът най-сетне се обади, в гласа му вече нямаше и капка съчувствие.

— Капитане — каза той със строг, делови тон. — Единствено трупът на пътника, починал по време на полета, може да напусне самолета. Щом ни наредят, което обаче може да е след дванайсет, че и повече часа, ще докараме стълбичката до една от вратите и ще ви разрешим да изнесете тялото. Специален екип пътува насам от САЩ, за да извърши спешна аутопсия. Що се отнася до тоалетните ви, съжалявам, но за почистване не може да става дума, те съдържат потенциално заразни вещества. Както сам виждате, взели сме най-строги мерки: опашката на самолета е обърната към морето, за да се насочи въздухът от изпускателните клапани натам, а всичките ми хора са навлекли тия отворотелни костюми, за да не пипнат нещо. Ако една-единствена молекула от вируса излезе от самолета и зарази някого, с мене е свършено. А сега, ако обичате, обяснете всичко това на пътниците си и ги предупредете, че абсолютно никой няма право да напуска самолета по каквато и да е причина.

— Вижте, аз не съм пъдар. Ако някой реши да изскочи навън, не мога да го увардя.

— Капитане, чуйте ме добре. Положението е твърде сериозно. Обградени сте от полицаи. Наредил съм им, ако някой се опита да напусне самолета, да го спрат с всички възможни средства. Ясен ли съм?

— Боже мой! — възкликна Холанд.

Дик Роб, който междувремежно проведе някакъв разговор по интеркома, отключи вратата на кабината. Влязоха Лий Ланкастър и Рейчъл Шъруд.

— Полковник — продължи Холанд, — нима искате да кажете, че ако някой напусне самолета, ще го застреляте?

— Точно така. Мъж, жена, дете — ще стреляме! Просто нямам избор.

Роб се обърна към посланика, обезумял от негодувание.

— Те ни устроиха клопка! Подмавиха ни да дойдем тук, а сега не ни пускат да си ходим!

— А как стои въпросът с храната? — попита Холанд.

— Не се безпокойте. — Тонът вече не беше чак толкова безкомпромисен. — Позволих си да разгълкувам заповедта по-свободно. Никой не ми е наредил да не внасяме неща в самолета. Когато приберем трупа, ще заредим стълбата със стандартни пакетирани порции, около триста броя. Колко храна имате сега?

— Не знам точно. За полета бяха предвидени вечеря и закуска. Закуската сигурно е готова, но още не е сервирана.

— Е, няма да ви оставя да умрете от глад, но все пак ще е по-добре да разпределите храната на по-малки дажби. И да въведете някакъв режим за тоалетните, ще заредим резервоарите ви с вода, но не можем да ви разрешим да изхвърляте нищо.

Роб най-после се свърза с управата в Далас и възбудено взе да им разяснява положението. Изведнъж пребледня, замлъкна и подаде телефона на Холанд.

— Вицепрезидентът иска да говори с тебе.

Разговорът беше съвсем кратък. Когато приключи, Холанд въздъхна тежко и се вторачи пред себе си. Дори не усети, че слушалката падна в скута му.

— Какво има, Джеймс? — попита посланик Ланкастър.

— Половин час преди да се приземим, нашите хора в Далас получили инструкции от Белия дом.

— Какви инструкции?

Холанд преглътна.

— Дори родната ни страна вече се страхува от нас.

— Какво точно ти казаха, Джеймс? — попита Ланкастър загрижено. Още предишния път забеляза, че капитанът е уморен, но изтощението, изписано сега на лицето му, силно го разтревожи.

Холанд отвърна с равен тон:

— В правителството били убедени, че сме заразени с нещо много по-страшно от обикновен грип. Смятат, че представляваме заплаха за което и да е населено място.

— Тоест? — подскочи Роб.

— Тоест не ни пускат да се върнем и в Щатите.

Белият дом — Вашингтон

Още от момента, в който встъпи в длъжност, президентът на САЩ се стараеше да стои колкото може по-далеч от Отдела за екстремни ситуации в Белия дом, освен, разбира се, ако не беше абсолютно наложително.

— Веднъж стъпи ли ти кракът там, после няма отърване! — обясни той на отчаяния си съветник по националната сигурност една вечер, когато Панама Сити във Флорида изглеждаше на ръба на гражданска война. — Никсън твърдо отказваше да го използва, както и Рейгън, макар той да си имаше други причини. И двамата се спасяваха в Пентагона и се помотваха във военния кабинет, докато се реши проблемът.

— И все пак, сър, много по-дискретно е да вземете асансьора и да слезете два етажа.

— Виж какво, вляза ли в онази стая, всички ще си кажат: „Аха, щом президентът е тук, значи работата е далеч по-сериозна, отколкото си я мислим!“. Представям си какво напрежение ще се създаде и с какви безумни съвети ще ме засипят. Предпочитам да си стоя в Овалния кабинет или да си лежа в кревата, пък щом им трябва, нека ми звъннат по телефона или ако толкова държат да ме видят, сами да изкачат въпросните два етажа! Освен това отделът е съвсем близо до пресцентъра, а Сам Доналдсън никога не проспива шанса да вдигне врява.

В петък, 22 декември, в 18:30 ч източно време, след безкрайна поредица телефонни обаждания от недолюбвания отдел относно Полет 66 президентът наруши принципите си и слезе два етажа по-долу.

Десетина мъже и жени подскочиха от изненада, когато нахлу в стаята. Изглеждаше преуморен и доста състарен за своите четирийсет и девет години.

— И сега какво ще правим? — попита президентът на САЩ.

Помощникът съветникът по националната сигурност посочи към един от многобройните екрани на стената, който показваше карта на Северноатлантическия океан. Около Кефлавик светеше оранжев кръг.

— Посланикът на Исландия се скъса да ви търси, господин президент. Исландия е малка общност. Когато „Куантъм“ се приземил в Кефлавик, някой случайно гледал цялата история по телевизията, вдигнал телефона и се обадил в правителството. Там вече знаят, че сме вмъкнали боинга нелегално, и са побеснели. Вдигнали дори генералния секретар на ООН от леглото, за да му се оплачат. Настояват самолетът веднага да напусне страната им. Сега ще почнат разни пресконференции и нищо чудно да си имаме неприятност с договора за базата.

— Прекрасно! Досега успокоявах британския премиер за номера на военните в Милдънхол. Цели два часа го ухаждах. Оня генерал там направо трябва да го разжалвам!

— Сър... всъщност нали вие одобрихте исландската акция?

— Е, така е — измърмори президентът. — Постъпих като пълен наивник! Но наистина смятах, че ще успеят да приземят самолета незабелязано.

— Сър, тук е Джонатан Рот, заместник-директорът на ЦРУ. Той може да ви даде по-подробна информация.

Президентът видя Рот до вратата на съседната зала и му махна с ръка да влезе.

— Какво ново, Джон?

— В момента германски експертен екип работи в баварската лаборатория, за да установи характеристиките на микроорганизма, но едва след няколко дни ще получим резултатите.

— Добре де, а ти не можеш ли да дадеш някаква прогноза? Ако всички в самолета се разболеят, колко време ще им трябва, за да оздравеят? Каква е смъртността?

Джонатан Рот се изкашля и извърна глава. Мислеше, че президентът знае. Бяха помолили съветника по националната сигурност да го уведоми за последното развитие на събитията, но той очевидно не го беше сторил. Сега щеше да е много по-трудно да му поднесе истината.

— Господин президент, искрено съжалявам, смятах, че вече са ви информирали.

Президентът го погледна озадачено.

— Хайде, Джон, изплюй камъчето.

— Сър, според данните, с които разполагаме за заразата, прогнозите са заболяемост сто процента. Първоначално ни информираха за осемдесет и пет процента смъртност, но минути преди да дойда тук, отново говорих с един от руските учени и според него също смъртността е сто процента.

Президентът се втренчи в него с полуотворена уста — навик, дълбоко познат на американските телевизионни зрители. Така сякаш се съсредоточаваше по-добре.

— Нима искаш да кажеш, че всички в самолета ще заболят и ще умрат?

— Да, сър.

— Боже мой! А аз си мислех, че просто се е създала ненужна паника и че все някак ще се оправим! Казвах си, ще задържим пътниците ден-два и никой няма да се разболее, пък и да се разболее, голяма работа!

— Господин президент, трябва да сме подготвени за най-лошия вариант. Инкубационният период е само два дни. Двеста петдесет и седем души буквално умират в този момент. Не можем да ги свалим от самолета, но докато са в Исландия, можем поне да изпратим доброволци в защитни костюми на борда. Нямам предвид да приложат евтаназия, а просто да облекчат края им с морфин или нещо подобно.

— За какво намекваш, Джон?

Рот прехапа устни и погледна президента право в очите.

— Господин президент, изправени сме пред нечувана трагедия, която вероятно ще остане като една от най-мрачните страници в историята на човечеството. Съдбата на хората в боинга ще разтърси и най-големите циници. Бих искал добре да разберете това, защото, както и да постъпим ние сега, случаят ще бъде изследван под лупа още години наред.

— Джон, абсолютно убеден ли си, че няма надежда за тези хора? Получихте ли заключението от аутопсията на професора? — Президентът потърка замислено брадичката си и бавно закрочи из стаята.

Джонатан Рот тръгна след него.

— Аутопсията ще бъде извършена съвсем скоро — продължи да обяснява той, — висококвалифициран екип е на път към Кефлавик. Но и без аутопсия вече е ясно колко опасна е ситуацията. Първо,

досегашната медицинска практика не познава толкова смъртоносен микроорганизъм. Той принадлежи към изключително рядка група вируси, открита от руснаците. Самите те така се уплашили от откритието си, че не посмели да го използват. Малка проба от вируса убиец е била изпратена погрешка в баварската лаборатория. Двама изследователи се заразили, след два дни се разболели, загубили разсъдък и умрели. Единият обаче, ден преди да умре, изпаднал в паника, избягал и случайно се натъкнал на професор Хелмс. Двамата се сборичкали през счупеното стъкло на колата на професора и по всяка вероятност Хелмс се е заразил от кръвта на болния. Два дни по-късно Хелмс се разболял и починал в самолета. Щом е бил болен, значи е бил и носител на заразата, а според моите експерти вероятността заразата да се предаде чрез климатичната инсталация на боинга е сто на сто.

Президентът спря и се обърна към Рот.

— Чакай малко — каза с глух глас. — Нали според информацията отпреди четири часа Хелмс е починал от инфаркт?

— Да, сър, но излиза, че инфарктът може да е предизвикан от вируса. Още не знаем как точно действа този вирус, дали разгражда органите по някакъв кошмарен начин, дали поражява сърдечносъдовата и дихателната система или нещо друго, но едно е ясно — краят е винаги фатален.

— Баварските изследователи загубили разсъдък, преди да умрат, така ли? Професорът също ли е полудял накрая?

— За него не знам. Психическото разстройство не е задължителна характеристика на болестта. При някои може да се прояви, при други — не. А реакцията на баварския лекар може да е предизвикана от панически страх от самата болест.

— Джон, връзката, която правиш между двата случая, не ми се вижда съвсем убедителна. Според мен още има надежда. Все пак не сме сигурни, че Хелмс е бил заразен. Току-виж, някой от самолета оцелее! Току-виж, всичките оцелеят!

— Дори да е така, те ще останат завинаги носители на заразата и няма да могат да се приберат вкъщи. Вземете за пример СПИН — пипнеш ли го веднъж, не можеш да се отървеш от него. Сър, за жалост инстинктът ми подсказва, че няма основание за надежда, и ако

предчувствието ми излезе вярно, трябва отсега да изберем подходящо място, където да пратим самолета за последно.

— За да умилостивим медиите ли? — попита президентът с жлъчна усмивка. Вече си представяше истеричните заглавия и злепоставящите статии: „Стотици умират в агония, а президентът извлича политически дивиденди“.

— Не, не става дума за това! — размаха ръце Рот. — Имах предвид, че се налага да предотвратим по-нататъшното разпространение на заразата. Самолетът трябва да бъде изгорен заедно с труповете вътре. Може би ще е най-добре да го изпратим в някоя отдалечена пустинна местност и да го взривим с малка ядрена бойна глава, за да сме сигурни, че и последният микроорганизъм е унищожен. Повярвайте ми, господин президент, ако изтървем вируса, той ще затрие поне половината човечество! Не преувеличавам, сър, този вирус е биологическият еквивалент на термоядрената война. Няма лечение за него и убива за три дни. Представете си последствията!

Президентът дълго се взира в заместник-директора на ЦРУ — толкова дълго, че Рот се изплаши да не е изпаднал в транс.

— Ядрена... — започна президентът. После се обърна към географската карта, преглътна и продължи с отмерен, нетърпящ възражение тон: — Джон, идеята ти за пустиня е добра. Да приземим боинга в някоя пустиня отвъд океана и да изпратим медикаменти, палатки и всичко необходимо, за да слязат хората от самолета и да дочакат края си малко по-достойно, без да представляват заплаха за другите. Започни да търсиш място веднага. Обади се на Държавния департамент и на отбраната. Ако трябва, ще изкараш министрите от леглата им. Използвай телефона тук за връзка с твоите хора в Лангли. Искам да ми докладваш най-късно до един час. Аз пък ще говоря с посланика на Исландия, за да спечелим малко време.

Президентът се запъти с бърза крачка към асансьора, но след броени секунди се върна и задъхан се облегна на вратата.

— Джон, постарай се да намериш най-хуманния начин да облекчим участието на тези обречени хора.

ЦРУ, Лангли, Вирджиния — 18:45 ч (2345 Z)

Марк Хейстингс влезе в заседателната зала и се изненада, че д-р Ръсти Сандърс още работи на компютъра. Застана зад него и надникна през рамото му. На екрана се нижеше дълъг списък на заразни вируси с подробни описания на симптомите им.

— Мислех, че вече сте си отишли — каза Хейстингс.

— Какво? — стресна се Сандърс. — А, вие ли сте, Марк? — Посочи с ръка екрана. — Става все по-интересно и все побезнадеждно. Опитвам се да открия вирусен патоген като този, дето ни го описа руснакът и дето мистър Рот е толкова убеден, че върлува в самолета. Няма обаче никакъв аналог.

Хейстингс придърпа един стол и седна до него.

— Вижте ей този например. — Сандърс залепи пръст на екрана. — Висока температура, делириум, усложнения на дихателната система, химически дисбаланс на организма... но не и сърдечни увреждания.

Хейстингс огледа младия доктор. На коленете му бе отворен бележник, а край компютъра изстиваше пълна чаша кафе. Разхлабената усукана вратовръзка липсваше и така май беше по-добре. *Доста разхвърлян човек, помисли си, но приятен... и най-важното, умен. Разбира си от професията и си я обича.*

— Какво сте се задълбали толкова? — попита го. — Та ние дори не знаем с кой точно от руските вируси си имаме работа.

— Така е, само че тук има нещо доста смущаващо. Не откривам никакви доказателства в подкрепа на теорията, че вирус може да предизвика сърдечен пристъп или фибриляция, освен ако не атакува първо сърдечния мускул.

— За професора ли си мислите?

— Да! — Сандърс се изправи. — Марк, единствената връзка между руския вирус и боинга е професор Хелмс. Ако той не е бил заразен, значи в самолета няма вирус. И ако наистина е получил сърдечен пристъп, вероятността да е бил в заразния стадий на каквото и да е вирусно заболяване е нищожна.

— Добре де, но... Аз не съм лекар, разбира се, ала не е ли възможно професорът все пак да е бил в инфекциозния стадий на болестта и по същото време, просто по съвпадение, да е получил и удар, който няма нищо общо с вируса?

— Марк, вие да не сте били адвокат? Чувствам се като нещо лице на кръстосан разпит!

— Толкова ли си личи? — засмя се Хейстингс.

— Е, не бих казал, но...

— Казахте го, тъй че сигурно си личи. Да, докторе, аз съм от онези адвокати, които не обичат да практикуват занаята си. Но да се върнем на въпроса: сърдечният пристъп изключва ли напълно възможността човекът в същото време да е бил заразен с въпросния... патоген, така ли го наричате?

— Точно така, патоген. Специфичен болестен причинител, според дефиницията в речника „Уебстър“. Прав сте, че не бива да изключваме възможността сърдечният пристъп и заразата да са действали независимо едно от друго. Стресът от съпротивата на организма срещу вируса наистина може да доведе до сърдечна криза, но само при условие, че болният и преди това е имал проблеми със сърцето. Опитвам се да се добера до някаква информация за здравословното състояние на покойния професор. Знаете ли, преди малко разговарях по телефона с една от стюардесите.

Хейстингс поклати глава учуден, че Сандърс е разбрал на каква честота да се свърже със самолета.

— Обадох се в кабината на пилотите и те извикаха старшата стюардеса. Професорът бил болен още когато се качил в самолета, та се наложило една от колежките й да го крепи до мястото му. Симптомите, които ми описа тя, напълно съвпадат с началните симптоми на сърдечна криза: висока температура, физическа немощ, затруднено дишане, гадене и дори делириум, ако кръвообращението е нарушено преди настъпването на кризата. — Сандърс сви рамене в недоумение. — Директорът обаче е решил, че става дума за вирус, и смята случая за приключен.

Хейстингс се усмихна леко и премисли каква част от истината може да му каже. Сандърс изглеждаше любознателен и енергичен човек, а и управлението явно му се доверяваше, щом го бе наело на работа. И все пак май му липсваше онзи тънък усет към нюансите в поведението, без който трудно се оцеляваше в Лангли.

— Мога ли да ви наричам Ръсти?

— Разбира се, аз нали ви наричам Марк?

— Тогава приемот един съвет от мен, Ръсти: внимавайте много с Рот. Той е кадърен, но е властен и има солидни връзки, тъй че бързо се отървава от всеки, който дръзне да му се противопостави. Бъдете нащрек с него. Той е прекарал почти целия си живот в разузнаването. Участвал е в много тайни операции, бил е резидент на безброй места и е признат за най-големия експерт по блискоизточния тероризъм. Цели легенди се носят за способностите му да надушва намеренията на терористите и да осуетява плановете им, преди да са успели да накърнят американските интереси.

— Знам — кимна Сандърс. — Чел съм биографията му. Именно затова се озадахих, когато ме повикахте да го информирам. Иначе работата ми е да седя долу, в мазето, и да пиша абстрактни анализи и доклади. Изследванията са интересни, но все пак длъжността ми е доста ниска.

— Вие също сте експерт във вашата област, Ръсти, и то високо ценен. Но за всеки случай се дръжете възможно най-дипломатично с Рот.

— Марк, благодаря за съвета, но нямам намерение да си мълча. Той на бърза ръка реши каква е ситуацията и не пожела да приеме никакво чуждо мнение. В резултат сега други инстанции ще взимат съдбоносни решения, изхождайки от недоказани предпоставки! За бога, та той в момента е не при кой да е, а при президента!

— Не ви карам да си мълчите, Ръсти. Просто знам, че за да убедите Рот в нещо, трябва наистина да имате солидни доказателства.

— Ясно ми е, но аз отдавна вярвам на интуицията си, а тя ми подсказва, че действаме прибързано и правим необосновани заключения, които могат да доведат до страшни последствия!

Шери Елис от работната група също беше в залата. Приключи някакъв телефонен разговор и се приближи към тях с усмивка.

— Мистър Рот току-що се обади от Белия дом — каза тя на Хейстингс със силен южняшки акцент. — Нареди да зарежем всичко останало и да проучим три пустинни терена.

— Аз мога ли да помогна с нещо? — Сандърс стана от стола си.

— Като гледам как чевръсто шарите с пръсти по клавиатурата, докторе, и да искате, няма да ви пусна да излезете оттук. Хайде, Марк, имаме само половин час.

Хейстингс също се изправи.

— Сега пък какво е намислил? — попита с подозрение.

— Знам, че няма да ти хареса — въздъхна Шери. — Иска да изберем удобно пустинно място, където президентът да изпрати самолета и хората спокойно да дочакат смъртта си, някъде далеч от цивилизацията, за да не се разпространи заразата.

— Вие нали казахте, че не бива да ги пращаме в топли райони? — обърна се Хейстингс към Сандърс.

— Топъл и влажен климат е най-лошата възможна комбинация. Сухият и горещ климат на пустинята е малко по-безопасен. Сега вече разбрахте ли, Марк, до какви решения водят прибързаните заключения?

— Местността трябва да е такава — продължи Шери, — че хем да се стига дотам с десет часа полет от Източния бряг, хем да е достатъчно отдалечена, за да може безопасно да се предизвика там малък ядрен взрив.

Хейстингс и Сандърс я погледнаха като ударени с мокър парцал.

— Какво?! — извикаха едновременно.

— Цитирам дословно думите му. След като всички умрат, самолетът и трупите ще бъдат изпепелени. Най-бързо и ефикасно щяло да стане с ядрена мълния.

— Не мога да повярвам на ушите си! — възкликна Сандърс. — Още никой в самолета не е хванал дори и хрема, а той вече ще унищожават трупите!

Хейстингс още гледаше като зашеметен.

— Боже мой! — промълви след малко. Опитваше се да си върне самообладанието. — И кои са тия три терена, между които ще избираме?

— Първият е в Сахара. Пистата е строена от руснаците и се намира на два̀йсет градуса северна географска ширина и осем градуса западна географска дължина. Формално е на територията на Мавритания, но надали в радиус от петстотин километра въобще има жива душа. Другите две писти са по южните граници на Египет и Алжир. Напълно отдалечени са от населени места и са съвсем изоставени. Държавният департамент преговаря със съответните държави, включително чрез ООН, а Министерството на отбраната проверява доколко пистите са годни да приемат огромния боинг заедно с другите американски самолети от акцията. В Доувър вече товарят С-5

и С-17, които ще получат направление, след като излетят. Ние трябва да уточним всичко останало.

— Нужни са ни последните данни и от разузнаването — обади се Марк Хейстингс. — Политическа ситуация, стабилност на правителствата, наличие на размирици, военна заплаха, нападения от номадите и прочее... Трябва да получим и най-новите сателитни снимки от Националната служба за сигурност, както и да разберем траекториите на сателитите, за да преценим с кои от тях най-лесно ще се свържем.

— Това ли е всичко? — попита Шери саркастично.

— Мисля, че да.

— Бъркаш, Марк! Знаеш, че Рот не се шегува. Той предупреди, че ония бизони от Военното разузнаване ще щурмуват Белия дом и ще си пробутат доклада преди нас. Тъй че, ако не ги преварим с анализите си, двамата с теб ще ни пратят да служим до края на живота си в някое местенце около Огнена земя.

Сандърс ги зяпаше с пълно недоумение.

— Значи нещата се свеждат до междуведомствена конкуренция с разузнаването, така ли? Животът на двеста и петдесет души виси на косъм, а директорът взел да се тревожи кой пръв ще си представи доклада!

Марк се усмихна кисело и го потупа по рамото.

— Докторе, набърквате се в неща, дете не са ви работа. Можем да ви отговорим на въпроса, но после ще се наложи да ви ликвидираме! — подхвърли уж на шега той и тръгна към вратата. Преди да я отвори, се обърна и добави: — Стига Военното разузнаване да не ни изпревари, разбира се.

На борда на Полет 66

Петък, 22 декември, 23:45 ч (0045 Z)

Ледената виелица вдигаше гъсти облаци сняг във въздуха. Под напора на свирепия източен вятър, достигнал вече 30 възела, огромният боинг се поклащаше напред-назад. Бяха включили резервното захранване и в кабината беше топло и уютно, но Холанд не мислеше за стихията отвън, а още по-малко за собствения си уют. Тревожеха го новините от Далас.

Веднага след разговора с вицепрезидента на „Куантъм“ той помоли вежливо трийсет и осемте пътници от горния салон да слязат долу и те се преместиха без възражение. После покани екипажа в освободеното помещение и за пръв път от девет часа насам пилотската кабина остана без човек. Петимата, които бяха влизали в пряк контакт с Ърнест Хелмс, седнаха отделно от другите.

Посланик Ланкастър и Рейчъл Шъруд се настаниха на третия ред. Когато ги поканиха да присъстват на срещата с екипажа, досадният евангелист Гарсън Уилсън също рипна и се засили към стълбата, но старшата стюардеса Барб Ролинс възмутено пресече пътя му и му нареди веднага да се върне на мястото си. Уилсън така се стресна, че ѝ се подчини, иначе сигурно щеше да се заинати. Плъосна се на седалката и започна да бълва ругатни по адрес на Барб, а нещастният му секретар смутено се заглежда да разбере дали някой чува нецензурните думи.

Холанд се изправи пред екипажа и се покашля притеснено, боеше се да срещне обезпокоените погледи на хората си. Терзаеше се каква част от истината да им каже. Искаше му се да не премълчава абсолютно нищо, но инстинктът го съветваше да се въздържа.

— Приятели, намираме се в твърде трудна ситуация, но смятам, че ще успеем да се измъкнем от нея. Затова нека впрегнем волята и професионализма си, та да вдъхнем спокойствие и увереност на пътниците. Сега ще ви предам какво ми съобщиха нашият

вицепрезидент. — Направи усилие да се усмихне. — Властите са уведомили компанията, че професор Хелмс е бил носител на опасна вирусна зараза и че заболяването, което тя причинява, протича много тежко. Но както всички знаем, ако човек поема достатъчно течности и си осигури пълна почивка, организмът обикновено се справя с вирусите за около седмица.

Рейчъл Шъруд, която го наблюдаваше внимателно, му се усмихна окуражително.

В ушите му отново прозвуча гласът на вицепрезидента: *Всичко може да се окаже лъжлива тревога. Дори пътникът да е умрял от вирусното заболяване, не е задължително то да се разпространи.*

— Компанията е твърдо убедена — продължи Холанд, — че тревогата е фалшива и бюрократите са създали излишна паника. Пътникът може да е починал от инфаркт. Дори и да е бил болен от грип, не е изключено да е бил заразен с друг, обикновен вирус. Лекарят, който помогна на Бренда в героичните ѝ усилия да спаси професора, твърди, че болният е показал типичните симптоми на инфаркт, включително предварителните оплаквания от гадене и виене на свят. Цялата тая щуротия с отказите за кацане в Лондон, Франкфурт, Амстердам и Милдънхол се дължи на създалата се паника сред съответните правителства, които взаимно подсилват страховете си, като си разменят полуистини и неточна информация. Носят се най-невероятни слухове и някои медии вече ги разпространяват, при това в изопачен вариант, а правителствените агенции, вместо да вземат разумно решение, ни затръшват вратата под носа. Съжалявам, че не успях по-рано да ви информирам за всичко, но нещата се развиха много бързо, пък и, разберете ни, тук сме двама пилоти и ни е трудно да насмогнем на възникналите допълнителни усложнения.

Джеймс, европейските страни са си внушили, че всички там сте заразени със смъртоносен вирус, и наистина се страхуват от вас. Аз лично смятам, че са превъртели, но все пак трябва да се съобразяваме с тях, нали? Нашето правителство е убедено, че положението не е толкова сериозно, но срещаме дипломатически спънки. С други думи, Белият дом не иска да кацате в Америка, преди да се намери някакво приемливо за всички решение. Нали разбирате, политически съображения! Щом Европа е в паника, Америка не бива да остава по-назад. Ще ви задържим там, докато се убедим, че всички сте добре и

никой не се е разболял. Тогава вече няма да имате никакви проблеми с връщането.

Холанд погледна през прозореца. Снегът хвърчеше почти хоризонтално, сякаш самолетът беше в полет.

— Знам, че приближава Коледа. Ясно ми е как ще се отрази на всички това изпитание, дори ако никой не се разболее и успеем да се приберем за празника. Трябва да превъзмогнем собствените си вълнения и да успокоим пътниците. Компанията е решила да осигури на всички безплатни разговори по сателитния телефон. Това се отнася, разбира се, и за екипажа. Нека близките ви чуят лично от вас, че сте живи и здрави, защото небивалиците по вестниците ще им изкарат акъла.

Джеймс, моля ви да разберете, че всъщност нищо не зависи от нас. Все още се борим да ви издействаме разрешение за кацане тук някъде, в страната, но всичко е в ръцете на правителството и на президента.

— „Куантъм“ работи в тясно сътрудничество с правителството, за да решат проблема — продължи Холанд. — Дотогава обаче може би ще е най-добре да останем тук. Ако нарушим нормите на общественото здравеопазване и отлетим направо в Ню Йорк, ще предизвикаме остър конфликт между държавните институции.

Сетне обясни на присъстващите, че зареждането на самолета с гориво се отлага, докато получат ново направление. Предупреди ги, че никой няма право да напуска самолета, но премълча за въоръжената охрана и за заканата да стрелят по нарушителите.

— След малко ще направя обръщение към пътниците. Ще им съобщя горе-долу това, което казах и на вас, и ще се постарая да им внуша увереност и оптимизъм, а защо не и да ги развеселя! Моля и вие да се усмихвате и да ме подкрепите. После ще слеза при вас, но ако междувременно възникнат проблеми, обадете ми се веднага.

Холанд отговори на въпросите на екипажа, стюардесите се върнаха по местата си при пътниците и той остана насаме с Роб.

— Дик, ако имаш някакви предложения, забележки, идеи или каквото и да е, моля те, кажи ми. Съжалявам, че ти се сопнах, когато се разправяхме в Лондон. Аз наистина се нуждая от съветите ти.

— Не се тревожи — махна с ръка Роб, за да покаже, че е забравил за спречкването.

— Как преценяваш думите ми към екипажа?

— Много добре се справи. — Роб го погледна в очите. — Джеймс, случвало ли ти се е подобно нещо преди?

— Не! И се надявам никога повече да не попадам в такава абсурдна ситуация!

— Имам лошо предчувствие — въздъхна Роб и сведе глава. — Знаеш ли, почти се радвам, че временно оставаме тук. Това е американска база и дори да не ни пуснат да се приберем за Коледа, поне ще сме на сигурно място.

Холанд не отговори. Настъпи тягостно мълчание.

— Ще отида да кажа няколко думи по уредбата — рече уморено най-сетне той и тръгна към кабината.

В задната част на туристическата класа Лиза Ериксън слушаше напрегнато обръщението на капитан Холанд по уредбата. Притискаше малката възглавничка до гърдите си, хапеше устни и не откъсваше поглед от високоговорителя — чакаше всеки миг да им съобщят, че изпитанията им са свършили и след няколко часа ще са си у дома.

Децата я чакаха!

— Знам, че най-голямото желание на всички ни е да се приберем вкъщи за Коледа — каза командирът.

Лиза се усмихна и кимна одобрително. Каква прекрасна вест: скоро ще си бъде у дома при децата!

— ... Но трябва да се примирим с фактите. Навярно няма да вдигнат карантината преди Бъдни вечер, тъй че надали ще успеем да се върнем навреме.

Кийт Ериксън реши, че е завила сирена — човек не би могъл да изтръгне от гърдите си такъв зловец продължителен писък. Но когато всички пътници обърнаха глава към него, той с ужас разбра, че източникът на смразяващия вой е жена му.

Чудовищният звук, изригнал от дълбините на изтерзаната й душа, секна само за миг, колкото тя да си поеме въздух. Две подплашени стюардеси моментално се затичаха към нея.

Кийт притисна Лиза в прегръдката си като малко дете и взе да й говори утешително. Постепенно страшният вой премина в задавено хлипане и най-сетне стихна. Лицето й доби странно изражение,

долната ѝ устна увисна и очите ѝ се впериха с невиждащ поглед в облегалката отпред. Тя обгърна с ръце коленете си и започна да се поклаща напред-назад.

— Лиза, добре ли си? Лиза, чуваш ли ме? — повтаряше непрекъснато Кийт.

Тя помълча известно време, после се обърна към съпруга си с неестествена усмивка.

— Добре съм, Кийт, много съм добре — изрече бавно и отмерено като робот. Вторачи се отново в предната седалка и започна пак да се люлее. Странното изражение пак се появи на лицето ѝ.

Преди да се върне в първа класа, Лий Ланкастър помоли Рейчъл да предаде на капитана, че винаги може да го повика, ако сметне, че има нужда от помощ. Рейчъл остана горе и се премести на по-преден ред, за да вижда пилотската кабина.

Когато Холанд приключи обръщението си към пътниците, тя застана до отворената врата на кабината. Той се обърна изненадан и се усмихна.

— Заповядайте, Рейчъл, влезте.

— Благодаря. Да затворя ли вратата?

Холанд се огледа и кимна, макар че Дик Роб го нямаше наоколо, а и коридорът беше празен. Рейчъл затвори тихо вратата след себе си.

— Малко е тесничко тук — извини се той, завъртя стола на втория пилот и я покани да седне. Тя се промъкна внимателно зад централния панел, настани се срещу него и очите му отново я погълнаха.

Няколко секунди Холанд я гледа мълчаливо, после, кой знае защо, се смути и извърна глава. Навън снегът се сипеше обилно, а вятърът беше позатихнал, макар че все още продължаваше да разклаща самолета.

— Много съм ви благодарен за помощта — и на вас, и на посланика — каза той най-сетне.

— Няма защо — усмихна се Рейчъл. — Радвам се, че сме тук.

Холанд я погледна леко озадачен.

— Нямам предвид, че се радвам, задето попаднахме в тази... ситуация, но... — Тя се изчерви.

— Разбирам — кимна Холанд.

— Искам да кажа, че ако някой все пак трябваше да бъде тук, то... мисля, че аз...

— Радвате се, че тъкмо вие сте този *някой*, така ли?

Холанд се наслаждаваше на очарователната ѝ усмивка. Беше истинско удоволствие да разговаряш с нея.

— Глупаво се изразих, нали? — каза тя. — Просто се радвам, че успяхме с нещо да помогнем, защото проблемът засяга всички ни еднакво.

Отново млъкнаха, заслушани във воя на вятъра и бръмченето на електрониката в кабината.

— Искам да ви попитам нещо — обади се Холанд и направи знак с ръка по посока на първа класа. — Познавате ли пастор Уилсън, Гарсън Уилсън?

— Официалният говорител на Господ ли? — засмя се тя. — Да, от известно време го наблюдавам. Не спира да нервничи, че трябвало незабавно да напусне самолета, а нещастното му секретарче само се черви и се чуди как да му запуши устата. Забелязах и някои други интересни пътници.

— Така ли? Кои са те?

— При нас има една много мила двойка младоженци — Бети и Бил Палмърс. И двамата са прехвърлили осемдесетте, но са облечени по последна мода. Прекарали медения си месец в Европа. Непрекъснато разправят за пътешествието си, огромно удоволствие е да ги слушаш. Толкова са нежни един към друг, през цялото време си държат ръцете.

Рейчъл се умълча. Холанд се бе загледал във вратата и сякаш вече не я слушаше внимателно.

— Прощавайте — каза той и ѝ се усмихна гузно. — Държа се невъзпитано, като пълен егоист. Трябва да сляза долу и да поговоря с пътниците. Редно е да видят с очите си човека, когото досега слушаха по уредбата.

— Вие да сте егоист? — възкликна тя с изненада. — Шегувате се!

Холанд се изправи и галантно ѝ подаде ръка.

— Да, оказва се, че съм егоист. Ето, сега например би ми било много по-приятно да седя тук и да си приказвам с вас, вместо да се

занимавам с тая бъркотия.

— Благодаря ви! — Рейчъл се опита да запази самообладание и да приеме комплимента със спокойна усмивка, но усещаше, че се изчервява и скоро ще пламне цялата. Изпитваше истинска радост от думите му, колкото и абсурдно да изглеждаше това чувство в нелепата ситуация, в която се намираха.

Холанд понечи да тръгне, но тя задържа ръката му.

— Джеймс... Цялата истина ли ни казахте? Сигурен ли сте, че няма опасност всички да се разболеем?

Той извърна глава и тя усети, че стомахът ѝ се свива.

— Казах каквото мисля, Рейчъл. — Очите му отново срещнаха нейните. — Не смятам, че ще се разболеем. Според мен пощурелите бюрократи представляват по-голяма опасност за нас от някакъв си недоказан вирус.

Холанд пусна ръката ѝ с явна неохота. Лицето му отново бе угрижено — такова, каквото тя го видя за пръв път на летището във Франкфурт.

— Стига на мен самия да са ми казали цялата истина, разбира се...

Белият дом — Вашингтон

Петък, 22 декември, 21:00 ч (0200 Z)

Джонатан Рот изхвърча от портала на Белия дом и скочи в черния си мерцедес. Студът бе прогонил хората от улицата и в девет часа вечерта столицата беше вече пуста.

Подкара колата по Пенсилвания авеню в посока Джорджтаун. Мислите му се въртяха около онова място в Сахара, което щеше да приюти завинаги пътниците и екипажа на Полет 66. Каква ужасна трагедия: двеста петдесет и седем мъже, жени и деца, обречени да умрат в мъки!

Президентът веднага одобри предложението му за Мавритания. Изоставената писта хем беше най-близо до Атлантическия океан, хем в радиус от петстотин километра нямаше гранична стража. Руснаците я бяха построили преди разпадането на Съюза, за да извършват тайни полети.

Рот си представи как хората от самолета умират един по един в пустинята и за своя изненада се разстрои. Смяташе, че вече е достатъчно обръгнал и не се поддава на подобни чувства. Познаваше отблизо и човешкото страдание, и смъртта. Та нали по негова вина бяха ликвидирани няколко души при тайни операции? Беше и първият човек от ЦРУ, който видя кошмара след масовото самоубийство в Джоунстаун. Споменът за уродливите подпухнали тела и непоносимата воня не му даваше мира и днес.

А сега с един замах толкова много хора и чисто нов „Боинг 747-400“ ще отидат на оня свят!

От управата на „Куантъм“ в Далас звучаха доста оптимистично по телефона. Президентът му бе наредил да не им казва истината за вируса и очакваната смъртност, за да възпре пороя от жалби и политически протести, които неминуемо биха последвали. Нямаха време за губене, трябваше да действат твърдо и непоколебимо.

Авиокомпанията не подозираше, че в непредотвратимата трагедия ще се прости както с хората си, така и със самолета.

Жалко, че боингът не се сгромоляса някъде в Атлантическия океан! Всичко щеше да свърши за секунди без болка, без страдание и без телевизионни репортажи на живо как горят грамади инфектирани трупове!

Рот зави по безлюдния Конрейл Роуд и се отправи към Чейн Бридж. Движеше се по инерция. Знаеше пътя до Лангли наизуст, а и мисълта му бе другаде.

Президентът беше покрусен от предстоящата неизбежна раздяла с посланик Лий Ланкастър. Раздираше се от колебание кога да му се обади и дали да му съобщи онова, което не беше известно на никой в самолета: че до седемдесет и два часа всички ще загинат.

Рот изсумтя недоволно. Посланик Ланкастър наистина бе блестящ дипломат, но можеше да пощури цялото ЦРУ. При всяко негово пътуване те се съсипваха от работа, за да осуетят поредния опит за покушение. Колко ли самолета бяха прегледали под лупа и колко ли бомби бяха обезвредили, преди Ланкастър да се качи на борда?

Каква ирония на съдбата! За първи път един терористичен акт би ни свършил добра работа и за първи път срещу Ланкастър няма заговор!

Замисли се за „Ал Акба“, най-младата и най-жестока терористична групировка, поддържана от Иран. Тя беше двойно по-опасна от останалите, защото разполагаше и с модерна бойна техника, и с висококвалифицирани специалисти. Преди месеци ЦРУ залови един обучен в САЩ ирански летец, който се готвеше за самоубийствена мисия с МиГ-29 срещу Ватикана и папата. Терористите вече не си играеха да отвличат самолети и кораби. Имаха си и изстребители, и ракети, дори ядрени бойни глави, закупени от зажаднели за твърда валута военни части в бившия Съветски съюз. В днешно време не представляваше никаква трудност да се снабдиш с модерна военна техника от някогашния Източен блок.

А дали все пак „Ал Акба“ няма пръст в заразяването на самолета? Нима не е достатъчно жестока и безскрупулна, та да замисля подобно нещо!

Рот се бе заклек да заличи „Ал Акба“ от лицето на земята, така както разгроми „Черния септември“ и кастрира „Ал Фата“. Именно на тези подвизи дължеше репутацията си на супершпионин. Цялата разузнавателна гилдия го смяташе за гений заради невероятната му способност да предусеща всеки следващ ход на терористите, преди самите те да го знаят.

Ала досегашните му усилия да нанесе удар на „Ал Акба“ отидоха напразно. Не обичаше електрониката, предпочиташе да работи с човешки материал и му беше по-лесно да отгатне какво е замислил врагът, отколкото да издирва доказателства с помощта на сателитна техника.

Един кадилак, последен модел, спрял встрани от пътя, внезапно прикова вниманието му. Предният капак беше вдигнат и някой осветяваше мотора с фенерче. Рефлексите, придобити от дългогодишния стаж в агентурата, заработиха веднага. Рот автоматично квалифицира колата и шофьора като потенциална опасност и светкавично състави план за действие. После се изсмя на реакцията си и профуча покрай закъсалата кола.

Замисли се отново за „Ал Акба“. Според първите сведения на разузнаването от Бейрут през 1994 г. групата била сформирана в навечерието на войната в Персийския залив. Изградила мощен арсенал, финансиран от Саддам Хюсеин, а после минала в противниковия лагер и избягала в Иран. След поредица кървави атентати и убийства, светът свикна да приема сериозно заплахите ѝ и за ужас на ЦРУ разузнавателните среди дори взеха да се възхищават от перфектните ѝ операции. С централизираното си ръководство, фанатизираните си агенти шиити и топ експертите си по сателитни технологии в очите на хората „Ал Акба“ постепенно се превръщаше в свръхсила.

Рот се усмихна кисело. Единствен той знаеше, че прословутата му репутация е просто случайност. Всъщност налучкваше правилните решения по чисто стечение на обстоятелствата.

„Ал Акба“ може изобщо да не е разбрала, че Лий Ланкастър е на борда на полет 66. А дори и да е разбрала, няма да се мотае с никакъв вирус, а ще избере нещо по-бързо и ефикасно.

И все пак, колкото и грозно да звучи, ако тя стои зад цялата работа, това би било спасение за нас! А ние пък сме длъжни да я

спрем!

„Ал Акба“ отдавна се целеше в Ланкастър. Беше обещала на иранските аятоласи, че ще го ликвидира заради престъпленията му срещу исляма — какви точно не ставаше ясно.

Рот мина по моста над реката. Изведнъж нещо му прищрака и всичко мигновено си дойде на мястото.

Завъртя рязко кормилото и заби спирачките. Гумите изсвистяха и мерцедесът закова на банкета. Грабна куфарчето си от задната седалка, измъкна миниатюрния компютър, включи го и с нетърпение зачака. Когато менюто най-сетне се появи на екрана, избра база данни „Личен състав“ и зададе опция „Търсене“. Курсорът замига в началото на празния ред, Рот напечата няколко ключови думи и желаната информация се изписа на екрана. Прегледа я внимателно, изключи компютъра и потъна в размисъл.

Имаше само няколко часа за подготовка, но все пак можеше да срази противника, ако действа по-бързо от него и използва агентурната мрежа. Най-важно бе да предвидиш следващия ход на врага, а в случая нямаше никакво съмнение какво би предприела „Ал Акба“, ако разполага с необходимата информация и средства. Веднага би взривила боинга.

Ето я най-сетне благодатната възможност, която чакаше от 1992 г. насам!

Запали колата и подкара с бясна скорост по пътя към Лангли.

На борда на Полет 66 — Военновъздушна база Кефлавик, Исландия

Холанд слезе долу при пътниците и Дик Роб остана сам в пилотската кабина. Тъкмо наместваше слушалките на ушите си, когато от лявата страна на самолета с мощен рев профуча един „Локхийд С-141В“ и кацна в западния край на пистата.

Роб включи предавателя на честотата на командната кола.

— Има ли някой там?

— Да, сър — отговориха му веднага.

— Кой се приземи току-що? Мислех, че летището вече е затворено.

— Това е екипът от Доувър, сър, който ще извърши аутопсията.

Пъстри проблясващи светлини чертаеха движението на различни машини по пистата. В далечината рулираше локхийдът, една кола се приближаваше към командния камион, а отдясно на боинга се стрелна друга сянка и бързо се скри зад крилото му.

— Кога искат да свалим трупа? — попита Роб.

— Сигурно след около час, сър, за да могат да се подготвят. Ще ви уведоим своевременно.

Появата на високия снажен капитан предизвика внезапно оживление в главния салон. Пътниците наскочаха и го наобиколиха, отрупвайки го с въпроси, докато той се опитваше да се добере до задната част на самолета.

— Капитане, щом не ни искат в Ню Йорк, защо не кацнем в някой друг щат?

— В момента уреждаме този въпрос.

— Капитане, преди да тръгнем, нашето семейство се ваксинира против грип. Няма ли да ни освободят от карантината?

— Там е работата, че още никой не е потвърдил, че наистина става дума за грип. Дори и да е грип, може да е някоя нова разновидност, срещу която вашата ваксина не действа.

— Капитане, дъщеря ми е само на осем годинки и е ужасно изплашена. Бихте ли поговорили с нея, за да я успокоите?

— Разбира се.

— Капитане, вие всъщност не ни казахте истината, нали?

Холанд спря и погледна жената, задала последния въпрос. Беше прехвърлила седемдесет. Очите ѝ го наблюдаваха строго и изпитателно през старомодни очила половинки. Имаше вид на гневна даскалица или на войнствена библиотекарка.

— Госпожо, казах ви всичко, което знам.

— Това не е грип, а някакво проклятие, някаква зла прокоба. Ако починалият е бил заразноносител, ние всички ще измрем, нали така, капитане? А вие ни заблуждавате, разправяте ни врели-некипели, за да ни успокоите.

— Не е вярно, госпожо, аз...

— Вярно е. По гласа ви и по очите ви разбрах, че ни лъжете, млади човече. Наричам ви така, защото сте много по-млад от мен.

— Благодаря ви — усмихна се той.

— Далеч съм от мисълта да ви правя комплименти, капитане, просто констатирам факти. Всички тук сме обречени, нали?

Няколко души се бяха скупчили около тях и внимателно следяха разговора им. Старицата не отместваше настоящия си поглед от лицето му.

— Госпожо, приличам ли ви на човек, изпаднал в паника? — попита Холанд. — Та нали, ако предположенията ви са верни, аз също съм обречен, а пък не горя от желание да... да посрещна...

— Смъртта — довърши тя. — Смъртта е думата, която ви е страх да произнесете, капитане. Независимо от възрастта си и аз още не съм готова да я посрещна. Наистина не приличате на човек, изпаднал в паника, но аз все пак не ви вярвам. Знаете ли защо?

— Не, госпожо — въздъхна Холанд. — Защо?

— Защото оставихте тъй наречените „власти“ да се разпореждат с нас както си искат.

— Госпожо, самолетът не е моя лична собственост. Аз съм просто служител на една голяма компания, а всички ние пък сме граждани на една огромна страна, която си има своите правила и закони.

— И безмилостни чиновници, които пет пари не дават за нас. За тях ние сме един досаден проблем и нищо повече. Вие не мислите за себе си, капитане, ето защо ви нямам доверие.

Тя се обърна и тръгна по пътеката, без да дочака отговора му.

В самолета имаше повече деца, отколкото Холанд очакваше. Вдясно седеше семейство с три малчугана, най-големия на седем-осем години. Зад тях млада майка кърмеше бебе под любещия поглед на съпруга си, който имаше вид на юноша, макар че сигурно беше прехвърлил двайсетте. Още по-назад се бе настанила група младежи, вероятно гимназисти от горните класове или студенти, облечени в тениски и пуловери с една и съща емблема, а някои нахлупили и бейзболни шапки. Явно бяха на организирано пътешествие. Холанд си представи разтревожените им родители, които не смеят да се откъснат от телевизорите в очакване на вест за синовете и дъщерите си, и сърцето му затуптя по-силно. Гледаше неспокойните лица на пътниците и се опитваше да им се усмихва. Чувстваше се като смотан дилетант, принуден да играе ролята на мъдър пълководец. В края на

краищата той беше пилот и занаятът му бе да се справя със самолети, а не с хора.

Възрастен мъж, прегърбен от тежестта на годините, но с ясен и интелигентен поглед, пристъпи към него.

— Капитане, аз съм Хоумър Кнутсен, бивш пилот от „Пан Ам“. Имам трийсет и четири години стаж, бил съм командир и на „Боинг 747“.

Холанд се здрависа и усети старческият тремор в учудващо едрата му длан.

— Много добре направихте, че слязохте при нас — продължи Кнутсен. — Искан само да ви кажа да не се отчайвате. И аз съм попадал в наглед безизходни ситуации, но в крайна сметка нещата някак се оправят.

— Благодаря ви — отвърна искрено Холанд и продължи по пътеката.

Думите на старицата не излизаха от главата му: „Вие не мислите за себе си!“.

Въпросите и оплакванията отново заваляха от всички страни.

— Капитане, аз трябва на всяка цена да се прибера вкъщи преди Коледа!

— Капитане, вашата стюардеса беше безкрайно груба с мен, когато я попитах за вируса, но аз съм микробиолог и мога да помогна да се изяснят нещата.

— Капитане, умираме от глад, а стюардесите отказват да ни сервират!

— Капитане, известно ли ви е каква смрад е в тоалетните?!

— Капитане, лекарството на мъжа ми е в чантата, която дадохме на багаж. След няколко часа той ще има нужда от него. Какво ще правим?

Холанд повери жената с лекарството на една от стюардесите и отиде в кухничката при Барб.

— Готови сме със закуската — съобщи тя. — Смятах да почакаме поне докъм шест часа, но ако искаш, можем да я сервираме сега. Или пък да им дадем соленки, фъстъци и напитки и да загасим осветлението с надеждата, че ще заспят.

— По-добре задръж закуската и им дай другите неща. Аз с какво да помогна?

— Затопли още малко салона, за да заспят по-лесно.

— Добре.

— А кога ще изнесем трупа на професора? — попита неочаквано Барб.

Холанд сви рамене.

— Не знам, чакаме нареждане. Защо се интересуваш?

— В туристическата класа има едно момче с гипсиран крак, който вече взе да се подува. Швейцарският лекар каза, че трябва да се постави на високо. Мислехме да настаним момчето в едно от леглата горе, ама... Не искам да го местим преди... нали разбираш, професор Хелмс...

— Дръпнете завесата, така че тялото да не се вижда, и го положете в някой от големите чували за смет. Неудобно ми е да говоря по този въпрос, но най-добре Бренда и докторът да свършат тази работа, понеже и без това са били в допир с него. Другите легла би трябвало да са безопасни.

— Ясно. — Барб хвана брадичката му и нежно се взря в лицето му. — Джеймс, ако тая история продължи още, редно е екипажът да почне да спи на смени. Отнася се и за теб — изглеждаш много уморен. Имаш ли нужда от нещо?

Холанд я потупа по рамото.

— За начало едно кило адреналин и седемдесет-осемдесет тона гориво!

— Ще склониш ли на два витамина и една кока-кола?

— Бива! — засмя се той. — Нали трябва пак да кръстосам самолета и да изслушам всички пътници!

Лапна хапчетата и на няколко големи глътки изпи кока-колата.

Интеркомът иззвъня. Барб вдигна слушалката и почти веднага му я подаде.

— Търси те партньорът ти отгоре.

— Какво има, Дик? — попита учудено Холанд. После изразът на лицето му се промени, той се усмихна широко и затвори телефона.

— Е? — не се стърпя Барб. — Изплюй камъчето.

— Зареждат ни с гориво. Явно са размислили и ще ни пуснат да си ходим.

Понечи да си тръгне, но Барб се изпречи на пътя му и го хвана за раменете.

— Какво значи „ще ни пуснат“, Джеймс? — попита настойчиво.
— Мислех, че сме останали тук по наш избор, а излиза, че са ни задържали насила, така ли?

— Ами, Барб...

— Джеймс, много те моля, поне своите хора не се опитвай да лъжеш.

— Не съм излъгал, Барб. Просто бяха казали, че няма да ни заредят, докато не получат изрична заповед, тоест след като компанията реши на кое летище в САЩ ще кацнем. Явно вече са взели решение.

— Е... добре, щом казваш — рече тя с недоверие.

Той се отскубна и с бърза крачка излезе от кухнята.

Холанд се върна в пилотската кабина. Роб се беше вторачил в таблото.

— Както от скука зяпах в горивомера, Джеймс, нивото изведнъж взе да се качва. После ми съобщиха, че са получили нареждане да напълнят резервоарите, но не благоволиха да дадат повече обяснения.

— Говори ли с Далас?

— Още не.

Холанд успя веднага да се свърже с управата на компанията.

— Решихме да ви преместим на по-безопасно място, Джеймс. — Вицепрезидентът сякаш го очакваше на телефона.

— По-безопасно ли? В какъв смисъл по-безопасно? Та ние тук сме в пълна безопасност!

Последва многозначително мълчание.

— Джеймс, нали ви казах, че всичко живо се е подплашило от тая зараза? Исландското правителство е разбрало, че сте в Кефлавик, и настоява веднага да се разкарате оттам.

— Страхуват се, че ще ги заразим, така ли?

— Ами... да, явно и те са повярвали на слуховете за небивало проклятие.

Проклятие! Холанд изтръпна. Преди броени минути някой спомена същата дума. А да, възрастната дама в салона.

— Сър, какви са тия слухове за „небивало проклятие“?

— Е, надали това е точната дума — отвърна вицепрезидентът след още по-дълга пауза отпреди. — Германското министерство подлуди всички, като съобщи чрез медиите, че вие сте носители на страшен вирус, който може да унищожи половината човечество. Пълна дивотия, разбира се. Опитват се да оправдаят отказа за кацане във Франкфурт. Аз нали ви предупредих, че плъзне ли паниката из Европа, неминуемо ще обхване и Северна Америка, а ето вече и Исландия.

— И къде отиваме сега?

— Все още не можем да ви приземим там, където искаме, но Белият дом и Министерството на отбраната ви намериха едно спокойно летище, далеч от всякакви политически и граждански протести. Преди около час изпратиха натам военни транспортни самолети с лекари, палатки, храна и всичко останало, което ще ви трябва, ако се случи най-лошото, макар че според мен абсолютно нищо няма да се случи.

— И ще ни посрещнат издокарани като за разходка на луната, нали?

— Предполагам, че да, но то ще е само докато се уверят, че тревогата е фалшива.

— А къде все пак ще прекараме Коледа? В Аризона? Невада? Ню Мексико? — Холанд усети, че тонът му става все по-груб, но вече не му пукаше. Тая глупост нямаше край.

— В Африка — отвърна вицепрезидентът. — Ще кацнете на една съвсем прилична писта, строена от бивши съветски специалисти.

— *Моля?! —* изкрещя Холанд. Роб подскочи в стола си. — Каква Африка? Африка е в съвсем обратна посока!

— Сигурно ви звучи абсурдно, Джеймс, но повярвайте ми, всичко се прави за ваше добро. След няколко минути диспечерът ще ви предаде полетния план по сателита, но отсега можете да си запишете: ще летите към Западна Сахара на двайсет градуса северна ширина и осем градуса западна дължина.

Роб се ококори, а Холанд стисна зъби и се опита да овладее гнева си.

— Сър, планът ви не е особено разумен. Пътниците са толкова разстроени, че ако тепърва полетим в друга посока, ще решат, че вече сме отписани от този свят. Каквото и да им кажа от тук нататък, няма да повярват нито дума. Защо направо не съобщите на автора на тая

гениална идея, че командирът на полета отказва да я изпълни? Та ние дори не знаем в кой момент ще се изпонагръшкаме от болестта!

— Джеймс, чуите ме добре! Място за спор няма. Въпросът се решава на дипломатическо ниво. Исландското правителство заплашва, че ще анулира договора ни и ще закрие базата, ако не я напуснете мигом. Влезте ни в положението. Ако в самолета няма авария, потвърдена от исландските власти, ще трябва да им се подчините. Що се отнася до болестта, всички ме уверяват, че е изключено да се разболеете в следващите четирийсет часа. Споделям тревогата ви, но нямаме време за полемики.

Холанд потърка челото си.

— Това е пълна идиотщина. Умът ми не го побира!

— Съжалявам, Джеймс, но от Вашингтон ни оказват страхотен натиск. Самият президент е одобрил плана.

Холанд въздъхна, притвори очи и се отпусна в стола си. Сякаш нечий съвсем непознат глас примирено изрече думите, които нито той, нито Дик Роб искаха да чуят:

— Добре, сър. Щом така сте решили, потегляме към Африка.

— *Как ли пък не!* — изрева с все сила Роб, тресейки се от ярост. Неистови пламъци лумнаха в очите му. — Ще ми се прави на началник! Кажи му да си гледа работата! Няма да помръднем самолета и милиметър!

— Дик, нали знаеш, че... — понечи да го успокои Холанд.

— *Кажи му, да те вземат мътните!*

— Какво става там, Джеймс? Каква е тази врява? — попита вицепрезидентът.

— Всичко е наред, сър. Просто временно недоразумение с втория пилот. Изпратете ни полетния план. Прекъсвам връзката.

Роб пощръкля.

— Абе, ти с всичкия ли си си? Как не те е срам да отстъпваш ей така? — развика се той. — Забрави ли кой контролира полета?! Да не си посмял да мръднеш самолета, докато не приключи цялата история!

Холанд продължаваше да стиска очи и да разтрива слепоочията си.

— *Защо?* — измърмори.

— *Олеле божичко!* — изквича Роб. — *И питаш защо! Защо какво?*

Холанд отпусна ръце и обърна глава към него.

— Защо да не отлетим? — произнесе с равен тон. — Тук не ни оказват никаква помощ, а навън е вълчи студ. В пустинята поне ще е по-топло, пък и ще можем да излезем от самолета.

— Браво! На мама момченцето! Каквато и дивотия да ти наредят, ще я изпълниш, така ли?

Холанд въздъхна и реши да отмени личната обида. Роб явно се беше побъркал от страх.

— Дик, въпросът ти въобще не заслужава отговор.

— Върви по дяволите! Дадох ти пълна свобода да упражняваш правата си на командир, ама като стана напечено, спря да мислиш и взе послушно да им изпълняваш идиотските заповеди! Компанията очаква командирите ѝ да имат ръководни умения, а не да лазят като мижитурки! Ей богу, такова мекотело като теб не съм виждал досега!

— Помолих те за съвет, Дик, а не за тъпи ругатни. Пак те питам: щом смяташ, че не се справям с проблема, какво би направил на мое място?

— Първо на първо, бих им показал, че не могат да ме разиграват както си щат!

— Искаш ли да поемеш управлението на самолета? — запита спокойно Холанд.

— Напротив, искам *ти* да си свършиш работата като хората!

— С други думи, да откажа да се подчиня, така ли?

— Естествено, че ще откажеш! Или летим за Щатите, или си оставаме тук! Според правилника нашето си е чиста проба „извънреден случай при полет“. Веднъж като им се озъбиш, ще видиш как оня тъпанар вицепрезидентът моментално ще се обади в Белия дом и ще им съобщи: „Съжалявам, но командирът упражнява правата си при извънреден случай и вие просто нямате думата!“.

— Дик, аз съм доста по-възрастен от теб...

— Нима? — изсмя се презрително Роб. — Не си личи по първолашкото ти поведение!

Холанд пренебрегна злобното подмятане.

— Дик, смятам, че по-дълго от тебе съм се борил със системата. Откак напуснахме Франкфурт, два пъти се опитахме да обявим „извънреден случай при полет“. И какво? Никаква полза!

— Опитавме се, ама пред разните там правителства, а аз ти говоря за нашата загубена компания!

— Вече става дума и за нашето собствено правителство — отвърна Холанд. — А що се отнася до компанията, не ти ли минава през ума, че вицепрезидентът може за нула време да ни уволни и двамата?

— А, значи това било! Друго не те интересува, освен да си запазиш шибаната службичка!

Холанд рипна и заканително тикна показалец в лицето му.

— Ще се държиш прилично, ясно ли е, инспекторе? От теб очаквам да проявиш малко професионализъм, а не да бълваш каруцарски мръсотии в кабината ми!

Роб се стресна и взе да отваря и затваря уста като риба.

— Добре де — каза най-сетне, — въпросът не е там. Имам предвид, че уж си командир, а се оставяш да те водят за носа!

— Твоя милост не би се подчинил, така ли?

— Точно така.

— И имаш наглостта да ми го кажеш точно ти, дето ми наду главата с наставления за строго спазване на всички правила?!

Роб размаха ръце уж от досада.

— Добрият командир знае кога да каже на компанията да върви на майната си и сам да реши как да постъпи.

— Значи като добър командир следва да вземам собствени решения?

— Най-после позна!

— Добре, господинчо. Решавам, че най-правилният ход е да изпълня заповедта на компанията и да подкарам самолета към Африка.

— Ама ти май наистина нищо не разбираш, Джеймс.

— Виж какво...

— Най-правилният ход ще е да не им се подчиниш!

— Слушай, до гуша ми дойде от приказките ти! Или ще престанеш да ме тормозиш, или... — Холанд се разрови в чантата си и тръшна летателната си книжка в скута на Роб.

— Това пък какво е? — възкликна Роб.

Холанд се надигна, подпря длани на хълбоците си и се наведе над него заплашително.

— Сега ще видиш какво е, гаден подлец! — изръмжа. Едва овладяваше гнева си. — Или веднага ще сложиш подписа си, сополанко нещастен, или ще докажеш, че си мъж, и ще поемеш управлението на самолета!

Роб не издържа на свирепия му поглед. Да поеме управлението и сам да взима всички решения? Точно сега? И дума да не става! Бръкна в джоба на ризата си и безмълвно извади писалката.

Киев, Украйна

Събота, 23 декември, 4:28 ч (0228 Z)

Кой знае откога звънеше телефонът в мразовитата ранна утрин, та да прекъсне сладките сънища на Юри Стеблинко: най-сетне беше станал космонавт и летеше в Космоса към... Е, вече нямаше значение къде. Образите бързо избледняха и се изпариха.

Още не се бе зазорило, когато отвори очи. Лежеше по гръб в непрогледния мрак, затоплен от пухкавото тяло на Аня. Косите ѝ галеха лицето му, парфюмът ѝ гъделичкаше ноздрите му. Резкият пронизителен писък на телефона почти заглушаваше тихичкото ѝ хъркане. Той се опита да стане от леглото, но телата им още бяха слети. С нежна усмивка внимателно я обърна настрани, зави я грижливо и застана гол в леденостудената стая.

Ослуша се с надеждата, че досадният телефон най-после ще млъкне, но той най-нахално продължи да дрънчи. Кой би могъл да го търси по това време? Всъщност дали въобще него търсеха? Връзките бяха направо ужасни и телефоните често звъняха погрешка. Истинско чудо бе да попаднеш на човека, когото търсиш.

Аня още спеше и той се изкуши за миг да се върне в прегръдките ѝ, но любопитството му надделя. Отиде на пръсти в хола и вдигна слушалката.

— Ало? — каза тихо.

— Юри Стеблинко ли е на телефона? — попита на руски мъжки глас със силен акцент.

— Да, аз съм. Кой се обажда?

— Един приятел. И евентуален работодател.

— Трябва сам да се сетя, така ли?

— Да, но без имена.

Юри разтърси глава, за да се разсъни. Трепереше от студ.

— Почакайте една минутка. — Запали нощната лампа, взе халата на Аня от стола и се загърна в него. — Добре, значи ще си играем на

гатанки. Все пак бихте ли ми подсказали малко?

— Спомняте ли си Владивосток, приятелю? А човека от хотел „Метропол“? Е, същият човек сега би могъл да ви възложи задача, която бързо ще ви издигне в кариерата.

Рефлексите, придобити от двайсет години стаж в КГБ, тутакси се задействаха и мисълта му заработи трескаво. Нещата явно бяха сериозни, щом човекът не иска да се споменава името му.

За последен път Юри пътува на изток преди две-три години по поръчение на военните. Всъщност това май беше последната му изява като полковник от руските Военновъздушни сили. Но във Владивосток бе ходил един-единствен път, и то по лична работа.

— Вие ли сте въпросният човек? — попита.

— Точно така. Ако не се лъжа, сам ме издирихте във Владивосток.

Изведнъж си спомни всичко. Беше преди две години. По онова време Съветският съюз се разпадаше и кариерата му във ВВС беше под въпрос. Но ако тогава просто проучваше възможностите, сега вече бе на ръба на отчаянието — нямаше нито работа, нито пари.

— Помня, разбира се! Помня и вас, и Владивосток. Мислех, че вие сте забравили. Почти бях изгубил надежда, че ще се обадите.

— Ни най-малко, Юри. Продължавате ли да летите? Още ли имате достъп до същите съоръжения?

— Да, летя като изпитател на разни самолети. В момента съм главен летец изпитател на новия свръхзвуков „Сухой“.

— Прекрасно. В такъв случай мога да ви направя едно интересно предложение, само че не по телефона.

— Добре, при вас ли искате да дойда?

— Не, няма време.

Юри притегли един стол и седна. Халатът се разтвори и зейна, но той вече не усещаше студа.

— Ако все още сте заинтересован от сделката, която обсъждахме във Владивосток, моята организация може да уреди въпроса, но при условие, че първо свършите нещо изключително важно за нас. Ще трябва да осигурите и необходимото оборудване в рамките на няколко часа.

— Къде искате да отида?

— Ще ви дам един адрес в Киев. Бъдете там точно в девет часа ваше време. Един руснак, който ще се представи като „Александър“, ще ви обясни всичко. Ако приемете предложението, ще ни съобщите чрез него какви финансови средства са ви необходими и ние ще ви ги осигурим за два-три часа. Можете ли веднага да заминете?

— Да, разбира се!

— Отлично. Разполагате само с няколко часа за подготовка.

Преди години такъв разговор би бил невъзможен, помисли си Юри. Никой агент не би дръзнал да спомене подобни неща по домашен телефон.

Записа бързо адреса и връзката прекъсна без познатото от едно време второ прещракване от подслушвателния пост.

Върна се в спалнята и мушна ледени ръце под одеялото, за да събуди Аня. Тя изписка и отскочи назад. Русите коси се разпиляха по голите ѝ рамене.

— Какво има, Юри? — Ококорените ѝ очи сякаш питаха дали не се е побъркал.

Докосна устните ѝ с пръст, за да я успокои, наведе се над нея и я целуна.

— Току-що получих чудесни новини по телефона. Трябва да вървя. Може да се върна още днес, а може и след седмица-две, но ако всичко мине по план, като си дойда, ще се махнем от тая дупка.

— И къде ще отидем?

Той я целуна пак, после смъкна завивката и целуна гърдите ѝ една по една.

— На онова прекрасно местенце, за което отдавна си мечтаем! — Погали нежно косите ѝ. — Там, където ще можем да живеем истински, да се оженим и да си имаме дечица.

Радостна усмивка озари лицето ѝ.

— Само че, любов моя — Юри отново постави пръст на устните ѝ, — нещата са както навремето: не знаеш къде съм, какво правя, нищо. Помниш си урока, нали?

На борда на Полет 66

Бренда Хопкинс отвори очи и видя командира, надвесен над нея.

— Бренда, извинявай, че те събудих, но имаме нужда от твоята помощ.

Тя замижа.

— Да?

— Трябва да изнесем тялото на професора — обясни Холанд. — Нали разбираш, по-добре е тази работа да свършат същите хора, които се погрижиха за него и преди.

Бренда кимна. Нямахме смисъл да излагат на опасност онези, които не се бяха докосвали до Хелмс.

Стълбата вече беше закачена на задната врата на самолета. Бренда привърши унило с опаковането на трупа в найлонови чували и слезе долу при пътниците.

Надписът „Затегнете коланите“ светна в салона и гласът на Джеймс Холанд прокънтя по уредбата.

— Драги пътници, тук е командирът на полета. Моля всички да седнат на местата си. Още не сме готови да потеглим, но трябва да отворим една от вратите, за да получим допълнително храна и да предадем тялото на починалия пътник на отговорните власти.

Съобщението бе посрещнато с неодобрително мърморене. Група подпийнали мъже, застанали по средата на пътеката в туристическата класа, отказаха да се върнат на местата си. Един пътник, седнал наблизо, им направи забележка да изпълнят заповедта на капитана.

— Абе, я си... — изръмжа най-пияният и за по-убедително му показа среден пръст. — Ти ако искаш да си послушна овчица, твоя си работа! Мен пък ми писна да ме разиграва някакъв си капитанчо, дето само гушка парички и чака нареждания!

Спорът привлече един поддръжник на пияницата и двама гласовити опоненти.

— Ще ви запозная с най-новите събития в странната ни одисея — продължи Холанд. — Надяваме се след час-два да напуснем Исландия...

Какофонията от аплодисменти, подсвирквания, радостни възгласи и презрителни дюдюкания почти заглуши последните му думи.

— ... но за съжаление няма да отлетим направо за вкъщи. След консултации с правителството авиокомпанията е изпратила транспортни самолети с медицински персонал и оборудване за полева болница, в случай че някой от нас наистина се разболее от вируса. Още не знаем къде точно ще кацнем, но поне ще е на по-топло място от Исландия и най-сетне ще можем да излезем от самолета.

Този път аплодисментите бяха значително по-слаби.

— Непрекъснато ме питате дали ще успеем да посрещнем Коледа у дома. Колкото и да е неприятно, отговорът е „не“. Ще останем заедно поне още няколко дни, но веднага щом свърши карантината, ще отлетим за Щатите.

Четиримата бунтари сновяха по пътеката и ругаеха стюардесите. Бренда стоеше отзад до кухничката. Когато видя, че не е по силите на момичетата да се справят с нарастващата суматоха, грабна интеркома и се обади в пилотската кабина. Холанд се озова долу за по-малко от четирийсет секунди. Грубияните бяха преградили пътя на стюардесите в предната част на салона. Разгневена, Барб се опитваше да надвика мъжкия хор. Холанд измъкна мегафона от шкафчето над главата си и пристъпи напред.

— Тишина! Всички да си седнат по местата! Това е заповед на командира!

Двама от мъжете млъкнаха и се оттеглиха, но подстрекателят и най-ентузиазираният му поддръжник продължиха да викат и тръгнаха към Холанд. Той запази самообладание и почака да се приближат, но Барб инстинктивно препречи пътя им и единият замахна с ръка и я цапардоса. Барб залитна назад и се стовари върху количката за сервиране.

Холанд сграбчи бабайта за яката, напъха го в кухничката и го заби в стената. Барб се изправи, опипа тила си и застана срещу стъписания побойник.

— Барб, преспокойно можеш да дадеш това лице под съд — рече Холанд.

— Ще си помисля! — отговори тя, сдържайки гнева си.

— Името! — изрева Холанд и разтресе мъжа. — Казвай си името веднага!

— Чет... Чет... Уолтърс... Чет Уолтърс — запелтечи онзи. От устата му се разнесе воня на алкохол: — Съжалявам... наистина

съжалявам...

— Сега слушай внимателно, Уолтърс — изсъска Холанд. — От тук нататък ще си мълчиш, не искам да чуя и гък! Ако не ти е известно, ти току-що извърши федерално престъпление: нападна служебно лице и попречи на екипажа да изпълнява задълженията си. Една дума да обелиш до края на пътуването, и ще те предадем на ФБР! Плюс това старшата стюардеса мис Ролинс може да те съди отделно и аз с удоволствие ще ѝ свидетелствам. Ясно ли е?

— Да, сър! Ясно, сър!

— Ще оставя на мис Ролинс да реши дали да те предадем на властите. А сега се върни на мястото си и нито дума повече!

— Да, сър! Добре, сър!

Холанд пусна яката му и той се изниза навън засрамен. Другият смелчага отдавна се беше покрил някъде.

— Благодаря ти, Джеймс — каза Барб. — Бяха цяла банда, но тоя им беше главатарят.

— А ти как си? Зле ли се удари?

— Нищо ми няма. Е, после може да ми излезе цицина. — Тя потърка удареното място. — Джеймс, по-лошото е, че хората се бунтуват. Знаеш ли какъв вой нададоха, докато им говореше по уредбата? Те са озверели, тук скоро може да стане истинска джунгла!

— Светът поначало е джунгла, Барб. — Холанд я потупа по рамото, прибра мегафона и напусна кухничката.

Извървя пътеката, обърна се с лице към пътниците и включи уредбата.

— Дами и господа, в сполетялата ни беда всички сме еднакво потърпевши, но аз съм законният командир на полета и ви заявявам, че няма да допусна никакви нарушения на реда. Ако някой все още има възражения, нека веднага дойде при мен да ги изложи. Съжалявам, че съм толкова рязък. Знаем, че повечето от вас са съзнателни граждани и наистина се опитват да помогнат на екипажа да се справи с положението, за което искрено ви благодаря. Има и такива обаче, които ни пречат да си вършим работата, и те ще бъдат дадени под съд. А сега моля всички да останат по местата си.

Млада жена скочи от мястото си до прозореца. Мъжът до нея се опита да я възпре, но тя се отскубна и с обезумял поглед се затича към Холанд. *Божичко!* — изтръпна той. *Сега пък какво?*

— Госпожо, бихте ли...

Тя профуча покрай него, сякаш не го забеляза. Той моментално се втурна след нея. Чу стъпки зад гърба си.

— Капитане, това е жена ми Лиза. Тя не е добре. — Кийт Ериксън го следваше запъхтян.

Настигнаха я в първа класа, но преди Холанд да успее да я задържи, Гарсън Уилсън скочи и застана на пътя му.

— Джеймс, трябва незабавно да говоря с вас! — избоботи свещеникът.

Лиза се добра до една от вратите и рязко я дръпна. Оказа се, че води към сервизно помещение. Отчаяна, тя се завъртя и се втурна в обратна посока. Уилсън я пресрещна, бързо прецени положението и я прегърна покровителствено.

— Какво има, моето момиче?

— Дечицата ми! Трябва веднага да отида при тях! Трябва да сляза! — Лиза посочи с ръка навън. В същото време забеляза съпруга си, сгуши се в Уилсън и уплашено изпищя: — Не!

— Оставете я на мира, сър! — Уилсън властно протегна ръка, за да възпре Кийт. — Виждате, че се страхува от вас.

— Но това... това е жена ми. Много е разстроена — проплака Кийт Ериксън. — Иска да слезе от самолета!

— Нищо чудно! — изсумтя Уилсън. — И аз искам да сляза!

— Моля ви, моля ви! — виеше Лиза. — Той ще ми отнеме децата! — Пое дъх, придърпа Уилсън по-близо и зашепна в ухото му: — Ще ми скрои номер! Иска да се отърве от мен, за да ми отнеме дечицата!

Внезапно в салона нахлу студен въздух. Бяха отворили задната врата на самолета. Лиза потръпна, огледа се панически и видя втората пътека между седалките. Отскубна се от прегръдката на Уилсън и хукна натам.

Кийт се втурна да я задържи, но Уилсън го избута и с учудваща пъргавина понесе туловище към задния изход. Холанд и Ериксън разбутаха пътниците между двете пътеки и хукнаха след Лиза. В един момент Лиза се спъна и двамата с Уилсън се изравниха по успоредните пътеки, а Холанд и Ериксън все повече изоставаха, тъй като четирийсет реда пътници вече следяха с любопитство надпреварата и им се пречкаха в краката.

Задната врата зееше. Отвън някакъв човек в защитен бял костюм стоеше на най-горното стъпало на стълбата и подаваше пакети с храна, а Бренда и две други стюардеси ги поемаха. Неочакваната поява на Лиза, която направо връхлетя върху тях, следвана от внушителната фигура на Гарсън Уилсън, ги стъписа. Лиза се поколеба пред вратата, но Уилсън я подкани гръмогласно:

— Хайде, мила, сега или никога! Бягай навън, аз съм след теб.

Лиза се шмугна между стюардесите и мъжа на стълбата и се стрелна надолу. Уилсън понечи да направи същото, но тутакси се закова на място: множество фигури в защитни костюми тичаха насреща им с насочени автомати М-16. Онзи от горното стъпало го хвана за раменете и го натика обратно вътре. В този миг се появиха Ериксън и Холанд. Холанд избута Уилсън настрана и застана на вратата. Ериксън се опита да го последва.

— Стой там! — изрева Холанд. — Никой не може да излиза навън!

Холанд прелетя край мъжа с храната, който беше вече на средата на стълбата и крещеше на Лиза да се върне. Спря на най-долното стъпало. Виелицата го удари в лицето и той се разтрепери. Лиза Ериксън крачеше бавно и неуверено към някакво червено въже, проснато на земята на десетина метра пред нея. Беше скръстила ръце пред гърдите си и се тресеше от студ. Оттатък зоната, опасана от въжетото, отляво и отдясно прииждаха хора в защитни екипи. Холанд се огледа и видя, че кордонът обгражда самолета в радиус от стотина метра.

Лиза продължаваше да върви напред. Холанд добре знаеше какво може да очаква от охраната: засега само предупреждаваха, но пресече ли някой линията... Слезе от стълбата и мигом се чу пукотевица. Няколко куршума отскочиха от площадката пред него. Въръжените му махнаха с ръка да се прибира и се опитаха да привлекат вниманието на Лиза — строиха се в две редици и насочиха оръжие към нея. Явно се готвеха да стрелят така, че да не засегнат самолета. Защитните им шлемове и воят на вятъра пречеха на Холанд да чува гласовете им, но жестовете им бяха недвусмислени. Даваха му знак да се връща обратно. Той събра ръцете си във фуния и извика:

— Недейте! Тя не е на себе си! Болна е!

Вятърът отнесе думите му. Той пристъпи напред и нова серия куршуми надупчиха бетона пред носовите на обувките му. Отскочи назад. Двама отляво бяха приклекли и се прицелваха в него, а един отдясно се целеше в Лиза. Четвърти отзад бе свалил скафандъра си и държеше мегафон.

— Спрете, или ще стреляме! Останете на място — и вие, госпожо, и господинът до стълбата! Още една крачка, и ще сме принудени да стреляме на месо!

Повтори и потрети предупреждението, но Лиза продължи да пристъпя към въжето като сомнамбул. Холанд размаха ръце и отново се развика, че жената е болна, луда, разстроена... Още два автомата отдясно се прицелиха в нея. Той се отмести встрани и дулата отляво проследиха движението му. Пръстите на стрелците заиграха върху спусъците.

— Лиза, моля те, спри! — изкрещя той с все сила. — Децата ти са при нас в самолета!

Тя продължаваше да върви бавно и невъзмутимо. Вече беше на два-три метра от въжето. Всеки един от охраната можеше да я хване и да я задържи, но никой не посмя. Холанд знаеше, че няма да рискуват. Бяха им казали, че пътниците на боинга пренасят зараза — докоснеш ли ги, умираш!

Гласът от мегафона ревеше вече неистово. Нова пукотевица раздра въздуха. Един куршум изсвистя над главата ѝ.

Сякаш нищо не бе в състояние да я спре. Застанал на горното стъпало на стълбата, Кийт отчаяно я умоляваше да се върне.

Командирът на отряда свали мегафона и издаде някаква заповед. Един от автоматите се прицели в краката ѝ.

— Не! — изкряска Холанд. — Не стреляйте! Тя е луда!

На метър от въжето Лиза внезапно спря, обърна се с гръб към охраната и погледна вяло към самолета. Трепереше от студ в тънката си рокля. Вятърът шибаше лицето ѝ и развяваше косите ѝ назад.

Трите автомата отдясно се снижиха и насочиха цеви в земята.

Холанд я подканваше нежно с ръка, без да е сигурен, че тя го вижда.

Кийт Ериксън заслиза по стълбата.

— Лиза, миличка! Моля те! — извика той през сълзи. — Обичам те! Върни се при мен и при децата! Моля те, Лиза!

Тя го гледаше втренчено. Той стъпи на земята и понечи да се затича към нея, но Холанд го сграбчи за раменете. Още няколко куршума изсвистяха до тях.

— Това е жена ми! Не стреляйте! — изпищя Ериксън.

Лиза се сепна, обгърна с длани главата си, после бавно разпери ръце встрани и застина в тази поза. Полицайте отново се прицелиха в нея. В същия миг тя се завъртя и се втурна напред с истеричен писък.

Полицайте се стъписаха. Една и съща мисъл минаваше през ума на всички: жената идва от самолета и носи сигурна смърт. Имаха заповед — прекоси ли някой въжето, да го застрелят.

Кийт Ериксън се опита да се отскубне и отново да хукне подир Лиза, но Холанд го повали на земята. Изстрелите отекнаха в ушите им почти в същия миг.

Простреляното тяло на Лиза Ериксън се свлече на бетонената настилка, плъзна се по леда и спря във въжето. Наоколо постепенно се разля алена локва. Ужасени от гледката, стрелците се вцепениха, после един от тях пристъпи към мястото, клекна и побутна безжизнената купчинка с автомата си.

Човекът с мегафона заповяда на Холанд и Кийт веднага да се приберат в самолета.

— Боже мой, божичко! — хлипаше Кийт, обезумял от ужас. Вперил поглед в трупа на Лиза, той взе да се боричка с Холанд.

— Недей, и теб ще застрелят! Помисли за децата си! Децата ти имат нужда от теб, чуваш ли?

Повлече го нагоре по стълбата, предаде го на грижите на Барб и започна да обяснява какво се е случило.

— Знаем — прекъсна го Барб. — Всички знаят.

— Заведи го на втория етаж — каза тихо Холанд.

— По дяволите, къде ви е командирът?! — стресна ги непознат глас.

Един от полицайте се бе изкачил до най-горното стъпало. Думите му, макар и заглушени от защитния шлем, се чуваха ясно и отчетливо.

Холанд подаде глава през отворената врата.

— Мръсни копелета! — изрева той на сантиметър от маскираното лице. — Тази клета женица ли ви уплаши? На терорист ли ви приличаше? Защо я убихте? Оставихте децата й сираци!

— Вижте какво, капитане, много добре знаехте, че никой не може да излиза. — Полицаят като че ли бе разстроен. — Заповядали са ни да стреляме по всеки, който се опита да пресече линията. Дадохме и на двама ви достатъчно възможност да се приберете! Ако бях изпълнил стриктно заповедта, трябваше да разстрелям и вас!

Холанд поклати отчаяно глава.

— Не видяхте ли, че тя е психично болна?

— Трябваше да я спрем, сър. Имахме изрична заповед. Не можехме да я оставим да избяга. Предупредихме я, а и вас също!

Холанд го погледна тъжно. Нямахме смисъл да спори.

— А какво ще стане с тялото ѝ?

Няколко души вече покриваха с платнище дребната фигурка на пистата.

— Не знам, не зависи от мене, сър. Ще ви информираме своевременно. А сега да приключим с товаренето на храната, да изнесем трупа от самолета и да затворим вратата. И моля ви, кажете на пътниците си, че ако още някой припари навън, ще го разстреляме на място без предупреждение.

Холанд кипна. В гърдите му се надигна неудържим гняв. Вкопчи пръсти в гащеризона на полицая и го придърпа към себе си. Противно на очакванията му онзи не оказа съпротива.

— Нищожество! Жалко дребно роботче! А какво ще направиш, ако всички излезем оттук накуп? Ще ни избиеш до един, така ли?

Полицаят се поколеба, после кимна утвърдително.

— Така, капитане — ще настане истинска сеч. Сигурно до края на живота си ще се измъчваме от угризения, но заповедта е ясна и категорична. Опитахме се да ви предупредим.

* * *

С неимоверни усилия Барб Ролинс продължи да изпълнява задълженията си и след убийството. Изчака да изнесат трупа на Ърнест Хелмс и да приключат с доставката на храната, после затвори вратата и се качи горе. Обгради с въженце леглото на професора, дръпна завеската, настани младежа със счупения крак на друго легло и слезе обратно в салона.

Бренда я пресрещна със съкрушен вид.

— Барб, щом толкова се страхуват от нас, че чак са готови да ни разстрелят, значи положението наистина е много сериозно!

— Успокой се, мила, всичко ще се оправи. Нали знаеш, че тревогата е фалшива!

— Не, Барб, май въобще не е фалшива!

Барб я прегърна през раменете.

— Виж какво, ония навън явно са се паникьосали, ние тук обаче знаем, че Хелмс умря от сърдечен удар.

Бренда затвори очи и поклати глава.

— Бренда, чуй ме. Те смятат, че пренасяме зараза, която е в състояние да погуби човечеството, но според Джеймс това е невъзможно.

— А той откъде знае? Опитва се да ни успокои, но няма как да знае със сигурност.

— Ти пък да не би да знаеш? — попита Барб доста по-остро, отколкото възнамеряваше.

Бренда я погледна печално и кимна.

Барб отмести ръце от раменете ѝ. Студените тръпки на страха отново я полазиха. Беше се примирила, че няма да посрещне Коледа у дома с мъжа си и че ще трябва да отложат празненството с ден-два. Но вече се питаше дали въобще някога пак ще го види.

Бренда се бе вторачила в пода. Когато проговори, гласът ѝ бе толкова тих, че едва се чуваше.

— Май мисис Ериксън извади най-голям късмет.

ЦРУ — Лангли, Вирджиния

Петък, 22 декември, 23:00 ч (0400 Z)

През една кратка почивка в заседателната зала малко след полунощ Шери Елис заговори на Ръсти Сандърс за шефа си, при когото работеше от четири години.

— Понякога Джонатан Рот е като непробиваема стена — изрази се образно тя. — Стена, градена тухла по тухла, пласт по пласт в продължение на години... Всичко произтича от кариерата му на таен агент и едновременно с това заклет бюрократ. И мислите, и действията му са съвсем непредсказуеми. Понякога решава най-сложни задачи за секунди, а друг път е в състояние да направи от мухата слон. — Шери присви светлозелените си очи и леко се усмихна.

Сандърс я бе наблюдавал с нарастващ интерес през дългите часове, прекарани заедно в залата. Беше млада, дребничка и красива, интелигентна и самоуверена. Привличаше го не само хубостта ѝ, но и хапливият ѝ хумор, и спокойната ѝ деловитост. Знаеше, че моментът не е подходящ за подобни мисли, но времето се точеше едва-едва, страшната дилема за съдбата на полет 66 ставаше все по-неразрешима и напрегнатият му мозък имаше нужда от разтоварване.

— А на вас Рот харесва ли ви като човек?

— Защо питате? — вирна брадичка тя.

— От най-обикновено любопитство — отвърна Ръсти. — Нали знаете, че работя долу, в мазето, и нямам възможност да се запозная със супершпионите и големите клечки.

Тя се усмихна скептично.

— Недейте да скромничите, докторе. Тази игричка ми е добре позната, кой ли не я е играл — от Анди Грифит и Коломбо до Никита Хрушчов и Ясер Арафат.

Сандърс се засмя и разпери длани уж в протест.

— Не, наистина, просто съм любопитен.

Тя стана с плавно движение и тръгна към отворената врата. Ръсти проследи грациозната ѝ походка с нескрито възхищение.

Шери огледа коридора и внимателно затвори тежката звукоизолираща врата. Върна се на мястото си и впери очи в Сандърс, сякаш се чудеше какво и колко може да си позволи да му каже. Преди не бяха работили заедно.

— Питате дали Рот ми харесва. Ръсти, аз работя за него. Той наистина е много талантлив. Не ми влиза в задълженията да го харесвам или да не го харесвам.

Ръсти почувства известно смущение.

— Извинявайте. Нямах намерение да нахалствам. Не си мислете, че искам да ви подпитвам или нещо подобно.

— Разбира се, че искате — засмя се тя. — Все пак работите за ЦРУ, редно е да подпитвате. Нали за това ви плащат в края на краищата?

Когато новината за убийството на Лиза Ериксън достигна до Лангли, Шери веднага отиде да информира Рот в кабинета му. Върна се с Марк Хейстингс, който постави кутия сладки на масата.

— Сега ще дойде и кафето. — Изглеждаше угрижен и напрегнат. — По всичко личи, че маратонът тепърва започва.

— Нещо ново ли има? — попита Сандърс.

— Ще задържим боинга в Исландия, докато оборудват напълно площадката в Африка, а това може да отнеме и половин ден. Ще се опитат да потулят убийството, но медиите надушиха сензацията и вече се юрнаха към Исландия. Така раздуват историята, че звучи не по-малко страшно от войната в Кувейт.

Марк посочи редицата телевизионни монитори, поставени по спешност край стената. Си Ен Ен беше посветила програмата си изцяло на случая. Трите най-големи американски телевизии също бяха обещали да предават на живо от Кефлавик на разсъмване, ако успеят да закарат навреме подвижните си телевизионни станции.

— Между другото, Ръсти, Рот помоли да ви изкажем специална благодарност, защото ни помогнахте да изпреварим Военното разузнаване. Прецакахме ги с цели двацет минути!

Сандърс махна с ръка, за да омаловажи похвалата.

Марк ги запозна с новите нареждания на ръководството. Вече бяха предали на Белия дом политическата оценка за обстановката в Северозападна Африка, осигурили бяха и сателитното наблюдение на пистата в пустинята, и сега Рот желаше да научи каква е реакцията на разузнавателните агенции по света. По-конкретно го интересуваше дали има признаци, колкото и слаби да са, че присъствието на посланик Лий Ланкастър в самолета е предизвикало интереса на иранците и подопечните им терористи.

— Това пък за какво му е? — възкликна Ръсти. — Да не би да смята, че „Хизбула“ или „Ал Акба“ ще вземат боинга на прицел? Че те германците вече им свършиха работата!

Всички в залата се съгласиха с него.

— И аз мисля, че ще си хвърлим труда на вятъра — каза Марк, — но Рот иска да се увери, че никой няма да осуети плана на президента. Тъй че, да се захващаме за работа! — Стана от масата и изведнъж се сети, че е забравил да остави папката със сведения на бюрото на Рот.

— Дайте, аз ще му ги занеса — предложи Ръсти. — Искам да поговоря с него.

Марк го погледна учудено. Никой дребен служител в ЦРУ не отиваше при началството ей така, без покана, само да си побъбри, пък и Рот вече бе показал, че смята Сандърс за досадник. Да, но от друга страна, го беше канил в кабинета си.

Сандърс взе книжата и излезе от стаята.

Джонатан Рот говореше по телефона, когато Ръсти Сандърс подаде глава през вратата. Рот му направи знак да влезе и довърши разговора си.

— Какво има, докторе?

Ръсти му връчи папката през бюрото.

— Всеки момент лекарският екип ще започне аутопсията на Хелмс. Помолих ги да ми се обадят незабавно, щом установят наличие или отсъствие на вирусен патоген. Въпросът е там, че дори да открият признаци на вирусно заболяване, не е възможно да се определи бързо дали тялото е носело конкретен тип вирус. При много инфекциозни болести хората се заразяват, преди вирусът да се е развил напълно, тъй

че дори да знаем какъв микроорганизъм търсим, пак ще са ни нужни дни и седмици, за да направим окончателни заключения. Тук не става дума за бактериологична култура, която в лабораторни условия се развива за часове.

Телефонът иззвъня. Рот вдигна слушалката, каза две-три думи и затвори. После се изправи на крака. Ръсти също понечи да стане, но Рот го възпря.

— Изчакайте малко, докторе. Ще се върна веднага.

Ръсти с усилие се задържа на стола. Имаше нужда да се движи, да ходи напред-назад, за да мисли по-добре. Огледа бюрото на Рот и край отворения портативен компютър забеляза няколко листа хартия, скачени с телбод. Познатият формат привлече вниманието му. Той се вторачи в тях и с изненада откри, че съдържат международен полетен план с начална точка Кефлавик, Исландия. Какво търсеше полетният план на „Куантъм“-66 на бюрото на Рот? Та това си беше работа на военната и гражданската авиация! От къде на къде ще интересува и ЦРУ?

Естествено! Агенцията трябва да следи за евентуални политически заплахи по пътя!

Пресегна се и завъртя плана към себе си. Маршрутът от близо пет хиляди и петстотин километра минаваше почти изцяло над Атлантическия океан. С очите на опитен летец Ръсти потърси крайните координати: полетът пресичаше африканската брегова линия на около двеста и седемдесет километра източно от Канарските острови, продължаваше над мароканското селище Тан-Тан и завършваше в Мавритания. В радиус от двеста и петдесет километра от пистата нямаше и следа от човешка цивилизация. С изключение на мароканците, които разполагаха с незначителна военна мощ, всички военни сили от арабския свят трябваше да изминат огромно разстояние за много кратко време, за да представляват някаква заплаха за самолета. Освен това крайната точка на полета не беше известна на широката общественост.

Ръсти чу стъпки в коридора и бързо върна листовите в първоначалното им положение. Джонатан Рот влезе в кабинета и се отпусна тежко на стола.

— Извинявайте, докторе, но съобщенията ваят едно след друго.

Рот забеляза светещия екран на компютъра, чукна няколко клавиша, за да съхрани информацията, и го изключи.

— И така, докторе — забарабани с пръсти по облегалката на стола той, — докъде бяхте стигнали?

— Питам какво ще правим, ако при аутопсията не се открият никакви признаци за инфекция на белите дробове, сърцето и кръвта? Това ще докаже, че професор Хелмс не е страдал от вирусно заболяване, но не е гаранция, че не е бил вирусноносител.

— И няма да отхвърли възможността да е предал заразата на останалите, нали?

— Не, сър — въздъхна Ръсти. — Не бих могъл категорично да твърдя подобно нещо.

— В такъв случай, докторе, кое всъщност ви тревожи?

— Тревожи ме какво ще правим, ако не открием посочените признаци. Надявам се, не смятате да разстреляме всички в самолета. Те или ще се разболеят, или не.

— Струва ми се, докторе, че току-що сам си отговорихте на въпроса.

Ръсти го погледна озадачено.

— С други думи, господин директор, ако правилно съм ви разбрал, действията ни няма да се повлияят ни най-малко от изхода на аутопсията, тъй като не можем да получим бързи резултати, които да изключат напълно наличието на вируса?

— Точно така, докторе. Аз, естествено, бих желал да узная веднага заключенията на медицинския екип, но те няма да се отразят на приетия план. Ако никой не се разболее, ще се разотидат по домовете си. Но ако някой се разболее, тогава, както сам казахте, всички ще умрат. Тъй или иначе, каквото има да става, то поне ще стане на безопасно място и за потърпевшите ще се погрижат квалифицирани специалисти.

Ръсти беше вече на вратата, когато Рот го повика обратно. Заместник-директорът бе свалил очилата си и ги забърсваше с кърпичка — явно имаше нужда от време, за да намери най-точните думи.

— Докторе, ще ви помоля да ми отговорите честно на следния въпрос: след като разполагаме с такива сериозни факти като заболяването и смъртта на учения в Бавария, контакта му с Хелмс,

заболяването и смъртта на професора четирийсет и осем часа по-късно — точно колкото е установеният инкубационен период — все още ли имате някакви основателни съмнения? Или просто ви се иска да запазите искрица надежда и дори да отречете неизбежната трагедия?

Ръсти се изненада от тона му. Рот не позираше както обикновено, а наистина се интересуваше от отговора. Върна се и седна в плюшеното кресло, наведе се напред и погледна замислено Рот в очите.

— Ще бъда напълно откровен с вас, сър. Все още имам известни съмнения и те не са продиктувани от чувствата ми.

— Бихте ли пояснили?

— Трябва да разберем дали когато се е качил на самолета, професор Хелмс е показал някакви симптоми, нетипични за сърдечен пристъп. Ако е така, положението наистина е безнадеждно. Но ако симптомите му са обясними с инфаркта, имаме сериозно основание да вярваме, че може да не е бил болен или заразен за останалите. Въпреки щателните проучвания не открих нито един вирус, който да предизвиква само класическите симптоми на инфаркт. Този може и да е изключение, разбира се, но все пак не бива да правим прибързани изводи.

Рот го изслуша внимателно.

— Докторе, обадете се пак в самолета. Разпитайте още веднъж старшата стюардеса и всички останали, които са се грижили за професора. Ще се справите ли достатъчно бързо?

— Отивам веднага! — скочи от креслото Ръсти.

Чак след двама минути успя да се свърже с пилотската кабина. Сателитните линии на пътниците даваха заето — всички разговаряха с роднините си. Единствената запазена за екипажа линия също бе заета.

Най-после му се обади. Ръсти обясни какво иска и изчака да повикат Бренда. Потресена от нелепата смърт на Лиза Ериксън, тя все пак успя да се съсредоточи и да отговори на въпросите му. Не, нямало друг заболял, само счупеният крак на един младеж силно се подул.

Помоли я да опише с най-малките подробности състоянието на Ърнест Хелмс, когато се бе качил на борда. Последва мълчание. Той

повтори въпроса и едва тогава тя заговори бавно, борейки се с умората. Ръсти я слушаше с растяща тревога.

— Бренда, професорът се извинил, че кашля силно, така ли?

— Да, каза, че от няколко часа не може да спре да кашля. Беше тежка, спазматична кашлица като при коклюш.

— Ясно. Благодаря ви.

— Докторе, какво означава това?

— По всяка вероятност нищо съществено. Просто исках да установя фактите.

Сандърс затвори телефона със свито сърце. Сама по себе си кашлицата наистина не означаваше нищо, но не можеше да се обясни със сърдечния пристъп. Явно Хелмс бе страдал от нещо друго при качването на самолета във Франкфурт.

Излиза, че през цялото време Рот е бил прав. Всички на борда бяха заразени и Полет 66 трябваше да бъде отписан като огромна заплаха за целия свят.

Киев, Украйна — събота, 23 декември

Руският посредник се яви на уреченото място в уречения час и се представи като Александър. Юри Стеблинко го разпозна веднага. Нищо чудно, че бяха изпратили точно него на срещата. Той бе един от най-способните и опасни агенти на КГБ, действали преди време в Близкия изток.

Поръчката на клиента беше осъществима, но освен много пари изискваше и съдействието на други хора.

Александър му връчи едно куфарче с рубли, чиято равностойност възлизаше на сто хиляди американски долара, и поясни, че ако се наложи, може да му даде още до час-два, когато ще е отворена и друга банка. Към неизбежните разходи спадаха и подкупите. Възложителите бяха в състояние да осигурят всички средства, необходими за изпълнението на задачата.

След срещата Юри се отправи бързо към центъра на града. Трябваше спешно да намери телефон на безопасно място. За собствения му апартамент и дума не можеше да става. Следваше неотклонно принципа си да не използва домашния си телефон и да не споделя с Аня подробностите около своите тайни операции. Така беше

по-добре и за двама им. Тя разбираше това и никога не го питаше за работата му.

При мисълта за Аня той се усмихна доволно, което накара една двойка на улицата да го зяпне с любопитство.

Май не съм във форма, щом тъй лесно издавам чувствата си!

Скоро пристигна в офиса на свой приятел — шеф на едва кретаща фирмичка, занимаваща се с износ на какво ли не. Приятелят не се изненада, когато Юри му връчи двайсет хиляди рубли, за да разкара служителите си и да освободи терена за няколко часа. Голяма авиационна сделка, обясни му той. Човекът добре знаеше за предишната работа на Юри в КГБ, затова само намигна, подбра четиримата си съдружници и се изнесе. Как няма да се изнесе? Връчваха му двайсет хиляди рубли суха пара!

След като се увери, че е сам, Юри се втурна към телефона и проведе дълга поредица от разговори. Първо двама доверени приятели му обещаха да проучат откъде може веднага да се достави изправен МиГ-25, МиГ-29 или друг боен самолет. Обясни им, че представлява интересите на богат западен бизнесмен. Повечето сделки за военно оборудване минаваха през изпечения спекулант Ивченко, когото ненавиждаше, но дори и Ивченко надали бе в състояние да му осигури цял самолет в толкова кратък срок.

Трябваше му самолет с радиус на действие поне седем хиляди километра, а в руската бойна авиация нямаше изтребители с такъв голям обseg. Разполагаха само с грамадни тромави бомбардировачи, но за тях бяха нужни голям брой пилоти и инженери.

Не можеше да няма някакво разрешение. Животът го бе научил, че и от най-заплетените ситуации има изход. И все пак, да осигури подходящата машина навреме беше наистина огромно предизвикателство.

Приключи поредния разговор, отпусна се в скърцащия стол и се опита да се съсредоточи. Дори с пълното съдействие на Военновъздушните сили подготовката на подобна мисия би отнела няколко месеца. Можеше да я осъществи и сам, без да ползва услугите на официалните власти, стига да има достатъчно време и пари, но сега разполагаше единствено с пари.

Добре, хайде да видим какво ми трябва. Самолет със седем хиляди километра операционен радиус. Подходящо въоръжение.

Внимателно обмислен палетен план. План за бягство. Съответните документи, карти, схеми... И всичко това спешно. Няма минутка за губене!

Равносметката не даваше основание за веселие, но Юри се засмя. Как казваха американците? „Невероятното правим веднага, а невъзможното — за няколко часа.“ Прекрасен девиз! Ще го приеме за свое верую, ако успее да изпълни задачата. Това би означавало нов живот за него и за Аня, а току-виж станал и легенда в разузнавателните среди, ако някога разкрият подвига му, разбира се.

Достатъчно! — смъмри се той. — Мисли по същество!

Изтребители имаше навсякъде и лесно се „набавяха“ с подкупи, но дори да намереше изтребител с необходимите качества, не можеше ей така да изфучи с напълно въоръжен МиГ-29 и кротко да каца за зареждане по международните летища, без да привлече внимание върху себе си. Пък и нямаше време да заличи военната маркировка върху обшивката.

От огромно значение бе да проведе акцията така, че да насочи общественото мнение накъдето трябва. Нападат американски граждански самолет, в който пътува приятелски настроен към Израел посланик, светът неминуемо стига до заключението, че виновник е „Ал Акба“, и се излива порой от информация за загадъчната зловеща организация. Негово задължение бе да създаде впечатлението, че покушението е дело на „Ал Акба“. Бяха му обяснили, че ролята му е сходна с тази на анонимните автори, които пишат „автобиографиите“ на разни светила: той свършва работата, някой друг обира славата — твърде печална в случая — а клиентите му осъществяват целите си с минимален риск за самите себе си.

Припомни си един таен инструктаж в Техеран отпреди две години. „Членовете на «Ал Акба» следват много деликатна линия — бе казал иранският разузнавач. — За разлика от по-истеричните терористични организации, които си приписват заслугите дори за най-нескопосаните акции, те нищо не признават, а залагат на подозрението. Чакаят нечестивият Запад сам да стигне до заключението, че дадена акция е тяхно дело. Е, понякога помагат, като подхвърлят анонимни сведения на медиите, но никога не поемат открито отговорност. Така хората много повече се страхуват от тях.“

Добре де, продължаваше да размишлява Юри, ако не МиГ-29, какво друго може да се намери веднага?

Един дългогодишен приятел се бе изсмял по телефона на молбата му да осигури подходящ самолет още същия следобед.

— Ех, Юри, Юри. Не ти ли е ясно, че единственият начин да се сдобиеш толкова бързо с цял самолет е да си го откраднеш отнякъде. Не забравяй, че сме в Русия все пак!

— Не сме в Русия, а в Украйна, Павел.

— Все тая. И тук нищо не става бързо.

Да открадне самолет — и таз добра! Юри Стеблинко, полковник от съветските Военновъздушни сили, носител на ордени и медали, ще краде!

Няма вече Съветски съюз, глупако!

Одеве се захили на шегичката на Павел, но сега се замисли и откри известна логика в нея.

Я чакай малко! Та това е съвсем в стила на „Ал Акба“. Няма си собствена авиация. Разбира се, че биха задигнали каквото им трябва! В случая кражбата е не само приемливо, но и единствено решение на проблема!

Радостната възбуда бързо стихна. Да открадне, ама какво и откъде? Почти се изкиска, като си представи как се промъква в някоя военновъздушна база и „тихомълком“ отлита с бомбардировач „Медвед“ или „Бизон“. Макар че беше боен летец и можеше да управлява МиГ-25 и 29, надали би могъл дори да подкара подобни чудовища без чужда помощ, камо ли пък да ги управлява.

Изведнъж в съзнанието му изплува образът на грациозния „Гълфстрийм IV“, който пилотира преди месец като летец изпитател. Радостна усмивка грейна на лицето му.

Ами да, разбира се! Как не се сетих по-рано!

Истинско удоволствие бе да караш такъв самолет. Два мощни турбореактивни двигателя, шикозна дървена ламперия по поръчка и свръхмодерна стъклена пилотска кабина с електронно оборудване, сателитни радио-телевизионни връзки и собствена отбранителна система.

Всъщност задачата му тогава бе да изпробва именно отбранителната система. Саудитският принц, собственик на самолета, се бе побъркал от страх, че ще го нападнат иракски или израелски

терористи. Не искаше да бъде лесна плячка и си мечтаеше за сигурна закрила. Представяше си я като постоянен ескорт от изтребители, но крал Халид отказваше да му предостави подобна охрана.

— Защо не въоръжиш самолета? — посъветва го един приятел. — В Украйна има едно място, където можеш да закупиш ракети въздух-въздух и да снабдиш гълфстрийма с подвижни ракетоносачи.

Принцът точно така и направи. Цената изобщо не беше проблем — брой аванс от три милиона в твърда валута и остави самолета в Украйна. Очакваше да го снабдят с тактически и защитен радар, четири ракети въздух-въздух, радиоразпръскватели на диполни рефлектори и антиракетни електронни съоръжения за засичане на противникови радари и блокиране на сигнала им.

Уплашен да не би някой в Ирак или Иран да научи за въоръжаването на гълфстрийма, принцът настоя за пълна секретност.

Боже мой! Ония на коя дата обещаха да му предадат готовия самолет?

Юри се хвана за гърдите. Сърцето му биеше лудо. Самолетът трябваше да бъде доставен на... точно така, на 26 декември. Грабна календара от съседното бюро, макар че добре знаеше днешната дата — събота, 23 декември.

Гълфстриймът беше още в Харков, на неколкостотин километра източно от Киев.

Какво по-прекрасно? Бе открил самолет с оперативен радиус седем хиляди километра, който по нищо не издаваше, че може да изстреля четири ракети въздух-въздух и че притежава комуникационна система, способна да се настрои на честотата на всички останали самолети, дори да подслушва сателитни съобщения.

И най-вече самолет, който Юри можеше да управлява и знаеше как да открадне.

И това ако не е ирония на съдбата! „Ал Акба“ задига скъпоценния аероплан на един враг на исляма, омразен сунит и член на саудитската кралска фамилия, и после използва въпросния самолет, за да нападне Запада!

Юри седна отново зад очуканото бюро и се загледа в телефона. Дотук добре — всичко беше само планове. Почне ли обаче да звъни на хората в Харков, за да ги подлъже да довържат и заредят самолета,

връщане назад няма. Впускаше се в начинание, от което му се свиваше стомахът.

Спомни си как през 1985 г. на остров Сахалин съветски изтребители свалиха „Боинг 747“ на Корейските авиолинии. Военновъздушните сили изпратиха Юри, по онова време майор, със специално назначение да разследва инцидента. Поръчението бе част от истеричния напън на КГБ да помогне на генералния секретар да реши кои военни командири трябва да бъдат екзекутирани, задето са злепоставили СССР пред целия свят. Спомни си и съкрушения пилот, който пред очите му допря дулото на пистолета в слепоочието си и си пръсна черепа.

Той изтръпна от срам както при срещата с Александър. Цената на бленувания нов живот с Аня бе убийството на двеста петдесет и седем американски граждани и унищожаването на чудесния „Боинг 747-400“ в полет.

Не забравяй, че те, тъй или иначе, ще загинат, при това бавно и мъчително! Та ти дори им правиш услуга. Акцията всъщност е проява на милосърдие! Не бива да мислиш за нищо друго!

Познаваше последствията от бактериологическата война още от позорните военни експерименти през 1972 г. Използваха политически затворници за опитни зайчета и ги подлагаха на какво ли не. Споменът за нечовешките страдания на нещастниците и до днес го преследваше в кошмарите му.

Човекът с псевдоним Александър му каза, че болестта на боинга е пренесена от руска биологическа лаборатория. Ако беше нещо подобно на ужасиите, които видя при онези експерименти, то неговата мисия наистина беше акт на милосърдие.

Юри тръсна глава, за да прогони мрачните мисли, вдигна телефонната слушалка и започна да набира.

*На борда на Полет 66 — Кефлавик, Исландия
Събота, 23 декември, 4:30 ч (0530 Z)*

След убийството на Лиза Ериксън дълбок страх скова пътниците. Настъпи тягостно, напрегнато мълчание, нарушавано само от плахи шушукания „Господи, щом стигнаха чак дотам!“.

Джеймс Холанд пое микрофона и с болка им съобщи ужасната вест. С вълнение им обясни какво е станало навън, какви безумни методи използват полицейските сили и защо внезапното втурване на Лиза към кордона е предизвикало незабавния смъртоносен отклик.

— Командирът на отряда е наредил на момчетата си да стрелят срещу всеки, който напусне самолета. Казал им е, че пренасяме вирус убиец на борда и представляваме страшна биологическа заплаха. Аз продължавам да вярвам, че всичко ще се окаже фалшива тревога, но докато не премине определеният срок за карантина, отношението на света към нас няма да се промени. Зная, че се тревожите, ние всички сме разтревожени, но ви моля все пак да запазите спокойствие и да се съобразявате с нарежданията. Опитайте се да разберете, че известно време ще бъдем под контрола на външни сили, срещу които няма как да се противопоставим.

Мъчеше се да звучи спокойно и уверено. Повтаряше си за кой ли път: няма страшно, все някак ще се измъкнем от този кошмар... Но подобен оптимизъм изглеждаше абсурден на фона на паниката, с която светът ги прокуждаше. Кой бе той, че да се изправя срещу останалото човечество?

Към 3:20 ч Дик Роб препоръча екипажът да се раздели на две смени с по четири часа дежурство. Холанд усещаше, че е достигнал предела на силите си, тъй че веднага се съгласи.

Загасиха светлините, спуснаха пердетата на прозорците и завесите между салоните. Само горният етаж остана осветен. Холанд помоли стюардесите от втора смяна да си намерят място и да поспят, като обеща и той да стори същото.

Настани се на едно от леглата в малкото помещение зад пилотската кабина, зави се с одеяло и затвори очи, но макар и изтощен, не можа да заспи. В изтерзаното му съзнание се въртяха картини от драмата, разиграла се пред самолета. Преживя пак безсилието, което изпита, когато наказателният отряд уби пред очите му една млада майка.

Трябваше да се втурна след нея! Ако я бях настигнал, преди да пресече линията, нямаше никого да застрелят!

Знаеше, че се самозалъгва. Ако беше опитал да я задържи в последните секунди, преди тя да хукне към въжетото, сега и неговото тяло щеше да лежи проснато до нейното.

И все пак съвестта го гризеше.

Мисълта за Кийт Ериксън също не му даваше покой. След убийството на Лиза отведоха Кийт в горния салон и стюардесите се погрижиха да не остава сам. Холанд също постоя малко с него и сега, докато се въртеше в леглото, отново си го представи смазан от ужас и скръб.

Знаеше какво означава да загубиш съпруга и любима. Още се бореше със страшната пустота, настанила се в ежедневието му, след като Сандра го напусна, защото отказа да се примири със затворения му характер. Но сравнението беше крайно неуместно — тях ги раздели не смъртта, а най-обикновен развод и Сандра беше жива и здрава.

Спомни си първите дни от брака им, когато бяха влюбени до полуда един в друг. Как ли би го понесъл, ако на пистата отвън лежеше окървавено и обезобразено нейното красиво тяло?

Тръпки го побиха само като си представи какво преживява Кийт сега.

Явно нямаше да успее да заспи. Стана тихо, отвори вратата и след кратко колебание дръпна завеската между почивното помещение на пилотите и предната част на горния пътнически салон. Около Кийт Ериксън се бе събрала мълчалива групичка. Светлината от лампата за четене пръскаше над главата му бледо сияние, което обгръщаше младия вдовец с трагичен ореол и внасяше допълнителен драматизъм в тягостната картина.

Холанд се чувстваше длъжен да отиде и да поговори с него, но в същото време изпитваше истински страх да се сблъска лице в лице с покрусата му. В ролята си на командир все някак щеше да намери сили

да приеме загубата на Лиза, но как да понесе прекия човешки контакт с Кийт, чието страдание бе толкова осезаемо и толкова истинско? През целия си живот се беше старал да се предпази от болката, скръбта и мъчителната вътрешна пустота, която често го обземаше.

Искаше му се да се скрие в някое усамотено кътче, да затвори очи и да даде воля на чувствата си — на страха, на вината, на нещастieto си... Искаше му се дори да заплаче, да зареве с глас и да излее мъката си.

Но това не бе позволено на командира на полета. Изправи се решително, пое дълбоко въздух и се отправи към Кийт Ериксън.

Двайсетгодишният Гари Строс, настанен отскоро в стаичката на стюардесите, едва сдържаше блажената си усмивка. Шефани Щайгал, чаровната млада германка, с която се запозна на ски пистите в Швейцария, се зададе по пътеката. Беше дошла да го навести — интересуваше се как е! Буйните ѝ руси коси се разпиляваха на златисти вълни около крехките ѝ рамене. Великолепните ѝ гърди се подрусваха леко с всяка крачка и Гари изпита същия прилив на страст както при първата им среща.

Тя бе с цели две години по-голяма от него, но още при запознанството между тях пламна нещо. Когато се качи в самолета и видя, че тя не само пътува със същия полет, ами и седи на съседния ред, той едва повярва на щастieto си и тутакси забрави болката в крака.

Шефани се приближи и грациозно приклепна до леглото му.

— Здравейте, мистър Строс — поздрави го шеговито. Немският акцент привнасяше екзотична нотка в мелодичния ѝ гърлен глас. — Wie geht es Ihnen?

— Моля? — Гари се направи, че не разбира въпроса.

— Попитах как си.

— Сто пъти по-добре, щом ти си тук! — ухили ѝ се той. Не можеше да откъсне очи от пищния ѝ бюст.

Тя го подхвана за брадичката и повдигна главата му.

— Предпочитам да ме гледаш в очите, а не в гърдите.

Той се усмихна гузно.

— Гърдите ти са страхотни!

Щефани подмина комплимента и загрижено се взря в лицето му.

— Добре ли си наистина, Гари? Лежането помага ли ти?

— Помага, но докторът каза, че може да се наложи да среже гипса.

— Олеле, горкичкият! Искаш ли да ти донеса нещо?

— Стой тук! Като те няма, ме боли повече.

— Ужасен си! Дръж се по-сериозно!

— Слушам, мадам.

Щефани погледна към стълбичката и въздъхна. В гласа ѝ не остана и следа от предишната закачливост.

— Гари, страх ме е. Онези хора отвън застреляха една млада жена, без да им мигне окото, само защото пресякла кордона...

— Както каза командирът, те се боят от нас, Щефани.

— А според теб има ли причина да се боят? Самият ти не се ли страхуваш, че можем всички да се разболеем? Представи си, че този вирус се окаже нещо подобно на щама „Андромеда“! Гледах филма преди години, когато бях малка, и направо умрях от ужас!

— Не знам. Чудя се какво да мисля. Екипажът нали непрекъснато повтаря, че тревогата е фалшива.

— Моля се на Господ наистина да е така, но ми се струва, че и екипажът е уплашен.

Гари взе нежно ръката ѝ и сърцето му се разтуптя от радост, когато тя не се възпротиви. Не можеше да ѝ се налюбува. За сетен път благодари на съдбата, че ги събра заедно. Щефани бе студентка последна година в Йейл, а той — второкурсник, при това чак в Принстън, но нали имаше влакове, в края на краищата...

И какъв късмет — да се озоват в един и същ самолет! Беше почти доволен, че си счупи крака и родителите му бяха принудени да съкратят ваканцията им.

Почти доволен, ама не съвсем... Прехапа устни. Остра болка прониза глезена му под гипса.

— Няма ли да прекараш Коледа със семейството си?

— Надявам се — отвърна Щефани. — Майка ми почина преди няколко години. Баща ми работи в САЩ и смятам да бъдем заедно на празника... Ако успеем да се измъкнем оттук, разбира се.

— Щефани, според мен най-добре е да не мислим повече за тази неразбория. Аз вярвам на капитана. Ние просто сме жертва на

правителствена, военна и дипломатическа истерия. Втълпили са си, че на борда има някакъв страшен вирус и съвсем са превъртели.

— Какво значи „превъртели“?

— Жаргон — „да превъртиш“ значи да полудееш, да откачиш, да обезумееш.

Тя кимна разбиращо и пак се заоглежда.

— Щефани, не се тревожи. Ще видиш, че всичко ще се оправи.

Тя най-сетне се усмихна отново.

— Гари, ще трябва да тръгвам. Ти имаш нужда да поспиш, аз — също.

— Можеш да спиш тук — смело предложи Гари. — Леглото е достатъчно широко, пък и аз с тоя гипсиран крак съм съвсем безопасен.

Изчака да види как ще приеме закачката му, но тя явно се беше замислила за нещо и не го чу.

— Гари, баща ти защо беше толкова груб с мен, когато го попитах дали мога някак да ти помогна?

Той веднага си спомни безкрайните роднински разкази за семейната им история. В последните дни на Втората световна война баба му и дядо му били изпратени в Освиенцим. През телената ограда баща му, тогава още момченце, със сълзи на очи наблюдавал родителите си, които се препъвали в дългата редица голи мъже, жени, деца, подкарани насила към пещите, за да бъдат изгорени живи. Шестгодишният Ейб Строс бил отделен за някакъв зловещ експеримент, но го спасило идването на съюзническите войски.

Оттогава Ейб мразеше всички германци и всичко германско. Когато се наложи спешно да се върнат у дома и разбра, че ще трябва да сменят полета във Франкфурт вместо в Париж, възмущението му нямаше край.

И хич не му беше приятно, че синът му се е прехласнал по някаква германка.

— Щефани, ние сме евреи. Баща ми е преживял като дете кошмара на Освиенцим.

Тя преглътна и се усмихна тъжно.

— Сега разбирам. Много съжалявам.

Искаше да се отдръпне, Гари обаче взе ръката ѝ и нежно, но решително я притегли към себе си.

— Шефани, ние с теб сме от друго поколение.

— Не искам да създавам неприятности.

— Най-големи неприятности ще създадеш, ако ме оставиш тук сам — пошегува се той. — Така ще ревна, че ще разбудя всичко живо.

— Казах ти, че си ужасен! Само за секс мислиш, все едно си още в пубертета! — Тя се отскубна от него и се изправи. Отметна коси, изпъна рамене и внушителният ѝ бюст щръкна напред.

Гари ококори очи и се изплези като куче. Тя го перна лекичко по бузата.

— Глупчо такъв! Ако ще ми се плезииш, веднага изчезвам оттук!

— Не съм глупчо, а съм влюбен! Аз съм един влюбчо!

— Не, ти си един свинчо! Хайде, чао засега. Ще се върна след малко да видя жив ли си още.

Тя закрачи по пътеката и изчезна надолу по стълбата. Гари проследи с усмивка движенията ѝ, после взе да пресмята разстоянията между Принстън и Йейл. Дали да не подхвърли на родителите си, че в Йейл образованието е по-добро?

Нито смъртоносни вируси, нито счупени крака го вълнуваха в момента.

В главния салон един пълничък, почти плешив мъж на средна възраст стана от мястото си, взе куфарчето от рафта за багаж и се отправи към горния етаж. Намери цял свободен ред, настани се удобно и извади малък портативен компютър. Усмихна се вежливо на околните пътници — беше убеден, че няма да го разпознаят.

Вече двацет години работеше в „Уошингтън Поуст“ и бе спечелил куп награди, включително и тъй престижната „Пулицър“. Всички бяха чували за известния журналист Дон Моузис, но малцина го знаеха по физиономия. За човек от неговата професия това беше преимущество. Можеше да се движи спокойно сред хората, да ги наблюдава и да разговаря с тях, без да привлича внимание върху собствената си персона.

От няколко часа следеше поведението на пътниците и си водеше бележки, главно за да убие скуката. Доскоро смяташе цялата история със заразата и неизбежната карантина за пресилена. Както винаги политиците се презастраховаха срещу някаква въображаема заплаха.

Но след разстрела на Лиза Ериксън досадата му изведнъж премина в силна тревога.

Моузис включи компютъра и затрака по клавишите. Реши да напише около три страници и веднага да предаде репортажа във Вашингтон, като чрез сателитния телефон в самолета свърже своя компютър с редакционния.

Написа няколко встъпителни реда, уточняващи времето и мястото на събитието, но мисълта му се зарея към близките му и разговора, който проведе с тях преди малко. Младата му съпруга Джейми го очакваше в кокетната виличка в Аспен, наета за празника. Там бяха и децата му Джил и Джейк със семействата си. Беше им благодарен, че така топло приеха Джейми, когато той се ожени за нея след смъртта на майка им. Иначе би било немислимо да прекарат Коледа заедно.

Бяха си изкарали ума от страх след новините по Си Ен Ен. Той се изсмя и се опита да ги успокои, като омаловажи опасността от заболяване, а смъртоносния вирус направо нарече измислица. Не отрече, че самолетът е заобиколен от стража, но снизходително добави, че подобна реакция е типична за манталитета на военните. Все пак всички запознати отблизо с обстоятелствата знаеха, че карантината е просто превантивна мярка.

Но това беше преди смъртоносният залп на охраната да докаже, че биологическата опасност от Полет 66 се възприема съвсем сериозно. Раздуханата от медиите сензация изведнъж се превърна в истинска човешка трагедия.

Моузис погледна отново в компютърния екран. Честно казано, разчиташе на творческия процес да го освободи от страха. Потънал в работа, можеше поне за малко да повярва, че когато завърши материала, проблемът ще е решен и той ще се прибере у дома невредим.

ЦРУ — Лангли, Вирджиния

Събота, 23 декември, 6:00 ч (1100 Z)

През последните две години работа в ЦРУ Ръсти Сандърс стана експерт по компютърната система на централата. След като Джонатан Рот го привика и го запозна с критичната ситуация около Полет 66, Ръсти въведе специална програма, която да улавя от мрежата абсолютно всяка информация, отнасяща се до случая.

Спешното съобщение от резидентурата в Кайро се изписа на екрана рано сутринта в събота, 23 декември.

Ръсти веднага се обади на Марк Хейстингс.

— В момента го разпечатвам, но с две думи, в Кайро са се добрали до сведения, че самолетът е привлякъл вниманието на някаква шиитска терористична група. Според слуховете техни хора в Египет и Либия се опитвали да се снабдят с боен самолет за директен полет до източна Мавритания.

— Боже господи! — възкликна Марк. — Излиза, че вече знаят дори къде ще кацне боингът! Рот ще получи разрыв на сърцето!

— Тия иранци май не си поплюват. Наистина ли могат да организират всичко толкова чевръсто?

— Могат. Имат достатъчно средства, за да осъществят всяко свое налудничаво решение. Пригответи ми един екземпляр, слизам веднага.

Марк взе разпечатката и отиде да уведоми Рот, а Ръсти се върна пред компютъра.

Докато препрочиташе съобщението, фин дамски парфюм изведнъж погали нежно ноздрите му.

— Ръсти, ще извадите ли едно копие и за мен? — Шери Елис стоеше зад него.

— Разбира се. Какво мислите за това?

— Звучи достоверно — отвърна замислено тя. — Нищо не им пречи да прелетят над пустинята и да нападнат летището, стига да разполагат с необходимата техника.

— А с каква цел? Та нали и най-загубените терористични организации в Близкия изток слушат Си Ен Ен и Ройтерс? Щом са научили за летището, значи са разбрали и защо боингът ще каца там. Вярно, че посланик Ланкастър е на борда, но се предполага, че и той ще умре наред с всички останали. Кой би си рискувал хората и скъпите съоръжения, за да убие обречен вече човек, и то пред очите на стотици свидетели? Няма никаква логика!

— Съгласна съм. Но много наши хора там просто се чудят къде да се даят от скука и са готови да бият тревога само защото са сънували кошмар.

— Никога не съм работил като агент.

— Аз пък съм била агентка и мога да ви кажа, че понякога наистина ставаш бръм. Мен обаче повече ме притеснява фактът, че толкова бързо са открили точното местонахождение на летището, освен ако не са подслушали разговорите между управлението на „Куантъм“ и екипажа. Ако е така, знам една-единствена терористична организация, която притежава достатъчно съвършена техника, та да подслушва сателитните канали.

— И коя е тази могъща организация?

— Не може да не сте чели поне един доклад за нея. Нарича се „Ал Акба“. Появи се непосредствено след войната в Персийския залив. Рот я следи отблизо, но май вече и на него му взе страха. — Шери описа накратко историята на групата и почти неограничените ѝ възможности.

— Едно нещо не ми е ясно, Шери. Щом разполага с толкова съвършена техника, защо ще търчи насам-натам и открито ще търси да наеме изтребител? Нормално е да се покрие до последния момент.

— Прав сте! — усмихна се Шери. — Имате нюх.

— Всичко е въпрос на логика! — засмя се той.

— И какво излиза от цялата тая работа? Че някой отегчен резидент в Кайро е решил да си развихри въображението и да пише фантастики? Кажете, нали се занимавате с анализи?

— Да, но главно от медицински характер. — Сандърс се обърна отново към компютъра, заигра с пръсти по клавиатурата и на екрана се изписаха трансферните кодове на съобщението. Разпечата информацията и се изправи. — Шери, мислите ли, че от „Комуникации“ ще могат да ми осигурят секретна линия до Кайро?

— Пробвайте. Нали знаете къде е стаята им?

— Да. Ще се върна след малко — каза Сандърс през рамо и излезе.

Опитаха всички възможни начини да се свържат с посолството и другите американски служби в Кайро, но единственото, което установиха след половинчасови напъни, бе, че шефът на агентурната база там въобще не е чувал за планове на „Ал Акба“ да напада „Куантъм“-66. Следователно авторът на предупреждението го беше изпратил, без да съгласува действията си с началството.

И все пак някой бе написал въпросното предупреждение и Ръсти изпитваше все по-силно желание да се свърже с него, за да разгадае мистерията.

Отново насочи вниманието си към трансферните кодове. Следата го отведе в компютърната зала, където един любезен техник се захвана да издири лентата, предала съобщението. Човекът изчезна в съседното помещение и след няколко минути се върна смутен.

— Нищо не можах да открия, докторе. Номерата не съвпадат.

— Не ви разбирам.

— Или е станала техническа грешка, или пък аз не съм проверил където трябва, но ако текстът е предаден по някоя от редовните линии, значи трансферните кодове са се объркали. Освен това компютърът въобще не е отбелязал подобно съобщение да е пристигало от Кайро.

— Как да не е пристигало? Сам видяхте, че е записано във файла!

Техникът се огледа тревожно и върна разпечатката на Ръсти.

— Съжалявам, докторе. Нищо повече не мога да направя.

— Но как така...

— Има две възможности — сниши глас техникът. — Или е станал фал в системата, или съобщението не е дошло отвън. — Изчака Ръсти да осмисли думите му и добави: — Само че това последното не сте го чули от мен, нали?

— Значи ако някой оттук е вкарал информацията в компютъра с фалшиви трансферни кодове, това няма да бъде документирано, така ли?

Човекът взе да се озърта нервно. Ръсти проследи погледа му и съзря телевизионната камера на стената.

— Точно така — каза шепнешком. — Докторе, моля ви не забравяйте, че не сте разговаряли с мен по въпроса. Каквито заключения сте си направили, сте си ги направили сам...

Озадачен, Ръсти се върна в кабинета си. Ако техникът беше прав, то съобщението въобще не бе дошло от Кайро, а отвътре в централата.

Но защо? Означаваше ли това, че информацията е невярна и някой в Лангли си прави свободни съчинения? Или авторът просто се е опитал да придаде по-голяма достоверност на някакви действителни слухове, носещи се в Кайро или другаде в Близкия изток?

Ръсти отвори бележника си и започна да записва възможните версии за произхода на предупреждението. Може някой да е предал информацията по телефона, но тогава защо този, който я е въвел в компютъра, си е играл да измисля фалшиви трансферни кодове? Какво е целял?

Отново прочете текста, като обърна особено внимание на стила. На пръв поглед нищо особено: обичайното сбито, сухо изложение. И все пак улови тънък нюанс, който го отличаваше от шаблона.

Така значи. Някой тарикат в централата си няма работа, та си играе игрички. Сякаш инак ЦРУ се занимава с друго! Нищо чудно шефовете да са си намерили забавление за почивните дни. Пускат въдицата на наивници като мене и после се кефят.

Изправи се и взе да обикаля тясното помещение. Завиждаше на Рот за просторния му кабинет — там би се разгъпнал като хората и би мислил по-добре.

А дали някой не иска да скрои номер на Рот? Според Марк той ще пощурее, че арабите са научили за летището в Мавритания.

Изведнъж нещо му просветна и той спря в центъра на стаята.

Чакай, чакай! Ако искаш да хвърлиш обвинението върху организация като „Ал Акба“ и да настроиш целия свят срещу нея, а не разполагаш с доказателства, че тя действително подготвя покушение, какво би направил? Дали няма да измислиш някой подобен хитър номер?

Но за да предизвикаш протести в международен мащаб, ще трябва да запознаеш общественото мнение със случая, дори да го разтръбиш чрез медиите. Би следвало който е вкарал в компютъра скалъпената информация — ако тя наистина е скалъпена — да се опита да я разгласи навред!

Ръсти тръгна към заседателната зала. Пътъом реши поне засега да не споделя хипотезите си с никого. Съзнаваше, че нагазва в дълбоки води.

Седна пред компютъра и прегледа незасекретената изходяща информация, но не намери нито едно доказателство, че американските съюзници са уведомени за предполагаемата терористична акция.

Марк и Шери влязоха в залата почти едновременно. Марк се връщаше от срещата си с Рот и каза, че директорът бил страшно разтревожен. Настоявал да проучат как „Ал Акба“ е успяла да се добере до сведения за направлението на Полет 66.

— Иска да знае със сигурност, че никой от нас — включително и вие, Ръсти, не е говорил за полета по открита линия.

— Марк, Шери и аз вече умувахме по въпроса. Решихме, че най-вероятно авиокомпанията е съобщила полетния план на екипажа по сателитния телефон.

— Полетния план ли? — Марк погледна въпросително към Шери.

— Да — отвърна вместо нея Ръсти. — Видях го оде на бюрото на Рот: компютърен полетен план на авиокомпания „Квантъм“. Това означава, че вече са го предали на самолета по сателитните си канали. Каналите са дигитални, но не са закодирани. Всеки би могъл да засече информацията със съответната електронна техника. — Той се сепна. — Марк, какво казахте преди малко? Рот е решил, че шиитската терористична група, спомената в съобщението, е „Ал Акба“, така ли?

— Да. Защо, какво ви учудва?

Шери мълчеше и с нищо не издаваше мислите си. А само преди час бе на едно мнение с Ръсти, че „Ал Акба“ въобще няма полза да напада боинга. Защо не бе казала нищо на Марк?

Внимавай, момчето ми! Тук има нещо гнило. Колкото и да е странно, тези двамата явно не си споделят всичко. Знаеш ли кой за кой отбор играе?

— Ръсти, защо питате? — повтори въпроса си Марк.

— Ами... Всъщност и аз не знам защо. Може би съм се объркал от всички тия заплашителни послания.

Марк седеше на ръба на масата и съсредоточено изучаваше обувките си. Отстрани Шери го наблюдаваше мълчаливо.

— Ръсти — Марк внезапно вдигна, — вие нали няколко пъти разговаряхте с екипажа нощес?

— Да, мога да ви кажа точно кога...

— Не, няма нужда. Само едно искам да знам: споменавали ли сте в някой от разговорите за пистата в Сахара?

— Имате предвид дали съм казал на пилотите?

— На пилотите, на стюардесите, на посланик Ланкастър, на който и да е.

Ръсти напрегна паметта си. При второто обаждане пилотите тъкмо бяха получили полетния план, командирът се чудеше „Защо пък Африка?“ и Ръсти му обясни.

— Може и да съм споменал нещо в отговор на въпрос на командира. Те вече знаеха направлението. Не се сещам кой от двамата ни го каза, но думите бяха „Западна Мавритания“.

— Божичко! — възкликна Марк. — „Ал Акба“ сигурно е засякла разговора!

— Но в такъв случай не би разполагала с координатите. Нито аз, нито капитанът каза нещо по-конкретно от „Западна Мавритания“.

— Марк — обади се най-после Шери, — нали екипажът е получил целия полетен план по същите канали? Какво общо има тук разговорът на Ръсти с командира?

— Да, но Рот винаги си търси изкупителни жертви, а в случая най-подходящ е Ръсти.

Сандърс скочи на крака.

— Да не искате да кажете, че Рот си губи времето да търси кой е капнал капка в морето? Направлението на самолета е станало обществена тайна в момента, в който е била уведомена авиокомпанията!

Марк въздъхна тежко.

— Ръсти, отивам да изпълня една поръчка на директора. Няма да ме има близо час. Той в момента е в Белия дом и като се върне, ще иска подробен отчет кой на кого какво е казал. Само че ако аз не съм успял да се срещна с вас междувременно, откъде ще знам за телефонните ви

разговори? Иначе кариерата ви виси на косъм. Честно казано, намирате се в тежка рискова ситуация.

— С други думи, да се прибера вкъщи, да откача телефона и да се покрива, така ли?

— До утре всичко ще се размине. Ще видите, че ще се окаже много шум за нищо. Вървете да се наспите. Благодарим ви от сърце за безценната помощ. — Марк го потупа успокоително по рамото и излезе.

Ръсти свъси вежди. Нито внезапната загриженост кой как е разкрил направлението на самолета, нито намекът, че самият той може да загази, му звучаха правдоподобно.

Огледа компютрите в залата. Всеки един от тях би могъл да е първоизточник на съобщението.

— Шери, вие одобрявате ли съвета на Марк? Смятате ли, че трябва да се скатая?

Тя се усмихна едва забележимо и посочи с глава вратата.

— Хайде, Ръсти, до скоро.

Ръсти събра книгата си и се отправи към изхода. Имаше чувството, че са го предали.

Не беше изминал и стотина крачки, когато внезапно спря и се плесна по челото. В главата му се бе набила една твърде книжна фраза, изречена преди малко от Марк. Развълнуван запрелиства записките си. Точно така: словосъчетанието „тежка рискова ситуация“ фигурираше и в съобщението за плановете на шиитските терористи.

Но тия думи съм ги срещал и другаде, при това съвсем наскоро. Къде ли беше?

Продължи да върви по коридора, после пак спря, облегна се на стената и се замисли.

Ако съобщението е писано на стандартен персонален компютър, то ще е било съхранено в отделен файл, преди да бъде прехвърлено в общата комуникационна система. Успя ли да открия конкретния компютър, сигурно ще намеря и файла!

Ръсти осъзна, че е стигнал до кабинета на Рот. За негова изненада вратата на чакалнята беше отворена. Предположи, че Рот

вече се е върнал от Белия дом — беше още рано за секретарката. Надникна и видя, че няма никой. Влезе и тихичко затвори вратата.

По коридора се чува стъпки. Ръсти се огледа. Беше много рисковано да се скрие в самия кабинет. Остане ли обаче тук, в чакалнята, все едно чака директора да се върне...

Ще имам вид на пълен глупак, ако Рот или Марк ме заварят да вися сам в празна чакалня, но поне няма да им се сторя подозрителен.

Седна на червеното кожено канапе срещу бюрото на секретарката, сви се в ъгъла и се опита да си придаде делови вид. Стъпките приближиха и като че ли се забавиха пред вратата, но после отминаха и отзвучаха по коридора.

Сърцето му биеше лудо.

Явно не ставам за агент! Коленете ми така треперят, че и последният тъпак ще ме разконспирира!

Надигна се да си ходи, но изведнъж се сети за персоналния компютър на Рот. Беше IBM — ако Рот го е оставил включен, само с няколко команди можеше да се добере до главната директория на твърдия диск. Достатъчно бе да открие, че съобщението наистина е писано в Лангли и не идва от Кайро, за да докаже, че с нищо не е компрометирал операцията, като е споменал Мавритания по сателитния телефон.

Вратата на кабинета беше отключена. Разтреперан, Ръсти прекрачи прага. Знаеше, че никакво оправдание не би му помогнало, ако го спипат там.

В стаята проникваше бледа светлина от отсрещния паркинг, така че нямаше нужда да пали лампата. Портативният компютър на бюрото бе отворен и дори включен в мрежата. Ръсти седна на стола на Рот, зачука по клавиатурата и бързо влезе в главната директория. Почуди се откъде да почне, забеляза програма за комуникации и реши да тръгне оттам. Натисна съответните клавиши и на екрана се изписа:

ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА

Боже мой! Кой нормален човек слага парола на цяла директория?

Изпробва няколко банални комбинации от вътрешния номер на кабинета, пощенския код на Лангли и възрастта на Рот, но както и очакваше, нито една не му свърши работа. Паролите обикновено бяха четирицифрени, но какво пречеше Рот да е сътворил нещо по-дълго и засукано?

Така се бе вторачил в екрана, че за малко да не чуе шума от преддверието. Подскочи като опарен и видя Шери Елис. Стоеше на вратата на кабинета и гледаше строго ту към него, ту към компютъра.

— Шери... Знаете ли как ме стреснахте? — запелтечи той. — Аз... само...

Тя дори не даде знак, че го е чула. Тръгна безмълвно към бюрото, заобиколи го и се взря в екрана.

— Шери, аз... — опита отново Ръсти. Гласът му секна.

Та тя работи за Рот! Каквото и да ѝ кажа, няма да ми повярва!

Шери се пресегна към клавиатурата, удари бързо няколко клавиша и се изправи.

— Мисля, че това е кодът, който търсите.

Ръсти я зяпна сащисан.

— Хайде, давайте по-бързо! — посочи тя компютъра. — Рот може да се върне всеки момент.

— Ама... и вие ли...

Шери въздъхна с досада, зачука отново по клавиатурата и извика избраната от него директория.

— Какво точно търсехте? — попита го.

Ръсти ѝ подаде разпечатката на тайното предупреждение.

— Исках да видя дали не го е пуснал Рот.

— Изключено — поклати глава тя. — Но и аз мисля, че не е дошло от Кайро.

— Значи и вие сте разгадали това?

— Разбира се, по часа на изпращане.

— В смисъл?

— Съобщението уж е предадено от Кайро в събота в четири часа сутринта тяхно време. Абсолютно невъзможно! И най-преданите агенти на ЦРУ не обичат да работят в петък през нощта. Знам ги аз нашите мъжленца в Кайро. Има ли пиене и мадами подръка, никой няма да хукне към факса в четири сутринта. Съобщението наистина е дошло от някой вътрешен човек тук, но това не е Рот.

— Ама откъде сте толкова сигурна? Вие...

— Вие — ние... Стига с тия учтивости. Като не ми вярваш, увери се сам. Вкарах ти паролата. Сега почвай да търсиш, преди да са ни арестували и двамата!

Ръсти изписа фраза от мистериозното съобщение и зададе команда „Търсене“. Компютърът забръмча, докато издирваше файл, съдържащ същата комбинация от букви и разстояния между тях.

— Отначало си беше чисто любопитство от моя страна, но когато Марк каза, че ще ме обвинят за изтичане на информация, реших да установя истината. И двамата с теб подозираме, че съобщението е дошло от тази сграда и е пълна измишльотина. За какво изтичане на информация може да става дума?

— Струва ми се, че нещо става с Марк. Не успях да те предупредя навреме, защото самата аз го забелязах твърде късно.

— Но ти познаваш Марк! — Ръсти беше потресен. — Нали каза, че сте работили заедно сума ти години!

— Ръсти, в тоя занаят никой никого не познава. Начинът, по който той се опита да те изтика оттук, е доста странен сам по себе си. Или си има свои съображения, за да те разкара, или някой друг се смущава от присъствието ти и Марк действа по поръчка.

— Някой се смущава от мен?! — Не можеше да повярва на ушите си.

— Повечко любопитстващ. И си различен. Не се държиш като послушно момченце. Всъщност точно по това си приличаме с теб.

Той впери поглед в бюста ѝ и се ухили похотливо.

— Не знам доколко си послушна, ама определено не си момченце!

— Не се разсейвай. Говорим за сериозни работи.

— Извинявай.

— Може все още да не са ме приели като техен човек, но ме смятат за предана и що-годе управляема. А ти си особняк и по тази причина някой иска да те изрита. Мисля, че е в твой интерес поне временно да им угаждаш. Марк смята, че вече си си тръгнал, и всеки момент може да пита на портала дали си напуснал сградата.

— Добре де, Шери, какво всъщност става тук? Имаш ли представа?

— Попаднал си в истинско змийско гнездо. Моментът е кризисен и сигурно много хора искат да се възползват от обстоятелствата. Ако някой е решил да заобиколи редовните канали и да действа без съгласието на Рот, може наистина да стане напечено.

— Сериозно ли говориш? При всичките тия предпазни мерки?

— Що за въпрос? — въздъхна отегчено тя. — Остава да попиташ и дали земята е плоска!

Компютърът изпиука и двамата погледнаха едновременно в екрана.

НЯМА ТАКЪВ ТЕКСТ

— Чакай да пробвам още една комбинация — каза Ръсти и бързо вкара поредица от команди.

— Какво правиш?

— Проверявам дали няма други засекретени директории.

След половин минута някакви думи засвяткаха на монитора толкова бързо, че Шери не успя да ги прочете.

— По дяволите! — прехапа устни Ръсти. — Нищо няма!

— Сега видя ли? Аз какво ти казах?

— Съобщението явно не е писано на този компютър — съгласи се той.

Шери се наведе над клавиатурата и върна екрана на основното меню, както го бе оставил Рот. После се изправи, хвана Ръсти за ръката и го издърпа от стола.

— Давай да се измитаме, драги ми Джеймс Бонд. Аз откога ти разправям, че шефът ми е невинен!

— А кой е виновникът?

— Ти изчезвай по-бързо, пък аз ще продължа акцията. И нищо не е ставало тук, ясно ли е?

— Стига си ме плашила.

— Бягството е най-сигурното спасение. Върви да спиш.

Ръсти се върна в мизерния си кабинет и веднага заседна пред служебния компютър. Известно време шари напред-назад по екрана,

преди да зададе поредица от команди и да запише информацията върху дискета. Изключи компютъра и сложи дискетата в джоба си. Събра документите от бюрото си и от горното чекмедже извади личния си портативен компютър с размери на тефтерче.

Шери имаше същото компютърче и знаеше кодовете. Можеха да се свързват пряко един с друг, без да минават през ведомствената телефонна и компютърна система.

Десет минути след като напусна Лангли, получи първото съобщение от нея.

„Разпитват хората от комуникациите. Охраната била тук преди малко, търсела лекар — бивш служител на ФУА. Някой май доста се е притеснил. Внимавай в картинката, явно си се натъкнал на нещо сериозно.“

Харков, Украйна

Събота, 23 декември, 19:00 ч (1600 Z)

Юри Стеблинко изкара малкия вехт ястреб от главната писта и бавно започна да рулира към стоянката, където се намираше гълфстриймът на принца. Вече се беше стъмнило и само няколко живачни лампи проблясваха в далечината. За щастие Юри познаваше терена като дланта си.

Бившият майор от Военновъздушните сили, който седеше до него в кабината, беше стар приятел. Напълно си заслужаваше петдесетте хиляди долара, срещу които осигури ястреба и уреди подробностите около излитането на гълфстрийма.

Компанията, инсталираща ракетите, нито за миг не се усъмни, че разговаря с личния пилот на принца. Пилотът щял да пристигне късно през нощта, за да извърши контролен полет, а самият принц щял да дойде на другия ден и да заплати остатъка от договорена сума.

Целият този театър отне секунди. Малко повече усилия бяха необходими, за да се увери Юри, че истинският пилот няма да кацне там по същото време и да го залови на местопрестъплението.

Юри спря ястреба на площадката пред хангара и загаси двигателите. Зад паркираните на предна линия самолети се открояваше величественият силует на гълфстрийма. Наоколо нямаше никой.

Двамата с майора бяха обсъдили подробно възможните варианти. Юри ще отлети с гълфстрийма, следвайки полетния план на ястреба. Ако нещо се обърка, тогава ще използва предварително заявения полетен план на гълфстрийма, а малко по-късно майорът ще напусне летището с руската машина.

Юри потупа приятеля си по рамото и се оттегли в задната част на самолета да се дегизира като арабин. Залепи си брада и мустаци, натъкми бялата кърпа върху главата си, взе едно куфарче и се запъти към самолета на принца.

Откачи розетката на подвижния електроагрегат и внимателно го избута встрани. Спусна предната стълба и взе да я изкачва. Беше неспокоен. Ами ако са се забавили с изпълнението на поръчката? Ако не са заредили самолета с гориво или, не дай си боже, не са го въоръжили?

Влезе в пилотската кабина, включи акумулатора и въздъхна с облекчение — горивомерът показваше пълен. Потърси новия панел за въоръжението и натисна бутона „състояние“. И тук всичко беше наред — четирите ракети бяха инсталирани и заредени.

Върна се на предната врата и тъкмо понечи да придърпа стълбата, когато видя, че някаква кола се задава по пистата.

Моментът беше критичен. Трябваше светкавично да вземе решение: да затвори вратата и да се скрие вътре с надеждата, че няма да го забележат, или да си изиграе ролята, за която се бе подготвил.

Колата ускори. Още секунда-две, и фаровете ѝ щяха да го осветят. Юри вдигна куфарчето си, грабна едно фенерче и слезе долу. В същия миг колата закова до самолета. От задната ѝ врата изскочи едър мъж и тръгна към него.

— Шейх Фарук Аким?

— Ахмед Амани, помощник и личен пилот на шейха — отвърна Юри на руски с арабски акцент.

— От контролната кула ни съобщиха, че има някой в самолета. Не ви очаквахме тази вечер — добави мъжът смутено.

— Бихте ли включили генератора? — попита Юри.

Човекът се поколеба за миг, после нареди на шофьора си да извърши операцията.

— Ако ни бяхте уведомили предварително, щяхме да ви посрещнем както подобава.

Юри се взря по-отблизо в лицето му и изтръпна. Та това бе Николай Сахаров — собственикът на компанията и бивш ръководен кадър в Съветското авиоконструкторско бюро! Двамата с Юри се познаваха много добре!

Юри сведе глава за поздрав по арабски и бавно и неохотно подаде ръката си, сякаш европейските обичаи не са по вкуса му.

Сахаров се здрависа механично и на свой ред се вгледа в Юри. Личеше, че напруга паметта си.

— Капитан Амани, срещали ли сме се някъде преди?

— Доколкото ми е известно, само сме разговаряли по телефона.

— Може би греша — каза Сахаров, макар и не докрай убеден. Пилотът наистина приличаше на арабин, но все пак имаше нещо познато в гласа му.

— Дойдох малко по-рано от шейх Фарук — поясни Юри, — защото бях в Европа да уреждам закупуването на няколко еърбъса. Освен за шейха работя и за Саудитските въздушни линии. Мое задължение е да решавам във всеки конкретен случай кому да поверим поддръжката и евентуалната модификация на самолетите ни.

Очите на Сахаров светнаха и той бързо забрави подозренията си. Ако този арабин наистина диктуваше сделките на Саудитските авиолинии, трябваше да спечели благоволенieto му, за да осигури допълнителни поръчки за своята едва прощаваща в бизнеса компания.

— Не се безпокойте, че сте пристигнали по-рано — усмихна се благосклонно.

— Да смятам ли, че вече сте приключили с гълфстрийма?

— Да, да — закима енергично Сахаров. — Извършили сме всички договорени подобрения. Оръжията са инсталирани и готови за експлоатация.

— Високо ценим партньори като вас, които изпълняват поръчките ни навреме. Шейхът ще пристигне утре сутрин към десет. След малко ще изпробвам самолета. Сигурно ще ми отнеме не повече от час. Надявам се, че сте уредили хотел наблизко?

— Сега ли смятате да летите? — стресна се Сахаров.

— Да, защо? Нещо притеснява ли ви? — попита строго Юри. — Имам уговорка с втория пилот за тази вечер. Ще изпробваме самолета първо на земята, после ще направим кратък полет.

— Ами... добре, щом така сте решили. — Сахаров погледна някак неуверено към самолета.

— Господин Сахаров — каза Юри с благ тон. — Ако сте разчитали до сутринта да извършите последна инспекция, не се тревожете. За мен е важно системите да са изправни.

Сахаров въздъхна с облекчение.

— Нали разбирате, искаме още веднъж да проверим всичко. Шейхът, както знаете, е доста взискателен.

— Да, той наистина е много педантичен — кимна Юри с разбиране. — Щом приключим полета, самолетът ще бъде изцяло на

ваше разположение до сутринта, ако ви остават някакви дребни довършителни работи.

— Благодаря ви.

— Моля, няма защо. После бихте ли осигурили човек да ни отведе до хотела?

— Разбира се, след около час, нали?

— Не по-рано.

Сахаров явно не се бе успокоил съвсем. Изненадващата поява на Юри го свари неподготвен и още не беше превъзмогнал притеснението си. Но при мисълта, че след двайсет и четири часа ще получи милион и половина долара от шейха, се усмихна лъчезарно. В края на краищата нали след като приспадне разноските, ще сложи половин милион чиста печалба в джоба си?

Юри си придаде делови вид и направи външен оглед на самолета. Обясни, че му предстои да извърши предполетна подготовка и че вторият пилот отишъл да разговаря с хората от контролната кула, откъдето щял да се качи направо в самолета.

Сахаров махна за довиждане, скочи в колата и уж си тръгна, но Юри не беше вчерашен. Надничайки през прозореца на кабината, видя как колата спря в другия край на стоянката с изгасени фарове.

Ясни са ми номерата ти! — рече си той. Рулира до кулата и извъртя самолета така, че вратите му да не се виждат от колата на Сахаров. Погледна към ястреба. Беше сигурен, че майорът е забелязал появата на Сахаров и е съобразил, че следва да преминат към вариант „Б“. Остави двигателите включени и свали стълбата. Слезе долу за няколко секунди, после се върна обратно и затвори вратата. Знаеше, че дори Сахаров да гледа с бинокъл, е видял само крака и обуца — все едно вторият пилот дотогава е чакал в мрака и сега се е качил в самолета.

Закара самолета до края на полосата, изчака сънливият ръководител полети да даде разрешение за излитане и половин минута по-късно вече летеше на запад. Представи си физиономията на Сахаров, след като разкрие далаверата, и се закиска. Беше работил за компанията му и добре познаваше избухливия му нрав.

Сахаров ще реагира като по часовник. Самолетът на принца няма да се върне до един час и петнайсетина минути по-късно той вече ще почне да се тревожи. След още половин час ще направи справка със

служителите на въздухоплаването и като научи, че самолетът е напуснал страната, направо ще полудее. Ще заподозре принца в измама и кражба. Първо ще се обърне към руските авиослужби и Военновъздушните сили, а когато те не успеят да му помогнат, ще се обади в Риад и ще се нахвърли върху шейх Фарук Аким с обвинения. Оттам ще го уведомят, че нямат на служба лице на име Ахмед Амани, и ще го засипят със заплахи какво му се пише, ако не намери веднага самолета. Сахаров ще е убеден, че те самите са задигнали самолета, за да не платят. Арабите пък ще решат, че той е инсценирал кражбата с някаква престъпна цел.

А дотогава Юри вече ще лети с нова позивна над Средиземно море, на хиляди километри от Харков.

Точка втора от операцията изпълнена успешно! Сега да докладвам, че съм излетял!

Щом достигна крейсерската височина, Юри напусна кабината и застана пред свръхмодерното комуникационно табло, положено в орехова конзола с прекрасна дърворезба. Вдигна плъзгащата се вратичка, набра необходимия сателитен маршрут и включи компютъра за свързка. Въведе уговорения код и активира предавателния канал. Беше изпробвал комуникационната система по време на изпитателния полет. Ще получат посланието му след минутка и на свой ред ще го известят, когато набеязаната цел е във въздуха.

Когато смъкна вратичката, нещо отвътре прещрака. Неволно бе закачил ключето за електрическото захранване. Включи пак компютъра, изчака го да проработи и за всеки случай остави таблото отворено.

Върна се в кабината и се настани на командирското място. Закопча предпазния колан и започна да обмисля рискованата операция, която следваше да извърши след половин час. На сто и петдесет километра от турската граница трябваше да симулира заход за кацане на неконтролирано летище и щом се сниши до височина, неуловима от радар, да направи скоростна отсечка около двеста километра на север и отново да се издигне в обсега на радара, все едно е излетял от друго летище. После ще регистрира нов полетен план с фалшива позивна и така ще се превърне в американски чартърен самолет на път за Щатите през Канарските острови.

В доброто старо време съветските радари щяха да го засекат и нямаше да може да ги заблуди, но откакто СССР се разпадна, съвсем бяха занемарили контрола. Юри знаеше за „дупката“ в охраната около турската граница от осем месеца насам.

След границата го очакваха шест часа скука. Бордовият компютър ще направлява полета сам, а той ще си отдъхне и ще се порадва на превъзходния аероплан. А защо и да не подремне малко, та да бъде бодър и свеж след това?

В предстоящия въздушен бой и най-малката грешка можеше да се окаже фатална.

На борда на Полет 66

В 14:50 ч се обадиха от управлението в Далас, че самолетът може да напусне Исландия и да отлети за Западна Африка. Дик Роб уведоми стюардесите и ги помоли да повикат Холанд. Подвижният команден пост на базата потвърди, че е получил същото нареждане, и обеща да освободи пистата, щом пилотите се приготвят за полета.

Холанд влезе в кабината заедно с Барб.

— Поспа ли? — попита го Роб.

— Час-два. — Холанд се прозя и разтърка очи.

— Добре. Сега чуй последните новини. Имаме нов полетен план, очакваме да ни заредят с още триста пакета храна и да ни снабдят с някакви по-големи ножици...

— Ножици ли?

— За онова момче със счупения крак — каза Барб. — Кракът му се е подул. Швейцарският доктор се тревожи, че ще се наруши кръвообращението, и смята да му среже гипса.

— Ясно — кимна Холанд.

— Вече качват храната — добави тя и посочи сигналната лампичка, че задната врата е отворена.

— Обещаха да ни дадат и лекарства за тримата пътници, които са оставили хапчетата си в багажа — продължи да докладва Роб, разлиствайки записките си. — Заредени сме с гориво, резервоарите са пълни с вода, маслото и в четирите двигателя е проверено. Вече въведох и плана в компютъра. Можем да отлетим.

Холанд седна на мястото си.

— Барб, а по твоя преценка готови ли сме?

— Да, имам и добри новини. Все още никой от пътниците не се е разболял, макар че, доколкото разбирам, чак след двайсет и четири часа можем да очакваме симптоми.

— А духовете поуспокоиха ли се?

— Какво да ти кажа, Джеймс, някои хора са доста уплашени, но посланик Ланкастър е чудесен. Организира група доброволци, които се грижат за останалите. Оня, дето ти едва не го удуши одева, си мълчи и кротува. Дори и пасторчето миряса, след като Ланкастър взе нещата в свои ръце.

— А мистър Ериксън?

— Накарах го да се обади у дома си. Тъжна работа, но сестрата на жена му прояви разбиране и се опита да му вдъхне кураж. Мисля, че близките му отдавна са били наясно, че Лиза е душевноболна. Той все още е в шок, но смятам, че ще се оправи.

Холанд насърчително я потупа по рамото.

— Барб, дай инструкции на стюардесите, подготви пътниците и потегляме. Всъщност... не съм сигурен, че като потеглим за Африка, решаваме въпроса.

— По-добре да потеглим нанякъде, ако ще и за Африка! — отсече Барб. — Нека видят хората, че нещо се прави. Това стоене тук ги съсипа. Седят и си мислят кой ще се гътне пръв.

Роб изчака Барб да излезе от кабината и се обърна към Холанд.

— Знаеш ли, Джеймс, много си мислих за глупостите, които ти наприказвах снощи...

— Не се безпокой — прекъсна го Холанд. — Сега е важно да се справим някак.

— Просто искам да знаеш, че можеш да разчиташ на мен.

— Благодаря ти, Дик.

В 15:45 ч, когато предстартовата подготовка беше приключила и боингът бе готов всеки миг да излети, най-ненадейно им се обадиха от Далас да останат на място до следващо нареждане.

— Дълго ли ще чакаме? — попита Холанд. — Моторите вече работят.

— Сигурно около половин час, докато Белият дом получи последно потвърждение от Министерството на отбраната, че летището в Мавритания е готово да ви приеме.

Снежната виелица бе затихнала още преди обяд, но продължаваше да духа източен вятър и макар че между бързодвижещите се облаци тук-там прозираше късче синьо небе, времето все още беше променливо. На дневна светлина полицаите от охраната изглеждаха съвсем като извънземни чудовища в отблъскващите си защитни костюми. Зъзнеха в колите край кордона и се молеха самолетът час по-скоро да се разкара. Бяха очистили терена и заличили следите от убийството на Лиза Ериксън.

В 16:08 ч най-сетне дойде височайшето разрешение за излитане. Само за три минути огромната машина се отлепи от пистата, набра скорост и се понесе в исландското небе. На сто и петдесет метра направи десен завой над океана и започна набор на височина в зададения курс. Предстояха пет хиляди и петстотин километра полет над Атлантическия океан.

По сателитния канал Роб докладва на управлението в Далас, че са излетели, а оттам веднага уведомиха Белия дом по телефона. Най-малко петнайсетина телевизионни камери, разположени стратегически по хълмовете около Кефлавик, заснеха събитието и картината бързо достигна екраните на тръпнещата в очакване зрителска публика по света, нараснала през последните часове до 280 милиона души.

На известно разстояние от боинга друг телевизионен екип снимаше през прозорците на „Лиърджет 25“, снабден с портативна сателитна антена. На сто и осемдесет километра южно от Кефлавик малкият реактивен самолет направи плавен завой и пое курс обратно към САЩ. „Куантъм“-66 остана сам-самичък в небето.

В 16:18 ч исландско време — 20:18 ч в Москва и Киев — електронният звънец изпиука в кабината на самотния Гълфстрийм, устремен към турско-украинската граница.

Юри Стеблинко се втурна към компютъра. Текстът на екрана беше на арабски — език, който владееше добре.

Разпечата информацията. Обектът беше излетял. Съобщаваха му координатите на полета и очаквания час на пристигане.

Юри се върна на мястото си и въведе данните в бордовия компютър. Ако номерът на турската граница мине по план, би следвало да пристигне на посоченото в съобщението място петнайсет минути преди боинга.

Разгърна картата и замислено сви устни. Третият етап от операцията би трябвало да е успешен, но с четвъртия нещата стояха по-сложно. Всичко го ограничаваше — и време, и пространство, и гориво... Ако не смогне да офейка моментално, след като изстреля ракетите, беше загубен.

Изневери ли му късметът за миг дори, Аня напразно ще го чака да се върне...

19

Вашингтон

Събота, 23 декември, 12:45 ч (1745 Z)

След като напусна Лангли, Ръсти Сандърс се прибра в апартамента си в Херндън, щата Вирджиния, капнал от умора. Влезе в дневната, остави чантата си на масата и в същия миг портативното компютърче изпиука.

Тук Шери.

Къде си?

Отговаряй само по компютъра.

Ръсти хвана писеца, написа отговора си върху екранчето и проследи с възторг как машинката магически дешифрира заврънкулките му и ги превърна в печатен текст.

В къщи съм, в Херндън.

Защо?

Натисна няколко клавиша, за да предаде съобщението на Шери, и мръдна до кухнята да хапне нещо — беше примрял от глад. Тъкмо отвори хладилника, и отново чу познатия сигнал. Тичешком се върна в дневната.

Посланието се четеше от цял метър.

Не стой там!

Трябва веднага да изчезнеш!

Обади се после!

Грабна чантата си и компютъра и хукна навън. Скочи в шевролета си и три часа кара напосоки. Няколко пъти се опита да се свърже с Шери, но не получи никакъв отговор. *Какво, по дяволите, става тук?* — повтаряше си непрестанно.

Ръсти се отправи към най-големия закрит паркинг, който знаеше в района — огромна многоетажна сграда на улица „М“, паркира колата на най-отдалеченото място и се сви зад волана. Ами ако в Лангли са конфискували компютъра на Шери? Дали могат да проследят сигнала и да открият откъде се обажда? По-добре да върви пеша.

Прибра компютъра в чантата, заключи колата и се запъти към спирката на метрото на Дюпон Съркъл. Вля се в тълпата, слезе с ескалатора на един от пероните и се огледа за телефон.

Къде ти е акълът бе, момче? Ако засекаш разговора, веднага ще разберат, че си тръгнал с метрото!

Върна се на улицата и намери телефон във фоайето на някакво учреждение. Първо набра собствения си номер вкъщи. След три позвънявания отговори телефонният секретар. Ръсти натисна бутона за спиране на записа и навъртя 728, за да задейства вътрешния микрофон. Използваше го често, за да провери дали не е забравил телевизора включен и дали мързеливата чистачка наистина си прави труда да пуска прахосмукачката.

Чу страхотна шумотевица — удряне, блъскане, неясни мъжки гласове. Явно местеха мебели, отваряха чекмеджета, ровеха по шкафовете... Претърсваха апартамента му. После настана затишие и нечии стъпки доближиха масичката, където се намираще телефонният секретар. Далечен глас попита „Ей, какво пра...“, но друг по-близък глас изшътка силно. Някой вдигна слушалката.

Няма да чуят обичайния сигнал и ще разберат, че е включен вътрешният микрофон. А ако са професионалисти, веднага ще се досетят, че най-вероятно им звъни самият собственик.

— Знам, че сте вие, доктор Сандърс. Недейте да мълчите — обадете се. — Тонът беше благ, почти приятелски, но Ръсти долови неизречената заплаха. Побиха го ледени тръпки. Искеше да затвори телефона, но възмуцението, че са нахлули в дома му, взе превес над страха.

— Кой сте вие? — извика. — Какво търсите там?

— Търсим нещо, което е собственост на управлението. Ако ни кажете къде е, може и да оставим нещичко от жилището ви, та все пак да има къде да се приберете. Съгласен ли сте?

Ръсти настръхна. Стомахът му се сви на топка.

— Какво е това „нещо“? — Опита се да се овладее. — И кои сте вие, по дяволите?

— Вашите работодатели, докторе. От управлението.

— Глупости! Моите работодатели не влизат с взлом у дома ми!

— Докторе, вие за кого си въобразявате, че работите? За кварталния участък ли? Я слезте на земята, ако обичате! — отвърна спокойно непознатият, сякаш дори му беше забавно. — Знаем, че сте прехвърлили информация върху вашия компютър от терминалите в заседателната зала. Голяма грешка от ваша страна, докторе. После сте изтрили файла в компютъра си, но едва след като сте го презаписали на дискета. Още по-голяма грешка. Навежда ни на мисълта, че крадете информация, за да я продавате навън.

— Какво? — зина Ръсти. — Това е пълна идиотщина!

— Така ли мислите? Нима не знаете, че файловете, които сте презаписали, са строго секретни? Вие всъщност сте нарушили държавна тайна! Но все още можете да смекчите вината си, като ни кажете веднага къде се намира дискетата.

Опита се да успокои дишането си. Не искаше да разберат, че е в паника. Защо не го търсят по клетъчния телефон, а направо тръгват да разбиват дома му?

Ами ако този човек все пак не лъже? Дали пък случайно не съм записал нещо наистина секретно?

— Докторе, чувате ли ме?

— Да, чувам ви. Според мен имате някаква грешка. Изобщо не съм записвал секретни файлове, а само информация в рамките на позволеното. И за нищо на света не бих тръгнал да продавам информация!

— Точно това твърдяха и няколко души, които сега прекарват старините си по федералните затвори.

Зави му се свят. Явно бяха открили капана, заложен от него в компютрите в заседателната зала — програма, която тайно съхраняваше всички нови файлове, щом някой се опита да ги изтрие. Ако съобщението от „Кайро“ бе писано в заседателната зала,

програмата щеше да го е запаметила в мига, в който авторът реши да заличи следите.

Но как са успели тъй бързо да я открият? И какво толкова фатално е попаднало в нея?

— Докторе, или ще ни кажете къде е дискетата, или ще разпердушиним целия ви апартамент.

Я чакай! Ами те откъде знаят, че съм прехвърлил файловете на дискета? Персоналните компютри не съхраняват подобна информация! Значи чисто и просто гадаят!

Замисли се за Шери Елис. Дали не бяха подгонили и нея? Няма да спомене името ѝ, разбира се, може пък да не са разбрали, че му е съдействала.

— Докторе, даваме ви последен шанс. Ако ни кажете къде е дискетата, все още има някаква надежда да спасите кариерата си.

Ръсти напипа дискетата в джоба си. Пак се беше сблъскал със системата, само че този път съвсем бе оплескал работите.

Тия гадняри ровят в дома ми!

До телефона, от който говореше, забеляза и друг телефон. Пресегна се, вдигна слушалката и бързо набра 911.

Няколко души отстрани го изгледаха учудено. Ръсти стоеше между двата телефонни апарата с по една слушалка на всяко ухо.

— Деветстотин и единайсет — обадиха му се от централата.

— Моля ви, свържете ме веднага с полицията в Херндън! Спешно е!

Човекът от неговия апартамент разбра какво става и се изсмя.

— Това няма да ви помогне, докторе. Не разбирате ли, че рискувате да загубите и службата, и свободата си?

— Слушам — каза на другия телефон дежурният от полицията в Херндън.

Ръсти обясни, че в жилището му са нахлули крадци.

— Чувам ги, че преобръщат всичко наопаки! Моля ви, побързайте. Пуснете сирената, включете буркана.

Полицаят изфъфли нещо и явно започна да разговаря с партньора си. *Защо?* — почуди се Ръсти. *Какво има да разговарят?*

— Сър, споменахте, че чувате крадците у дома ви. Как ги чувате — някаква алармена система ли сте включили?

— Не, тия копелета най-нахално вдигнаха телефона, когато звъннах там!

— Аха. И какво ви казаха?

— Нищо особено — излъга той. — Оставиха слушалката, но явно не са затворили телефона. Блъскат, тряскат, тършуват навсякъде! Моля ви, побързайте.

Мъжът от апартамента се обади в другата слушалка:

— Добре се справяте за човек без опит, докторе. Само че нищо няма да постигнете. Тези шутове ще се домъкнат тук най-рано след двайсет минути.

Полицаят помоли Ръсти да почака. В същото време Ръсти отново чу далечен неясен глас от дома си, сякаш някой говори по друг телефон.

Имат си клетъчни телефони, разбира се, но защо ще седнат да водят разговори в най-напрегнатия момент?

Защото действат заедно с полицията, от която аз наивно чакам помощ, и се опитват да проследят откъде се обаждам!

— Дискетата не е там — отсече гневно Ръсти. — Разкарайте се веднага от къщата ми! Ще донеса в Лангли всичко, с което си тръгнах от управлението.

Тресна и двете слушалки и се затича обратно към спирката на метрото. Пусна няколко монети в автомата, грабна билет за цялата мрежа и се метна на първия влак по южното направление.

Трябваше много бързо да обмисли всичко. Но как да се съсредоточи с толкова много хора наоколо? Докато пропътува до центъра, вече подозираше, кажи-речи, половината пътници, че са агенти на ЦРУ и вървят по петите му. Скочи на перона и оглеждайки се нервно, изчака следващия влак в същата посока.

Слезе на Ланфан Плаза и се запъти право към Националния авиокосмически музей. Вля се в тълпата туристи, издебна удобен момент да се шмугне в кинозалата и седна в дъното на салона.

Малко след началото на филмчето чу дългоочаквания сигнал от компютъра си. Шери най-сетне се свърза с него.

Не можех да се обадя по-рано. Все някой има около мене. Смятат, че си намерил нещо във файловете,

„застрашаващо текущата операция“. Много странно. Изглежда, и Марк е замесен. Няколко непознати агенти окупираха заседателната зала и не ни пускат вътре. Не знам за коя текуща операция става дума. Подозирам, че КНТПЛТ 66. Не съм говорила с шефа. Още е в Белия дом и нищо не знае. Следят и мене. Внимавай: следят те хора не от редовните служители на управлението! Не идвай насам. Вече не знам на кого да вярвам. Ще се обадя пак при първа възможност. Извинявай за мелодрамата, но обстановката е напечена. Пиша ти от дамската тоалетна.

Ръсти съхрани текста в компютърната памет и написа отговор.

Разбрано. Ровят в апартамента ми, търсят дискета. Говорих с един от тях по телефона. Не знам до какво смятат, че съм се добрал. Благодаря за помощта!

Наистина, какво ли чак толкова имаше на дискетата? Записът би трябвало да съдържа само редовните сведения и съобщения. Не можеше да се върне вкъщи да го разчете. Налагаше се да намери удобно място с компютър. Портативният бе твърде малък и нямаше дисково устройство.

Напусна музея и взе такси до университета „Джордж Вашингтон“. Компютрите в главната читалня на библиотеката бяха за справки с електронния каталог, но някои от тях имаха и дискови устройства. Ръсти се настани зад най-отдалечения, постави дискетата и зареди файла, който по инсталираната от него програма автоматично съхраняваше всичко, подлежащо на изтриване.

Започна да прехвърля страниците с данни. Повечето се отнасяха до полет 66 и му бяха до болка познати. Та нали самият той бе автор на част от тях?

На екрана се изписа полетният план от Исландия до Мавритания. Ръсти се изненада. Не знаеше, че и планът е въведен в компютрите в заседателната зала.

Появи се и съобщението от Кайро. *Е, това е само копие*, каза си. Прочете го внимателно и откри, че не е съвсем същото — имаше някаква разлика. Превъртя на следващата страница и откри друга версия на текста, после още една, докато разбра, че е попаднал на части от файл, използван при първоначалното съставяне на съобщението.

Ето го доказателството, че предупреждението за терористичен заговор срещу полет 66 бе пратено от компютрите в заседателната зала!

Но защо? Дали някой просто подозираше, че се готви подобна терористична акция, или пък агентите на ЦРУ действително се бяха добрали до сериозна информация?

Продължи да превърта страниците на екрана: изредиха се докладна за транспортните самолети, тръгнали към Мавритания, анализ на политическата обстановка, в северна Африка, сведения за времето в Исландия и...

Ръсти отскочи крачка назад. На екрана се изписа текст на арабски език. Успя да разпознае цифри, наподобяващи дати и часове, както и низ от други цифри без обяснение, но останалото беше пълна загадка.

С едно изключение — в центъра на екрана, в цялата тази каша от арабски символи и знаци, той прочете същото съчетание от букви и цифри, които преди по-малко от час видя на собствения си миникомпютър.

КНТПЛТ 66

На път за летището в пустинята боингът щеше да прелети над доста ислямски страни. Ако посланието бе адресирано до някоя от тях, това обясняваше употребата на арабски.

Кой ли от хората, работили през нощта заедно с него в залата, бе съчинил съобщението?

Предишните цифри 2220–2235 Z явно отчитаха петнайсетминутен интервал по „Зулу“, съкратеното название на средното гринуичко време. А на най-долния ред имаше и други цифри, които само пилот или диспечер биха разбрали: 3A/3966. Вероятно четирицифрен код, който „Куантъм“-66 ще излъчва в режим 3A по радарния транспондер — устройство, предназначено да подава на попътните радари, контролиращи въздушния трафик, информация за

точното местонахождение на самолета. Но подобна информация би била полезна само при наличието на необходимата радарна техника, с каквато например бяха оборудвани изстребителите.

2220–2235 Z. Каква беше връзката между петнайсетминутния интервал и Полет 66? Предполагаемо време на пристигане може би?

Ръсти прегледа файла докрай, но не откри нищо интересно. Извади разпечатка на страниците на арабски и ги прибра в чантата си заедно с дискетата.

Намери справочната секция в библиотеката и отвори атласа на света. На картата, изобразяваща северозападното африканско крайбрежие, се виждаше и Исландия. Проследи въздушния път на Полет 66, извади компютъра си и вписа въпрос към Шери:

Кога точно е излетял 66 и какъв е предполагаемият час на пристигане?

Отговорът дойде след пет минути.

Излитане 1711 Z. Пристигане 2356 Z.

Ръсти взе лист хартия и започна да изчислява. Ако приеме, че първоначално 2220 Z е бил заплануваният час на пристигане, боингът е следвало да напусне Кефлавик в 1530 Z или 10:30 ч тукашно време.

Но според разписанието, което бе видял, часът на излитане беше 12:00 вашингтонско време, тоест 1700 Z!

Всичко беше много объркано.

Щом самолетът е излетял в 1711 Z, при обичайната за „Боинг 747-400“ скорост в 2220 Z би трябвало все още да се намира над Атлантическия океан, на около триста и петдесет километра северно или северозападно от африканското крайбрежие.

Ръсти завря нос в картата и пресметна приблизителните координати: трийсет и един градуса и трийсет минути северна географска ширина, тринайсет градуса и нула минути западна

дължина. Кое то, въведено в навигационния компютър, би изглеждало така: С 3130/3 1300.

— Боже мой! — възкликна той, измъкна разпечатката от чантата си и бързо прокара пръст по страницата, докато намери цифрите 313324 и 0132410.

Сети се, че полетният план е на дискетата, и се затича обратно към читалнята. Пренебрегвайки любопитния поглед на библиотекарката, зареди дискетата в компютъра и намери плана. Сред набелязаните географски точки със съответни ширини и дължини откри и това, което търсеше: С 3133,24/3 01324,10.

Сърцето му заблъска в гърдите.

Източник от ЦРУ бе информирал някого на арабски кога боингът ще се намира на определено място над океана, на неколкостотин километра от сушата. Защо? За да предупредят въздушната охрана на близкостояща държава, че пристигащият полет е редовен?

Но за тази работа си имаше официални канали, например факс или телекс между съответните контролни служби. А и за какво иначе служеха международните разрешения за полет?

Разгледа отново полетния план. Все пак би трябвало да има обозначение, ако дадена точка от плана представлява навлизане във въздушното пространство на някоя страна. В случая нямаше нищо.

Доколкото можеше да прецени, С 3133,24/3 01324,10 бе произволно избрана точка в пространството.

Ръсти прибра дискетата и разпечатката. Испитваше силно желание да съобщи откритията си на Шери, но реши да не проиграва късмета си — може и нея да я бяха хванали на мушката.

А току-виж, самата тя играеше някаква подла игричка?

Тръпки го полазиха, като си представи, че врагът може да е Шери.

Тръсна глава, за да пропъди предателската мисъл. Нали именно Шери го предупреди навреме да излезне от къщи? Без нея щеше да е изоставен на произвола на съдбата.

Взе чантата си и напусна библиотеката.

Значи са се паникьосали, че арабското послание е попаднало в мен. На дискетата няма нищо друго необичайно. Оттук следва, че или посланието само по себе си е незаконно, или пък се страхуват, че аз ще го изтълкувам погрешно. Вече знам, че сигналът от Кайро

всъщност е съчинен в Лангли. Знам също, че някой е написал съобщение на арабски кога „Куантъм“-66 ще се намира на определена точка над Атлантическия океан. Не знам обаче защо. Защо, по дяволите?

Предупреждението, дошло уж от Кайро, несъмнено визираще „Ал Акба“: „Според слуховете, шиитска терористична организация се опитва да се снабди с боен самолет и въоръжение за полет до източна Мавритания“.

Ръсти замръзна на място.

Да не би някой от ЦРУ всъщност да помага на „Ал Акба“?

На борда на Полет 66 — 19:45 ч (1845 Z)

В момента, когато „Куантъм“-66 прелиташе над Атлантическия океан на около хиляда и петстотин километра южно от Исландия, преподобният Гарсън Уилсън, който стоеше прав в задната част на самолета и наблюдаваше спътниците си, стигна до прозрението:

Та аз ще загина!

Още преди двацет минути усети, че търпението му да седи на едно място се изчерпва. Навън беше тъмно, повечето от пътниците спяха. Стана и без да му е особено наложително, се запъти към тоалетната, но от вонята там му се догади — преливащите клозети миришеха по-отвратително и от едновременно дворно клекало през лятото. Задържа дъх, за да не повърне, и побърза да се измъкне.

Тръгна по пътеката между пътниците. Кимна на онези, които обърнаха глава към него. Стори му се, че някои са го познали и го гледат с почит. Двама-трима понечиха да го заговорят, но той се отърва с „Почакайте. Ще се върна след малко“.

Толкова съм погълнат от собствените си грижи, каза си, че точно сега не мога да дам никому утеха.

Но чувството за вина растеше. Пастор е в края на краищата. Трябва да е всеотдаен, до последния си дъх да оказва духовна подкрепа на хората. А какво направи? Заради него загина една млада майка. Всички в самолета знаеха, че не друг, а той я подтикна да се втурне навън.

После обаче не събра смелост да я последва.

Дълбоко в себе си изпитваше единствено страх, който шаваше и го гризеше отвътре като някакво жестоко животинче, и вече самата мисъл да помогне на друг му изглеждаше абсурдна. Страх от вируса, страх, че ще се изложи.

Страх, че ще умре.

Безпорядъкът наоколо също му действаше потискащо. Стюардите се мъчеха да събират боклуците, но хората се бяха изтегнаели да спят и разхвърляните хартии, чашки и одеяла в краката им сякаш се множаха.

— Запазете представата, която хората имат за вас, сър — посъветва го секретарят Роджър преди смъртта на Лиза Ериксън. — Този образ ви позволява да служите на Бога и вдъхва вяра. Нужно ви е самообладание, за да се преборите със страховете си.

— Страхове ли? — изсъска той през зъби. — Как си позволявате, млади човече, да ме обвинявате в страхливост?

Роджър въздъхна и го погледна в очите.

— Честно казано, сър, ако не се страхувате от нищо, значи сте идиот, което трудно бих повярвал. Не е грях да признаете на помощника си, че сте нормален човек, но пред паството винаги трябва да владеете чувствата си. Това имах предвид.

Гарсън Уилсън изсумтя и се намръщи.

— Когато започнах работа при вас — припомни му Роджър, — вие ми казахте, че едно от основните ми задължения е да ви помагам в трудни моменти да не рушите изградения образ.

Толкова се борих да не руша този „образ“, мислеше си Уилсън сега. И все още се боря.

Но губеше битката. Човекът Гарсън Уилсън — изплашеният актьор в ролята на най-видния евангелист на Америка Гарсън Уилсън — търпеше поражение.

Продължи към предната част на самолета, внимателно прекрачвайки нозете на спящите пътници.

Всичко започна от интервюто по радиото.

Роджър бе извършил някакви електронни чудеса, тъй че телефонните им разговори се прехвърляха до местата им в самолета чрез сателитна връзка. Ето как водещият на въпросното радиопредаване успя да се свърже с него от Калифорния за интервю в ефир.

Защо пък не? — реши Уилсън. *Бездруго цял живот съм в ефир.*

Предаването започна със задъхано встъпление: за това кой е Уилсън и какъв невероятен професионализъм е показал екипът, успял да се добере до такъв велик човек в толкова тежка кризисна ситуация.

— Как се чувствате, Ваше Преподобие? — попита най-сетне водещият.

— Мисля, че всички сме малко уморени след дългото чакане, докато ни освободят исландските власти, за да отлетим на по-безопасно място. Но Бог е с нас.

— Ваше Преподобие, известен сте в цял свят като човек, носещ надежда и спасение. Сигурно с ваша помощ много умиращи са намирали пътя към спасението?

— Вярно е. Никак не е лесно да напуснеш този свят и да се преселиш в отвъдния. Хората имат нужда някой да им посочи пътя.

— Да, но сега, когато вие самият сте в това положение, как се справяте?

Уилсън се поколеба — обмисляше въпроса.

— Не съм убеден, че разбирам въпроса ви, Бил. — Беше почти сигурен, че водещият се казва Бил, но не можеше да си спомни името на радиостанцията, нито пък къде се намира.

— Искях да кажа, Ваше Преподобие, че и на вас, и на другите в самолета ви остават по-малко от трийсет часа живот. Светът вече отказва да ви приеме. Ние сме потресени, но това е голата истина. Изпращат ви да умрете в най-голямата пустиня на земята. Ето защо ви давам думата, а смятам, че и слушателите ни биха искали да узнаят как човек като вас посреща собствената си смърт.

Уилсън изпадна в паника. Откъде ли получаваха такава изопачена информация?

В радиостанцията в Южна Калифорния водещият придърпа към себе си една папка на бюрото и намръщено я отвори. Последното телеграфно съобщение, което прегледа преди предаването, не беше там, но доколкото си спомняше, то гласеше, че аутопсията е потвърдила наличието на вируса. Кимна на продуцента и отново подкани госта си.

— Ваше Преподобие?

Уилсън въздъхна тежко. Трябваше да прикрие, че въпросът го е разстроил.

— Съжалявам, Бил — подхвана уверено той, — но информацията ви май е погрешна. При вас се носят какви ли не слухове, че сме в голяма опасност, но екипажът на полета ни увери, че няма защо да се безпокоим.

— Ваше Преподобие, колкото и да ми е неприятно да ви съобщавам лоши вести, дължен съм да ви кажа, че според телеграфните агенции вече е извършена аутопсия, а вие, както виждате, продължавате към Африка.

Значи аутопсията е потвърдила наличието на вируса? Никой от екипажа не бе споменал за това.

Гласът на водещия прозвуча отново в ухото му.

— Ваше Преподобие, има ли вече някой болен при вас?

— Не! — Уилсън усети, че отговорът му е прозвучал рязко и направи усилие да продължи по-спокойно. — Не, Бил, никой не е болен и смятам, че докато не се разболее поне един човек, е твърде рано да ни отписвате.

— Добре, Ваше Преподобие, мога да формулирам въпроса си така: ако някой все пак се разболее и това се потвърди, как ще се справите с положението?

— С положението... че вирусът е на борда ли?

— Да. И че е доказано смъртоносен.

Уилсън се стъписа. Та нали ставаше дума за съвсем обикновен вирус?

— Как така „доказано смъртоносен“, Бил? Това си е просто един неприятен грип и нищо повече.

— Е, Ваше Преподобие... екипажът може и така да ви е казал, но целият свят разбра, че всъщност това е вирус убиец, един вид унищожител на света. Говори се между другото, че може да е дело на някоя арабска терористична организация.

— Ами... — Той се затрудни. — Аз смятам, че е редно да приемем всичко това за... за слухове, нали? Но ако все пак Бог реши, че ни е дошло времето, просто ще трябва да се примирим с неговата воля.

Уилсън едва издържа до края на интервюто, макар че се опитваше да отговаря спокойно и професионално. Описа пътниците като търпеливи набожни хора. Дали правел молебен? Да, разбира се, за

тези, които искат да спасят душите си. Проповедник е в края на краищата, ще проповядва.

Но през цялото време в ушите му отекваха думите на водещия: „... доказано смъртоносен... екипажът може и така да ви е казал... вирус убиец... арабски терористи...“.

С трепереща ръка затвори и за миг остана вкаменен, после скочи от седалката, искаше да избяга. За малко да нахлуе с гръм и трясък при командира и да поиска обяснение, но се отказа. Та нали и капитанът беше в същата безизходица.

Но нямаше къде да избяга и продължи по пътеката. Не беше на себе си.

Изведнъж видя, че е извървял обратно целия път до първа класа. Някакво момиченце на седем-осем години се бе сгушило на неговата седалка. Одеялото лежеше на пода, детето бе свило ръчички пред гърдите си. Личеше си, че му е студено.

Уилсън се замисли за собствената си дъщеря Мелиса. Своенравната Мелиса, която почти не познаваше. Израсла бе без баща, докато той сновеше насам-натам да спасява души и да гради своя империя. На колко ли беше станала — на двайсет и шест? Досрамя го, че трябва да пресмята, за да се сети. Спомни си я на осем години. Очите ѝ излъчваха толкова надежда. Но той все беше зает и пропусна цялото това време.

А сега вече няма кога да поправи грешката.

Момиченцето му напомняше за Мелиса.

Очите му се навлажниха. Уилсън се наведе, внимателно зави момиченцето с одеялото и загърна нежно раменете му. Внезапно го прободде мисълта:

Това момиченце също ще загине.

Вашингтон

Събота, 23 декември, 15:00 ч (2000 Z)

Както си вървеше по улицата, Ръсти изведнъж се сети, че аутопсията на професор Хелмс сигурно вече е приключила. Резултатите ѝ бяха решаващи за по-нататъшния развой на събитията. Медицинската експертиза щеше да покаже дали причината за смъртта на Хелмс е наистина баварският вирус.

Екипът би трябвало да е изпратил предварителните заключения в Лангли, а само Шери можеше да му даде сведения оттам. Той спря, пъхна се в един вход и извади компютърчето.

Отговорът дойде почти веднага.

Нищо не знам. Отстраниха ме от операцията.

Ръсти свъси вежди. Историята ставаше все по-заплетена.

Трябваше на всяка цена да се свърже с екипа в Кефлавик, но как? Патолозите бяха настанени в най-затътената част на базата, където нямаше редовна телефонна линия. Все пак би следвало да разполагат с някакъв портативен телефон, а комендантът на базата сигурно знаеше номера.

Беше се озовал близо до сградата, от която разговаря с бандитите в дома си. По-добре да не се мотае в района. Навярно вече бяха засекли мястото. Сви в първата пресечка и пое по обиколни пътища към гаража, където остави шевролета. Крачеше забързано, озърташе се нервно и се стряскаше от всеки случаен поглед, отправен към него. В Лангли имаха негови снимки и по тях лесно можеха да го разпознаят.

На една пейка малко преди паркинга русоляв младеж четеше вестник. Когато Ръсти мина покрай него, той сгъна вестника и се изправи. Беше облечен в широко палто, под което лесно можеха да се скрият много неща. На отсрещния тротоар висок негър стоеше и сякаш

чакаше зеления светофар, за да пресече; на Ръсти му се стори, че дава някому знак с ръка, вероятно на човека с вестника.

С крайчеца на окоето си видя, че младежът върви след него, и ускори крачка. Стъпките отзад също се ускориха.

Наближаваха гаража. Трябваше само да завие вдясно и да извърви няколко метра, за да стигне входа. Ако и русият завие, вече нямаше съмнение, че го преследва.

Точно зад ъгъла забеляза ниша в оградата на зданието, мушна се вътре и се прилепи към стената.

Другият също бе завил, стъпките по тротоара се чуваха все по-ясно. Скоро щеше да е на сантиметри от Ръсти. Вече нямаше спасение.

Но онзи продължи, без дори да погледне встрани, подмина гаража и влезе в някакъв магазин.

Добре са го тренирали, помисли си Ръсти. А и очевидно бяха цял екип — този подминава, друг поема оттам нататък. Преди години един приятел от ФБР подробно му разясни техниката на проследяването.

Огледа отсрещния тротоар. На спирката на автобуса имаше доста хора. Не видя някой да проявява особен интерес към него, ала това не го успокои, в края на краищата целта на агента е да остане незабелязан. Надникна към ъгъла, откъдето бе дошъл. И там не откри подозрително лице. Но нали непрекъснато минаваха коли, а наоколо бе пълно с витрини и прозорци, ако го следяха примерно четири души, на такава оживена улица нямаше да бият на очи.

Май взех да се побърквам — чиста параноя! Това, че ония бяха у дома ми, не значи, че са дошли и тук.

Измъкна се бързо от скривалището си и изтича до входа на гаража. Преддверието беше празно, асансьорът също. Качи се, натисна бутона за третия подземен етаж и зачака.

Вратите на кабината не се затвориха.

Някой влезе в гаража. На стената до входната врата бе закачена лъскава месингова плоча, в която се виждаше отражението на всеки влизащ. Ръсти зърна познатата физиономия на русия с вестника и пак занатиска свирепо бутона. Русият закрачи към асансьора. Входната врата изскърца отново и в преддверието се появи още един мъж. Други двама стояха отвън на тротоара.

Боже мой! Ами сега?

Можеше да избира между две злини — или да остане в асансьора, или да се втурне към изхода с надеждата, че ще успее да надбяга врага. Тъкмо понечи да хукне натам, когато вратите на кабината най-сетне почнаха да се затварят. Русолявият се стресна, дотърча пред асансьора и явно се поколеба дали да мушне ръка между затварящите се врати, после натисна с все сила външния бутон. Вратите обаче се затвориха плътно и асансьорът потегли надолу, който знае защо, влудяващо бавно.

Браво, Сандърс, чудно се подреди! Сега и да искаш, не можеш да им избягаш!

Вече сигурно тичаха по стълбите. Поне един ще го причаква отвън, когато асансьорът се дотътри до третия етаж. И все пак, ако светкавично се изстреля от кабината, може пък да ги изненада и да успее да им се изплъзне.

Вдигна куфарчето пред гърдите си като щит и застана в десния заден ъгъл, готов за старт. В мига, в който асансьорът спря, изхвърча през полуотворените врати и се втурна като луд. Очакваше да чуе стъпки или нещо още по-лошо зад себе си.

На двайсетина крачки от шевролета се мушна между две коли, приклепна и се ослуша. Пълна тишина: нито стъпки, нито гласове — нищо.

След минутка-две чу вратите на асансьора да се отворят отново и надникна над капака на колата. От кабината слезе русолявият мъж, огледа се бързо и тръгна точно към мястото, където се криеше Ръсти.

Оттам надали ме вижда, но ако приближи още малко и мине оттук, няма начин да не ме открие.

Мъжът все още държеше вестника, сигурно криеше пистолет в него. Според Шери тези хора не бяха от редовите служители на ЦРУ. Може би не ги бяха изпратили да го заловят, а направо да го убият.

Русият спря пред едно БМВ, паркирано само на пет-шест метра от скривалището на Ръсти, и взе да рови в джоба си. Извади връзка ключове, отключи колата и пред смаяния поглед на Ръсти седна зад волана, запали мотора и най-спокойно потегли.

Ръсти остана да клечи още няколко минути. Едва дишаше, а сърцето му хлопаше, сякаш ще се пръсне. Чувстваше се като последен глупак. Накрая бавно се надигна, отиде до шевролета, отвори задната врата и остави куфарчето вътре.

Преди да се изправи, нечия ръка го сграбчи отзад за рамото.

Ръсти изкряска и отскочи встрани. Нападателят беше Шери Елис.

— Ш... Шери? Боже мой, Шери!

— Защо се чумериш, Ръсти? Не ми харесваш прическата ли?

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Гледай го ти! Що за възпитание! Така ли се говори с дама? Ще ти кажа какво правя, ако ме поканиш на разходка с колата. Този гараж не е нито най-приятното, нито най-сигурното място на света.

Качиха се в шевролета и подкараха към Силвър Спрингс.

— Трябваше на всяка цена да те открия преди тях — обясни Шери. — Телефонът в колата ти оповести на цял свят къде се намираш.

— Телефонът ли? Как така?

— Позвъних след едно от съобщенията ти по компютъра. Тебе те нямаше, но ми отговори телефонът и веднага се сетих, че и те могат да те издирят по същия начин.

— Какво искаш да кажеш, телефонът ти отговорил?

— Хайде, не се прави на две и половина. Нали си спец по електрониката, знаеш ги тези работи. Щом клетъчната система подсвирне на телефона, той веднага дава сигнал. Все едно съобщава: „Аз съм тук, ама оня дръвник, собственикът ми, го няма“.

— Боже, какъв глупак съм! — възкликна Ръсти. — Забравих, че могат да проследят сигнала, ако телефонът е включен. — Пресегна се и го изключи.

— Успях да се добера до техниците преди ония приятелчета. Свършиха ми добра работа. Знаеш ли как светкавично действат? Имат толкова много клетъчни постове в града, че за нула време засякоха идиотската ти машинка в рамките на две-три пресечки. От там нататък беше лесно. Знаех номера на колата ти, а и предположих, че ще гледаш да я завреш на по-скришно местенце. Поразтърсих се малко и ето ме тук. Сега вече сме двама бегълци.

— Шери, а кой всъщност е по петите ни? И какво иска от нас?

Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ доби сериозно изражение.

— Ръсти, според мен е в ход някаква незаконна операция, засягаща Полет 66. Тя обаче не минава по обичайните канали и затова няма никакви доказателства, за които да се хванем. Към когото и да се

обърнем, той ще реши, че всичко е плод на болното ни въображение. Тези хора не оставят следи.

— Но сред тях явно има и мърлячи, щом са оставили онова нескопосано съобщение от „Кайро“.

— И през ум не им е минавало, че ти ще се разровиш толкова надълбоко и ще разкриеш измамата. Как да предположат, че си особняк и нито мислиш, нито действаш по правилата?

— Допуснали са още една грешка. Вече знам какво кроят, но още не мога да го осмисля. — Разказа ѝ за арабското писание от дискетата.

— Значи все пак си измъкнал нещо оттам! Удивително постижение, наистина, но за него могат да ти лепнат десет годинки. Сега разбирам...

— Какво разбираш?

— Разбирам защо бях подложена на любезен, но обстоен разпит — дали аз или друг от екипа е изнесъл от заседателната зала някаква дискета. Така се ядосах, че ми идваше да им се изплюя във физиономиите.

— Според тебе кой стои зад цялата тая история?

— Нямам представа. Марк е замесен някак, но той е само пионка. Опитах се да се обадя на Рот, но той е още в Белия дом и не успях да се свържа с него. А честите ми притичвания до клозета със скрит под полата компютър взеха да стават доста подозрителни, затова реших, че вместо да ти пращам любовни писъмца оттам, по-добре да те открия и заедно да съставим план за действие.

— Стигнаха до околоръстния път.

— Накъде да карам? — попита Ръсти.

— И аз не знам — поколеба се Шери. — Във всеки случай по-далеч от Лангли. Давай на изток.

Ръсти увеличи скоростта.

— Какво ще правим сега, Шери? Предполагам, че с моята кариера вече е свършено, но не искам и ти да пострадаш.

— Не се безпокой — усмихна се тя и го потупа по коляното. — Умея да се пазя. А цялата работа е толкова нечиста, че сигурно ще ни окичат с медали, ако успеем да разобличим конспираторите.

— А как смяташ да ги разобличим?

— Моля? Искаш да кажеш, че още нямаш план? Аз за какво съм дошла тогава?

— Нямам план — поклати глава той. — Ако питаш мен, Рот е ключът към всичко. Трябва на всяка цена да се доберем до него. Само той може да спре това.

— Да спре какво? Та ние дори не знаем какво са замислили тия негодници!

— Според мен се опитват да помогнат на „Ал Акба“ да свали боинга.

— А защо? Защо някой от ЦРУ ще тръгне да прави подобно нещо?

— За да накара „Ал Акба“ да се самоунищожи в името на глупавата си кауза. Цял свят ще я осъди за убийството на двеста и петдесет невинни хора. Това пък ще принуди мекушавците от ООН да изолират икономически Иран и Либия.

— Либия е дребна риба. Никой не я брои за нищо.

— Да, но Иран съвсем не е дребна риба.

— Съгласна съм. Само че не вярвам „Ал Акба“ да е чак дотам будала, та да не предвиди последствията от евентуално покушение върху боинга.

— И на мен ми се струва странно — въздъхна Ръсти. — Но като си помислиш колко фанатично и налудничаво е отношението на шиитите към западния свят, особено в последно време... Сигурно биха приели присъдата на Запада като висша воля на Аллаха, като един вид достойно мъченичество. Ако не всички, то поне най-бесните ислямисти в Иран ще отстояват подобна позиция, а знае се, че те дърпат конците на „Ал Акба“.

— Значи излиза, че сме готови да изтребим наши сънародници, за да ускорим унищожението на „Ал Акба“, така ли?

— Не забравяй, че същите сънародници вече са отписани, само дето още не сме ги обявили за умрели. Шери, някой в ЦРУ си е направил добра сметка, че тази трагедия дава възможност с един куршум да се улучат два заека — хем да сложи край на агонията на пътниците в самолета, хем да започне решаващата битка за изкореняването на най-зловещата терористична организация в света. Вероятно оправданието е, че ако акцията приключи с разгрома на „Ал Акба“, то поне обречените пътници няма да са умрели напразно.

— Но това е отвратително! — възмути се Шери. — И все пак... може би си прав.

— Има обаче един много съществен проблем.

— И какъв е той?

— Дори професор Хелмс да е бил болен, все още няма доказателства, че „Куантъм“-66 пренася вирус. Може да се окаже, че нашите конспиратори се готвят да взривят цял самолет с напълно здрави хора. Докато не научим резултатите от аутопсията...

Ръсти си спомни разговора с Джонатан Рот. Аутопсията нямаше да докаже нищо, но все пак щеше да бъде някакъв ориентир.

— Въпросът е как да се доберем до тези резултати — рече Шери.

— Трябва ми сигурен телефон. Не бива да рискуваме повече с клетъчен — каза Ръсти и продължи предишните си разсъждения. — Смятам, че някой наистина иска „Ал Акба“ да свали боинга. Не виждам друго обяснение за съобщението на арабски.

— Ти преведе ли го?

— Не съм — поклати глава той.

— Ами ако не си го разбрал правилно?

— Тогава защо ще разбиват апартамента ми? За да трепят хлебарките ли?

Шери се замисли над думите му.

— Прав си. Добре, ако успеем да се сдобием с доказателства, ще трябва бързо да се свържем с Рот, за да осуети заговора. Самата дискета може да е доказателство, но може и да е бомба със закъснител. Авторът или авторите не биха желали Рот или друг от шефовете да я види. Сигурно ще предугадят нашия ход и ще се опитат да ни спрат, преди да сме се добрали до Рот. Хора, способни да изготвят подобен пъклен план, изобщо няма да се поколебаят да премахнат препятствията по пътя си с пистолет, бомба или каквото и да е там. Нападението на дома ти е само увертюра.

— За бога, Шери, та те са ни колеги! Мислиш, че ще тръгнат да ни убиват ли?

— Нали ти казах сутринта, в нашия занаят не знаеш от кого какво да очакваш.

— Смятах, че това е клише, наложено от трилърите.

— Не съвсем. Помниш ли иранската афера със заложниците?

— Кой не я помни!

— Повечето хора вече са я забравили, а останалите никога няма да узнаят какво точно стана тогава и защо. Имай предвид, че акцията

беше абсолютно незаконна и Оливър Норт я водеше не от Лангли, а чак от Белия дом!

— Докато Рейгън е спал.

— Така че служебната ти карта от ЦРУ съвсем не означава, че си недосегаем. Още повече не си от послушните момченца, нито пък аз, както вече установихме тази сутрин, съдейки по дебелашките ти шегички за моите женски атрибути.

— Какви шегички? Нищо лошо не съм...

— Само дето измери с поглед бюста ми, а после ме зяпна в краката, докато в главата ти се въртяха красноречиви мисли, свързани с други части на женската физика. Е, опита се да замажеш нещата с някакво уж благоприличие изявление, но не успя да прикриеш мръсното си подсъзнание.

Ръсти не можеше да повярва на ушите си.

— Ако моментът беше по-подходящ, бих предложил веднага да отидем в някой мотел! — пошегува се.

— Е, стига да има кабелна телевизия, може и да се навия — отвърна на закачката Шери. — А сега по същество. Какво ще правим от тук нататък?

— Директорът още ли е в болница?

— Да, лежи в интензивното отделение в пълно безсъзнание. Него не го брой.

— А Рот?

— Нали ти казах, че е потънал в дебрите на Белия дом.

— Хмм... Като дете ме учеха, че Белият дом принадлежи на народа.

Шери се извъртя в седалката си и присви очи.

— За какво намекваш?

— Вместо да обикаляме по околоръстния път на петнайсет километра от Белия дом, защо направо не отидем там? Ще издирим Рот и ще му съобщим, че лудите са превзели лудницата и сега нещата са в неговите ръце.

— Няма как да влезем — не можем ей така да нахълтаме през портала. Службите за сигурност са доста недружелюбни в подобни моменти.

— Права си — кимна Ръсти. — Но мисля, че все пак знам един начин.

Шери подпря лакът на прозореца и се загледа навън.

— В такъв случай по-добре да побързаме — рече тя. — След по-малко от два часа боингът ще попадне на мястото, означено с онези координати.

— Шери, искам добре да си помислиш и да ми отговориш на един въпрос.

— Питай.

— Абсолютно убедена ли си, че не е възможно зад цялата работа да стои самият Рот?

Шери се усмихна.

— Да, Ръсти, абсолютно убедена съм!

На борда на Полет 66

Слухът отпърво тръгна бавно, след това шушуканията прераснаха в паническа глъчка и със скоростта на горски пожар мълвата обхвана целия самолет.

Един пътник от туристическата класа си носеше малко радио и бе успял да чуе новината: аутопсията на професор Хелмс в Исландия потвърдила наличието на вирус. Вече нямало никаква надежда за спасение на хората в „Куантъм“-66.

Летяха към Сахара, за да умрат там.

Гневът и безсилието пред злокобната вест преля в открито възмущение от поведението на командира. Набързо сформирана делегация от двайсетина души се понесе към пилотската кабина да иска обяснение от Джеймс Холанд защо е излъгал пътниците.

— Вижте, не знам радиото откъде се е сдобило с подобни сведения, но аз поддържам постоянна връзка с Белия дом чрез нашата компания. Погрижил съм се да получаваме точна и своевременна информация. Обадох им се веднага щом чух какви слухове се разпространяват тук. Казаха ми, че още нямат резултати от аутопсията. Не съм ви лъгал, а напротив, съобщавах ви всичко на минутата.

— Как, по дяволите, да вярваме на приказките ви, след като цял свят знае, че умираме? — изрепчи се шишкав гражданин на средна възраст.

— Е, и умираме ли? — сръза го Холанд. — Някой да се е разболял?

— Въпрос на време очевидно — не отстъпи онзи.

Холанд включи уредбата и взе микрофона, за да опровергае слуха, но не успя да разсее недоверието на пътниците и чувството им, че са били измамани.

Вашингтон — 16:10 ч (2110 Z)

Ръсти Сандърс затвори телефона и се върна на паркинга на ресторанта, където Шери го чакаше в колата. След дващсетминутни усилия бе успял да се свърже с ръководителя на екипа, извършващ аутопсията.

— Говорих с шефа им — каза той на Шери. — Разпространеното съобщение не е вярно. Някой в Кефлавик си е позволил да разсъждава на глас пред журналистите. Екипът не е правил никакви официални изявления, още повече, че имат строга забрана да огласяват публично данни, свързани с аутопсията. В момента извършват окончателна проверка на резултатите.

— И какво?

— Събрали са достатъчно доказателства за кардиотромбоза. Показания за активна вирусна инфекция няма.

— Наистина ли? — възкликна радостно Шери.

— Да, но не забравяй, че Рот беше прав. От подобно заключение следва единствено, че Хелмс не е умрял от вируса. Няма как да докажем, че не е бил вирусноносител.

— Но нали не е показал такива симптоми?

— Всичко е много заплетено — въздъхна Ръсти. — Дори да е бил заразен и вирусът да е проникнал в кръвта му, ако не се е размножил бързо и разпространил в белите дробове, Хелмс не е бил сериозно опасен за останалите. В никакъв случай не би могъл да зарази целия самолет. Тази сутрин говорих със стюардесата, която му е помогнала да се качи в самолета, и тя си спомни, че имал остра кашлица. Но при аутопсията не е открита течност в белите дробове или въобще нещо, което да обясни кашлицата. С други думи, причината за смъртта може да е инфарктът, а да е кашлял, защото примерно на път за летището е седял по-дълго време до някой пушач. Аутопсията не показва нормалните за вирусно заболяване възпаления, тоест все още няма сигурни доказателства за инфекция.

— Мисля, че разбрах. Макар резултатите от аутопсията да не го доказват, те все пак са в подкрепа на тезата, че Хелмс може и да не е бил заразен с нищо.

Ръсти кимна, погледна часовника си и запали колата.

— Трябва веднага да открием Рот! След по-малко от час самолетът ще попадне във въздушната засада!

На борда на „Гълфстрийм“

Събота, 23 декември, 22:10 ч (2110 Z)

Юри Стеблинко провери отново координатите на инерционната навигационна система, сравни ги с показанията на сателитната и доволно потри ръце — беше стигнал указаното място. Бордовият компютър чинно започна да изпълнява инструкциите и да подава мълчаливи дигитални заповеди на послушния автопилот. Гълфстриймът намали скоростта си и бавно взе да кръжи на височина тринайсет хиляди метра.

Времето също работеше в полза на Юри. На голяма височина внезапната кондензация на свръхохладени изпарения често образува огромни маси водни капки или кристали, които понякога се задържат дълго в стратосферата, но тази вечер те бяха едва забележими. Като летящ паяк самолетът предеше в нощния мрак невидима мрежа от прозрачни ледени кристалчета в очакване да впримчи нищо неподозиращата си жертва.

Погледна часовника си. По сателитната радиовръзка следеше данните на въздушния контрол за местонахождението на „Куантъм“-66 и според последното съобщение боингът щеше да прелети под гълфстрийма точно в 2223 Z. В момента беше 2144 Z.

Кръглата месечина обливаше с мека светлина приборите в пилотската кабина. Километри по-долу гъсти облаци се стелеха над океана, но въздухът над тях бе съвсем прозрачен. Със загасените си светлини самолетът приличаше на призрак, плуващ в безкрайното звездно пространство. Изключено бе да го забележат от „Куантъм“-66, когато минат под него. Юри пък ще ги види съвсем ясно на лунната светлина, отразена от крилете и корпуса на боинга. Нямаше да има никакво оправдание, ако не улучи целта.

Намали звука на сателитния приемник. Вече знаеше всичко за „Куантъм“-66, което го интересуваше. Останалата част от полетния им

план до Мавритания беше без значение — те никога нямаше да стигнат дотам.

Изведнъж почувства остър глад. Автопилотът си знаеше работата и направляваше гълфстрийма по предварително програмирания маршрут, тъй че той спокойно стана и отиде до кухничката с надеждата, че Николай Сахаров се е погрижил да я зареди добре.

Не само се беше погрижил, ами направо се бе престарал! Юри откри в шкафовете всякакви деликатеси, луксозни напитки, маркови вина, първокласни кубински пури и специална смес от любимото на принца кафе „Арабика“. Свари си от превъзходното кафе, прибави сметана, взе кутия сладки и се върна в кабината. Отпи с наслада от кафето и начена сладките.

Нямаше какво да прави през следващите четирийсет минути, затова си позволи да се отпусне в стола и да си помечтае за Аня — истинската причина да открадне самолета. Представи си как двамата се любят на пясъка под разлистена палма и слушат кроткия плисък на морските вълни. Да, те ще отидат да живеят на някой отдавна забравен остров в Тихия океан, пък ако ще и в туземска колиба! Аня обожаваше слънцето, а с лек златист загар съвършеното ѝ тяло ставаше още по-прельстително.

Той прехапа устни. Не му се искаше да мисли за чудовищната мисия, която следваше да изпълни. Мъчеше се да озапти бурното си въображение, но в съзнанието му непрестанно изплуваше ужасяващата картина на обгърнатия в пламъци „Боинг 747“, а писъците на невинните пътници отекваха в ушите му.

Преди време не би изпитвал подобни угризения. Спокойно и хладнокръвно щеше да се интересува само от техническата страна на настоящата акция. Важното бе да служиш добре, да бъдеш верен и предан, а всички средства, колкото и жестоки и нечовешки да са, бяха оправдани в името на една абстрактна висша цел.

Но след разпадането на Съветския съюз вече никой не служеше на абстрактни цели. Юри прие сегашното поръчение от чист егоизъм — заради себе си и Аня, а не в името на родината, партията или друга отвличена кауза.

— Аня струва много повече от всякакви каузи! — изрече той на глас за по-убедително.

И все пак, вече не желаше да изпълнява подобни поръчки. Тази ще е последната му мисия.

Отново си представи лумналия в пламъци боинг, спускащ се бавно и мъчително към океана с над двеста и петдесет души на борда. Такъв бе краят и на корейския самолет, но сега самият той ще извърши варварското убийство и всичко ще легне на неговата съвест. Дори пътниците вече да са обречени, не беше редно да прекарат последните си мигове в неимоверни страдания.

Не забравяй, че всъщност им вършиш услуга! — каза си за стотен път той и се опита да замени зловещата картина с по-привлекателна: Аня, застанала пред бъдещата им къща на брега на океана. Трябваше да мисли единствено за Аня — не само за прелестните ѝ форми, а за нейната голяма и всеотдайна любов. Тя бе неотлъчно до него и дори в най-трудните времена не го изостави нито за миг.

Аня заслужаваше да направи всичко за нея.

На борда на Полет 66

В салона на първа класа момиченцето, пътуващо без придружител, изведнъж се събуди с температура 40 градуса. Виеше му се свят, тресеше го и му се гадеше. Барб Ролинс, швейцарският лекар и още двама пътници веднага се втурнаха към него и го увиха в одеяла.

Холанд също слезе за малко, погали детето по зачервените бузки и се опита да го успокои. После се върна в кабината, та и Роб да си поотдъхне, преди да пресекат африканското крайбрежие.

Никой не коментираше внезапното заболяване на момиченцето. Беше им пределно ясно какво означава то.

Белият дом — Вашингтон

Личният лекар на президента беше стар приятел на Ръсти Сандърс от медицинския колеж. Сандърс знаеше, че д-р Търуин Сюзърд ще си бъде у дома в събота и няма да му откаже да го вкара в Белия дом, особено след намека, че се отнася за спешни дела на ЦРУ. Уговориха си среща на източния вход на прочутата сграда.

Шери остави Ръсти стотина метра преди Белия дом, близо до една телефонна кабина. Планът бе да го чака при кабината, докато той ѝ позвъни или направо дойде там. Беше я убедил да не участва пряко в акцията, тъй като работи при Рот.

Ръсти се здрависа с Ъруин Сюърд и му благодари за оказаното доверие. Сюърд бе поръчителствал за него пред службите за сигурност на чисто приятелска основа. Та нали всеки вече знаеше, че от средите на ЦРУ излизат немалко изменници?

— Наистина съм ти много задължен, Ъруин — каза Ръсти, докато двамата крачеха след висшия офицер от охраната до централната сграда на Индипендънс авеню 800. — После ще ти обясня подробно всичко.

— Само гледай да не ме забъркаш в някоя каша — отвърна Сюърд. — Вкарвам те където трябва и веднага изчезвам оттук.

— Време за голф ли? — ухили се Ръсти.

— Не, нещо много по-приятно, разходка с яхта в компанията на прелестна дама с изящни форми и дантелени бикини, които веднага ще смъкна от тялото ѝ.

— Ъруин, ти си женен човек! Пък и не е ли малко хладничко за плажни подвизи? Декември е, ако не ти е известно.

— Въпросната дама е благоверната ми съпруга — усмихна се Сюърд. — Освен това кабината на яхтата е добре затоплена.

Стигнаха подземие, където заседаваше мозъчният тръст на операцията, и се сбoguваха. Някой беше уведомил Джонатан Рот за посещението и той чакаше пред вратата.

— Доктор Сандърс — посрещна го Рот, без да му подаде ръка, — да влезем в тази зала. Какво ви води насам? Надявам се, че наистина е нещо неотложно, щом сте решили да не използвате обичайните ни канали в Лангли.

Ръсти отмина укора с мълчание.

— Очаква се президентът да се върне след около половин час — продължи Рот, — тъй че все пак имаме известно време на разположение.

— Не, сър. Искам да кажа, нямаме време за губене. — Седнаха на масата и Ръсти подаде на Рот дискетата. — Взех това от Лангли, защото се страхувах, че информацията ще бъде унищожена. Може и да

греша, но според мен някой в компанията е замислил изключително опасна незаконна операция.

Рот повдигна вежди.

— Разкажете ми по-подробно, докторе. Какво точно сте открили?

Ръсти сподели съмненията си за произхода на предупреждението от Кайро и описа компютърната програма, която бе заложил в заседателната зала в Лангли.

— Да си призная, и на мен ми направи впечатление бързата реакция от Кайро — каза Рот. — Ако съобщението е изпратено от някой от нашите хора в Лангли, както подозирате вие, това би обяснило нещата. Но какво пречи самата информация да е достоверна, макар и предадена по нетрадиционен начин?

— Да, сър, аз също мислих по въпроса. Независимо откъде идва, информацията може и да е вярна и „Ал Акба“ наистина да готви покушение върху боинга. Нещо повече, смятам, че терористичната акция вече е в ход.

— Защо? Имате ли някакви доказателства? Не сме получили други сведения в подкрепа на първото съобщение.

Ръсти посочи дискетата.

— Ето ви доказателството, сър. Там е записано послание на арабски език, изпратено от Лангли на неизвестен адресат. То съдържа координатите на определена точка от полетния план на „Куантъм“-66 над Атлантическия океан, както и очакваното време на преминаване през нея — след по-малко от час. Ако съм прав, в момента някой причаква боинга в тази точка, за да го взриви.

— Доста смело твърдение, докторе. Ами ако грешите?

Ръсти сви рамене.

— Е, тогава просто рискуваме да се поизложим малко, като накараме командира да промени курса или изпратим натам изстребители. Всъщност вече е късно и за изстребители, надали ще успеят да стигнат навреме.

— Значи предлагате да отклоним „Куантъм“-66 от въпросното място, така ли? А какво пречи нападателят, ако има такъв, по радара да проследи промяната в курса и да продължи да преследва самолета?

— Нищо, сър, но просто нямаме друг избор.

Рот забарабани с пръсти по масата.

— Сър, тези хора не се шегуват. Вече нахлуха в дома ми да търсят дискетата. — Ръсти разказа за отпразнените по телефона заплахи, а Рот през цялото време си водеше записки в тефтерчето. — Те играят извън всякакви правила. Според мен крайната цел е „Ал Акба“ да извърши една самоубийствена акция, която няма да има дори оправданието, че по същество е акт на милосърдие към обречените — аутопсията на професора не потвърди наличието на активно вирусно заболяване. Ако не спрем терористите, ставаме съучастници в масово убийство, при това подпомогнато от ЦРУ. Сигурен съм, че президентът никога не би разрешил подобна акция.

— Що се отнася до аутопсията — Рот прехапа устни, — нали бяхме на едно мнение, че отрицателните резултати всъщност не означават отсъствие на вируса? Все пак няма съмнение, че професорът е бил изложен на заразата.

— Да, сър, но отрицателните резултати по-скоро подкрепят моето становище, че хората в самолета не са непременно обречени. Независимо от това, че на стюардесата още във Франкфурт ѝ се сторило, че професорът е болен, той пак може да е умрял от инфаркт, а не от вирусно заболяване. И дори да е бил носител на вируса, не е задължително да е заразен за околните.

Рот свъси вежди замислено, взе дискетата и започна да потропва с нея по масата.

— Значи посланието с координатите, времето и кода на транспондера е тук, така ли? Други копия правили ли сте?

— Не.

— Добре тогава. Съгласен съм, че трябва да действваме изключително бързо. Аз поемам грижата да се свържа със самолета. — Той се изправи. — Отлична работа, докторе. Сега, тъй като не знаем кой точно е замесен в тази история, най-добре е да се потулите някъде далеч от централата. Намерете подходящо място да се окопаете — някое хотелче например — и ми се обадете на този номер. — Написа номера на листче и го подаде на Ръсти. — Това е пряк телефон тук. Ще разговаряте само с мен, поне докато изясним нещата. Не оставяйте съобщения за никой друг. Ясно ли е?

— Да, сър — увери го Ръсти.

Рот го изпрати до вратата и помоли един служител на Белия дом да го придружи до изхода.

Шери го чакаше в шевролета, паркиран в непосредствена близост до телефонната кабина. Свали вестника, с който криеше лицето си, и го погледна с очакване. Без да каже дума, той се мушна зад волана, подкара колата, премина няколко пресечки и заби спирачки на бордюра.

— Ръсти, какво има? — попита смаяна Шери.

— Боже мой, Шери! О, господи!

— Ръсти, какво е станало?

Той гледаше втренчено напред.

— Ало, доктор Сандърс? Чувате ли ме?

Ръсти си пое дълбоко въздух и посочи назад към Белия дом. На лицето му бе изписан ужас.

— Шери, в края на разговора ни Рот спомена кода на транспондера на „Куантъм“-66.

— Е, и какво от това?

— Каза нещо от рода на „Значи тази дискета съдържа координатите, времето на прелитане и кода на транспондера, така ли?“.

— Добре де, и?

— Та той още не беше видял съдържанието на дискетата! Аз не му дадох разпечатката и съм абсолютно убеден, че не споменах за кода на транспондера.

— Не разбирам.

— Шери, единствените хора, освен мен, които знаят, че в дискетата е записан въпросният код, са авторите на посланието до „Ал Акба“! Излиза, че и Рот има пръст в цялата работа!

— Какво? — почти извика тя. Явно не можеше да повярва на обвинението. — Мисля, че вече обсъдихме този въпрос. Нали сам прегледа файловете в компютъра на Рот и не откри нищо!

— Да, но чак после намерих арабското съобщение, което е писано на някой от компютрите в заседателната зала. Всъщност това само доказва тезата ми. Ако съобщението не е било в компютъра на Рот, а той знае нещо от съдържанието му, без аз да съм му го казал, значи *наистина* е замесен по някакъв начин.

Стъписана, Шери извъртя глава и дълго гледа встрани, преди да промълви.

— Господи! Никога не бих предположила...

— Шери, той обеща, че ще се обади веднага на командира и ще му нареди да отклони полета.

— Ръсти, ако Рот действително стои зад тази работа, никога няма да се откаже. Няма да се свърже с екипажа и да ги предупреди да бягат. Познавам го добре, вкопчи ли се в някоя идея, докрай не отстъпва. Щом веднъж е задействал операцията, за нищо на света не би я прекратил.

Ръсти кимна.

— Аз му повторих, че заключенията от аутопсията означават по-малка вероятност за поголовно заразяване на пътниците, но той въобще не реагира.

— Трябва веднага да намерим телефон! — отсече Шери. Беше се посъвзела от шока.

— Права си! — Ръсти запали мотора и подкара шевролета на изток.

В бързината не забеляза черната кола, която се вля в колоната автомобили отзад.

— Ръсти, защо не пробваме да се обадим направо в самолета? Ти нали вече говори с тях? В тебе ли са номерата?

— Мисля, че да.

— А къде ще отидем? Не можем да се напъхаме в първата телефонна кабина. Сигурно вече са по петите ни.

Ръсти погледна часовника си — разполагаха с трийсетина минути. Спря пред входа на хотел „Хайят“ и хвърли ключовете на портиера.

— Ще ноцуваме тук — излъга той.

После двамата с Шери се вмъкнаха във фоайето и се затичаха към асансьора.

В това време черната кола паркира на отсрещния тротоар, двама мъже изскочиха от нея и се втурнаха през потока автомобили към входа на хотела.

Става интересно! — помисли си портиерът. *Тук май си играят на гоненица!*

Ръсти смяташе да използва някой от телефоните във фоайето, но после реши, че мястото е твърде оживено.

— Ела, ще ти покажа един стар трик. — Шери го придърпа обратно в асансьора и натисна поред бутоните за по-горните етажи. На всяко спиране изтичваше на площадката, оглеждаше коридорите и се връщаше в асансьора, докато най-сетне откри каквото търсеше.

— Хайде, давай. Върви след мене.

Тя се отпрати към една количка със спално бельо, оставена на пътеката между две отсрещни отворени врати. Надникна първо в едната, после в другата стая и му даде знак да влезе в тази отляво, а тя застана на вратата на другата и любезно попита чистачката:

— Свършихте ли с нашата стая — 1443?

— Да, мадам.

— Благодаря. — Шери прекоси коридора, влезе при Ръсти и затвори плътно вратата. Вътре имаше кюфари, чанти и разни лични вещи.

— Ами ако хората се върнат? — разтревожи се той.

— Аз ще се оправям с тях — заяви самоуверено Шери и му посочи телефонния апарат.

Ръсти позвъни в управлението на „Куантъм“ в Далас и поиска да го свържат с вицепрезидента. Шери застана близо до него и той извъртя слушалката така, че и двамата да чуват.

— Вашето име, моля?

— Доктор Сандърс от ЦРУ. Обаждам се от Лангли. Трябва много спешно да говоря с вицепрезидента.

— Изчакайте един момент.

Последва дълга пауза.

— Мистър Сандърс — каза най-накрая същият глас, — предупредиха ни, че ще се опитате да си послужите с измама. Вече уведомихме полицията, че сте се обадили. Ако обичате, недейте да звъните повече и да се бъркате в работата ни.

Линията прекъсна.

Шери грабна слушалката и набра пак управлението. Представи се с измислено име.

— Не познаваме такова лице — отвърнаха ѝ. — Къде казахте, че работите?

— Във Федералното управление на авиацията. Редно е да ни знаете, телефоните ни са във всички възможни указатели. Обаждам се от кабинета на директора.

— Добре тогава. Дайте си вътрешния номер и ще ви се обадим веднага, за да се уверим в самоличността ви.

Шери затвори.

— Положението е безнадеждно — въздъхна тя. — Джон не си е губил времето и е успял да ни превари. Отрязал ни е всички пътища. Какво стана със сателитния номер?

— Ето го! — възкликна Ръсти, след като порови в джоба на ризата си. — Имам лошия навик да пиша по разни листчета, но понякога ми е от полза.

Извади и телефонната си карта и навъртя номера. След дълга поредица прещраквания и сигнали чу магнетофонен запис.

— Съжаляваме, но номерът, който търсите, в момента не отговаря. Моля, обадете се по-късно.

Оставаха по-малко от трийсет минути, а бяха изпробвали всички официални канали за свързка с „Куантъм“-66.

Ръсти седна на ръба на леглото и нервно прокара ръка през косите си.

— Сигурно има някакъв начин, Шери! Само трябва да се досетим!

Тя закрачи из стаята.

— Добре, телефоните са блокирани и сателитът не отговаря. Какви други средства за комуникация има в един „Боинг 747“? Радио! Да опитаме по авиационното радио!

— Не става — поклати глава той.

— Дали все пак не можем да убедим някой от авиокомпанията да се обади на командира и да му предаде да смени курса?

— Ти сама каза, че Рот ни е отрязал отвсякъде. Никой няма да ни обърне внимание, ако не сме от ЦРУ, но представим ли се като ЦРУ, ни взимат за измамници и въобще не ни слушат. А времето си лети и съвсем скоро самолетът ще попадне право в капана! — Ръсти скочи и яростно заблъска с юмрук по стената. — Рот помага на тия мръсни копелета да изстребят двеста и петдесет невинни хора и сигурно смята убийството за оправдано: „Ами те и бездруго вече са умрели, какво чак толкова?“. Нали му казах, че вероятно ги очаква мъчителна смърт от вирусен патоген, а сега излиза, че може да няма никакъв патоген! Не мога да си го простя!

— Добре де, успокой се — смъмри го Шери. — Мисли по същество. Защо пък да не пробваме пътниците? Представи си, че някой от тях има клетъчен телефон.

Ръсти се сепна и ококори очи.

— „Иридиъм“! — извика той.

— Моля?

— „Иридиъм“, новата клетъчна система за комуникации! Ако на борда има такъв телефон, той може да получава съобщения дори в пасивен режим!

— Чудесно, но как ще разберем номера? И дали телефонът ще е включен? Дали въобще някой ще ни отговори?

— Не знам, но поне Рот няма да се е сетил да насъска и тази компания срещу нас!

— Защо?

— Защото е съвсем нова и надали я знае.

Шери посегна към телефонния указател, но Ръсти я спря и вдигна слушалката.

— Знам как да се свържа с тях.

— Давай тогава! Имаме само деветнайсет минути.

На борда на Полет 66

— Може ли да вляза? — попита Рейчъл Шъруд.

— Разбира се! Заповядайте — зарадва ѝ се Холанд. — Тук съм толкова самотен.

— Къде е вторият пилот? — Тя се настани на малкото столче в средата на кабината и кръстоса дългите си крака. Нежното ухание на парфюма ѝ напомняше за цветя, красота и женственост.

— Спим на смени и сега е негов ред. Защо не седнете на мястото му, та да ви виждам по-добре?

— Нямаме нищо против. — Рейчъл се премести от дясната му страна.

— Как е момиченцето долу?

— Ако не се бояхме от този... специален вирус, бих казала, че просто кара най-обикновен грип. Нали знаете колко лесно се простудяват децата? Не е седяла близо до професора, а и никой друг не

се е разболял. При сегашните обстоятелства обаче... — Тя въздъхна тежко и млъкна.

— Да? — подкани я Холанд.

— Ами просто изглежда доста подозрително.

— А вие как се чувствате?

Рейчъл се усмихна широко и го погледна в очите.

— Аз пък дойдох тук да питам вие как сте. Аз съм добре. Лий е силен човек, точно като вас, и ми вдъхва кураж.

Холанд изпита известна ревност. Искаше му се тя да търси упование в него, а не в посланика, но все пак намери утеха в сравнението „силен човек, точно като вас“.

— Не ми отговорихте на въпроса, Джеймс. Добре ли сте? — Рейчъл не отместваше поглед от лицето му — дълбок, интимен поглед, който изведнъж го накара да извърне глава смутен.

— Добре съм, да, доколкото може да бъде добре човек в подобна ситуация — засмя се той, макар и не много убедително.

Какво ти става? Мънкаш като студент на изпит!

— Имам усещането — каза бавно тя, — че не желаете да споделите тревогите си с никого, най-малко с втория пилот. Страхувате се да покажете чувствата си, нали?

— Смятате, че съм на ръба на нервна криза ли? — опита да се пошегува той.

— Съвсем не! — поклати глава тя. — Но не сте и някой дебелокож тип, дето си върти палците и се чуди как да изглежда помъжествен.

— Така ли?

— Така ми се струва. Мисля, че умея да преценявам хората. И не се безпокойте, като сляза долу, няма да грабна първия мегафон и да разглася тайните ви.

Този път Холанд се засмя от сърце.

— Според бившата ми съпруга аз съм саможив и не умея да разговарям с хората.

— Да, но тя не е тук, нали?

— Не, не е — отвърна ѝ лаконично той. Чувстваше се странно неуверен в себе си.

Рейчъл протегна ръка към него. Когато чу за бившата му съпруга, инстинктивната ѝ реакция бе да се отдръпне и да бъде по-

предпазлива. Познаваше го едва от няколко часа, ако въобще можеше да се каже, че го познава. Но нали точно в това бе предизвикателството? Омръзнало ѝ беше да се затваря в черупката си и да играе ролята на благовъзпитана дама, която не смее да се държи открито с мъжете.

— Джеймс, затова пък аз съм тук. И може да прозвучи нахално, но вие... ти не си ми безразличен. Искам да бъда близо до тебе. Ако щещ, приеми го като чист егоизъм от моя страна.

Холанд трепна. Рейчъл явно не се шегуваше — говореше съвсем искрено. Инстинктът му подсказваше, че трябва да бъде нащрек, да потисне чувствата си и да не разкрие нищо от вътрешния си свят.

Но защо? Докога ще се затваря в себе си и ще живее със задръжки? Отдавна не бе изпитвал такава духовна близост с някого, камо ли с красива, интелигентна жена като нея.

— Рейчъл, аз... не крия нищо съдбоносно от теб. Все пак, нали... и двамата сме... обезпокоени...

— „Уплашени до смърт“ като че ли е по-точно.

— Така е наистина. Вече не знам на кого да вярвам. Първо ме уверяват, че всичко е фалшива тревога и нещата ще се успокоят до ден-два, после ми казват, че цял свят се страхува от нас, а сетне застрелват една от пътничките... — Думите заседнаха в гърлото му.

— Ти направи всичко по силите ти, за да я спасиш.

— Смяташ ли? — попита той с горчива усмивка. — Все си мисля, че можех да я догоня, да се помъча да я вразумя... За бога, Рейчъл, та тя беше млада майка, а те я направиха на решето!

— Значи щяха и тебе да застрелят, без да им мигне окото. Сам каза, че им е наредено на всяка цена да опазят зоната. Каква полза, ако те бяха проснали на земята? Сега се нуждаем от силен водач, Джеймс, а не от мъртви герои.

— Аз не съм никакъв водач, Рейчъл — каза унило Холанд. — Аз съм най-обикновен пилот, който обича да лети. Искам да си карам самолета, и толкова.

— Баща ти също ли беше пилот?

Холанд се намръщи и тръсна глава с неприязън.

Рейчъл разбра, че го е засегнала по болното му място.

— Откъде ти дойде наум този въпрос?

— Ами... Нали знаеш — бащи и синове, наследствени професии и тъй нататък.

— Била ли си някога в Грили, Колорадо?

— Не, но съм била в Денвър, а имах приятелка от Грили. Той е близо до Денвър, нали?

— Да, около осемдесет километра на север.

— Там ли си израсъл?

— В известен смисъл — отвърна уклончиво Холанд.

Рейчъл не разбра подтекста и се пооживи.

— Грили е малко градче, нали? Нищо чудно моята приятелка да е познавала семейството ти!

— Ако ги е познавала, надали има хубави спомени. Баща ми беше един досаден натегач, готов на всичко, за да направи кариера — като почнеш от абсурдните му начинания в бизнеса и стигнеш до жалките му опити да влезе в политиката. Целият град го ненавиждаше. Срамувах се, че съм му син.

— И той ли се казваше Джеймс?

— Представяше се като Големия Джим! — изсумтя презрително Холанд. — Големия Джим Холанд. Дори се кандидатира за кмет под това име. Аз затова не позволявам на никого да ме нарича Джим.

— Той с какво си изкарваше прехраната?

— С търговия. Голям шарлатанин беше, ненадминат мошеник. Умееше да омайва хората и да им пробутва стоката си. Можеше на ескимос хладилник да продаде. И хич не го интересуваше дали стоката, която продава, е здрава и има някаква стойност. Майка ми всеки ден отбиваше тълпи от разгневени клиенти и партньори, кредитори и данъчни инспектори. Той купуваше всичко на кредит, беше факир в издействането на кредити. Още има здания в Грили, които носят името му. Първата му грижа, след като купи или построи нещо, беше да си лепне името на фасадата, и то с букви от камък или бетон. Сградите отдавна са отнети за дългове, но името му не може да се заличи.

— А ти, обратното, мъчел си се да скриеш своето, така ли?

— Направо исках да съм невидим! — Холанд се замисли. — Всъщност за него аз си бях невидим. Изобщо не съществувах, докато не му скимнеше да ме използва за поредната си рекламна кампания: „Вижте ме, аз съм Големия Джим, грижовният баща!“.

— Искрено съжалявам за теб — прошепна Рейчъл съчувствено.

— Мисля, че заради него не мога да общувам истински с хората. Един вид психологическа реакция. Самотник съм, или саможив, както казваше Сандра.

— Джеймс, видях как общуваш с пътниците. Ти си много открит и дружелюбен човек, отколкото си мислиш.

— Видяла си просто командира Джеймс Холанд. Знаеш ли, порано си мечтаех да се върна в средновековието и да си живея сам в някоя планина, далеч от срама, че съм син на Големия Джим. Винаги съм се старал да оставам в сянка. Дори като командир избягвам да говоря по уредбата, ако не е абсолютно наложително.

Двамата се умълчаха.

— Баща ти жив ли е? — попита стеснително Рейчъл след близо минута.

— Не, почина преди петнайсет години. Аз дори не отидох на погребението. Извинявай, не знам защо се разприказвах. Всичко това е отдавна минало.

— Няма за какво да се извиняваш. А ти как стана летец?

— По случайност. Любов от пръв полет, както му викам аз.

Разказа ѝ как в гимназията спечели безплатно пътуване със самолет и още тогава реши, че ще стане пилот. Постъпи във Военновъздушната академия и любовта му към небесните висини бе щедро възнаградена с множество почести и отличия. После дойде войната във Виетнам, където той бе единственият летец с 63 мисии в Да Нанг.

Накрая каза и няколко думи за неуспешния си брак със Сандра.

— Вината е моя. Аз наистина съм затворен и необщителен. Сега например ти чу за мен повече, отколкото Сандра за целия ни десетгодишен брак. Извинявай пак, нямах намерение да си изливам душата...

— Аз пък точно това исках да направиш.

— И успя! Права си, Рейчъл, ти си изключително добър слушател. Вече имам чувството, че се познаваме от много, много отдавна...

— Ами то си е така. За пръв път се срещнахме в началото на полета, а оттогава се случиха толкова неща.

Холанд срещна открития ѝ мек поглед и смутено сведе глава. Забеляза, че не носи халка, и се пристраши.

— И аз бих искал да те помоля за нещо.

— Да, кажи?

— Бих искал да науча нещо повече за една прекрасна, очарователна пътничка на име Рейчъл Шъруд.

Хотел „Хайят“, Вашингтон

Събота, 23 декември, 17:04 ч (2204 Z)

Шери се разхождаше нервно напред-назад из стаята. Оставаха само шестнайсет минути, а Ръсти още висеше на телефона.

— Какво толкова се мотаят? — негодуваше тя.

— Главният техник търси номерата в компютъра си. Обикновено отказват справки само по географски данни, но за нас ще направят изключение.

Когато се обади в управлението на „Иридиъм“, Ръсти се представи като служител на ЦРУ и помоли да го свържат с някой от ръководството. Обясни, че въпросът е изключително спешен и засяга националната сигурност, затова не е поискал нужната му информация по обичайните канали, а и самата информация не е поверителна.

— Какво точно ви интересува? — попита вицепрезидентът.

— Номерата на всички телефонни апарати, ваше производство, по които са проведени разговори през последните седем часа от следните места: Исландия — до 17:11 ч по Гринуич, а после по линията южно от Исландия до западното крайбрежие на Африка. Разговорите са водени от самолет, придвижващ се със средна скорост деветстотин километра в час.

— Моля? Не смятате ли, че сте твърде скромни, доктор Сандърс? Нещо друго да искате? Чакайте, това да не е във връзка с онзи боинг с вируса на борда?

— Да, сър. Обаждам се от името на президентския екип, който работи по случая.

— Разбирам — каза вицепрезидентът след кратко мълчание. — Изчакайте така.

Прехвърлиха го на техническия отдел, а после на оперативния, откъдето му обещаха да проверят в компютрите.

— Не могат ли да побързат? — продължаваше да нервничи Шери.

Най-сетне гласът на вицепрезидента прозвуча отново в слушалката:

— Ето какво открихме, доктор Сандърс: единайсет наши клиенти са разговаряли от Исландия през последните седем часа, но девет от тях са звънели оттам и след часа за излитане на боинга, така че за вас представляват интерес само другите два номера.

— Чудесно. Бихте ли ми ги казали?

Любезният началник съобщи на Ръсти номерата и му даде инструкции как да установи връзка от обикновен телефон или по пейджър.

— Длъжен съм да ви предупредя, че нашите телефони не са предназначени за използване по време на полет. Ако някой държи антената близо до прозореца, може и да успее да чуе нещичко, но вероятно е нищо да не се получи.

— Ясно. А случайно да знаете на кого принадлежат двата телефона?

Последва ново мълчание.

— Ало... — започна Сандърс.

— При дадените обстоятелства, мисля, че мога да ви кажа имената на клиентите. Единият номер е регистриран на някой си Карл Уилхойт от Ен Би Си, Ню Йорк. Другият е на... не мога да разчета първото име... някой си Ланкастър от Манасас, Вирджиния.

— Да, записах. Хиляди благодарности.

Ръсти набра първия номер.

— Уилхойт — отговори почти веднага мъжки глас.

— Карл Уилхойт ли е?

— Бил, ти ли си? Не получи ли известието ми за часа на пристигане?

— Мистър Уилхойт, аз съм доктор Ръсти Сандърс от ЦРУ. Вие на борда на „Куантъм“-66 ли се намирате?

— Опазил ме бог! Не, аз само правя репортаж за него. Ние сме в частен самолет и се връщаме в Ню Йорк. Откъде взехте номера ми?

— Извинете за безпокойството. — Ръсти прекъсна и навъртя втория номер.

След осем позвънявания чу запис:

— Съжаляваме, набраният от вас номер не отговаря на нашия сигнал. Лицето, което търсите, ще получи съобщение, че сте се

опитали да се свържете. Моля въведете кода на страната, кода на града и телефонния номер, от който се обаждате, а след като чуете сигнала, оставете и името си.

Ръсти изключи, после набра повторно същия номер.

— Остават четиринайсет минути, Ръсти! — потропа с крак Шери. — Само четиринайсет минути!

— Знам, Шери, знам.

Отново се изредиха пет, шест, седем позвънявания. *Сега пак ще ми пуснат записа!* — отчая се Ръсти и се приготви да затвори.

— Ало? — стресна го женски глас в слушалката.

Когато в пилотската кабина първо се разнесе странното пиюкане, Джеймс Холанд веднага съобрази, че не би трябвало да е от боинга, но за всеки случай хвърли бърз поглед върху приборите по командното табло. За разлика от него Рейчъл Шъруд познаваше звука добре, но отначало помисли, че то сигурно идва от самолета. Пиюкането спря за секунди, после започна отново. Чак тогава тя се сети и измъкна клетъчния телефон „Иридиъм“ от чантата си.

— Ало, ало? — развика се Ръсти. — Това не е запис, нали?

— Не. Кой се обажда, моля?

Той погледна в тефтерчето си.

— Мис Ланкастър?

— Моля? — попита озадачено жената. — Не, не съм мис Ланкастър. Вие Лий Ланкастър ли търсите?

Лий Ланкастър! Посланикът! Значи това беше телефонът на посланика!

— Да, да, точно него търся. С кого говоря?

— Тук е Рейчъл Шъруд, сътрудничката на посланика — отвърна тя. — Кой се обажда, моля?

— Доктор Ръсти Сандърс от ЦРУ във Вашингтон. Мис Шъруд, трябва да говоря спешно с командира на полета, а няма как да се свържа с него. Въпросът е изключително важен. Бихте ли занесли телефона в пилотската кабина? Ако връзката се разпадне, помолете командира да държи апарата близо до прозореца и да изчака да му се обадя пак.

— Разбира се, доктор Сандърс. Имате късмет. Аз всъщност съм в кабината и командирът е до мен. Един момент.

Рейчъл подаде слушалката на Холанд.

— Капитан Холанд слуша.

— Вие ли сте командирът на полета?

— Да, аз съм. Кой е на телефона?

— Аз съм от ЦРУ, доктор Ръсти Сандърс. Капитане, знам, че това, което ще ви кажа сега, ще ви прозвучи много странно, но ако не се вслушате в съвета ми и не предприемете незабавни действия, последиците ще са фатални.

— Фатални? Какво по-фатално от положението, в което вече се намираме, докторе?

— Капитане, моля ви, изслушайте ме. Известно ви е, че в Исландия бе извършена аутопсия на професор Хелмс, нали?

— Да. Известно ми е също, че според световните медии изследванията за вирус са дали положителен резултат.

— Грешите, капитане, или по-скоро медиите грешат. Разговарях с главния патолог в Исландия. Няма доказателства за активна вирусна инфекция. Професорът, изглежда, е починал от инфаркт. Действително е показал някакви симптоми, сходни с грипните, но те са съвместими и със сърдечния пристъп.

— Сериозно ли говорите?

— Напълно. Вижте, сър, това не значи, че Хелмс не е бил вирусоносител, но поне показва, че смъртта му не е причинена от вирус. А дори да е бил вирусоносител, ако инфекцията не е била в активен стадий, не би могъл да предаде заразата на пътниците в самолета. Лично аз се съмнявам, че някой от вас се е заразил.

— Съжалявам, докторе, но вече имаме болен на борда — едно момиченце с висока температура и други присъщи на грип признаци.

Ръсти пресметна бързо наум.

— Не може да е германският вирус, капитане. Много е рано, за да е минал инкубационният период.

— Това е добра новина. Но вие се обадохте за друго, нещо, за което се страхувахте, че няма да ви повярвам.

— Капитане, трябва веднага да смените курса. Иначе след по-малко от тринайсет минути някакъв боен самолет ще се опита да ви свали в следващата точка от полетния ви план. Доколкото ми е известно, атаката е организирана от „Ал Акба“ — мощна терористична организация, поддържана от иранците. Засякохме едно арабско

съобщение с координатите от плана ви. Изключете и транспондера си, те знаят кода.

Холанд не можеше да повярва на ушите си. Пресегна се и изключи транспондера, после закри слушалката с ръка и се обърна към Рейчъл.

— Би ли отишла да извикаш втория пилот? Той е в спалното помещение зад кабината. Първата врата вдясно, като излезеш.

Тя долови тревогата в гласа му и скочи от мястото си.

— Докторе, какво ще спечели някой, ако ни свали? — продължи Холанд. — Вече всички ни смятат за измрели.

— В самолета е Лий Ланкастър, нали?

— Да, ако имате предвид посланика.

— Капитане, от години наред всички терористични организации в Близкия изток се опитват да убият посланик Ланкастър. Не ги е грижа кой друг ще пострада покрай него, за да осъществят целта си, са готови да унищожат и вас. Намесени са и други фактори, но сега нямам време да ви ги обясня.

— Значи искате да променя курса, да заобиколя следващата точка от плана и да продължа по направлението, така ли?

Ръсти изведнъж осъзна, че от притеснение за предстоящото покушение изобщо не бе помислил за по-нататъшния път на самолета. Ако „Ал Акба“ не успее да го порази по трасето, щеше да го направи след приземяването. „Куантъм“-66 нямаше никакъв шанс да оцелее в Мавритания. Планът на Рот бе скроен перфектно — във въздуха или на земята, боингът бе сигурна мишена.

Той затвори очи и се опита да си представи Атлантическия океан в африканската му част. Имаше няколко острова на юг, но никой от тях не би приел самолета на своя земя.

— Капитане, не продължавайте към Мавритания. Ако не ви свалят сега, ще ви нацелят в пустинята.

— А какво предлагате, Сандърс? — попита Холанд с предизвикателно недоверчив тон. — Да пренебрегна инструкциите на авиокомпанията и на Белия дом, както и специално създадените за нас удобства в пустинята и... ей така да си отлетя нанякъде? Та аз дори не ви познавам! Ако е за въпрос, може самият вие да сте терорист!

— Не ви посочвам къде да отидете, нали? Само ви предупреждавам, че с вас е свършено, ако продължите по официалното

направление.

Настъпи дълго и неловко мълчание. Ръсти погледна часовника си. Оставаха по-малко от десет минути.

— Капитане, моля ви, поне променете курса. Имате ли достатъчно гориво да стигнете, да речем, до Канарските острови?

— Защо трябва да ви се доверявам, Сандърс? Да не би да сте директорът на ЦРУ или някой от заместниците му? Подобни указания би следвало да дойдат от по-висока инстанция!

— Името ми е Ръсти. Моля ви, наричайте ме Ръсти.

— Тази подробност не отговаря на въпроса ми — сръза го Холанд, но независимо от това се пресегна и изключи връзката между бордовия компютър и автопилота. Натисна бутона „Избор на курс“ и самолетът плавно се наклони надясно и започна да променя курса.

— Добре, капитане, ще бъда напълно откровен с вас. Аз съм експерт по анализите, бивш служител на ФУА, и от самото начало работя по вашия проблем. Случайно открих, че в Лангли действа някаква заговорническа група. Изпратили са на „Ал Акба“ координатите на полетния ви план, очакваното време на пристигане и кода на транспондера ви! Отново ви моля, поне променете курса!

— Добре, променям го. Може пък и да не сте съвсем луд. Продължавайте нататък.

— Заговорниците се ръководят от заместник-директора на ЦРУ. Директорът лежи в болницата в безсъзнание. Въпросният заместник-директор се казва Джонатан Рот и е известен като отколешен враг на терористичните групи.

— Че кой не е?

— Да, но Рот гради репутация с уникалните си умения да громи всякакви терористи. Според мен сега се възползва от случая, за да помогне на „Ал Акба“ сама да си подпише смъртната присъда, като ви взриви и предизвика небивала международна реакция.

— А тя защо ще го прави, след като знае, че цял свят ще я осъди?

— Защото, капитане, тя пощурява, щом става дума за Ланкастър. За нея няма неприемлива цена, стига да може да го ликвидира, а Рот сега ѝ го поднася на тепсия. Капитане, къде сте в момента?

— Успокойте се, докторе, промених курса надясно. Небето пред мен е съвсем чисто. Къде според вас ме причаквали терористите?

— Не знам от какво точно трябва да се пазите, но явно ще е някакъв вид боен самолет с оръжия или ракети. Вие не разполагате с необходимата техника, за да ги засечете, а и те няма да ви известят за присъствието си, тъй че може и да не ги забележите своевременно. Затова ви моля...

— Картинката ми е ясна. Бил съм пилот на изстребител — прекъсна го Холанд. Рейчъл и Роб влязоха в кабината. — Почакайте един момент.

Искаше му се спокойно да обмисли проблема и да вземе подходящо решение, макар че всичко беше толкова абсурдно, че откъдето и да го погледнеш, не виждаше как ще открие някаква логика. Остави слушалката встрани и набързо предаде на Роб съобщението на Сандърс. Роб зяпна в изненада.

— Ама тоя може да е... — започна той недоверчиво.

— Точно така! — рече Холанд и изръмжа в слушалката: — Слушайте, Сандърс, за мен вие сте просто един непознат глас по телефона и нищо повече! Нямам намерение да потегля в неизвестна посока само защото някой си бил разкрил разни конспирации! Ами ако наистина пренасяме зараза? Подготвили са ни условия да слезем от самолета, осигурили са ни медицинска помощ. Тоалетните ни преливат, храната привършва и горивото ни е към края си, тъй че съвсем не му е времето да тръгвам по околосветски пътешествия!

Ръсти се разтрепери. Оставаше едничка възможност да убеди командира.

— Капитане, трябва да останете живи поне още двайсет и четири часа. Ако дотогава хората ви не се разболеят от вируса, значи той въобще не съществува! Разбирате ли какво ви казвам? Имате нужда да спечелите време, за да докажете, че не сте опасни за околния свят... Капитане?

Холанд взе окончателното си решение. Натисна бутона „странична навигация“, за да подключи компютъра към автопилота, и самолетът се наклони леко наляво, за да възстанови курса си.

— Не ви вярвам, Сандърс. Не ви знам какъв сте, що сте, но пък знам много добре какво значи заблуда на противника. Виетнамците много си падаха по тия номера по време на войната. Обаждаха ни се по радиото, представяха се за наши хора и се опитваха да ни преметнат. Май и вие ни кроите някоя подобна гнусотийка!

— Капитане, моля ви! Не сте прав! — простена Ръсти.

— Край на театъра — отсече Холанд. — Прекъсвам.

— Не! Недейте! Запишете поне телефона ми или оставете линията отворена, моля ви!

— Зарежи тая работа, моето момче. Не ти се отваря парашутът. Предай много поздравии на господарите си и им кажи, че са сбъркали адреса!

Холанд изключи телефона.

На борда на „Гълфстрийм“

От дългите години, прекарани в съветските Военновъздушни сили, Юри Стеблинко знаеше колко опасно е да използваш твърде рано радарния прицел. Вражеският пилот веднага долавя промяната на сигналите в слушалките си, предизвикана от защитния радар на самолета, и може да избегне удара, ако реагира своевременно.

Нито пътническите „Боинг 747“, нито обикновените „Гълфстрийм IV“ притежават такива сложни съоръжения, но самолетът на принца бе оборудван по последна дума на техниката. Преди пет минути Юри насочи радара към „Куантъм“-66, уверен, че пилотът на боинга няма да го усети.

Ала нещо не беше наред. Първо изключиха транспондера си, после изведнъж завиха надясно. Юри тъкмо се приготви да ги последва, когато неочаквано направиха ляв завой и отново поеха редовния си курс.

Транспондерът им обаче остана изключен.

Какво става там, по дяволите?

„Куантъм“-66 се приближаваше — само след двайсетина километра щеше да попадне в заложения капан.

Юри въздъхна с облекчение, провери за сетен път дали е изключил светлините на гълфстрийма и си преговори процедурата. Щом се озоват точно под него, ще се спусне плавно, докато остане десетина километра зад тях. Ще придвижи левия ракетоносач навън, ще зареди двете ракети и ще ги насочи към левия вътрешен двигател на боинга. Всяка ракета съдържаше бойна глава от четири килограма, предостатъчно, за да взриви двигателя и да разруши цялото крило. Ако

все пак не уцели, ще изстреля втората ракета към десния вътрешен двигател и сбогом, прощавай, боингче.

Юри нагласи силата на звука и се заслуша. По шума разбра, че инфрачервените очи в ракетите се заозъртаха за топлинен източник в близост — сензорите търсеха да прихванат целта.

Навремето, през 1985 г., две ракети свършиха работа и унищожиха корейския боинг. Вярно че бойните им глави бяха от по дванайсет килограма, но и по-малките, с които разполагаше в момента, щяха да се справят със задачата при условие, че изстрелът е точен.

Той измърмори под носа си благодарности към шейха, че не е поръчал от по-малките руски или американски ракети „Атол“ или „Ейм-9“. С тях не можеш да свалиш „Боинг 747“, освен ако не улучиш право в кабината и не убиеш пилотите.

С лявата ръка придържаше управлението, а дясната му бе на ръчките за газ. Палците и на двете му ръце бяха на бутоните за изключване на автоматиката. Вече виждаше боинга през прозореца. Сребърната му обшивка блестеше в лунната нощ, а светлините на крилете и опашката трептяха като свещички и очертаваха пътя му в небето. Само пилотската кабина беше тъмна.

Най-сетне настъпи очакваният момент — „Куантъм“-66 премина на около две хиляди метра под гълфстрийма, Юри изключи автоматиката и бързо наклони самолета, въвеждайки го в стегнат десен завой. Отпусна носа му надолу и увеличи режима на двигателите. За две минути щеше да достигне необходимата позиция, за да премине в равномерен полет и да изстреля ракетите.

Доволна усмивка се разля на лицето му. Беше участвал в толкова по-трудни въздушни сражения, че предстоящото му се струваше направо играчка.

* * *

Джеймс Холанд бе изгасил почти всички светлини в кабината, за да вижда по-добре небето пред себе си. Ако някой му готвеше атака, също щеше да пътува без светлини, за да не се забележат. По-добре да е нащрек, ако и да не вярва на безумните теории на онзи Сандърс.

— Нищо съмнително не виждам наоколо — обяви той.

Дик Роб също се взираше навън с широко отворени очи. Рейчъл седеше на малкото столче в напрегнато очакване.

Телефонът в ръцете ѝ иззвъня. Тя погледна към Холанд, очаквайки, че ще ѝ даде знак да не отговаря, но той се пресегна и взе слушалката от скута ѝ.

— Къде ви е прословутият нападател, мистър Сандърс? — запита язвително, след като чу познатия глас. — Току-що минахме през фаталната точка, а никой не благоволи да ни обърне внимание! — Плъсна слушалката на коляното си.

Роб се наведе и включи метеорологическия радар. Необичайни линии и криви заподскачаха по екрана.

— Това пък чудо какво е? — зина той.

Холанд погледна натам, свъси вежди и реагира мигновено. Изключи автопилота, рязко наклони самолета наляво и заоглежда лявата полусфера от въздушното пространство.

— Дик, изгаси бързо всички светлини!

Роб панически изпълни нареждането.

— Какво има? — изхълца уплашено.

Холанд продължаваше да гледа съсредоточено навън. Самолетът бе променил първоначалния си курс с 45 градуса и продължаваше да завива наляво с наклон 40 градуса.

— За да получиш подобна картина на радара, значи някой в непосредствена близост е насочил своя радар към нас. При това сигналът е много силен. Трябва да е тактически радар. — Холанд се почеса по брадичката и грабна телефона на Рейчъл. Може би прибърза... Ами ако Сандърс се окаже прав? — Ало, докторе? Докторе, къде сте?

— Какво става, капитане? Да не би да виждате нещо отвън?

— Да... Изчакайте малко, ако обичате.

Подаде слушалката на Рейчъл и включи първо светлинния надпис „Затегнете коланите“, после уредбата.

— Тук е командирът. Моля всички да заемат местата си и да затегнат коланите. Стюардесите също.

Спомени от недалечното минало нахлуха в главата му — тактически процедури и маневри, военни учения и реални бойни действия във Виетнам. Самият той бе разработвал стратегии как транспортни самолети да избягват ударите на изтребители при

определени условия, но те не бяха приложими за „Боинг 747“ на дадената височина. Ако сега наистина искаха да ги свалят, нямаше начин да не улучат такава огромна и тромава мишена.

Юри увеличи скоростта до максимално допустимата и на 11 300 метра премина в хоризонтален полет. Боингът беше на около десет километра пред него, точно както по план, но внезапно направи остър завой наляво и светлините му изгаснаха.

Той знае! Разбрал е някак! Добре, приятелче, прави си виражчета, завивай си колкото искаш — с това грамадно корито трудно ще ми избягаш!

Отне ръчките на двигателите и натисна ключето за спускане на левия ракетоносач. Малките хидромотори забръмчаха, носачът се плъзна напред и силна въздушна струя разклати леко самолета. Юри притегли тубоса към себе си и разчете множеството черти, вълни и знаци на проекционния индикатор. Зави още малко вляво, за да следва боинга, и насочи ракетата към вътрешния двигател на лявото му полукрило. Бойните глави регистрираха приближаващия топлинен източник и тътенът им се усили.

Тъгълът, под който визираше боинга, се увеличаваше, тъй като „Куантъм“-66 продължаваше да завива. Юри се намръщи. Трябваше да решава бързо: или веднага да изстреля ракетата, или пък да маневрира зад боинга и да го следва, докато той престане да извършва виражи.

В мига, в който натисна пусковия бутон, осъзна, че е сгрешил. Оглушителен гръм разтърси гълфстрийма и ракетата излетя от носача към вътрешния ляв двигател на „Куантъм“-66. Но боингът направи пореден остър завой и вместо лявото му крило на преден план останаха дясното крило и външният десен двигател.

Юри затаи дъх.

За части от секундата ракетата сякаш се поколеба във въздуха. Първоначалната инфрачервена светлина, в която се целеше, изведнъж избледня и на нейно място запулсира друга ярка светлина, много по-силна от предишната.

Втората светлина явно се оказа по-привлекателна. Задната част на ракетата се повдигна леко и тя се насочи право към нея.

Джеймс Холанд наклони носа на самолета, докато намали височината със стотина метра, и отново зави. Ненапразно бе участвал във войната; опитът го бе научил, че действията му трябва да са непредсказуеми за противника.

— И да има някой отвън — каза той, — аз не го виждам.

В този момент нещо изсвистя във въздуха със страшна сила и от дясната страна на боинга с адски тътен изригна същински вулкан от ослепителна светлина.

— Какво... — изрева Роб и извърна глава по посока на експлозията.

Рейчъл изпищя и залитна от стола си.

Кръвта нахлу във вените на Холанд и сърцето му заби до пръсване.

Боже мой! Улучиха ни!

Значи наистина някой ги дебнеше вън.

Двамата с Роб тутакси погледнаха към командното табло. Всички индикатори за четвъртия двигател сочеха нулата.

Холанд реагира светкавично. Дръпна рязко ръчките на двигателите до малък газ, увеличи наклона до почти 90 градуса и натисна левия педал, за да плъзне носа на самолета към прикритието от облаци няколко хиляди метра по-долу, като същевременно изтегли докрай интерцепторите. Огромният боинг потрепна от претоварването и влезе в стръмно снижение.

— Дик, нещо гори ли от твоята страна?

Роб опря лице в десния прозорец.

— Не! Но нямаме двигател на четвъртата конзола!

Управление! Работи ли управлението? — помисли си Холанд и погледна бързо към хидравликата. Четвъртата система за управление беше безвъзвратно загубена, но останалите, слава богу, работеха нормално. Кормилата отговаряха на подадените команди.

Нападателят се намираще някъде от лявата му страна и без съмнение щеше да стреля и втори път, щом заеме удобна позиция. А втори удар боингът не можеше да понесе. Единствената надежда за спасение, реши Холанд, е да продължи с неочакваните виражи, да се спусне възможно най-ниско и да охлади двигателите, за да разсее топлинната диря, която оставя за противника.

Трябва да го заблудим, че е успял. Но как? Радиото, разбира се!

— Дик, нагласи първото радио на аварийната честота. Кажим им, че сме ударени, дясното крило е силно повредено и самолетът е неуправляем. Постарай се да ги убедиш, че положението е неспасяемо. Аз ще направя същото по моето радио.

— Но какво все пак беше това?

— Ракета въздух-въздух.

Роб намери търсената честота и започна да крещи в микрофона:

— *Тревога! Тревога! „Куантъм“-66 е поразен от ракета! Дясното крило е разрушено, самолетът е неуправляем! Падаме!*

Добави и географските координати на местонахождението им.

Холанд повтори същото съобщение по късовълновата радиостанция и връчи интеркома на Рейчъл.

— Рейчъл, натисни първото и третото копче и предай на който ти се обади, че командирът е наредил незабавно да се изгасят всички светлини в салона.

Рейчъл грабна слушалката, а Роб загаси предните светлини.

Спускаха се с опасно висока скорост. При такова пикиране крилото можеше да се откъсне, ако беше сериозно повредено. Холанд знаеше, че поема огромен риск, но друг избор нямаха.

Юри Стеблинко проследи внимателно полета на ракетата, но не видя очакваната кълбовидна мълния, когато тя достигна целта, а някаква много по-слаба и мимолетна светлина. Не можеше да си обясни това странно явление — нали лявото крило на боинга, където бе насочен ударът, беше през цялото време в полезрението му, а левият двигател захванат от прицела? Вярно че пилотът на боинга твърде изкусно избягваше ракетата със стръмните си завои, но все пак...

Изведнъж по аварийната радиочестота някакъв истеричен глас обяви тревога за „Куантъм“-66 и спомена повреда на дясното крило.

Пред очите му боингът повдигна нос в ляв наклон и започна да пропада — типично поведение за голям самолет, току-що изгубил ляв двигател и може би част от лявото полукрило. Но пилотът бе съобщил за повреда в дясното, а не лявото крило. *Може да съм пропуснал експлозията в отдалечената страна на самолета, помисли си Юри,*

но тогава защо боингът ще се накланя наляво? Имаше нещо нередно в цялата работа, ала сега не беше моментът за разсъждения.

Юри се спусна по дирите на боинга и също премина в ляв наклон, за да го следва. Изтегли максимално интерцепторите и отне двигателите до малък газ, колебаейки се дали да не изстреля и втората ракета. Ако боингът наистина бе изпаднал в „свредел“, втори удар не беше необходим. Просто ще го проследи донякъде, за да се увери в точното попадение на първата ракета.

Ами ако все пак не беше улучил?

В пилотската кабина на „Куантъм“-66 висотомерът показваше снижение до 9150 м, а скоростомерът отчиташе максимално допустима скорост. Пътниците се бяха вкопчили в седалките, стомасите им се бунтуваха от спираловидното движение, а в ушите им още отекваше експлозията на ракетата. Взривът така разтърси боинга, че количките с храна полетяха по пътеките и едва не смазаха две стюардеси, после самолетът се килна рязко надолу и всички до един се разпищяха. Ужасът, че ще катастрофират, бе ясно изписан на пребледнелите им лица.

Холанд поддържаше наклона на самолета около 70 градуса и с постоянно усилие върху щурвала назад не позволяваше на скоростта да надвиши допустимата. Управлението работеше безпроблемно, сякаш двигателят си бе на мястото и нямаше повреди на крилото. На височина 8500 м Холанд промени посоката и влезе в стръмна, стегната спирала надясно. Който и да бе отзад, трябваше да се пристрои на нова позиция за стрелба, а това изискваше време.

— Какво правиш? — извика Роб.

— Търся убежище в облаците. Ако потънем в тях, можем да се скрием от нападателя и да избегнем повторен удар.

— Джеймс, според теб той дали е чул тревогата? Дали е повярвал, че сме загубени? — проплака Роб.

Холанд сви рамене. Един господ знае...

Юри изблъква няколко цветисти руски псувни. „Куантъм“-66 не беше там, където очакваше да го види. Погледна в екрана на радара и

разбра, че боингът е сменил посоката и вече е от дясната му страна.

Нали бил неуправляем?

Имаше едно-единствено обяснение: повредата явно не бе толкова сериозна, самолетът си работеше нормално и се опитваше да му избяга.

Трябваше да изстреля още една ракета.

— Джеймс, преминахме максимално допустимата скорост! Не знаем дали машината ще издържи! — Роб посочи уплашено скоростомера. Стрелката прекоси червената линия и в кабината се разнесе специфичното тракане, сигнализиращо за превишена максимална скорост.

Холанд намали наклона, потегли щурвала, за да спре увеличението на скоростта, и отново смени посоката наляво.

— Дик, моля те, докладвай ми височината през триста метра.

— Добре. В момента сме на шест хиляди и четиристотин. Сnižаваме се с около хиляда и осемстотин в минута.

— Той ще стреля пак точно преди да стигнем облаците. Дори да успеем да навлезем в тях, ако е Ф-15 или МиГ-29, ще ни улучи отгоре! — каза отчаяно Холанд и отново промени курса.

Очакваше всеки момент да чуе експлозия. Знаеше какво ще последва — ярка светлина, силно разтърсване, разхерметизиране на кабината, повреда на приборите. А ако се откъсне и крило, самолетът ще се завърти като пумпал надолу, все по-бързо и по-бързо, докато се разбие във водната повърхност.

Не, не биваше да се предава тъй лесно! Докато има и най-малката искрица надежда, ще се съпротивлява докрай.

— Няма да им са дам! — процеди през зъби той.

Рейчъл, която го наблюдаваше с тревога, изведнъж осъзна, че притиска телефона до гърдите си, и бързо прилепи слушалката до ухото си, сякаш човекът от отсрещната страна може да им помогне с нещо.

Връзката се беше разпаднала.

Защо искаха да ги убият? *Защо, защо?* — понечи да извика с все сила, но бе изгубила гласа си. Изпусна телефона и разтреперана се

хвана за облегалката на Холанд. Джеймс бе единствената им надежда за спасение.

Юри държеше нервно пръста си върху пусковия бутон на втората ракета, програмирана да удари пикиращата цел. Гълфстриймът не бе пригоден за захват и стрелба надолу като съвременните изстребители, затова се налагаше да продължи стръмното снижение до височината на боинга и да насочи носа на самолета към него — чак тогава можеше да изстреля ракетата. Усети, че удебелената конструкция на гълфстрийма протестира срещу огромната скорост, но нямаше друг начин да нанесе последния решаващ удар.

Боингът се появи отново на радарния екран. Беше се снишил на почти четири хиляди метра и всеки момент щеше да навлезе в плътния облачен слой. Изведнъж електромагнитната му диря започна да избледнява — явно вече проникваше в облаците и сигналите се губеха сред кондензираните водни капки.

Сега или никога! — каза си Юри и тъкмо да натисне спусъка, когато електромагнитните сигнали замряха съвсем. Ракетата вече нямаше какво да улучи.

Целта се беше изплъзнала.

В това време Ръсти Сандърс и Шери Елис седяха на леглото в хотелската стая във Вашингтон, безпомощно вторачили поглед в телефона. Връзката бе прекъснала вероятно от неудържимото въртене и преобръщане на падащия боинг.

— Чу ли? — попита Ръсти със сподавен глас.

— Първо чух силен трясък, после някой се развика, че самолетът е ударен и... неуправляем.

— За бога, Шери! Те го свалиха! Горкият човек не искаше да ми повярва, след това видя нещо и явно реши да ме послуша, но вече беше късно.

Ръсти преглътна. Представи си как самолетът се сгромолясва в тъмните бездни на Атлантическия океан и стомахът му се сви на топка. Беше свидетел на изстрелването на „Чалънджър“ в Кейп Канаверал и заедно с хиляди други хора видя как совалката изведнъж лумна в

пламъци и се взриви във въздуха, а разбитите ѝ части се понесоха бавно, почти лениво, към океана. Тогава с ужас си мислеше, че миг преди експлозията екипажът в кабината е знаел за предстоящия край, но не е могъл да направи нищо. Сега сякаш всичко се повтаряше, само този път очи в очи със смъртта щяха да се срещнат над двеста и петдесет души.

— Защо не пробваш пак? — прекъсна мрачните му спомени Шери.

Той я изгледа безмълвно.

— Сериозно говоря. Опитай пак... за всеки случай.

Ръсти кимна примирено и взе телефона. Беше сигурен, че усилията му ще са напразни.

Юри изпусва отново и отмести ръка от бутона. Защо да хаби ракетата? „Куантъм“-66 се бе покрил успешно в облаците.

Нищо де, какво пък толкова? — опита се да се успокои. Ще се спусне и той и рано или късно ще го открие. И тогава като го подгони...

Оставаха му три ракети. Дори боингът още да се държеше във въздуха, нямаше да изтрае много дълго.

— А сега какво, Джеймс? — попита нервно Роб, след като слязоха под облачното покритие.

— Той сигурно ще ни последва. Няма да повярва, че наистина сме паднали. Смятам да се спуснем съвсем ниско и да се правим на умрели. Ще стискаме палци радарът да не ни улови. Това е единственият ни шанс.

— Хиляда и осемстотин метра — доложи Роб. — На деветстотин ще трябва да намалиш снижението.

— Ще го намалая на шестстотин.

Роб прехапа устни. Летяха бясно с повреден самолет. Ако Холанд не изчислеше всичко до секундата, нямаше да излязат от снижение, без да се разпаднат или да се разбият в океана.

— Ето, Джеймс, шестстотин! — развика се той. — Стига толкова, Джеймс! Потегли щурвала! Потегли щурвала, моля те!

Холанд започна да тегли щурвала, но той се придвижваше изключително трудно. Боингът потрепери от приложеното усилие, но продължи да се спуска стремително. Холанд задърпа още по-силно и на челото му изби пот. Не можеше да отпусне щурвала, защото щяха да се забият право в океана.

Навън бе пълен мрак — нищо не се виждаше през прозорците. Налагаше се да пилотира само по прибори, и то най-внимателно. Ако тръгне да хоризонтира прекалено рано или на прекалено високо, ракетата ще улови сигнала от двигателя и ще ги взриви. Холанд знаеше, че нападателят ги следва и готви нов удар. За да го избягнат, трябваше да се снижат поне до шейсет метра над вълните.

Радиовисотомерът сигнализира, когато пресякоха 300 м. Вертикалната скорост намаляваше, но от силното трептене трудно се отчитаха показанията на приборите.

— Сто и петдесет метра! — крещеше Роб. — Давай, Джеймс, хоризонтирай!

Холанд лашна щурвала с все сила и самолетът целият се разтресе.

Юри Стеблинко заподскача от вълнение, когато целта се появи отново на екрана, но после тя бързо избледня и изчезна. Потърси я от двете страни по курса, след което направи вираж, но не откри нищо, освен слабите отразени сигнали на океанските вълни и продължи да се спуска. Гълфстриймът проби облаците на 900 м височина и се шмугна в непрогледния мрак.

Разбира се, светлините на боинга бяха изгасени и тъмният му силует би се слял с катраненочерната повърхност на океана.

Изведнъж някаква светлинка проблесна отдясно в далечината и Юри веднага зави натам. Радарът не реагира, но светлината се очертаваше все по-ясно. Когато я приближи обаче, Юри видя, че всъщност са множество ниски и неподвижни светлини, явно най-невинен параход.

Зави обратно по посока на първоначалния курс, но на радара нямаше и следа от боинга.

А дали все пак не бе успял да ги порази? Може ракетата да е влязла в двигателя, преди да избухне, и затова експлозията да беше

толкова слаба. Току-виж, „Куантъм“-66 вече лежи кротко на дъното на океана...

За миг на запад се мярна някакъв смътен силует и Юри тутакси се втурна натам и настрои радара. Известно време не улови нищо, после получи слаб сигнал, макар и малко по на запад отпреди. Юри изчисли, че има някаква бегла възможност боингът да е стигнал чак дотам, и увеличи тягата. Но обектът вече бе изчезнал и радарният екран остана празен.

Юри направи още две обиколки, издигайки и спускайки самолета във въздуха, докато накрая реши, че първият удар е бил успешен. Подкара гълфстрийма нагоре през облаците и се отпусна в седалката си, изтощен от рискованите маневри.

Сега следваше да се приземи някъде и временно да се потули. В даден момент американските служби ще научат какво е станало и ще предприемат най-свирепи мерки за издирване на терориста. Бързо ще разберат за участието на гълфстрийма и ще вдигнат страхотна патърдия. Само неговата лична роля в цялата история няма как да разкрият, освен ако той не допусне фатална грешка.

Горивото беше намаляло, трябваше скоростно да реши къде да се приземи. В близост имаше няколко архипелага с летища, където лесно би могъл да кацне без разрешение и да зареже самолета. Но пък по-трудно ще е да се измъкне от малък, изолиран остров, без да бие на очи.

Подплатата на куфарчето му криеше набор от първокласно подправени паспорти, актуализирани от КГБ непосредствено преди разпадането на СССР. При добро желание можеше да стане сириец, йорданец или пакистанец, смуглата му кожа прекрасно позволяваше да се превърне в гражданин на всяка от тези страни.

Представи си гъмжащия от тълпи Кайро и неволно облиза устни. Колко хубаво би било да се приземи нейде в Египет! За един йорданец с пари има хиляди начини да напусне Кайро незабелязан. И като се има предвид пословичният мързел на египетските авиационни служби, сигурно ще им отнеме поне седмица да съобразят, че изоставеният под носа им гълфстрийм се издирва по цял свят от един безкрайно разярен саудитски принц. А докато открият празния ракетоносач, Юри вече ще е на другия край на планетата...

Жалко само, че Египет бе на хиляди километри. За да стигне дотам, трябваше да спре и да зареди с гориво някъде по пътя.

Юри грабна картата и разгледа летищата, които още преди излитане набеляза като подходящи за приземяване. Канарските острови бяха наблизко. Едва ли някому ще направи впечатление, ако поредният бизнес самолет кацне на централното летище в Лас Палмас. Ще плати в брой за горивото, ще попълни полетен план с направление изток и след половин час вече ще е на път.

Въведе координатите на Лас Палмас в бордовия компютър и отново се размечта за Кайро. Споменът за една знойна хубавица, която срещна там преди години, едва не измести образа на Аня от мислите му, но както винаги Аня победи. Нямахше съмнение, че тя винаги ще е първа в сърцето му.

С йорданския паспорт и с тлъста пачка банкноти в джоба си Юри щеше да изчезне яко дим от Кайро и дни по-късно да се появи на уговорената среща с Аня. Най-сетне щяха да са заедно вовеки веков. Пък и седемцифровата сметка в швейцарска банка нямаше да се отрази зле на семейното им щастие.

Юри се усмихна блажено. Да, Аня наистина заслужаваше да направи всичко за нея, включително и днешната акция.

За миг отново се замисли за „Куантъм“-66. Нямахше никакви признаци, че друг самолет, освен гълфстрийма е напускал района на сражението, следователно мисията бе изпълнена успешно. Ракетата си беше свършила работата.

И все пак споменът за мъчителния кадрил, който боингът разигра във въздуха, се бе загнездил в съзнанието на Юри.

*Белият дом, Отдел за екстремни ситуации
Събота, 23 декември, 17:50 ч (2250 Z)*

Тревожният зов за помощ на „Куантъм“-66 беше уловен едновременно от няколко други самолета в полет, един орбитален сателит и множество високочестотни радиостанции по Атлантическото крайбрежие. Новината бе светкавично предадена в Отдела за екстремни ситуации в Белия дом.

Безуспешните опити да се установи обратна връзка с боинга навеждаха на мрачната мисъл, че той най-вероятно вече не съществува.

Един от щатните служители на Белия дом запозна Джонатан Рот с предприетите спешни мерки.

— Най-близкият радар е на Канарските острови, но това е доста далеч от последното известно място на полета. Триста километра по на запад се намира нашият самолетоносач „Айзенхауер“, откъдето ще изпратим спасителен екип. Аварийният сателитен локатор ще премине над района след около десет минути, но засега не са получени никакви сигнали от аварийния предавател на самолета.

— И какви са вашите изводи? — попита Рот.

— Според специалистите липсата на сигнал означава, че или аварийният им предавател е повреден от удара, или направо е унищожен, ако първо е улучена опашката на самолета.

— Ясно. — Рот се обърна към една млада сътрудничка, която обслужваше телефоните. — Свържете ме с президента, ако обичате.

С подобаващ траурен тон Джонатан Рот разказа на президента първо за откритата от ЦРУ терористична заплаха, а после и за тревогата, обявена от пилота на „Куантъм“-66.

— Господин президент, знам, че не е в моите компетенции, но ако получим потвърждение за иранско участие, например на организацията „Ал Акба“, бих ви препоръчал да осъдите публично терористите в телевизионно обръщение. Ако успеем да събудим гнева на световната общественост, може би чуждите разузнавателни служби

най-сетне ще се решат да ни съдействат, за да унищожим тази напаст веднъж завинаги.

На борда на Полет 66

За миг Холанд си помисли, че няма да успее да овладее шеметното пикиране и трябва вече да се прощават с живота си — показанията на висотомера сякаш не допускаха възможността самолетът да бъде изведен в хоризонтален полет, преди да удари във водата. Но изведнъж ъгълът на траекторията рязко намаля и разбунтувалият се висотомер закова на двайсет и четири метра. Холанд набра отново трийсет метра над водата и взе да кръжи, докато Роб следеше в радара за евентуални признаци, че отново са попаднали в обсега на противниковия радар. Когато след десетина минути се увериха, че никой не е по петите им, Холанд си отдъхна и издигна самолета на сто метра височина.

— Някакви проблеми? Приборите наред ли са? — попита Роб.

— Балансът е нарушен. Има асиметрична тяга от липсващия двигател и отклонение на тримера на вертикалното кормило наляво, но иначе нищо страшно. Дик, би ли поел управлението, за да направя съобщение?

Включи уредбата.

— Драги пътници, тук е капитан Холанд. Единственият начин да ви обясня какво се случи преди малко, е да ви кажа направо — бяхме ударени от ракета въздух-въздух. Нямам представа кой я изстреля по нас, но целта на нападението е ясна — искаха да ни взривят. За щастие успяха само да засегнат десния външен двигател. Това няма да ни попречи да летим нормално с останалите три двигателя, имаме и достатъчно гориво, но проблемът е, че не можем да продължим полета по досегашното направление. Тези хора явно знаят маршрута ни и ще ни причакат пак или някъде по пътя, или в пустинята, където трябваше да кацнем. Не е по силите ни да издържим на втора атака, затова ще се опитаме да избягаме в неизвестна за тях посока. Знам, че такова преживяване не се случва всеки ден и, дай боже, повече никому да не се случва, но ви умолявам да запазите спокойствие и да проявите още малко търпение. Повярвайте ми, самолетът сега е в безопасност и напълно годен да лети, просто променяме курса и минаваме към

резервен вариант. И отново ви моля да не обсаждате стюардесите с въпроси. Те не знаят нищо повече от вас или от мен.

Холанд остави микрофона умислен. Беше се опитал да успокои пътниците, че разполага с резервен вариант на действие, но всъщност резервен вариант нямаше. Трябваше да отлетят нанякъде, но *накъде?*

— Джеймс, много се бавим! — предупреди Роб. — Хабим горивото!

Вярно че реактивните самолети гълтат много повече гориво, когато летят ниско, но Холанд знаеше, че увеличи ли височината, рискува да ги открият. Погледна горивомера — разходът им засега беше нормален, но нивото на единия резервоар бе спаднало почти до нула.

— Дик, има теч на гориво от третия резервоар. Започвам изчерпване само от него. Изчисли, моля те, как загубеното гориво ще се отрази на дължината на полета.

Дик зарови глава в таблиците и обяви:

— Ако продължаваме да летим на тази височина, няма да успеем да стигнем и до Мавритания.

— И без това не можем да отидем там. Както каза докторът от ЦРУ, те сигурно ни причакват по пътя или на самото летище.

— Тогава какво, Джеймс? Имаме само три двигателя, губим гориво непрекъснато и ни преследват като дивеч! Да вземем да включим радиопредавателите и да потърсим помощ?

— Ами ако изстребителят е някъде наблизо? Нали ще ни чуят и веднага ще дойдат да ни довършат! Нека си мислят, че са ни свалили. Спасението ни е в заблудата. Не предавай нищо по радиото.

— Да, да, прав си — склони неохотно Роб и се умълча. После изведнъж подскочи тревожно. — Ами сателитните телефони на пътническите кресла? Те са още включени!

— Как не съобразихме по-рано! Като нищо могат да ни засекат по тях, ако някой пътник се е разприказвал! Веднага ги изключи от мрежата.

— Готово! — Роб светкавично изпълни нареждането.

— Според мен повече не бива да храним илюзии — продължи Холанд. В гласа му се долавяше и болка, и гняв, и примирение. — От сега нататък, поне докато не се приземим някъде, а дори и тогава, трябва да разчитаме само на себе си. Всяка връзка с външния свят крие

потенциална опасност, дори сателитните телефони. А и не знаем вече на кого да вярваме.

— Джеймс, не забравяй, че имаме поне един сигурен приятел в Щатите — възрази Рейчъл Шъруд. — Може би онзи доктор от ЦРУ ще знае как да ни помогне. Моят телефон още работи и не е регистриран към този самолет.

Холанд я погледна и се поколеба. После се усмихна, взе клетъчния телефон от ръката ѝ и го включи.

Хотел „Хайят“, Вашингтон

Мъжът с тъмния костюм и официалните обувки по нищо не се отличаваше от стотиците делови хора, които ежедневно преминаваха през оживеното фоайе на хотел „Хайят“. Беше се облегал на стената и от време на време поглеждаше към часовника си, сякаш чакаше някого за среща, но всъщност скришом изучаваше лицата на всички слизащи от асансьорите. Не се съмняваше, че ще разпознае обекта — беше запааметил чертите му от снимката в кадровото досие.

Един от асансьорите изсипа поредната партида хора и той ги огледа старателно, но не откри търсената физиономия. Искаше му се да изругае, а не да се прави на отегчен бизнесмен, но службата му не позволяваше подобни волности. Бавно, без да привлича вниманието на околните, той се оттегли настрани и покри с длан устата си, все едно се прозява. Миниатюрното микрофонче в ръката му бе единствената връзка с партньора няколко етажа по-горе. Въпреки дългогодишния агентурен опит и непоколебимата решимост да изпълнят задачата си вече и двамата се чувстваха безпомощни и не знаеха как да действат по-нататък. Едно е да преследваш автомобил, а друго — да завардиш цял хотел, за което са необходими много повече участници. Но характерът на мисията налагаше да бъдат само двама, и то без значки или официални правомощия.

Агентът на четиринайсетия етаж също се потеше в тъмния си костюм и негодуваше от неуспеха си. В началото уж потръгна добре — лесно откриха шевролета на обекта и му лепнаха подслушвателното устройство. После обаче самият обект — някакво докторче на име Сандърс — и внезапно изникналата отнейде дама с неустановена самоличност бързо потънаха в лабиринта от хотелски стаи и коридори.

Кой би допуснал, че двама дребни чиновници ще действат тъй професионално?

— Отивам да проверя на петнайсетия етаж — каза агентът по микрофончето.

Беше обиколил всички останали етажи и не му се вярваше, че ще открие нещо на петнайсетия, но бе длъжен да погледне и там. Заповедите трябва да се изпълняват.

Ръсти Сандърс и Шери Елис почти бяха изгубили надежда и атмосферата в стая 1443 ставаше все по-печална. Ръсти държеше слушалката на ухото си и отново и отново набираше номера на сателитния телефон, но нямаше никакъв отговор; това засилваше страха му, че „Куантъм“-66 вече е в дълбините на океана. Положила глава на рамото му, Шери гледаше тъжно в телевизионния екран.

Беше пуснала телевизора преди около половин час. Първото съобщение по Си Ен Ен за бедствието, сполетяло „Куантъм“-66, прониза сърцата им като с нож. Макар че бяха чули тревожните думи на пилота по телефона, фактът, че новината вече се огласяваше в международния ефир, сякаш я правеше по-реална и страшна.

Самолетът беше свален. Никой не можеше да оцелее след подобен удар. Двеста петдесет и пет души бяха станали жертва на маниакален заговор.

Ръсти продължаваше да набира механично. Вече не очакваше, че някой ще му се обади.

Изведнъж чу прецракване и сигнал „свободно“.

— Вие ли сте, доктор Сандърс? — попита мъжки глас.

— Да — отвърна той смаян. Дали не беше грешка? Но откъде ще знаят името му? Ами ако преследвачите му най-сетне са успели да се прикачат към телефона?

— Тук е Джеймс Холанд. Докторе, трябва да ни помогнете. Вие сте ни единствената надежда.

— Джеймс Холанд?! — Ръсти скочи от леглото. — Значи... сте жив?

— Всички сме живи, докторе, но имаме сериозен проблем.

— Какво става, капитане? Кажете ми.

— Вие бяхте прав. Някой наистина ни причакваше в засада и изстреля по нас ракета, но успя да разруши само четвъртия двигател. Самолетът е още годен за летене и сега кръжим ниско. Мисля, че поне временно се отървахме, но...

— Как да ви помогна, капитане? Какво мога да направя?

— Нали настоявахте да избягам? Ето, аз вече бягам, само че къде да отида, по дяволите? Знаете ли някое безопасно място наблизо? Имаме гориво за по-малко от два часа полет.

— Капитане, където и да отидете, веднага ще предизвикате официален протест и ще получите нареждане да напуснете страната. Знаете, че световните медии разпространиха мълвата, че аутопсията е потвърдила наличието на вируса. Дори нашето правителство се държи така, сякаш е повярвало на това необосновано твърдение. В която и страна да решите да кацнете, военните могат да изпратят изстребители, за да ви свалят, преди още да сте наближили територията ѝ.

Сандърс се мъчеше да говори спокойно, но Холанд долови истерична нотка в гласа му.

— Добре де, доктор Сандърс, какво да направя? Все някъде трябва да се приземим. Канарските острови са наблизо, но и там надали ще ни посрещнат с „Добре дошли“.

— Капитане, сега най-важното е да спечелите малко време — поне още двайсет и четири часа. Нямам карта пред себе си. Канарските острови ли казахте?

Холанд взе да се дразни.

— Докторе, нима не бяхте помислили за това, преди да ми се обадите първия път?

— Нямаше време — отвърна Ръсти смутен. Нали все пак им спаси живота, или поне се опита да го направи? Защо сега Холанд така го напада? — Преобърнах целия свят наопаки, докато успея да се свържа с вас, капитане! — Обясни набързо, че са се намъкнали тайно в една хотелска стаичка и че заговорниците вече са по следите им.

— Разбирам, докторе, извинявайте, ако съм ви обидил. Наистина ценим вашата помощ. Както казах, вие сте последната ни надежда, макар че не знам дали и вие можете да направите нещо за нас!

Тръпки страх прободоха Ръсти. До този момент той бе малко или повече страничен наблюдател, който просто се опита да предупреди навреме екипажа. А сега стана така, че трябваше да поеме пълната

отговорност за съдбата на хората в „Куантъм“-66. Трябваше да намери безопасен маршрут за един осакатен боинг, по всяка вероятност пренасящ смъртоносен вирус, от който би могла да пламне опустошаваща световна пандемия.

Притвори очи, измъчван от душевни терзания. Ако приеме, че вирусът съществува, то ставаше дума за патоген от четвърта степен. Биологически, самолетът представляваше „гореща“ зона от първа величина — микроорганизмът на борда убиваше своите носители до четири дни след заразяването. Какво право имаше той да изложи на подобна заплаха което и да е населено място?

Вярно че аутопсията не откри доказателства за наличието на вирус и той все още хранеше надежда, че тревогата ще се окаже фалшива. Но ако греши? Тогава ще е виновен за смъртта на десетки милиони хора.

Въпреки всичко беше длъжен да помогне.

— Капитане...

— Един момент — прекъсна го Холанд и се обърна към Роб, който изучаваше маршрутната карта заедно с Рейчъл. — Дик, нещо ново да ти е хрумнало? Нямаме повече време, трябва да се отправяме към сушата.

— Както сам каза, най-близкото място са Канарските острови. Четири острова с едно, две... четири летища. Най-голямото е в Лас Палмас.

— Дик, поеми пак управлението. Поддържай височина седемдесет и пет метра и курс двеста и седемдесет градуса — каза Холанд и взе отново телефонната слушалка. — Докторе, знам, че никой не ни иска. Така беше и в Исландия. В мига, в който кацнахме там, примката се затегна около врата ни. Където и да отидем сега, рискуваме пак да ни задържат. Но всъщност нали точно това искаме? Паркираме някъде, изчакваме да минат двайсет и четири часа, никой не се разболява и край на мъките ни! Не е ли така?

Ръсти се поколеба. Според Шери „Ал Акба“ беше пословично твърдоглава организация и не би се отказала тъй лесно от намеренията си. Открие ли „Куантъм“-66 на земята, вероятно ще смени тактиката, но целта ще си остане същата — да унищожи боинга.

Но защо? Защо една терористична организация, колкото и да е кръвожадна, така безразсъдно ще рискува да си навлече гнева на

световната общественост? Наистина ли беше толкова важно за тях да премахнат Ланкастър, или имаше и нещо друго — някаква по-неясна и зловеща цел? Отговорът му се изплъзваше.

И все пак, като се има предвид арабският манталитет, терористите не биха се поколебали да убият Ланкастър дори пред погледа на милиони телевизионни зрители по света, стига да им се удаде възможност. А „Куантъм“-66 беше просто средството за постигане на целта.

Ръсти сподели тревожните си мисли с Холанд.

— Ако сте прав, доктор Сандърс, значи нямаме голям избор, така ли?

— За съжаление, така е.

— Изчакайте малко.

Холанд предаде думите му на Роб и Рейчъл. Вече приемаше Рейчъл като пълноправен член на екипажа. Макар и не особено словоохотлива, тя излъчваше топлота и сигурност и му вдъхваше вяра в собствените сили.

После надникна в картата на Роб и посочи един от Канарските острови.

— Ей този тук, Дик. Сега ще вкарам координатите в компютъра и можеш да потегляш. Спазвай същата височина.

— Смяташ ли, че е безопасно да се приземим там?

— Не, Сандърс сигурно е прав, че навсякъде е опасно, но нямаме друг избор. Ако успеем да заредим и отлетим, добре. Ако ли не... — Той сви рамене и по телефона обясни решението си на Сандърс. — Докторе, има ли начин да проверите дали могат да ни заредят с гориво? А защо и да не ни снабдят с храна и да почистят тоалетните? Ако не знаят кои сме и ни вземат за някой чартърен самолет, може пък да мине номерът. След около час и двацет минути ще сме там.

— Ще направя всичко възможно — обеща Сандърс — и ще ви позвъня веднага щом науча нещо. Дръжте телефона близо до прозореца.

— Кажете им, че се обаждате от управлението на „Куантъм“ или въобще каквото ви хрумне. Разберете и как зареждат — с цистерни или на стоянки.

— Стоянки ли? — попита Ръсти.

— Определени места на летището, където керосинът се изпомпва от подземен резервоар.

— Ясно. Колко гориво ви трябва?

— Близко сто и двайсет тона. И храна за... да речем, триста души. Каквото ще да е, нямаме претенции. — Холанд се замисли. — Не, почакайте малко. Ако ще се правим на чартърен самолет, тръгнал към някоя ремонтна база заради липсващия двигател, ще изглежда доста странно да им искаме и храна. Но зареждането с питейна вода и почистването на тоалетните няма да им направи впечатление.

— Разбрах, капитане — каза Ръсти. — Но дори да успеете да получите всичко това и да напуснете летището, ние пак трябва да решим къде ще отидете после.

„Да решим? Ние?“ Холанд свъси вежди. Пак ли някой друг ще взема решенията вместо него?

Но Сандърс бе единственият му съюзник във външния свят. Само той можеше да им помогне. Разбира се, че заедно ще взимат решенията.

— Докторе, как ви беше малкото име?

— Ръсти.

— Добре, Ръсти. А пък аз съм Джеймс, а не „капитане“. Става ли?

— Добре, Джеймс.

— Мисля, че е най-добре да изберем някое гъсто населено място, където терористите не биха се осмелили да ни атакуват. Рио де Жанейро или Кейптаун например. При условие, че имаме достатъчно гориво да стигнем дотам, разбира се. Бихте ли проверили къде наистина можем да кацнем, ако се измъкнем от Канарските острови?

— Ще проверя, Джеймс.

— Благодаря. Благодаря ви и за помощта преди това. Съжалявам, че не ви послушах навреме.

— Няма нищо. Повярвайте ми, разбирам ви.

— Добре — въздъхна Холанд. — И все пак, ако ви бях послушал... Дочуване, Ръсти.

— Дочуване, Джеймс.

Ръсти тъкмо понечи да остави слушалката, когато в коридора отвън прошумоляха стъпки и вратата на стая 1443 се отвори.

Белият дом

Събота, 23 декември, 18:00 ч (2300 Z)

Усърдният млад служител от Белия дом влезе в кабинета, където се бе настанил Джонатан Рот, и със заговорнически вид му подаде току-що полученото спешно съобщение от Лангли. Рот хвърли бегъл поглед върху листа и с привидна досада се протегна назад в мекото кожено кресло. Дори не свали от темето си своите знаменити очила половинки, сякаш въобще не възнамеряваше да прочете донесението.

Театралното му поведение не успя да заблуди човека от Белия дом. Беше виждал не един държавен мъж да надява маската на отегчение, щом нещо го притеснява или тревожи. Той се подсмихна и затвори тихичко вратата след себе си, убеден, че заместник-директорът на ЦРУ само това и чака, за да забие нос в загадъчното известие.

Всички комуникации на „Куантъм“-66 по редовните сателитни канали се следяха от новия електронен център на ЦРУ. Сигналът за тревога беше подаден в 2226 Z. „Самолетът е неуправляем! Падаме!“ — каза тогава пилотът, което означаваше, че след не повече от три минути боингът ще се сгромоляса в океана и достъпът до сателитните телефонни канали ще бъде прекъснат.

Но ето сега съобщаваха от Лангли, че четиринайсет минути по-късно електронният център е засякъл два телефонни разговора от борда на „Куантъм“-66, прекъснати едновременно след няколко минути.

Може пък да са успели да се задържат четиринайсет минути във въздуха, помисли си Рот, и чак тогава да са загубили окончателно контрол. Нали спасителният отряд от самолетноносача „Айзенхауер“ не бе уловил нищо в радара си, а боингът не е детско хвърчило, та да отлети незабелязано от предполагаемото място на катастрофата.

И все пак, цели четиринайсет минути?

Имаше още едно обяснение, много по-неприятно от първото: самолетът е симулирал катастрофа и наистина е успял да избяга, без да

бъде засечен. А ако бяха още живи и не се свързваха с никого, значи съвсем съзнателно заблуждаваха света, че с тях е свършено. Иначе командирът щеше да потърси помощ срещу нападателя, както би направил всеки невъоръжен пилот на граждански полет.

Рот въздъхна тежко. Ситуацията беше изключително рискована и неговото собствено бъдеще бе заложено на карта. Директорът на ЦРУ продължаваше да лежи в болницата в безсъзнание, а президентът все още не бе назначил официално никой, изпълняващ длъжността. Рот знаеше, че е най-подходящият претендент за поста, но ако почне да подтиква президента към съмнителни решения, ще се намерят разни съветници, които да му подшушнат туй-онуй и колебливият обитател на Овалния кабинет ще го зареже веднага.

А „Куантъм“-66 в полет не само представляваше реална заплаха за човешката цивилизация, но можеше да осуети неговия добре изпитан план да насочи всемирния гняв към „Ал Акба“.

Трябва да му втъпя колко опасен е боингът за престижа на страната ни — американски самолет заплашва да зарази цял свят със смъртоносна болест!

Президентът не бива да прави публични изявления засега, реши Рот и бързо се изправи.

Лесна работа бе да отмени пресконференцията. По-трудно щеше да убеди президента да хвърли военната авиация в смъртоносна атака срещу мирен граждански самолет.

Хотел „Хайят“, Вашингтон

Харолд и Джейни Холингсуърт от Чинук, щата Монтана, прекараха третия ден от ваканцията си в Националната художествена галерия и се прибраха в хотела леко уморени, но в превъзходно настроение.

Джени — репортерка в местния вестник в Чинук и начинаеща авторка на криминални романи — беше очарователна брюнетка. Макар и вече да приближаваше четирийсетте, тя изглеждаше превъзходно в миниполичката си. Възкъсите дрешки отдавна бяха нейна запазена марка и доставяха огромна естетическа наслада на съпруга ѝ.

Имаха маса за вечеря в Джорджтаун, но Джени си бе наумила първо да съблазни Харолд с новото си изкусително бельо, което

предвидливо мушна в куфара на тръгване. Тя се усмихна доволно и благодари на съдбата, че бракът им не само не притъпи, а сякаш подсили огнената страст в интимните им отношения. Още в асансьора Харолд положи нежно ръка върху приятно закръглените ѝ задни части, тя прокара пръсти по мощната му гърд и двамата взеха да се целуват нетърпеливо. Джени едва го дочака да отключи вратата, втурна се в стаята с полуразкопчана блуза и замръзна на място.

— Кой сте вие и какво търсите тук? — попита разярена тя.

Някакъв непознат мъж стоеше до леглото с телефон в ръка, а край него млада жена нервно пристъпваше напред-назад.

И двамата се вкамениха и погледнаха виновно, сякаш са ги хванали на местопрестъплението.

Ръсти остави слушалката на мястото ѝ и бръкна в задния джоб на панталона си, за да измъкне служебната си карта.

Харолд Холингсуърт проследи движението на ръката му и помисли, че неканеният гост се готви да извади пистолет. Грабна Джени за раменете и я дръпна силно назад към отворената врата.

— Чакайте, стойте! — властно изкомандва непознатата.

Харолд се поколеба за миг, а Ръсти намери картата си и му я показва.

— Моля ви, затворете вратата — нареди той. — Ние сме от ЦРУ. Аз съм доктор Ръсти Сандърс, а това е агент Шери Елис.

Ръсти никога досега не се беше представял като оперативен работник и дори на самия него думите му прозвучаха доста помпозно.

Значи вече съм агент, помисли си Шери с насмешка, но успя да запази сериозно изражение, както изискваше новата ѝ титла.

— Ами... да, разбирам — каза предпазливо Харолд.

Джени се измъкна от прегръдката му.

— Навярно сте чували, че при нужда полицията може да реквизира коли на граждани? — попита Ръсти. — Е, по същия начин сега ние пък заехме стаята ви, за да използваме телефона. Провеждаме много важна операция и се налага да водим разговорите си от спокойно и сигурно място. Моля, седнете и моята партньорка ще ви обясни всичко, защото аз трябва да продължа да звъня. Имайте малко търпение и след около половин час ще ви освободим стаята.

Харолд и Джени се спогледаха с учудване. Знаеха, че във Вашингтон се случват най-странни неща, но не се бяха надявали чак

на такъв късмет — ЦРУ да провежда операция от тяхната хотелска стая! Какво преживяване! Имаше да разправят за него в Чинук до старини, а и Джени получаваше наготово нов сюжет за романите си.

Забравили сексуалните пориви и първоначалната си уплаха, двамата седнаха един до друг на леглото и наостриха любопитно уши.

На борда на Полет 66

Холанд помоли Барб Ролинс да доведе посланик Ланкастър в пилотската кабина и свика малък съвет.

— Както ви е известно, някой се опита да ни нападне и продължава да ни преследва — започна той. Разказа им за разкритията на Сандърс и им обясни по-подробно за извършените след загубата на двигателя маневри. — Знаехме, че пътниците ще си изгубят ума от страх, като тръгнем да пикираме, но нямаше време да ги предупредим по уредбата. — Съобщи също, че трябва да останат ниско, за да избягнат радарите, и че им предстои труден избор. Не премълча и най-страшното. — Според Сандърс ние по всяка вероятност не сме заразени, но целият свят, включително и нашият президент, вече ни има за покойници. Аутопсията не е потвърдила наличието на вирусна инфекция, но медиите разпространиха точно обратното и Сандърс подозира, че тази версия им е подхвърлена от ЦРУ. Никой не иска да има вземане-даване с нас. Смятат ни за по-страшни и от чума. Не можем да се свържем дори със собствената си авиокомпания. Всяко обаждане оттук ще е сигнал, че сме още в полет, и ще привлече вниманието на терористите, които са ни хванали на мушката. Сега се правим на умрели, за да избегнем повторен удар и да спечелим време. Когато минат двайсет и четири часа, без да има заболели на борда, отношението към нас ще се промени. Но в това време ЦРУ заедно с някакви фанатици от Близкия изток ще търсят всевъзможни начини да ни ликвидират.

— Чакай малко, Джеймс — намръщи се Барб Ролинс. — Искаш да кажеш, че в момента на света има един-единствен човек, който знае, че сме живи? Съдбата ни е в ръцете на някакво ченге от ЦРУ, което седи и си говори с теб по телефона от хотелската стая във Вашингтон, така ли?

— Знам, че ти се струва...

— А на вас как ви се струва? — прекъсна го тя и се обърна към присъстващите. — Що за измишльотини? Остава сега в кабината да влезе и Магьосникът от Оз!

— Барб, повярвай ми, това е самата истина.

— Сигурен ли си? — попита тя с явно недоверие.

— Виж тази празна конзола, Барб. — Холанд посочи десния прозорец. — Там беше четвъртият двигател, преди да го откъсне взривът от ракетата, който всички чухме. Летяхме си най-спокойно над океана, без да нарушаваме ничие въздушно пространство, и изведнъж ни нападнаха. Защо? Колкото и да ти изглежда абсурдно, фактите подкрепят твърденията на Сандърс.

— Мога ли и аз да добавя нещо, Джеймс? — обади се Лий Ланкастър. — От дълго време съм в политиката и знам, че това, което на странични наблюдатели като нас често ни се струва направо плод на болно въображение, всъщност е резултат от верижното мислене на посредствени личности, сдобили се с извънредно голяма власт. От едно заключение стигат до друго, после до трето и тъй нататък... Самата поредица от съждения може и да е логична, но крайният резултат — не, защото първоначалното съждение е било прибързано. Нас сега са ни обявили за смъртоносна заплаха за цялото човечество. Нито ние мислим така, нито фактите до момента го потвърждават, но ония там, долу, които трябва да взимат бързи решения, без да имат време да си поразмърдат мозъка, са го приели като неоспорима истина.

Докато го слушаше, Холанд изучаваше с любопитство лицето на Ланкастър. Кожата му бе катраненочерна, но очите му излъчваха топлота, увереност и спокойствие. Нищо чудно, че оказва толкова благотворно влияние върху нестихващия ураган от диви страсти в Близкия изток.

— Господин посланик...

— Джеймс, майка ми ме е кръстила Лий, а не „посланик“.

— Извинете. Лий, значи вие смятате, че Сандърс ми е казал истината?

— Та вие сам си отговорихте на въпроса преди малко, Джеймс. Нали летим без един двигател? Надали хора от ЦРУ са управлявали самолета, изстрелял ракетата, но се обзалагам, че са помогнали с всичко останало. Както ви казах, те вече са си направили изводите и... — Ланкастър се умълча.

— Да? — подкани го Холанд.

— Когато нашите правителствени служби открият, че сме живи, вместо да преосмислят предишните си заключения, сигурно ще се почувстват длъжни да предприемат още по-драстични мерки, произтичащи от същите тези заключения.

— В какъв смисъл? — сопна се Барб.

— Вероятно ще разсъждават така: ако „Куантъм“-66 избяга, той ще зарази някое населено място и ще застраши живота на хиляди, дори милиони хора. И ще решат на всяка цена да предотвратят подобна опасност — ако не по пътя на убеждението, то чрез сила.

— Лий, правилно ли ви разбирам? — попита тихо Холанд.

— Ако продължим за Мавритания, несполучилият нападател ще се постарее да ни довърши. Ако пък отидем на друго място, нашето правителство може само да реши да ни ликвидира, за да не причиним смъртта на милиони невинни граждани в някоя чужда страна. Най-разумно е наистина да изчезнем някъде за по-дълго време. Нищо чудно след час-два американските военни да получат нареждания да ни издирят и унищожат.

— Как така нашите военни? — задави се Холанд.

— Да, да, и Военновъздушните, и Военноморските сили. За тях ние сме същинска бомба със закъснител.

— Ами ако просто кацнем на Канарските острови и откажем да мръднем оттам?

— Това би било най-добре, Джеймс, но не знам доколко е изпълнимо — усмихна се Ланкастър. — Вярвам, че все някак ще успеем да се приземим, но бъдете сигурен, че постоим ли по-дълго там, в даден момент положението ще стане наистина критично. Като командир на полета вие трябва внимателно да обмислите нещата и да вземете решение.

— Не ви разбирам.

— Изборът е следният: или зареждаме и продължаваме да летим, за да сме по-далече от останалия свят, или засядаме неканени някъде и предизвикваме международен скандал с всичките му последствия. Според мен вторият вариант е по-добър, макар че рискуваме медиите да накажат като мухи и да привлекат вниманието на цял свят върху нас. Нали знаете, не е трудно да се инсценира някой инцидент, дори пред телевизионните камери.

— Какъв инцидент?

— Пожар, експлозия, прибързана реакция от страна на охраната като в Исландия... И все пак, предполагам, че е по-сигурно, отколкото да летим с три двигателя.

— Боингът е стара, изпитана машина, Лий — възрази Холанд. — Загубата на един двигател няма да ни изкара от строя.

— В такъв случай изглежда, че вече сте намерили решението.

Хотел „Хайят“, Вашингтон

Докато преговаряше с летищните власти в Тенерифе да заредят боинга с гориво, Ръсти Сандърс забеляза, че кредитът на телефонната му карта е на привършване.

— Бихме желали плащането да стане на място.

— Добре, можете да платите в брой или с кредитна карта, но ни е необходима малко повече информация, за да оформим документите. Кой е номерът на сметката?

Ръсти прехапа устни. Как да накара „Американ Експрес“ да одобри подобно плащане с личната му карта? Сумата вероятно бе огромна.

Може пък Холанд да има карта от компанията, нали трябва да си плаща, като зарежда по пътя? Дай първо да им напълним резервоарите, пък тогава ще му мислим.

— Ало, сеньор? Командирът ще ви представи кредитната си карта, като заредите самолета. Така става ли?

— Коя беше авиокомпанията?

Ръсти се поколеба. Представи си емблемата на „Куантъм“: голямо, изящно стилизирано „К“ на фона на американското знаме. Напомняше за емблемата на друга известна авиолиния, дори по едно време се говореше, че спорът за приликата ще стигне до съд.

— „Юнайтед Еърлайнс“, сеньор. Открихме нов клон и вече използваме самолети на лизинг — излъга Ръсти. В края на краищата какво пречи „Юнайтед“ да наема самолети от „Куантъм“?

Четирийсет минути по-късно Ръсти и Шери, която бе провела други разговори от телефона в банята, се събраха да обсъдят какво са успели да постигнат. Горивото и водата бяха уредени, но не и почистването на тоалетните — единствената кола, пригодена да

обслужва самолети от типа на „Боинг 747“, била повредена. Трябвало да изчакат до следващата спирка за тази услуга.

А може би така е по-добре, помисли си Ръсти. Какво би станало, ако изсипят биологически заразни отпадъци на летището?

Обади се на Джеймс Холанд и му докладва за свършеното.

— Капитане, ще трябва да се представите като полет на „Юнайтед Еърлайнс“. Излъгах ги, че сте ново подразделение на компанията.

— „Юнайтед“ ли? — стресна се Холанд. „Юнайтед“ бяха най-върлият им съперник!

Ръсти усети притеснението му.

— Друго не можах да измисля, а пък и емблемите ви си приличат. Всъщност защо не вземете да изгасите задните светлини, та да не се вижда емблемата ви?

— Отдавна сме ги изгасили — отвърна Холанд.

На борда на Полет 66

Деветдесет километра преди Тенерифе Холанд пое отново управлението и снижи самолета до шейсет метра над морското равнище. Знаеше, че при подобна височина дори радарите на острова да уловят някакъв сигнал, той ще е толкова неясен, че испанските Военновъздушни сили надали ще се втурнат да пускат изстребители подире му.

Над заоблената крайбрежна линия се появиха първите светлини на града. Холанд заобиколи северния край на острова и се насочи право към пистата изток-запад на отсрещния каменист бряг.

Рискът беше огромен — летеше без светлини и без радар, разчитайки само на опитното си око, за да прецени къде океанът се среща с ниските канари на острова. Когато вече не можеше да издържа на напрежението, той се изкачи на сто и петдесет метра и даде знак на Роб да включи предавателя.

— Кула Тенерифе, тук чартър на „Юнайтед Еърлайнс“ номер дванайсет-единайсет, на финалната права за полоса двайсет и седем.

— Така ли? А къде сте сега, „Юнайтед“? — попита учуден диспечерът със силен испански акцент.

Холанд се пресегна към горния панел и включи всички светлини за кацане и рулиране. Ръководителят на полета сигурно се напругаше през бинокъла си да види самолета на източния край на летището. Внезапно лумналата светлина щеше да заслепи и обърка човечеца, та поне за известно време нямаше да умува защо не е предизвестен за приземяването. Не му се бяха обадили нито от подхода, нито от надокеанския контрол, тъй като и двете служби не разполагаха с полетен план за пристигащ самолет.

— „Юнайтед“ дванайсет-единайсет — продължи неуверено той, — разрешено ви е кацане.

— Разбрано. Кацане разрешено.

Холанд последователно подаде команди за спускане на задкрилките и колесника при подхождане към пистата. Облекчи двигателите, намали вертикалната скорост до 3,5 м/сек и въпреки значителното отклонение на вертикалното кормило извърши едно от най-гладките кацания в живота си.

* * *

В същото време на летището в Лас Палмас, 250 километра на югоизток от Тенерифе, зареждаха с гориво шикозния гълфстрийм на някакъв богат арабин. Работникът, който обслужваше самолета, мразеше от дън душа богатите араби. Беше работил цяла година за една саудитска компания с надеждата да припечели малко повече пари за семейството си и никога нямаше да забрави унижението, на което бе подложен непрестанно — надутите мазни милионери се отнасяха с него като с най-нисша твар.

Той погледна към пилота на гълфстрийма и изпсува под нос. Мислеше си какъв кеф би било да насочи маркуча към него и да накваси копелето от главата до петите с керосин. Но това би му коствало работата, а добра работа не се намираще лесно на Канарските острови.

Затова само обиколи самолета, огледа го от всички страни и се взря в някакви дълги плотове отдолу. Странна работа, рече си работникът, досега не беше виждал подобни допълнения към гълфстрийм. По протежението на корпуса се бе образувала дълга

ивица черни сажди като от обгорели газове. Би трябвало бързо да ги почистят, защото саждите могат да разядат обшивката, но на фрашканите с пари араби не им пукаше за такива дреболии. Ей и тоя наперен пуяк — ще остави корозията да му развали аероплана и просто ще отиде и ще си купи нов!

Даде си вид, че проверява кабелите за заземяване, и надникна в отворената врата на самолета. Беше сигурен, че ще види някоя смугла хубавица вътре — може ли арабин без поне една красавица до себе си? В Риад за малко да го арестуват, че се заглежда по местните жени, но тук, в собствената му страна, никой не можеше да му заповяда къде да гледа и къде — не. Доставяше му неимоверно удоволствие да дразни арабите, които преминаваха през летището, като се занича с похотлива усмивка във влажните очи на жените им.

Но кабината се оказа празна, нямаше дори втори пилот.

Чу стъпки зад себе си и се обърна. Кръстосал ръце, пилотът стоеше безмълвно на няколко крачки от него. Внезапната му поява го смути. Имаше чувството, че арабинът е прочел мислите му.

Нещо в този човек и частния му самолет го плашеше, но не можеше да определи точно какво.

Летище Тенерифе — Канарските острови

Когато допълнителната силова установка се подключи и захрани въздушната и електрическата система, Холанд постави стоянъчните спирачки и изключи двигателите. Леките вибрации от спиращите ротори на двигателите все още се усещаха в кабината, когато към задната лява врата на самолета се приближи подвижната стълба за „Боинг 747“. Холанд бе предупредил по уредбата екипажа и пътниците да не напускат местата си.

— Всички без изключение да спуснат сенниците на прозорците — нареди той. — Никой навън не трябва да знае, че има пътници на борда. Те смятат, че самолетът е празен и се подготвя за чартърен полет. Ако искате да не се повтаря неприятната ситуация в Исландия, моля стриктно да изпълните инструкциите ми.

Изплашени до смърт, пътниците му се подчиниха безпрекословно.

Барб получи поръчение да се оправя със служителите на летището, ако се наложи да разговарят с тях. Щеше да откряне най-задната врата и да им обясни, че още не са минали митническа проверка и затова никой не може да влиза или излиза от самолета.

— Когато разберат кои сме, ще побеснеят — каза Роб. — Веднага ще решат, че сме заразили целия остров.

— Нямаме друг избор — сви рамене Холанд. — Пък и нали се надяваме, че не пренасяме никакъв вирус? Ако всичко мине по план, ще си тръгнем оттук много преди да се усъмнят в нас.

— Дай боже да си прав. А после къде ще отидем?

— Мисля, че вече намерих добро решение. Ще ти кажа след малко.

В отговор на звъненето от наземния екипаж при носа на самолета Холанд превключи на канала за вътрешна връзка и натисна бутона за предаване.

— Командирът на полета. Слушам.

— Капитан, капитан! — продъни ухото му възбуден мъжки глас със силен испански акцент. — Няма двигател на номер четири! Липсва двигател, *comprende*?

— Да, да, *comprende* — отвърна Холанд. — Не се безпокойте. Само заредете самолета, но без да пълните третия резервоар.

— Но, капитан... вие няма двигател! А без двигател не можете лети, *si*?

— Повярвайте ми, сеньор, всичко е наред. Сега ще закараме самолета в ремонтната база.

— Да, но... — обърка се испанецът. — Нали чартърен полет? Как без двигател?

— Подготвяме се за чартърен полет. Знаем, че единият двигател се откъсна, затова караме самолета празен.

Последва мълчание.

— Сеньор — опита отново Холанд, — разбрахте ли за третия резервоар?

— Да, да, не пълним трети резервоар. Значи няма пътници на борд?

— Няма.

Човекът замълча — явно обмисляше ситуацията. Чуваше се как разговаря с някой на площадката.

— А къде отива за ремонт? — попита най-накрая.

— В Мадрид! — Холанд вече губеше търпение. — Ще ремонтираме самолета в „Иберия“.

— А, добре, добре, капитан — успокои се мъжът, като чу името на испанската национална авиокомпания.

След пет минути нивото на горивото в резервоарите почна да се покачва.

Местният ремонтен техник на „Иберия“ Франсиско Лисарса седеше зад олющеното бюро в офиса си на летището, гледаше през мръсните прозорци към боинга на отсрещния перон и се чудеше възможно ли е компетентен и съвестен екипаж да кара самолет с липсващ двигател, висящи кабели, пробои в крилете и продупчен резервоар, без да отстрани поне по-големите повреди. От почуда дори забрави яда си, че го принудиха да стои до късно вечерта, вместо да се прибере вкъщи при любещата си съпруга.

Пилотът на боинга бе казал на местния координатор, че с ремонта ще се заеме базата на „Иберия“ в Мадрид. Но как смятаха да стигнат дотам, след като от единия резервоар течеше гориво, а долната страна на дясното крило бе пробита и нацепена?

Лисарса позвъни на базата в Мадрид, свърза се с дежурния и му обясни случая.

— Искате ли да спра теча и да оправя кабелите, преди самолетът да тръгне към вас?

— За какъв самолет ми говориш, Франсиско? — учуди се дежурният. — Нямаме заявка за подобен самолет.

Лисарса затвори телефона озадачен — възможно ли е командирът на полета да лъже? Взе Международния авиационен справочник, за да потърси управлението за ремонт и поддръжка на „Юнайтед Еърлайнс“ в САЩ, после се замисли не е ли по-добре да се обади на „Куантъм Еърлайнс“ и да види те какво ще наредят.

„Куантъм“, „Куантъм“, взе да си повтаря наум, докато прелистваше указателя. Изведнъж изпусна книгата и се хвана за главата.

— Madre de Dios! — извика той и се втурна към телевизорчето в ъгъла на стаята.

Апаратът работеше почти непрекъснато, особено откакто един приятел радиотехник го прикачи към сателитната антена, но днес следобед Лисарса го изключи, защото му омръзна да слуша все едни и същи новини по Си Ен Ен.

Докато чакаше телевизора да загрее, той погледна отново към пострадалия боинг навън. Не се виждаше емблемата на „Юнайтед Еърлайнс“, но за сметка на това ярките лампи на площадката осветяваха емблемата на „Куантъм“ върху опашката заедно с регистрационния номер N 47475 KE.

На екрана постепенно изплува лицето на телевизионния водещ в Атланта. Повтаряше основните моменти от познатата на Лисарса история за някакъв американски „Боинг 747“, заразен с изключително опасен вирус. Наличието на вируса било потвърдено и хората на борда сигурно щели да умрат. Никоя страна, включително и САЩ, не смеела да ги приеме на своя територия. Ако вирусът попаднел в населено място, можел да убие милиони. После дошло съобщението, че самолетът е катастрофирал — носели се даже слухове, че е свален.

В горния десен ъгъл на екрана се появи малко квадратче със снимката на боинга, направена тази сутрин в Исландия. На опашката ясно се виждаше емблемата на „Куантъм“ и регистрационният номер — N 47475 KE.

Лисарса отскочи назад като опарен. Самолетът на площадката отвън беше със същия регистрационен номер и... с липсващ двигател!

Значи бяха оцелели след атаката и бяха кацнали в Тенерифе без разрешение! Бяха живи и здрави!

Здрави? Та нали това бе самолетът със смъртоносната болест, застрашаваща живота на всички наоколо!

Лисарса зина в ужас. Жена му и децата му живееха само на няколко километра от летището. И съседите му, и приятелите му, и хиляди други хора...

Той грабна телефона и с разтреперана ръка набра номера на полицията. Не знаеше на кого друг да се обади.

Холанд остави Дик Роб в кабината и отиде до тоалетната, сетне реши да се поразтъпче, докато заредят самолета. Тъкмо седнаха да си

поприказват с Рейчъл в горния салон, когато по уредбата се разнесе гласът на Роб.

— Моля командирът веднага да дойде в пилотската кабина!

— Сега пък какво има? — въздъхна Холанд.

— Мога ли пак да дойда с тебе? — попита Рейчъл.

— Ще се чувствам изоставен, ако не дойдеш — усмихна ѝ се той.

— Джеймс, явно са разбрали кои сме! — посрещна ги с тревога Роб. — Спряха да ни зареждат! Някакви коли довтасаха и паркираха под носа ни, цистерните се оттеглиха встрани и един истеричен глас ме попита по интеркома дали сме „Куантъм“-66!

— Ти какво каза?

— Казах му, че не разбирам какво ме пита.

Навън изсвистяха гуми и две коли с червени въртящи се буркани спряха на петдесетина метра от носа на самолета. Холанд надникна през прозореца и видя няколко мъже с началнически вид, вероятно от управлението на летището, заобиколени от въоръжена охрана.

— Капитане, чувате ли ме? — попита след минутка плътен глас по интеркома.

— Да, чувам ви — отвърна Холанд.

Мъжът се представи — беше директорът на летището.

— Капитане, влезли сте в страната ни без разрешение. Пренасяте опасна болест. Не отваряйте никакви врати, ясно ли е?

— Ясно. Защо не дозаредите самолета и ще напуснем веднага.

— Чакам указания от правителството. Не мога да ви освободя без официално разрешение. Всеки момент ще пристигнат началниците на митническата и имиграционната служба, които също са възмутени от вашите действия.

— Господин директор, самолетът ни е повреден, горивото ни свършваше и нямах друг избор. Знаете, че при авария имам пълно право да се приземя.

— Капитане, вие представлявате заплаха за жителите на острова. Трябва да решим какво да правим с вас, но не мога да взема решението на своя глава.

— Какво има да решавате? Ние също искаме да напуснем летището възможно най-бързо. Моля ви да продължите със зареждането.

— Не можем да предприемем каквито и да е действия, преди нашето правителство да говори с вашето. Аз съм просто един дребен чиновник и изпълнявам нареждания отгоре.

— Значи няма да допълните резервоарите ни?

— Не, капитане — нямам право.

Холанд си спомни думите на Лий Ланкастър. Положението щеше да стане наистина критично, след като се намесят правителствени и военни сили.

По пътя за Тенерифе се бе запитал как ще постъпи, ако се случи нещо подобно, и тогава му хрумна един налудничав план, достоен за холивудски сценарий. Явно се налагаше да прибегне тъкмо към него...

Като част от професионалното си обучение, всеки пилот от гражданската авиация изучава начините за отвличане на самолети и методите за борба с въздушния тероризъм, разработени от авиокомпаниите и ФУА. Всъщност подготовката на цивилни пилоти в САЩ е истинска школа за бъдещи похитители: как да планираш отвличането, как да го извършиш и как да действаш по-нататък.

Не съм способен на подобно нещо, рече си Холанд. Та нали цял живот съм бил съвестният и изпълнителен служител, който вечно опира чужди пешкири.

„Не ви вярвам, капитане — бе казала възрастната дама. — Вие не мислите за себе си и затова ви нямам доверие.“

Да, тя беше права, но за тогава. Сега нещата се бяха променили. Самият той се беше променил. Омръзнало му бе да е пионка в нечии ръце.

— Дик, запали всички външни светлини — светлините за кацане също.

Роб го изгледа изненадано и се поколеба.

— Веднага, Дик, ако обичаш!

— Добре де, добре. Мога ли поне да попитам защо?

— Сега ще видиш. — Холанд включи интеркома. — Сеньор Игнасио, там ли сте още?

— Да, капитане.

— Искам да ме изслушате много внимателно. Както вече сте разбрали, ние сме прословутият „Куантъм“-66, а не полет на „Юнайтед Еърлайнс“. Пренасяме такъв вирус, че ако го пуснем тук, в Тенерифе, цялото население ще погине за четири дни. Инкубационният период

изтича след двайсет и четири часа, после всички на борда ще се изпонагръшкаме и до ден-два ще измрем. Мисля, че това ви е известно.

— Да, сеньор, известно ми е — отвърна плахо директорът след дълго мълчание. — Наистина голяма трагедия! Искрено съжалявам...

— Стига празни приказки, Игнасио. Изобщо не ме интересува дали съжалявате, или не. Въпросът е, че ние представляваме огромна заплаха за вас, така ли е?

— Така е, капитане.

— Добре, а сега внимавайте. На десетте врати на самолета има по една стюардеса. Всяка врата е оборудвана с надуваема аварийна пързалка. Щом наредя на стюардесите, те веднага ще отворят вратите, ще спуснат пързалките и двеста четирийсет и пет опасно заразни пътници ще се озоват навън. Въздухът на острова е влажен и вирусът ще се разнесе за секунди при всяко издишване. Не разполагате с такава бойна мощ, че да ни избиете всичките достатъчно бързо, а дори и да ни избиете, първият човек, излязъл от самолета, вече ще е заразил острова. Сега ясно ли ви е какво ще направя, ако не изпълните исканията ми, или да повторя? Не се съмнявайте в думите ми, не блъфирам.

— Но, капитане, това би било предумишлено убийство! Защо трябва да унищожавате още хора? Защо...

— Престанете с глупавите си въпроси. Не е важно защо. Важното е, че ако не напълните незабавно всичките ни резервоари с гориво, с изключение на третия, ще дам съответната заповед и за четири дни Тенерифе ще се превърне в безлюдна пустиня, осеяна с трупове.

— Капитане... моля ви! Трябва да разберете...

— Няма какво да разбирам — прекъсна го Холанд. — Сега аз диктувам условията. Ако ни заредите с гориво и с питейна вода, ще пощадим живота ви и ще си отлетим заедно със заразата. Ако ли не, всички ще измрете. И разкарайте тия проклети коли по-далеч от самолета ми! Дръзне ли някой да ме спре, когато запаля моторите, лошо му се пише! За последен път питам, ясно ли е?

— Не съм упълномощен да взимам подобни решения...

— А упълномощен ли сте да затриете цялото население на Тенерифе? Хайде, поне веднъж проявете малко мъжество, вместо

покорно да чакате заповеди от началството! И така, какво решавате? Стюардесите стоят на вратите в очакване. Не забелязвам никаква промяна в нивото на горивото. Давам ви точно трийсет секунди да почнете да ни зареждате.

Чуха се някакви задъхани реплики на испански. Игнасио явно се консултираше с подчинените си.

— Капитане, ще изпълним желанието ви, но първо трябва да съединим шланга и...

Аха! Почваха да увъртат и да сучат, за да спечелят време. Е, този път нямаше да мине номерът.

— Добре — каза Холанд с благ тон. — На вниманието на стюардесите от първа лява, първа дясна, втора лява и втора дясна врата: пригответе се да отворите и да спуснете пързалките.

— Не, не, не! — развика се Игнасио. — Моля ви, капитане, веднага съединяваме шланга!

— До всички стюардеси: ако до трийсет секунди не получите нова заповед от мен, отваряте вратите, дори да чуete изстрели отвън.

— *Зареждаме, капитане!* — кресна с все сила Игнасио. — Зареждаме, зареждаме! Само не отваряйте вратите!

Холанд присви очи, поклати глава заканително и изчака петнайсет секунди. Нивото на горивото бавно тръгна да се покачва.

— Добре, Игнасио, виждам, че вече започнахте зареждането. Надявам се, че най-сетне се вразумихте и не замисляте някоя глупост. Един-единствен изстрел да чуя, и слизаме от самолета. Опитате ли се да ни възпрепятствате по какъвто и да е начин, ще последва същото.

— Капитане, не разбирам думата „възре...“.

— Възпрепятствате. Означава да ни спрете или да ни попречите. Comprendre?

— Да, сър, разбирам! Няма да ви възреп... възпрепятстваме!

— Тогава разкарайте тези коли отпред! Моментално!

— Да, сър! Слушам, сър!

Холанд почувства нечия ръка на рамото си. Обърна се и срещна нежната усмивка на Рейчъл.

— Сбъркал си си професията! Ти си направо артист, след като и мен успя да убедиш. Дори се почудих кога си говорил със стюардесите!

— Не съм.

Роб гледаше като ударен с мокър парцал.

— Цистерните са от дясната страна — каза Холанд. — Щом ни наляят до два тона и половина, палим първия и втория двигател. Ония долу ще се побъркат, но това е целта!

— За бога, Джеймс! — изстена Роб. — Никога, ама никога няма да седна да играя покер с теб!

Отвън забръмчаха мотори и колите на площадката бързо се отдалечиха от боинга. Оставаше им да наляят още трийсет тона гориво. Холанд стисна палци и притаи дъх. Искаше му се да внуши на помпите да побързат. Трябваше да излети, преди от Мадрид да пристигне неизбежната заповед към летищните власти да не се хващат на въдицата му.

*Летище Лас Палмас — Канарските острови
Неделя, 24 декември, 0:10 ч (0010 Z)*

Юри Стеблинко въздъхна с облекчение — резервоарите на гълфстрийма бяха вече пълни. Най-сетне любопитният испанец, който надничаше тук-там и си пъхаше носа където не му е работа, щеше да се разкара с цистерната си.

В този миг обаче някаква кола довтаса ненадейно на площадката. Отвътре изскочиха двама мъже, привикаха работника настрани и започнаха оживен разговор. Юри изтръпна — не разбираше бързия им испански, но очевидно се бе случило нещо извънредно, а и оня непрекъснато сочеше към гълфстрийма.

После двамата се качиха отново в колата и изчезнаха тъй светкавично, както пристигнаха.

Цистернаджията се приближи към Юри, попълни набързо една разписка и му я подаде. Юри добави двеста долара над сметката — беше сигурен, че работникът няма да откаже тлъстия бакшиш въпреки явното си презрение към арабите и арогантното им разточителство.

Испанецът преброи парите, измънка „благодаря“ и скъта двестата долара в джоба си. После понечи да си тръгне, но Юри му махна с ръка да остане.

— Senor! Que es el problema con sus amigos?

— Que? — смути се работникът.

— Sus amigos, en el automovil. Que dicen ellos a usted?

Човекът разпери ръце и заклати глава.

— Английски знаете ли? — попита Юри.

— Малко.

— Добре, тогава да опитаме на английски. Вашите приятели изглеждаха доста разтревожени. Станало ли е нещо?

— Приятели ли? Кои приятели?

— Онези в колата.

— А, да — окопители се испанецът. — Имало странно... странна случка в Тенерифе.

— Каква случка?

— Някакъв самолет с болест на борда кацнал без предупреждение. Искал гориво. Виждали ли сте „Боинг 747“?

— Да.

— Знаете, че „Боинг 747“ е с четири двигателя. Е, онзи в Тенерифе имал само три. Единият бил паднал.

Сякаш гръм поразил Юри. Притъмня му пред очите, коленете му се подкосиха и за малко да изгуби равновесие. „Боинг 747“ с болни пътници и липсващ двигател, та това можеше да е само „Куантъм“-66! Значи не беше постигнал нищо. Ракетата просто бе откъснала единия им мотор, а те бяха успели да се промушат между радарите и да избягат!

— Сега заплашвали директора на летището, че ако не ги заредят с гориво...

— Да?

— ... ще пуснат болните навън да заразят всички на острова.

Юри сграбчил работника за рамото.

— Още ли са там?

— Какво? Не разбирам, сеньор.

— Боингът още ли е на летището в Тенерифе?

— Не знам.

— Имате ли радиотелефон? Можете ли да се свържете с началника си — с вашия шеф?

— Si.

— Обадете му се веднага! — Юри пхна още двеста долара в ръката му. Испанецът погледна банкнотите и се ококори. — Помолете го да провери дали самолетът вече е отлетял от Тенерифе. Si?

— Si, senor!

Юри запристъпя нервно от крак на крак. Едва се сдържаше да не се метне на гълфстрийма и да отхвърчи към Тенерифе. От картата знаеше, че островът е съвсем наблизо, спомняше си името му от страшната катастрофа на два боинга, сблъскали се на летището през 1986 г.

Можеше да вземе разстоянието за половин час, макар че нямаше представа какво ще прави, след като се озове там.

В едно обаче беше сигурен: щастливото му бъдеще с Аня висеше на косъм. Трябваше на всяка цена да унищожи проклетия боинг.

Испанецът извади портативен радиоприемник от кабината на цистерната, изломоти нещо и изчака началникът му да отговори.

— El jefe чул по радиото, че самолетът вече е с включени двигатели и всеки момент ще напусне летището.

— Muchísimas gracias, señor! — извика Юри и се втурна към отворената врата на гълфстрийма.

Работникът проследи спринта му с любопитство. Работата ставаше все по-интересна. Какво го прихвана тоя, като чу за боинга в Тенерифе, та взе да ръси пари като луд, само и само да разбере дали още е там? За къде се забърза толкова, че чак парцалът на главата му за малко не падна?

Човекът се почеса замислено по темето и се отправи към цистерната си.

Белият дом, Отдел за екстремни ситуации

Събота, 23 декември, 19:10 ч (0010 Z)

Застанал в обичайната си поза с кръстосани пред гърдите ръце, президентът на САЩ размишляваше напрегнато върху последните тревожни новини. Американският самолет, който по предишни сведения уж бил свален в Атлантическия океан от терористи, изненадващо се бе озовал на Канарските острови. Внезапната поява на това биологическо плашило с американска регистрация на испанска земя предизвика истинско дипломатическо сътресение и шокните вълни, изригващи от епицентъра в Мадрид, скоро можеха да обхванат целия свят.

В Отдела за екстремни ситуации се бяха събрали висши служители от Държавния департамент, един генерал от Военновъздушните сили и заместник-директорът на ЦРУ Джонатан Рот.

— Господин президент — каза Рот, след като запозна присъстващите с новосъздадената ситуация, — един от нашите С-17 в Мавритания вече е на път за Тенерифе с част от медицинския екип. Командирът, бивш офицер от запаса, сега работи в гражданската

авиация и е квалифициран пилот на „Боинг 747“, тъй че в краен случай може сам да поеме управлението на боинга и да го откара в пустинята.

— Джон — прекъсна го президентът. — Да не искаш да кажеш, че командирът на „Куантъм“-66 отказва да лети повече?

— Нищо не знаем, сър — поклати глава Рот. — Екипажът е изключил радиопредавателите и не желае да говори с когото и да било, освен с управата на летището. Заканват се, че ако не ги заредят с гориво, ще пуснат заразените пътници навън. Испанското правителство е в паника.

— Може би командирът иска да получи гориво, за да отлети към пустинята — предположи президентът.

— Сър, изобщо нямам представа какво смята да прави. Твърде вероятно е да реши да се върне в САЩ, а както ви е известно, вече стигнахме до заключението, че единственото безопасно място за самолета е в Сахара. Навсякъде другаде ще изложат на заразата не само местните жители, но и цялото човечество! Предполагам, че помните предишния ни разговор.

— Разбира се, но още не съм научил какви са резултатите от аутопсията.

— Така ли? — смути се Рот. — Съжалявам, сър, мислех, че сте видял бележката, която ви изпратих.

— Нищо, Джон. Запознай ни накратко с медицинските заключения.

— Макар че от Кефлавик тръгна слух, че аутопсията е потвърдила наличието на вируса, заключенията на нашия екип не са категорични. Липсват доказателства, че инфарктът е причинен от вирус, което обаче не изключва възможността професорът да е бил заразен и да е разнасял заразата.

— Тоест?

— Според мен по-добре е все пак да приемем, че в самолета върлува патоген от четвърта степен. Дори Хелмс да не е бил в активен стадий на болестта, пак е могъл да зарази всички на борда. Ако приемем обратната версия, рискуваме да пламне небивала световна епидемия, а ние не можем да си играем със съдбата на милиони хора. Вярно, че не знаем дали има вирус, или не, но окончателните заключения ще бъдат известни едва след три дни, когато приключат

изследванията на пробите от Бавария и Исландия с електронен микроскоп.

— И какво предлагаш, Джон?

— Естествено, помолихме испанците да задържат самолета, но...

— А ако той въпреки всичко излети и поеме нанякъде? Какво според ЦРУ трябва да предприемем, за да не избухне епидемия и да не предизвикаме международен скандал? Разчитам на твоето мнение, Джон, тъй като във Военно-изследователския център във Форт Детрик явно си нямат и понятие от характера на този нов вирус.

Рот погледна първо към генерала от ВВС, с когото вече бе обсъдил възможните варианти, а после към президента.

— Сър, ако командирът на полета откаже да ни съдейства и на своя глава отлети някъде другаде, а не в Мавритания, просто не виждам начин да се справим с него, освен да прибегнем до употребата на сила.

— Какво?! — стъписан зина президентът. — Нима предлагаш да го уведоим, че ако не ни се подчини, ще стреляме и ще свалим самолета? Та нали терористите вече се опитаха да го направят и сега цял свят следи подробностите по Си Ен Ен? Искаш да заплашим със същото своите си сънародници, при това, без да сме сигурни, че са заразени?...

— Да, господин президент — кимна бавно Рот. — И не само да ги заплашим. Като вземем предвид реалната биологическа опасност, може да се наложи действително да го сторим.

Хотел „Хайят“, Вашингтон — 19:12 ч (0012 Z)

След като получи потвърждение, че „Куантъм“-66 се е приземил в Тенерифе, Ръсти Сандърс реши да рискува и позвъни на един стар приятел във Военното разузнаване. Колегата му явно се притесни, че разговаря от работното си място със служител на ЦРУ, преследван от незайна подмолна групичка в управлението, но все пак записа номера на клетъчния телефон на Шери и обеща веднага да им съобщи, ако научи нещо ново за боинга.

— Не бих го направил дори заради теб, Ръсти, ако не бях сигурен, че интересът ти е оправдан. Разбрах, че от вчера работиш по случая.

— Нямах представа колко съм ти благодарен, Стан.

— Само вътрешен човек би могъл да знае как ни изиграхте снощи с доклада пред Белия дом. Интересно защо Рот толкова държеше да ни изпревари.

— И аз това се чудя, но явно всичко е въпрос на конкуренция между ведомствата.

— До гуша ми дойде от конкуренти! Добре, Ръсти, ще се чуем пак.

Ръсти се сбогува и затвори телефона. Нарочно не бе споменал, че поддържа връзка с командира на „Куантъм“-66. Сега трябваше да се обади и на Джеймс Холанд, но беше крайно време да напуснат стаята. Семейство Холингсуърт и бездруго чуха прекалено много.

Двамата с Шери им благодариха за съдействието и тихичко се измъкнаха в коридора. Количката на чистачката стоеше отдясно, затова свиха вляво и забързаха към аварийната стълба в другия край.

— Телефонът ти включен ли е? — попита Ръсти.

— Да — отвърна Шери. — Къде отиваме сега? Самолетът е още в Тенерифе, нали? Може би чакат да им дадем някаква информация.

— Трябва да им се обадим и да разберем какво са решили. Последния път Холанд още се колебаеше накъде да се отпрати и дали изобщо да напуска острова.

Шери залепи пръст на устните си и подаде глава от стълбището. Някакъв мъж с тъмен костюм излезе от асансьора, подмина количката на чистачката и почука на една врата в отсрещния край на коридора. Постоя малко, огледа се внимателно и едва тогава извади от джоба си ключ и влезе в стаята.

— Какво има, Шери? Мислиш, че сме в опасност ли?

— Да — кимна тя.

— Аз също — каза Ръсти. — Имам лошото предчувствие, че Рот ще се опита да се отърве от нас. Може и да си въобразявам, но...

— Не си въобразяваш. Нали го подозирахме, че е помогнал на „Ал Акба“ да се докопа до боинга? Е, ето че някой вече атакува самолета и се опита да го взриви! Ти си казал на Рот какво знаеш и ако той наистина е отговорен за покушението, двамата с теб се превръщаме в неудобни свидетели. ЦРУ уж отдавна не ликвидира хора, но Рот надали ще играе по правилата.

— Тоест?

— Тоест опасенията ти са съвсем основателни. Всичко може да се случи. Не забравяй, че изпратиха бандити да тършуват в апартамента ти. Давай да вървим.

Бързо заслизаха по стълбите. Ако се бяха забавили още миг, щяха да видят как мъжът с тъмния костюм напусна стаята, в която бе влязъл малко преди това. Отиде до количката на чистачката, почука на отворената врата, за да привлече вниманието на жената, и я попита дали някой на етаж се е заключил в стаята си и отказва услугите ѝ.

На петия етаж Ръсти и Шери взеха сервизния асансьор и слязоха в подземие. Прекосиха зле осветените коридори, изкачиха задните стълби и се озоваха в дъното на хотелския ресторант.

— Кухнята сигурно има отделен вход за доставка на продукти — прошепна Шери. — Оттам можем да се измъкнем на улицата.

Ръководителят на двучления екип, изпратен с поръчение да обезвреди д-р Ръсти Сандърс, вече изнемогваше от непосилната задача да наблюдава едновременно файето и шестте изхода на хотела.

Безнадеждна работа! — рече си той и се отправи към кухнята за поредната проверка на задните изходи. Точно реши, че пак се е разкарал напразно, когато край него премина самият Сандърс, следван от мистериозната си придружителка.

Агентът се огледа бързо. Всичко беше като по поръчка: в момента наоколо нямаше хора и Сандърс и жената бяха сами в коридорчето към задната врата. Къде ще намери по-идеални условия?

— Извинете! — тръгна подире им. — Господине! Госпожо! Бихте ли почакали един момент?

Ръсти се направи, че не чува, и продължи напред. Последва втори, още по-настойчив вик. Двамата с Шери спряха и се обърнаха. Насреща им с широка, дружелюбна усмивка вървеше около четирийсетгодишен мъж.

— Да, какво има? — попита Ръсти.

В първия миг реши, че сигурно е някой от охраната на хотела.

— Мога ли да видя документите ви за самоличност?

Докато Ръсти си търсеше портфейла, мъжът измъкна от джоба на палтото си револвер със заглушител.

— Ръсти, внимавай! — изпищя Шери, но вече беше късно. Дулото бе насочено право в гърдите му. Той замръзна на място, очаквайки да чуе неизбежния глух изстрел.

Непознатият обаче продължаваше да се усмихва лъчезарно.

— Отдавна ви чакаме, доктор Сандърс.

— Гледай ти! И кои сте вие, дето ни чакате? Преди да ми отговорите, махнете тоя пистолет, ако обичате.

— Не, докторе, няма да го махна — поклати глава онзи. — Доста време си изгубихме, докато ви открием. Уж обещахте да се обадите, а потънахте вдън земя.

Значи е от екипа на Рот, реши Ръсти. Нали Рот му нареди да си намери хотел и после да му съобщи къде се е покрил?

— Добре де, ако сте от управлението, за какво ви е пистолетът?

Агентът включи микрофончето в лявата си ръка и нареди на партньора си да докара колата пред задния вход.

— Ще ви обясним всичко, но сега не му е времето — каза той и посочи Шери. — Коя е тази?

— Аз съм сътрудничката на Джонатан Рот — пристъпи напред тя. — А вие кой сте, по дяволите?

Мъжът се сепна. Цялата му мисия можеше да се провали. Жената говореше авторитетно, явно не се шегуваше. Откъде да знае, че Рот имал сътрудничка?

Ами ако вземе да убие не когото трябва...

Пръстът му неволно се отмести от спусъка и пистолетът се наклони два-три сантиметра надолу. Това не убягна от погледа на Шери, която на свой ред се усмихна подканващо, изпъна ръце над главата си и изпъчи гърди, за да отвлече вниманието му. Изчака го да вдигне очи към бюста ѝ, пое си въздух и го ритна с всичка сила в слабините.

Злощастникът нададе кански писък, преви се в кръста и политна напред. Очите му се изцъклиха от болка. Шери замахна и изби оръжието от ръката му.

— Ръсти, вземи му пистолета!

Ръсти грабна револвера и го насочи към агента, който бе изгубил всякакво желание за борба. Шери го пребърка, измъкна радиопредавателя от джоба му и извика един от кухненските работници.

— Обадете се веднага в полицията! Съучастникът на този тип след броени секунди ще цъфне на задния вход. Заклучете вратата, защото и той е въоръжен.

Работникът се вцепени — изглеждаше уплашен до смърт.

— Внимавайте този негодник да не избяга! Той е опасен убиец! — нареди Шери и тикна револвера в ръката му. После двамата с Ръсти хукнаха обратно през кухнята, където вече се бе събрал почти целият ресторантски персонал, и за малко не събориха един келнер, изпречил се на пътя им.

На площадката пред главния вход беше спряло свободно такси. Шери скочи на задната седалка и придърпа Ръсти до себе си.

— Тръгвайте! — изкомандва тя шофьора.

— Накъде?

— Накъдето и да е, само да се махнем оттук! Карайте на юг към летището! И по-бързо!

Възрастният негър запали колата, натисна до дупка газта и подкара с шеметна скорост.

— Знаеш ли, Шери — каза Ръсти, след като се поокопоти, — ти май осакати оня човек. Направо го скопи.

— А ти пък май въобще не схвана ситуацията, докторе.

— Той щеше да ни отведе някъде...

— Точно така — прекъсна го тя. — И там ние трябваше или да проговорим, или да се простим с живота си, а най-вероятно и двете. Нали ти казах, че от тях всичко може да се очаква? Той сигурно е имал заповед да ни очисти. Два изстрела в черепа, и готово. Няма нужда дори да се цели в сърцето. Агентите от тайните операции непрекъснато се фукат с тия техники, главно за да стряскат останалите си колеги. Само че аз живота си на рулетка не залагам. Насочиш ли дулото към мен, ела да видиш какво става!

— Сериозно ли говориш, Шери?

— Съвсем сериозно. Предполагам, че вече са знаели и къде ще изхвърлят трупите ни. Двамата с теб, драги ми, просто щяхме да се преселим в небитието. Агенцията, естествено, ще вдигне шум до бога и уж ще предприеме разследване на случая, а всъщност ще се погрижи да заличи и най-малката следа от нас.

Ръсти я зяпаше онемял.

— Не се шегувам, Ръсти. Повярвай ми, че дори оная горила одева да е искала само да ни сплши, докато не разобличим Рот, животът ни ще е в опасност.

Шофьорът на таксито бе приел предизвикателството присърце и караше като на рали. Поредният остър завой взе с такава главозамайваща скорост, че двамата му пътници едва не изпадаха от седалката.

— По-полека! — тупна го по рамото Ръсти. — Не горим от желание да ни спира полиция!

Таксиджията кимна и се подсмихна. Нали му казаха да кара бързо? На им сега бързо каране!

От чантата на Шери се разнесе познато пиюкане. Тя извади клетъчния телефон и го подаде на Ръсти.

— Предполагам, че е за теб.

Обаждаше се приятелят му от Военното разузнаване. Беше научил нещо много тревожно: Военновъздушните и Военноморските сили получили нареждане да открият и унищожат някакъв обект, който по всяка вероятност бил „Куантъм“-66.

— Да го открият и унищожат? Какви ги говориш? Та самолетът е на летището в Тенерифе — нали го показаха по Си Ен Ен?

— Вече не са там, Ръсти. Отлетели са в неизвестна посока преди двайсетина минути. Подали са полетен план за Исландия, но всички смятат, че това е блъф. Подозират, че пилотът се е отправил на запад, може би към САЩ.

— Боже мой! А кой е издал заповедта да ги унищожат?

— Ръсти, ако ме спипат, че ти съобщавам всичко това, с мене е свършено. Заповедта е дошла от Белия дом — явно някой там съвсем е превъртял! Представяш ли си какви ще са последствията от подобна акция? Същинско безумие! А сега трябва да приключвам. Дано успееш да направиш нещо, за да спасиш ония клетници в боинга.

— Благодаря ти, Стан — каза Ръсти и затвори.

— Пробвай да се свържеш с Холанд — посъветва го Шери. — Надявам се, че още не са почнали да следят този телефон. Нали допреди малко не знаеха коя съм? Само че побързай, защото скоро ще се усетят.

На борда на Полет 66

Още докато резервоарите се пълнеха с керосин, Джеймс Холанд и Дик Роб уточниха как ще извършат излитането. Внимателно изчислиха способността на боинга да се издигне безопасно във въздуха само с три двигателя и при почти пълен обем гориво. Операцията щеше да е твърде рискована, но не и невъзможна за изпълнение.

Холанд включи трите двигателя и рулира без затруднение до края на пистата. Изви самолета и увеличи мощността само на втория и третия двигател, за да се получи симетрична тяга при засилването. Чак когато скоростта надвиши 80 възела, увеличи мощността и на първия двигател.

Бавно и постепенно боингът набра скорост и достигна необходимата скорост за излитане секунди преди червените лампи в края на пистата да изчезнат под носа му.

На 300 метра височина Холанд хоризонтира и зави надясно съгласно заявения полетен план, но не включи транспондера. Деветдесет километра северно от острова отново снижи самолета на 80 метра височина и пое обратно на запад. Целта бе да заблуди хората от летището, че отива в Исландия, а всъщност да се отправи на запад.

— Реши ли накъде ще летим? — бе попитала Рейчъл Шъруд още преди да влязат в кабината.

— Ако никой не се разболе в следващите десет часа, ще ви отведе или в Барбадос, или на Вирджинските острови.

— На Антилските острови ли? — стъписа се Рейчъл. — Защо там?

— Защото са близо до Маями и само за няколко часа ще накацат всички световни медии. Никой не би посмял да ни докосне пред очите на стотици телевизионни камери и веднага щом стане ясно, че няма разболели се на борда, одисеята ни най-после ще свърши.

— А ще можем ли да се приземим там?

— Мислех си дали да не опитаме да се вмъкнем в Маями, Чарлстън или дори Вашингтон, но крайбрежният радар ще ни засече отдалече и ако властите се паникьосат, току-виж, взели да стрелят по нас. Смятам обаче, че ако снижим преди Барбадос или Вирджинските острови и летим съвсем ниско, ще успеем да ги изненадаме, както стана в Тенерифе.

Телефонът, поставен на прозореца отляво до Холанд, извъня. Той предаде управлението на Роб и вдигна слушалката.

— Капитан Холанд? Джеймс? Обажда се Ръсти.

Въпреки смущенията по линията Холанд разпозна гласа му.

— Да, тук е Холанд. Много лошо ви чувам.

Последва какофония от електронни сигнали. Джеймс долови само думичката „...сте?“ в края на въпрос.

— Питате къде сме ли?

— Да.

Линията внезапно се изчисти и Холанд обясни на Сандърс къде се намират и какво възнамеряват да направят.

— Не, Джеймс, не бива да ходите там! Военната авиация и флотът са започнали съвместна операция, за да ви издирят и унищожат! Веднага ще ви свалят, ако тръгнете да се приближавате към Щатите!

От слушалката изведнъж се разнесе ново, неравномерно пиюкане.

— О, господи! — извика Рейчъл, която седеше зад Холанд. — Батерията свършва!

— Ръсти, сигурен ли сте, че са пуснали военните по петите ни?

— Джеймс, тук решенията се взимат от хора, които явно са изгубили разсъдъка си! Те смятат, че представлявате огромна биологическа заплаха за цялото човечество! Не можете ли да отлетите другаде? Ако успеете да се приземите на някое отдалечено място, където да не ви открият, и издържите още двацет часа, без никой на борда да се разболе, тогава най-сетне ще получите свободата си съвсем официално!

— Къде, по дяволите, да отидем? Не мога да предприема дълъг полет само с три двигателя, да не говорим, че самолетът вече вони непоносимо и храната ни е на привършване! Единствено с вода разполагаме в изобилие.

Предупредителният сигнал на изтощената батерия ставаше все по-настойчив.

— Колко дълго можете да летите без зареждане, Джеймс?

— Имам гориво за около седем хиляди километра полет. Това прави малко повече от десет часа. Почакайте един момент да погледна картата.

Холанд остави слушалката и двамата с Рейчъл разгърнаха навигационната карта. С наличното гориво можеха да стигнат до Исландия, Канада, САЩ, Южна Америка, Антилските острови, някои острови в южната част на Атлантическия океан и повечето страни в Африка и Европа.

— Търсим отдалечено и усамотено място, където няма американска военна техника — промърмори Холанд.

Погледът му спря върху една точкица на картата, обозначаваща малък остров в Атлантическия океан — горната част на почти потънал планински връх, намиращ на се хиляди километри от сушата. Премери на око разстоянието — към 6000 километра, напълно в обсега им — и въведе географските координати в бордовия компютър.

Никой на света не би могъл да предположи, че ще кацнат точно там.

— Дик, вкарах координатите на това островче. Потегляме натам.

Роб надникна в картата и кимна. Холанд взе отново телефона.

— Ръсти, отклонявам на юг към остров Възнесение. Трябват ми някои сведения за мястото, разполагат ли с писта, или...

Телефонът не издаваше никакъв звук.

— Рейчъл, имаш ли резервна батерия?

— Всичко ми е в багажа — отвърна тя. — Има ли начин да се доберем до багажното отделение?

— Не. — Холанд поклати тъжно глава. — Край. Загубихме и последния си приятел.

Остави телефона и предаде на Рейчъл и Роб смразяващата новина, че в родната им страна управниците съвсем са се развилнели и са насъскали военните срещу тях.

— Наистина ли могат да направят такова нещо, Джеймс? — ококори очи Дик Роб. — Собственото ни правителство да се опита да ни убие?

Холанд изсумтя и се загледа през прозореца в мрачното нощно небе.

— Дик, в следващите двайсет часа ще сме съвсем сами, без нито един приятел. Ние сме уплашеното мишле, по чиито следи душат цяла сюррия котки...

Вашингтон

Събота вечер, 23 декември, 19:45 ч (0045 Z)

За първи път, откак се зае със случая „Куантъм“-66, Ръсти Сандърс изпита истинско безсилие. Толкова заплахи, преследвания и препятствия не успяха да го спрат, а сега една изтощена батерия да му провали работата! След няколко безнадеждни опита да продължи разговора си с Холанд той отпусна телефона в скута си и отчаян се обърна към Шери.

— Да ме изиграе някаква си глупава батерийка, представяш ли си?! Не успях да разбера къде отиват, защото им свърши скапаната батерия!

— Ръсти — опита се да го успокои тя, — важното е, че са избягали и поне за момента са в безопасност.

Веселият им шофьор продължаваше да се изживява като състезател. Таксито излетя от моста на 14-а улица и продължи на запад по пътя за Ричмънд.

Шери взе ръката на Ръсти и нежно я притисна в дланите си.

— Ръсти, съдбата им вече не зависи от нас. Ти направи всичко възможно, но сега е време да се погрижим и за собствената си кожа.

— Шери, пред очите ми е все същата картина — един самотен, осакатен самолет, зареян в чуждо небе посред нощ, и един още по-самотен капитан, поел участта на толкова наплашени хора в ръцете си... Без помощ от никого, без връзка със света, подгонен от собственото си правителство... Можеш ли поне за миг да си представиш какво изживява този човек там горе, във враждебната небесна чернилка? Ами всичките тия мъже, жени, деца, на които най-безцеремонно са им заявили, че са обречени на смърт? Сега те може наистина да загинат, само че не от някакъв страшен вирус, а от човешкото скудоумие! Помисли си какво ще стане, ако ги открие „Ал Акба“!

— Ръсти, та дори ние не знаем къде отива самолетът. Как ще го открият терористите?

— Така е — въздъхна той и се загледа през замъгления прозорец, — но имам лошото предчувствие, че не са се отказали от зловещата си мисия.

— Добре, а ние с теб къде отиваме?

— Моля? — сепна се Ръсти. — Какво каза?

— Питам ние къде отиваме. Яхнали сме тая таратайка и хвърчим като луди, без всъщност да знаем накъде. Имаш ли някакъв план?

— Извинявай, Шери, мисълта ми беше другаде. За миг бях забравил за нас.

— Ръсти, нас също ни преследват, а аз лично не желая да умирам млада и зелена.

— Нито пък аз. Лошото е, че те рано или късно ще надушат таксито и ще тръгнат подире ни. Рот сигурно е наредил да ни ликвидират и двамата, макар и да не знае, че вторият човек си ти.

— Съвсем скоро ще узнае, ако оня в хотела все още може да говори.

— Шери, ти нали каза, че си работила в разузнаването в Кайро?

— Да, участвах в една-две секретни операции.

— Значи все пак имаш повече опит в тия неща. Аз съм пълен невежа.

— Питаш как бих предложила да действваме ли?

Ръсти кимна.

— Ами бих предложила да се върнем обратно и да отпрашим към летище Нашънъл. Колкото повече хора около нас, толкова по-добре. Имаш ли пари в себе си? Поне неколкостотин долара?

— Да, имам около триста. Защо? — попита Ръсти озадачено.

— За да хванем самолет до Ню Йорк. Там можем да изчезнем много по-лесно.

— Как?

— Ще се настаним в хотел под чуждо име, ще се заключим в стаята и тогава ще решим на спокойствие какво да правим.

Ръсти се извърна към нея. Очите им се срещнаха и дълго се гледаха развълнувано. *Сякаш за пръв път вижда в мен приятел и партньор*, помисли си Шери и се изчерви. Изведнъж осъзна, че между

нея и този мъж се е създала дълбока и силна връзка, при която всякакви остроумия бяха излишни.

Над тях бе надвиснала смъртна опасност.

Но двамата заедно щяха да устоят на всичко.

Без да откъсва очи от нея, Ръсти нареди на шофьора да обърне колата.

Северозападно от Лас Палмас

Канарските острови

В бясна надпревара с времето гълфстриймът изфуча от летището в Лас Палмас. Твърдо решен да стигне Тенерифе, преди радарната диря на „Куантъм“-66 да изчезне на север, Юри Стеблинко увеличи скоростта до червената ограничителна лента.

Оказа се, че е закъснял. Радарът не улавяше нищо на север, където би трябвало да се намира боингът.

От контрола на въздушния трафик потвърдиха, че полетният план на „Куантъм“-66 е за Исландия, но Юри отдавна бе разбрал, че противникът му не е вчерашен. Командирът на боинга сто на сто се е досетил, че непознатият нападател се спотайва някъде наблизо в очакване. Вероятно е попълнил неверен полетен план и е поел в съвсем друга посока — най-малко на 90 градуса от регистрирания курс към Рейкявик.

— Да, самолетът излетя преди осемнайсет минути — съобщиха от кулата в Тенерифе.

Юри направи бърза сметка: при средна скорост по време на набора 250–300 възела боингът ще го е изпреварил със 150–180 километра. Радарът в гълфстрийма обхващаше двойно по-голям радиус, но от беглеца нямаше и следа.

Обзет от мрачно безпокойство, Юри изравни на 4500 метра височина и пое на север.

Какво бих направил, ако бях на негово място? Къде бих отишъл?

Напрегна мозъка си. Ако „Куантъм“-66 лети на юг, то двата самолета се отдалечаваха един от друг с обща скорост 1800 км/ч! Боингът явно все още бе наблизо, но Юри не можеше тъй бързо да претърси целия район около Канарските острови. Не налучка ли от

самото начало вярната посока, обектът за нула време ще се измъкне от обсега на радара.

Единственият му шанс да залови жертвата бе да се постави на мястото на другия командир — да проследи пътя на логиката му, а оттам и пътя на „Куантъм“-66.

Не би се върнал на изток, тъй като предполага, че го причаквам там. Знае, че всеки опит да стигне до Сахара ще бъде пресрещнат от нова атака — крайбрежните радари ще го засекат, а той не може да е сигурен, че те не са в услуга на врага.

Отговорът не беше на изток.

Добре де, ами на север? Защо реших, че няма да тръгне на север? Да не би нещо да не съм изчислил както трябва?

Не, нищо не бе пропуснал. И север не беше отговорът.

Оставаха запад и юг. Юри се поколеба коя от двете посоки да избере и пое на запад. Радарът не улови никакви обекти отпред. Юри промени обхвата му на 550 километра, после на 270, ала на екрана не трепна нищо.

Ако се е насочил на запад, значи е решил да се върне в САЩ. На юг пък са няколко острова, източното крайбрежие на Южна Америка и част от Африка.

От Тенерифе му бяха казали, че резервоарите на боинга са пълни. Но самолетът имаше само три двигателя, което означава по-голямо съпротивление и по-кратък полет. Без повторно зареждане можеше да измине най-много 7200 километра — достатъчно все пак, за да стигне до Маями или Ресифе в Бразилия, евентуално и до Рио де Жанейро.

Радарът внезапно улови някакъв обект на около 150 километра на юг, но той бързо изчезна и повече не се мярна. *Сигурно е нещо случайно*, реши Юри.

През последните часове бе слушал новините по редица радиостанции. Всички съобщаваха, че е потвърдено наличието на смъртоносен вирус на борда на „Куантъм“-66. Първо обявиха, че самолетът се разбил в океана, а по-късно, че се приземил в Тенерифе и с терористични методи изнудвал летищните власти да му окажат съдействие. Сега пък според „Гласът на Америка“ беше дезертирал — непокорният му екипаж отказвал да отведе пътниците в пустинята, за да си умрат кротко там.

За миг Юри изпита известно съчувствие към командира на полет 66, макар че задачата му бе да го настигне и да го унищожи. Та той беше колега, изпаднал в беда! Заслужаваше състрадание и дори уважение.

Опита се отново да отгатне мислите му. Летец, способен така майсторски да избегне противниковите нападения, трябва да е професионален военен пилот, вероятно на изстребители. Той ще е наясно, че още го преследват, и за да се спаси, ще гледа да постъпи по начин, който никой не би предвидил.

Ще се отправи към родината си, разбира се. Ще поеме на запад.

Юри въведе западен маршрут в бордовия компютър. Вече знаеше какво трябва да направи. Ще набере 10 000 метра — ешелон, рядко използван от гражданската авиация — и ще тръгне на запад. Скоростта на сближение с „Куантъм“-66 би била поне 60 възела в час и до два часа ще го настигне. Тогава ще бъдат на около 2000 километра извън трасовата система на Атлантическия океан и там ще поправи грешката си — с останалите три ракети ще взриви боинга.

Белият дом, Отдел за екстремни ситуации

Събота вечер, 23 декември, 20:20 ч (0120 Z)

Консултациите на Центъра за контрол над заболяванията в Атланта с Вашингтон, Бон и бившия Съветски съюз продължиха часове наред. Към 8:00 ч вечерта един от участниците в телефонния маратон, армейски полковник Джерет Уебстър — заместник-командир на Военномедицинския институт за изследване на инфекциозни болести във Форт Детрик — долетя по спешност в Белия дом, за да докладва лично заключенията на експертите.

Полковникът се опита да прикрие притеснението си, когато ескорт от президентски съветници го въведе в Отдела за екстремни ситуации. Джонатан Рот вече се бе настанил на масата в очакване, а за президента съобщиха, че ще се забави с пет-десет минути. Уебстър седна неловко на предложения му стол, отвори орфаното си куфарче и извади няколко увеличени снимки на вируси, направени с електронен микроскоп и изпратени по факс от Военното разузнаване в Германия.

— Господа — започна той, — въпреки че все още има някои недоизяснени противоречия между експертите, преобладаващото

становище сред епидемиолозите, работещи по случая, е, че си имаме работа с вирус, който се предава само чрез плазма. Иначе казано, макар и наистина да става дума за патоген от четвърта степен, той не може да се разпространява по въздуха.

Съветникът по външната политика се надвеси над масата и придърпа две от снимките към себе си.

— Това ли е въпросният патоген?

— Да. Тези снимки са на вируса, изолиран от двете жертви в лабораторията в Регенсбург, Бавария. Той е твърде сходен с друг познат вирусен патоген, за който досега не е открита нито ваксина, нито лечение, но за разлика от него баварският се предава само посредством телесни течности, най-често когато кръв от заразения попадне в раничка или в слизестата тъкан на друг човек. Нямаме основание да приемем, че болният може да издиша инфекциозните частици в такова количество, че да зарази и околните.

— Какво ще рече това на по-прост език? — попита Рот.

— Почти е изключено професорът да е заразил някой на борда, ако не е бил в пряк контакт с него. Дори и при пряк контакт вероятността от предаване на инфекцията е минимална, стига кръвта на Хелмс да не е попаднала в кръвта на другия.

— Но няколко души са му правили дишане уста в уста — отбеляза съветникът по външната политика. — Това не е ли достатъчно?

— Теоретически е възможно да са се заразили, но на практика — едва ли. Естествено, бих искал поне за четири дни да поставим всички в самолета под карантина, на първо време обаче е по-важно да отделим хората, които са се допирали до професора. За останалите рискът е почти равен на нула.

Рот се стъписа.

— Защо сте толкова убеден?

— Не сме абсолютно сигурни, сър, но медицинският екип в Рейкявик вече изследва белите дробове на професора и не откри следи от вируса в алвеолите, което означава, че той надали е могъл да издишва вирусни частици във въздуха.

Полковникът огледа присъстващите и продължи, натъртвайки на всяка дума:

— Доколкото разбирам, военните са получили заповед да унищожат самолета. Ще ви кажа направо. Подобно решение не е оправдано от медицинска гледна точка. Препоръчвам ви — на вас и на президента — заповедта да бъде отменена незабавно. Единствената наложителна мярка е да поставим хората на борда под карантина за необходимия брой дни. С всичко останало ще се оправим без сериозни проблеми.

Съветниците на президента веднага му докладваха спешната информация и съобщиха на Пентагона да отмени нарежданията си по отношение на „Куантъм“-66.

— А уведомихте ли капитана? — попита президентът.

Високопоставените сановници взеха до един да клатят глави и да се озъртат неловко. Дори Джонатан Рот, който на предишните сбирки все гледаше да се обади пръв, сега се бе умълчал — имаше вид на човек, изпаднал в шок. Най-накрая един генерал от Военновъздушните сили набра смелост да признае:

— Сър, опитваме се да се доберем до него, но откакто самолетът излетя от Тенерифе, всички радиовръзки са прекъснати. Дори „Куантъм Еърлайнс“ още не са успели да разговарят със собствения си пилот.

Президентът погледна към Рот, който вгълбено изучаваше комуникационното табло в ъгъла на стаята.

— Джон, според тебе възможно ли е той да има връзка с нас, но нарочно да не се обажда?

Рот постави ръка на гърдите си и бавно и продължително се изкашля. Панически обмисляше настъпилите усложнения. Никога не бе предполагал, че ще се стигне дотук! Беше толкова сигурен, че...

— Джон? — настоя президентът.

Рот надигна глава и разчекна устните си в усмивка.

— Ами аз... смятам, че не е зле да пробваме да се свържем с него чрез световните медии. Все някой на борда ще слуша „Гласът на Америка“. Ще съобщим на аварийната честота.

— Добре, да се залавяме за работа! Нека помогнем на тия клетки хора да се приземят някъде, преди да ги е сполетяло нещо по-страшно! — плесна с ръце президентът и се обърна към генерала от ВВС: —

Бил, ти и маршал Томасън направете всичко възможно, за да върнете самолета на Канарските острови или на друго безопасно място. Ако междувременно откриете и най-малката улика за това кой го нападна, искам да ме уведомите незабавно. И последно, генерале... — замълча той многозначително. — Гледай да не остава нищо черно на бяло от предишните заповеди... Знаеш какво имам предвид!

— Да, сър — кимна генералът.

Още преди президентът да си тръгне, Джонатан Рот зае позиция в дъното на кабинета и придърпа един от сътрудниците на президента.

— Трябва спешно да говоря с Лангли. Линията в заседателната зала сигурна ли е?

— Да, сър. Последният телефон на голямата маса.

Рот влезе в съседната зала, вдигна слушалката и набра съответния номер в Лангли. Когато Марк Хейстингс се обади, червената лампичка на апарата замига, което потвърждаваше, че линията е засекретена.

Рот заби поглед във вратата, сниши глас и обясни на Марк какво се е случило.

— Свържи се с нашия човек по сателита и му предай веднага да прекрати мисията. Задачата му е изпълнена. Кажи му да се покрие някъде и да се яви на уреченото място в уречения ден и час. Побързай! Поискай да ти потвърди, че е разбрал.

Така де, цял свят знаеше, че хора на „Ал Акба“ са нападнали „Куантъм“-66. Фактът, че не са успели да го свалят, не беше от съществено значение. Атаката сама по себе си бе достатъчна, за да насочи всемирния гняв към групировката.

— Ами тукашната операция? — рече Хейстингс. — Както ви казах, Ръсти Сандърс и Шери играят заедно. Тя едва не претрепала един от агентите ни, а после офейкала със Сандърс. Сега ги търсим под дърво и камък.

Рот разтърка слепоочията си. Как се забърка цялата тази каша, след като отначало обстоятелствата се стекоха тъй прекрасно? Всъщност, докато двамата с Марк контролираха информацията, още нищо не беше загубено.

— Продължавай да действаш — нареди той. — Намираш ги и ги докарваш право при мен.

— Сър, те нямат никакви доказателства. Дискетата е у вас, а тук заличихме всички следи. Струва ли си да си губим времето с тях? Защо не ги оставим да пасат?

Рот прехапа устни. Кой дявол го накара да допусне външен човек като Сандърс в своя тесен кръг? Тоя нахалник сега се шматкаше насамнатам с информация, която можеше да провали цялата му кариера, ако някой вземе да му повярва! А за капак не друг, а Шери, дето я смяташе за толкова предана, бе минала в противниковия лагер.

— Марк, разчитам на теб да намериш решение на проблема. Все пак имай предвид, че не можем да ги оставим да разнасят въображаемите си открития напред-назад. При всички случаи по-добре е да си вържем гащите!

Петстотин километра на запад от Канарските острови

Юри Стеблинко погледна часовника си и разбра, че не е успял да предвиди действията на противника си. „Куантъм“-66 определено не бе тръгнал на запад.

Преди четирийсет и пет минути, когато Юри зави на запад, изчисли, че боингът има около сто километра преднина. Ако двата самолета действително летяха в една и съща посока, по-лекият Гълфстрийм трябваше вече да е двайсетина километра зад него.

Радарът обаче не показваше нищо. Боингът надали продължаваше да лети ниско. Турбореактивните самолети изразходват твърде много гориво на малка височина. За да успее да прелети над океана, „Куантъм“-66 следваше да се изкачи на минимум 9000 м надморска височина. Дори да се бе отклонил до 30 градуса на юг или на север, радарът щеше да го улови в радиус от 270 км.

Юри изключи бордовия компютър, зави на югоизток и се зае с нови изчисления. Боингът ще се е отдалечил поне с 800 км, ако е поел на юг. Реши ли да го следва натам, ще се забави още повече. Следователно единственото спасение е да промени курса и да го пресрещне някъде под ъгъл в близките четири-пет часа, след като навакса разликата в разстоянията. Но как да разбере накъде се е насочил врагът?

Придърпа картата и зашари по нея с молив. Ако кара право на юг, боингът ще мине покрай островите Кабо Верде, на един хвърлей от

Сенегал. Капитанът, естествено, ще отклони на запад от тях, за да избегне крайбрежните радари.

Изтри линията до Кабо Верде и начерта нова, 500 км на запад. Натам се простираха 2000 км открит океан до бразилския архипелаг Свети Петър и Павел — две миниатюрни островчета, едва подаващи се над водата. На нито едното обаче нямаше писта.

Прокара пръст на югоизток по картата и спря на друг малък тропически остров — усамотено, почти незаселено британско владение, но с летище. Макар и прокарана между две планини, пистата бе достатъчно дълга, за да приюти цяла космическа совалка.

Остров Възнесение.

Пулсът му се ускори. Нямаше и съмнение, че американският пилот се е насочил натам! По-далеч боингът не би могъл да стигне с горивото, с което разполагаше.

Очерта пътя до острова и пресметна съответните скорости и ъгли на курса. Определи координатите на две точки по маршрута, въведе ги в компютъра и пое по новия път на автопилот.

Жребият е хвърлен, рече си Юри, каквото ще става, да става. След четири часа или ще настигне „Куантъм“-66 и ще го взриви във въздуха, или небето ще е празно и самият той ще е принуден да кацне за допълнително гориво на острова, надявайки се, че все още никой не издирва откраднатия гълфстрийм.

Всъщност нямаше избор. Ако боингът се е отправил на изток или на север, с неговата мисия е свършено.

Той се сети за съобщението, което изпрати на клиента си по сателита, след като излетя от Лас Палмас: „Обектът тръгна на запад от Канарските острови, аз — след него“. Трябваше да ги уведоми за промяната в курса си.

Първо отиде да се подкрепи в кухничката. Кой знае защо, откак се качи в гълфстрийма, го гонеше вълчи глад. Свари си кафе, напълни панерче с хляб и се отправи към комуникационното табло пред пилотската кабина. Натрака съобщението на компютъра и доволен се върна в кабината, без да усети, че пътьом закачи с ръкава си вратичката на таблото.

Настани се в креслото си и разкърши схванатото си тяло. Гладката черна кожа изскърца приятно под него и заглуши звънчето на компютъра отвън, известяващо новопристигнало съобщение. Юри се

усмихна блажено, отпи от кафето и не чу как вратичката на таблото се плъзна надолу и изключи електрическото захранване на сателитния приемник.

Захапа филийка хляб, отпусна се в креслото и се замисли как да прекара следващите няколко часа. Не беше зле да поспи час-два — часовникът му ще има грижата да го събуди.

Почуди се дали да остави радиото включено. Май му беше писнало да слуша едни и същи новинарски емисии. Ами ако все пак кажат нещо ново? Ако има някаква промяна? Поколеба се за миг, после тръсна глава с досада. Глупости! Какво ново ще му кажат? Вече знаеше всичко, което го интересува. Дори да има промяна в обстоятелствата, клиентът му ще го уведоми по сателита. А на жадните за сензации медии и бездруго не можеше да се вярва — приказваха си врели-некипели.

Нямаше смисъл да прослушва и обичайните честоти на океанската авиация. В края на краищата гълфстриймът сега не беше обикновен самолет, а плавно носещ се в небесата призрак.

Юри се пресегна и изключи радиопредавателя.

Летище Нашънъл, Вашингтон

Събота вечер, 23 декември, 20:20 ч (0120 Z)

Ръсти Сандърс се озърташе нервно сред гъмжилото от хора на летището. Макар че повечето непознати лица изглеждаха съвсем безобидни, не можеше да се отърве от мисълта, че всеки един от тълпата е потенциален агент на ЦРУ, изпратен тук да го ликвидира.

Шери Елис като по-опитна вече му бе дала някои наставления.

— Ако горилите на Рот се появят, ще бъдат поне двама и ще носят оръжие със заглушител. Ще търсят не само тебе, а и жената, с която са те видели в хотела — моя милост. Целта е да ни хванат и да ни набутат в някоя кола, паркирана на близко и удобно място.

— И после? — попита със свито сърце той. Досещаше се за отговора.

— Нали ти казах: пътуването ще е еднопосочно. От оня свят връщане няма.

Той преглътна.

— Сигурно наблюдават главните входове — продължи тя, — тъй че ще влезем от долния етаж, където спират маршрутните таксите, и ще вземем асансьора.

След това щяха да се разделят. Ръсти трябваше да се скрие в книжарницата и да изчака Шери край рафтовете в дъното.

— Шери, ами ако те спипат, преди да дойдеш?

— Ще приложат любимата си хватка срещу мъжкия пол — усмихна се тя, — макар че още ме болят пръстите на краката.

— Как няма да те болят? Само като си спомня, и ме свива в чатала. От оня нещастник вече не става мъж.

— А какво, да го оставя да ни очисти ли? И таз хубава!

Малко преди да достигнат главния терминал, Шери изчезна към билетното гише, а Ръсти се вля в човешкия поток и се отправи към книжарницата. Минавайки покрай едно полупразно барче, той

изведнъж закова на място — телевизорът вътре работеше и на екрана се виждаше „Боинг 747“ с емблемата на „Куантъм Еърлайнс“.

Влезе в бара, застана до вратата и наостри уши. Говорителят обявяваше, че информационната емисия ще започне с извънредно съобщение.

— Си Ен Ен току-що научи, че е настъпил неочакван обрат в драмата на Полет 66 на авиокомпанията „Куантъм“. Според последните сведения експертите по контрол над заболяванията са излезли с единодушно становище, че е почти изключено пътниците и екипажът да са заразени с опасния вирус, от който почина американският професор Ърнест Хелмс.

Водещият припомни с няколко думи одисеята на Полет 66 и обеща да съобщи повече подробности в следващата емисия.

Ръсти се облегна на стената замаян. Значи бяха сменили официалната версия. Защо? Какво ги бе накарало? И какво следваше оттук?

Той потъна в размисъл и не забеляза появилата се на екрана емблема на ЦРУ, докато водещият не спомена името на тежко болния директор на управлението.

— ... директор на ЦРУ от 1995 г., през последните два месеца беше в безсъзнание след масивен мозъчен кръвоизлив. Смъртта му днес следобед не бе изненада за никого, но от уважение към семейството на покойния правителството все още не е назначило нов директор. Според близки до президента източници обаче постът ще бъде зает от заместник-директора на ЦРУ Джонатан Рот. Очаква се Белият дом официално да обяви назначението на мистър Рот в началото на идната седмица.

Ръсти изслуша новината със смръщено лице, после пак се замисли за съдбата на „Куантъм“-66. Холанд нямаше връзка с външния свят. Как ще научи, че никой на борда няма да се разболеет? А дали пък предаването не бе част от международен заговор, целящ да разкрие местонахождението на боинга?

Но откъде можеха да бъдат сигурни, че Холанд ще чуе новините? Клетият човек се бореше за живота си и в момента надали му беше до радио.

Да, но ако все пак слуша? Или някой друг в самолета слуша?

И така да е, след всичко преживяно едва ли ще повярва на съобщението. Твърде много му се беше струпало на главата. Най-вероятно ще продължи да търси място за кацане, където да изчака срока от 24 часа.

Пътниците на терминала взеха да оредяват и Ръсти се притесни, че почва да бие на очи. Всъщност дали още го издирват при новосъздалата се ситуация? Рот ще става директор на управлението. Би ли рискувал лелеяната си мечта, като се забърка в двойно убийство?

От друга страна, дори да реши да отмени заповедта, ще успее ли да уведоми горилите си своевременно?

Опитвайки се да потисне обзелата го наново паника, Ръсти продължи към книжарницата. Влезе като човек, който иска да убие малко свободно време, и бавно се запъти към рафтовете в дъното. Взе една книга наслуки, вдигна я пред лицето си и заоглежда останалите посетители.

Наивно бе да се надява, че ще го оставят на мира. Информацията, която притежаваше, беше твърде опасна за Рот и би могла да го разгроми.

А дали наистина е така? В края на краищата дискетата се намиреше в Рот. Вярно, разпечатката остана у Ръсти, но веднага ще го обвинят, че е фалшификат. На практика не разполагаше с никакви конкретни доказателства — нито бандитите в апартамента му, нито убиецът в хотела се бяха легитимирали като преки подчинени на Рот. Той преспokoйно можеше да твърди, че е невинен, и номерът да мине. Явно вече бе успял да замаже очите на президента, щом го гласяха за директор.

Но тогава защо ще ни убива? Защо ще се излага на такъв риск? Какво му пречи да ни остави да си изчуруликаме песента, после да ни обяви за смахнати и така да приключи цялата история?

Действително, нямаше логика да ги убиват сега. Ала Шери беше абсолютно убедена, че точно това им кроят, пък и револверът, насочен в гърдите им преди по-малко от час, никак не приличаше на детска играчка...

Един полузабравен факт изплува внезапно в съзнанието му и той се плесна по челото. Как не се сети досега? Та нали преди година вкара в компютърната мрежа на Лангли защитна програма срещу случайно изтриване на файлове? Тя бе практически неоткриваема и

изключително ефикасна — съхраняваше информацията в главния компютър на ЦРУ в отделен файл с безобидно име. И за разлика от другата програма, заложената в компютрите в заседателната зала, Рот и дружинката му надали се бяха добрили до нея.

Значи все пак съществуваше вещественото доказателство — програмата ще е записала както оригиналната версия на съобщението от „Кайро“, така и арабското послание.

Ръсти се заозърта отново. Беше се отплеснал и временно бе забравил да следи кой влиза и излиза от книжарницата. Сега освен него имаше още четирима посетители. Мъжът в съседния ъгъл подозрително дълго разглеждаше някаква поредица, но той бе твърде стар и немощен, за да представлява реална опасност. Едва ли и девицата с прилепнала по тялото рокличка, подчертаваща апетитни форми, бе хладнокръвен убиец. А възпълната госпожа със сребристи коси и старомодни очила, заровила се в изданията на отсрещната лавица, приличаше на сприхавата библиотекарка от гимназията на Ръсти.

Оставаше младоликът бизнесмен, който се караше с продавачката, че не можела да му намери някаква книга. Беше едър и набит, около четирийсетгодишен, също като агента с револвера в хотела.

Мъжът изведнъж извърна глава и измери Ръсти с поглед, после пак се захвана с продавачката.

Студени тръпки полазиха Ръсти. Не бе направил нищо, не бе издал и звук, за да привлече вниманието му. Защо се заяпа в него?

Лицето размени последни гневни думи с продавачката, тръшна вратата на книжарницата и сърдито закрачи към северния край на терминала. Дали не отиваше да повика партньора си?

Пак взе да се панираш, братле.

Ръсти замижа, за да прогони страха. Когато отвори очи, не видя нито бизнесмена, нито друг съмнителен субект в магазина.

Фалшива тревога! — рече си и се поотпусна. В същия миг остра болка го прониза в бедрото. Махна с ръка, за да пропъди жилещата гадинка, и пръстите му закачиха тънка игла. Обърна глава и видя възрастната дама, която му напомняше за библиотекарката от училище. Изумен погледна надолу и съзря празна спринцовка в ръката ѝ. Жената

я пушна невъзмутимо в чантата си, сграбчи Ръсти за лакътя и изненадващо силно го дръпна към себе си.

— Какво, по дяволите... — запелтечи той.

— Доктор Сандърс — изръмжа тя в ухото му и го повлече към вратата, — слушайте ме внимателно и не се опитвайте да се съпротивлявате. — Гласът ѝ беше дебел и плътен, но все пак глас на жена.

— Аз...

— Тихо! Ще слушате и ще мълчите! Току-що ви инжектирах с осемдесет кубически сантиметра свръхефикасен препарат, който до двайсет и пет минути ще блокира нервната ви система и ще ви убие. Няма смисъл да викате за помощ. Линейката ще се тътри насам поне петнайсет минути, а дотогава вече ще сте парализиран и няма да можете да говорите. Каквото и лекарство да ви дадат, докато ви откарат в болницата, органите ви, включително и сърцето, ще престанат да функционират. С други думи, ще сте мъртъв.

Ръсти понечи да се обърне към нея, но железните ѝ пръсти се впиха болезнено в кожата му.

— Да не сте посмели да ме погледнете! — изсъска тя.

— Какво?... — задави се той. Гърлото му беше пресъхнало. В главата му се завъртяха имената на разни невротоксични вещества. Всичките се различаваха съществено едно от друго и понякога бяха нужни часове, за да се определи подходяща противоотрова.

— Какво искате от мене? — успя да попита най-сетне.

Спокоен и равен, гласът отново прозвуча застрашително в ухото му:

— Да ме последвате до главния вход, където чака друг агент с кола. Там ще ви инжектираме съответния антидот. Ако не сте зад гърба ми, когато отворя вратата на колата, ние с колегата незабавно ще изчезнем — заедно с антидота, разбира се — а вие ще останете да се въргалите на тротоара, жалък и безпомощен. Разбрахте ли ме добре?

Ръсти кимна.

— Значи ако не ви се подчиня, ще умра.

— Точно така.

— А ако дойда с вас, пак ще умра. Вие, тъй или иначе, ще ме убиеете, нали? — Той се учуди, че така спокойно изрече най-злокобните си предчувствия. Бедрото още го наболваше от инжекцията. Представи

си как невротоксинът пълзи из тялото му. Та това бе чудовищно, кошмарно!

— Нямаме намерение да ви убиваме. Искаме само да си поговорим с вас. — Тя посочи вратата и Ръсти пристъпи напред разтреперан. Едно е да се озовеш срещу дулото на пистолет, а друго — да те напомним с химикали. Не му ли биеха съответния антитоксин, можеше отсега да се смята мъртъв.

Ами ако лъжеха за противоотровата? Ако искаха да го примамят в колата само за да се отърват по-лесно от трупа му?

Жената пусна ръката му и тръгна пред него, сякаш изобщо не я интересува дали ще я последва. Излязоха от книжарницата и завиха наляво. Въпреки възрастта и пълната си фигура тя крачеше тъй бодро, че Ръсти едва я догонваше. Стори му се, че усеща как изтръпват пръстите на краката му, и се почуди коя ли ще е следващата засегната мускулна група. Не знаеше дори дали ще успее да се довлече до колата.

Къде, по дяволите, се дяна Шери? Нима са хванали и нея?

Агентката мина през главния вход, без да забави крачка или да се обърне. Беше сигурна, че Ръсти я следва. Та той просто нямаше избор. Хукне ли да бяга, сам си подписва смъртната присъда.

Шери Елис мушна двата билета за Ню Йорк в чантата си и се отправи към книжарницата. Изведнъж зърна Ръсти да върви към главния вход на летището, но нещо в походката и във вида му я възпря да го повика.

Тя се огледа бързо. Нямаше никой подозрителен наоколо, който да го заплашва с оръжие или да върви по петите му.

Какво правиш бе, човек? — рече си, като го видя да излиза на паркинга отвън, и се втурна след него. В този момент един носач с натоварена догоре количка се изпречи на пътя ѝ. Тя изруга тихичко, изчака го да си избута количката и изтича през отворената врата.

Ръсти се бе запътил към огромна черна лимузина, паркирана на втората редица. Някаква едра жена с прошарени коси стоеше до задната врата на колата и го гледаше с очакване. Шери запрепуска между колите и го сграбчи за ръкава, преди да е стигнал до лимузината.

— Какво правиш?! — извика тя и го извъртя към себе си.

Ужасът, изписан на лицето му, я вцепени.

— Ръсти, какво има?

— Шери, бягай! — задърпа се той. — Пипнаха ме.

— Кой те пипна?

— Онази жена там. Инжектира ме с невротоксин, а антидотът е в колата й. Ако не ми го бие сега, след двацет минути съм труп! — Ръсти дишаше тежко и едва произнасяше думите. Очите му лъщяха със странен, неестествен блясък. — Шери, моля те, пусни ме! Бягай и се спасявай, преди да хванат и теб!

Мощният глас на среброкосата агентка заглуши бръмчащите мотори.

— Хайде, Сандърс! Последна възможност!

Вместо да го пусне, Шери го дръпна силно за ръкава и едва не го събори на земята.

— Бързо! Тичай след мен! — изрева с пълен глас и го повлече обратно към терминала.

— Шери... — понечи да възрази той, но краката му сами се отлепиха от асфалта.

Отровителката зина — беше толкова стъписана от гледката, че дори не успя да реагира.

Ръсти и Шери пробягаха разстоянието до входа и се озоваха отново в централната сграда на летището. Минаха бързо покрай билетните гишета и завиха в коридор с канцеларии. Шери спря пред първата отворена врата, пое си въздух и нахълта в офиса, размахвайки служебната си карта.

— Трябва ни свободно помещение за минутка-две. От ЦРУ сме. Няма време да ви обясним по-подробно.

— Из... използвайте тази стая — засрича секретарката. — Аз ще изчакам отвън.

— Моля ви, не казвайте никому, че сме тук.

Жената кимна уплашено и бързо се изнесе. Шери изчака да хлопне вратата, обърна се към Ръсти и го хвана за раменете.

— Ръсти, чуй ме! — Разтресе го здраво. Той продължаваше да я гледа безизразно. — Не се страхувай. Няма да умреш!

— Не знам каква е отровата, но оная каза, че...

— Няма никаква отрова. Къде ти забиха иглата — в бедрото или отзад?

— В бедрото.

— Така си и мислех. Ръсти, това е много стар трик, но хората все още се хващат. В спринцовката е имало вода, в най-лошия случай — глюкоза. Повярвай ми, няма за какво да се тревожиш.

— Трик ли? — зяпна я той. Не можеше да повярва на ушите си. — Откъде знаеш?

— Че как няма да знам? Всички агенти ги учат на това! Пускам ти малко чиста водица, казвам ти, че е отрова, и вече си мой. Няма нужда да те водят под стража. Подвиваш опашка и тръгваш подире ми, защото те е страх, че всеки момент ще пукнеш. Хитро, нали?

— А аз се хванах на въдицата! — Той се оживи. — Ама то си болеше! Дори ми се стори, че усещам как отровата почва да действа!

— Че нали си доктор — аз ли да ти обяснявам? Знаеш за силата на самовнушението...

— Да де, да. Сигурно си права. И все пак, доста се уплаших.

— Вярвам ти. Веднъж двама колеги ми извъртяха същия номер на майтап. И аз се вързах. Казаха ми: „Или ще бутнеш, малката, или няма антидот!“.

— Да... да не би да те изнасилиха?

— Не, но ми изкараха ангелите. С тоя тъп ритуал приемаха новите агенти в шпионското братство, така да се каже.

— А тебе приеха ли те?

— Не, те всъщност не допускат жени, но искаха да си живея с илюзията, че съм една от тях. — Шери го хвана за брадичката и внимателно се вгледа първо в едното, после в другото му око. — Е, как сме сега? По-добре ли?

— Да, разбира се. Щом няма да умирам...

— Няма. Поне не от инжекцията. Само че, ако скоро не се ометем оттук, ще ни сгащят и този път няма да си губят времето с игрички. Обзалагам се, че оная баба вече е повикала подкрепление. Повярвай ми, Ръсти, те съвсем не се шегуват. Не знам дали веднага ще ни убият, или първо ще ни закарат при Рот, но рано или късно ще ни теглят куршума. Рот не прощава.

Ръсти й преразказа накратко новините от Си Ен Ен.

— Предполагах, че ще го назначат за директор — рече тя, — но не очаквах, че така бързо ще се откажат от версията за вируса убиец. Може цялото нещо да е уловка, та да накарат Холанд да им се разкрие.

— И аз се усъмних в това. Тъй или иначе, капитанът сигурно още нищо не знае. — Ръсти отново си представи самотния преследван самолет. — Горките хора, лутат се там в небето без един двигател, подгонени от някакви фанатици... Дали ще успеят да се спасят?

Шери не отговори. Беше се облегла на едно от бюрата и гледаше замислено към вратата.

— Трябва да разобличим Рот — продължи Ръсти след кратко мълчание. — Ако не се лъжа, точно той е подхвърлил на терористите идеята да нападнат боинга, мръсникът му с мръсник.

— Не се лъжеш, Ръсти — намръщи се Шери. — Напълно си прав.

— Онази жена със спринцовката ме уверяваше, че искали само да си поговорят с мен. Как смяташ? Възможно ли е да ми е казала истината?

— Съмнявам се. Все едно — ти би ли рискувал живота и на двама ни? Както ти казах, при Рот няма шест-пет.

— Само че той се страхува от нас, нали? Ние го държим в ръцете си.

— Де да беше така — въздъхна Шери, — ама ти лично му връчи единственото доказателство срещу него — дискетата.

За пръв път, откак влязоха в офиса, Ръсти се усмихна.

— Бъркаш!

— Бъркам ли? — изгледа го учудено тя. — Защо? Да не би да криеш нещо от мен?

Той ѝ каза за тайната защитна програма в компютърната мрежа на Лангли.

— Наистина ли? — Тя скочи от бюрото и го хвана за ръкавите. — Сигурен ли си, че е още там?

— Не мога да бъда абсолютно сигурен, преди да проверя в компютъра, а те сто на сто са блокирали кодовете ни за достъп. Но програмата би трябвало да е там, тъй като не е с моя обичаен код, а с друг.

— Значи смяташ, че е още там? — попита Шери обнадеждено.

— Дай боже!

— Ръсти, знам един човек, който изобщо не цепи басма на Рот. Джон все се опитва да го подмами и все удря на камък. Този човек не само не се оставя да го водят за носа, ами може да постави всички в управлението на мястото им.

— И кой е той? Президентът ли?

— Ти будалкаш ли се? — изсумтя тя презрително. — Оня мухльо! Него Рот го върти на малкия си пръст. Не, имам предвид сенатор Джейк Мун от Арканзас, председател на Сенатската комисия по разузнаването. Чувал ли си за него?

— Как да не съм чувал, та този човек е жива легенда! А ти добре ли го познаваш? Можеш ли да му се обадиш?

— Стига да открия домашния му телефон.

— Чакай малко! Коя дата е днес? Ами да! Сенатът е още в сесия. Нали знаеш, редовния номер на опозицията — мнозинството иска да приключи по-рано заради Коледа, а опозицията нарочно протака работите.

— И какво от това?

— Как какво? Значи Мун сега е или в заседателната зала, или в кабинета си!

В този момент отвън се разнесе шумна разправия. Ръсти веднага позна плътния глас на жената със спринцовката. Грабна Шери за ръката, даде ѝ знак да мълчи и двамата се измъкнаха през задната врата секунди преди агентите да нахлуят в офиса.

В дъното на коридора се виждаше стълба. Шери и Ръсти запрепусаха по стъпалата и се озоваха на долния етаж в друг, още помрачен коридор с канцеларии и сервизни помещения. Нахълтаха, без да почукат, в първата стая и стреснаха двама пилоти, които си събираха книгата за полет. Един униформен служител току-що бе отключил задната врата на помещението. Шери му показва значката на ревера си и го сръга с лакът, за да им направи път. Човекът изохка и се отдръпна, а тя и Ръсти влязоха в съседното помещение, където група работници подготвяха багажа на пътниците за транспортиране. Шест контейнера чакаха върху багажните колички, прикачени една зад друга към мотокара като малка влакова композиция. Шери скочи в шофьорската кабина, придърпа Ръсти до себе си, включи светлините и подкара машината. Влакчето се понесе по дългия тесен коридор с

бясна скорост. Товарачите нададоха вой, зарязаха багажа и хукнаха да ги гонят.

— Къде отиваме? — извика Ръсти.

— На стоянката на „Делта Еърлайнс“! Оттам най-лесно ще се измъкнем! — Шери натисна газта докрай. Куфари и чанти полетяха напосоки.

— Откъде знаеш толкова за това летище?

— Три години работих тук, докато следвах! Познавам всяко кътче!

От прозорците на втория етаж агентите от ЦРУ съзряха откраднатата багажна композиция да излиза от сградата. В същия миг двамата им колеги долу се затичаха към първото возило, попаднало пред очите им — една авиостълба — метнаха се на нея и се впуснаха след виещата се опашка от контейнери.

За да не връхлети върху огромния „Боинг 757“, кацнал на пътя ѝ, Шери кривна вдясно, профуча между десния основен колесник и цистерната с гориво, подсъединена към дясното му крило. Контейнерите прегазиха кабелите за заземяване и едва не повалиха на земята работника, обслужващ цистерната.

В това време служителите от контролната кула, забелязали щуращото се из летището влакче, наредиха на всички самолети и съоръжения да останат на място.

Ръсти се държеше за седалката си и наблюдаваше с тревога преследващата ги стълба. Агентите бяха скъсили разстоянието — още секунда-две, и щяха да ги настигнат. В последния момент обаче шофирацията осъзна, че возилото му е прекалено високо, за да мине под крилото на боинга. Удари спирачка и тръгна да маневрира, за да заобиколи дясното полукрило, после бързо набра скорост и отново поде гонитбата. Вторият агент бе подал ръка през прозореца и се целеше с пистолет.

Шери прелетя покрай група наземни работници, които се разпръснаха с уплашени викове. Насреща ѝ се задаваше друг мотокар, теглец багаж. Тя направи остър завой вдясно, за да избегне удара. Ръсти се вкопчи още по-силно в седалката, наведе се напред и замижа. Отсрещният шофьор заби спирачка, мотокарът закова на място и купища багаж се разпиляха на земята.

Ръсти тъкмо надигна глава, един куршум изсвистя край ушите му като огромен стършел и рикошира в металната броня на мотокара.

— Шери, стрелят!

— Наведи се ниско! — изкрещя тя и зави рязко вляво, за да използва прикачените контейнери като преграда.

Втори куршум профуча над главите им и се заби в командното табло — беше минал точно помежду им.

Пред тях изведнъж се изпречи пътнически „Боинг 727“ на „Делта Еърлайнс“, спрял по нареждане на кулата далеч преди редовната си стоянка. Щом го видя, Шери зави пак вдясно и форсира мотора. Сега единствено тремавата опашка от клатушкаци се контейнери ги бранеше от снайперистите, които бяха само на петдесетина метра зад тях.

— Дръж се здраво! — извика Шери.

— Държа се! — изрева Ръсти.

Куршумите продължаваха да ваят, но за щастие уцелваха контейнерите и отскачаха във въздуха. Ясно бе, че съвсем скоро стрелбата ще секне. Дори наемните убийци на Рот не биха рискували някой заблуден куршум да възпламени граждански самолет, тъй като тогава надали и ЦРУ би могло да ги спаси.

Шери се насочи към опашката на боинга и започна ловко да маневрира, докато най-сетне се мушна между десния колесник и края на крилото. Под вдигнатите задкрилки на самолета имаше място колкото да премине електрокарът, но не и високата стълба.

Стрелбата наистина секна, но стълбата продължаваше да фучи по пистата. Агентите бяха толкова настървени да догонят жертвата си, че не забелязаха боинга насреща си и се забиха в задната част на крилото му. В резервоарите на самолета бе останало доста гориво и ударът предизвика мощна експлозия. Долният край на стълбата лумна в пламъци и двамата агенти изскочиха навън с диви крясъци — ризата на единия гореше. Огънят бързо обхвана цялото дясно крило на самолета, изходите от лявата страна се отвориха и пътниците се изсипаха по спуснатите аварийни пързалки.

Шери отново увеличи скоростта и спря мотокара чак когато достигна багажното отделение. Двамата с Ръсти се затичаха към лентата с куфари и се покатериха отгоре ѝ. Свиха се един зад друг и изчакаха конвейерът да ги пренесе в сградата, после скочиха пред

очите на слисаните пътници и хукнаха към главния вход на летището. Отвън внушителна опашка чакаше ред за такси. Шери се намърда отпред, дръпна вратата на най-близката кола и изрева на възмутените граждани: „От правителството съм!“.

— Тръгвайте веднага! Карайте към Сената! — изкомандва тя шофьора и тикна картата си от ЦРУ в лицето му.

В това време Ръсти се намести до нея на задната седалка.

Шофьорът потегли в посока към моста на 14-а улица. През прозорците ясно се чуваше вой на сирени и се виждаха гъстите черни кълба пушек от горящия самолет.

Шери извади телефона от чантата си, взе служебния номер на сенатор Мун от „Справки“ и позвъни в кабинета му.

— Мун е в заседателната зала — съобщи тя на Ръсти, — но секретарката каза да отидем и да го чакаме в кабинета му. Ще го извикат от заседанието.

Десетина минути пътуваха смълчани. От време на време се обръщаха да погледнат през задното стъкло — страхуваха се, че все още ги преследват. Най-сетне спряха пред Харт Билдинг, една от трите сгради на Сената. Платиха на шофьора, минаха безпрепятствено край охраната и се качиха с асансьора на втория етаж.

Малко преди да свият в последния коридор на етажа, Ръсти внезапно хвана Шери за рамото и я дръпна назад.

— Какво има? — стресна се тя.

— Тая работа нещо не ми харесва — отвърна той. — Всичко стана някак много лесно и бързо. Би трябвало правителството вече да е на крак и да ни издирва.

— Ръсти, няма от какво да се страхуваме. Ако поканата е била клопка, охраната щеше да ни задържи още долу. Пък и Рот откъде ще знае, че ще идваме тук?

— Може секретарката на Мун да му се е обадила.

— Че защо ще му се обажда?

— Не знам, но все пак нещо не ми харесва. Чакай малко. — Ръсти тръгна на пръсти и надникна зад ъгъла. По коридора забързано се движеха хора с делови вид и влизаха и излизаха от стаите. Кабинетът на сенатор Мун се намираще почти по средата и вратата му беше отворена. Отвън не се забелязваха подозрителни типове.

Ръсти кимна на Шери и я поведе натам, макар че съмненията продължаваха да го измъчват. Ако сенаторът е бил в заседателната зала, когато Шери позвъни в офиса му преди петнайсетина минути, едва ли е успял вече да пристигне, дори да е тръгнал веднага. На пръв поглед нямаше нищо нередно в поканата да го почака в кабинета му, но Ръсти не можеше да се отърси от мисълта, че са им устроили клопка.

Когато наближиха кабинета, видя няколко души да стоят прави в приемната. Един от тях подаде глава зад вратата и щом ги съзря, моментално се скри вътре. В стаята настана внезапно раздвижване и след секунда на вратата се появи друг мъж. Вперил поглед в Ръсти и Шери, той сякаш се поколеба за миг, а после пристъпи към тях.

— Вие ли сте доктор Сандърс?

Тонът, с който произнесе „доктор Сандърс“, потвърди опасенията на Ръсти. Грабна Шери за ръката и двамата хукнаха обратно по коридора. От кабинета на Мун тутакси изскочиха още няколко мъже и се затичаха след тях.

Ръсти познаваше сградата добре. Стълбата в дъното на коридора водеше към подземния тунел, свързващ Харт Билдинг директно с Конгреса. Дори агентите на Рот не биха рискували да стрелят в тунел, пълен със сенатори.

Втурнаха се надолу по стъпалата и кацнаха на перона секунди преди трамвайчето да потегли. Избутаха слисания контролър, качиха се в движение и се метнаха на последната седалка. През стъклото видяха как трима мъже пристигнаха запъхтени на перона. Единият веднага извади портативен радиопредавател, другият взе да разпитва контролъра, а третият заснова напред-назад.

Сред пътниците бяха трима сенатори и самият министър на търговията. Никой не би посмял да спре трамвая по средата на пътя, но на спирката на Конгреса сто на сто ги чакаше солидна група посрещачи.

— Ами сега какво ще правим? — попита Шери.

— Пригответи си служебната карта. Надявам се номерът да мине, ако са изпратили местната полиция.

Той погледна отново към бавно отдалечаващия се перон. Агентът с радиостанцията се разправяше с двама полицаи. Колегите му се опитваха да го възпрат, но той така се беше разпенил, че дори блъсна

единия полицаи в гърдите. Реакцията беше светкавична — полицаите измъкнаха pistolетите си и ги насочиха към служителите от ЦРУ. След това трамваят зави и Ръсти не успя да проследи схватката докрай.

На спирката на Конгреса също се разхождаха полицаи, но никой от тях не им обърна особено внимание. Ръсти и Шери прекосиха перона и се запътиха към асансьора. В момента, в който стъпиха в кабината, видяха как други двама полицаи изскочиха иззад някакъв ъгъл и се затичаха към трамвайчето, после забелязаха асансьора и спряха на място. Единият се хвърли напред, но преди да успее да мушне ръка между плъзгащите се врати, те се затвориха и асансьорът потегли нагоре.

Ръсти знаеше, че вече сигурно алармират за тях охраната от горния етаж, но се успокояваше с това, че описанието едва ли ще е много подробно. А и в кабината имаше още петима мъже и три жени.

— Ще излезем поотделно — прошепна той на Шери. — Лепни се за някой. Ще се срещнем при кулоарите.

На горния етаж шестима полицаи бяха заели позиция около асансьора. Щом вратите се отвориха, те взеха внимателно да оглеждат излизащите пътници — търсеха двойка мъж и жена. Ръсти бе сред първите и никой не го спря. Шери заговори една жена и двете напуснаха кабината заедно, сякаш са стари приятелки. Малко след тях слезе млада семейна двойка и веднага бе заобиколена от полицаите.

Ръсти стигна до охраната на кулоарите, показва служебната си карта на дежурния полицаи и попита дали сенатор Мун е готов.

— За какво? — учуди се онзи.

— Изпратен съм специално, за да го придружа до една среща. Той на заседание ли е?

Шери влезе в помещението и застана зад него, но Ръсти с нищо не издаде, че я познава. Дежурният се почеса замислено по главата.

— Почакайте тук, докторе. Ще отида да видя — каза той, като се увери, че картата от ЦРУ е истинска, и закрачи надолу по коридора.

Ръсти даде знак на Шери и двамата тръгнаха по петите му. Полицаят точно влизаше в залата, когато усети, че го следят. Обърна се и ядосано извика:

— Стойте там! Не мърдайте!

После забеляза Шери и явно се обърка.

— Вие пък коя сте, госпожо?

Шери пренебрегна въпроса му и се опита да се промъкне край него. Беше зърнала сенатор Мун в залата.

— Сенатор Мун! Сенатор Мун! — развика се.

Полицаят я сграбчи за ръката и препречи пътя на Ръсти. В това време в коридора зад тях се чуха нечии забързани стъпки и викове: „Спрете ги! Спрете ги!“. Един запотен мъж дотърча и измъкна от самото си пистолет със заглушител.

— Всички долу! Залегнете! — изрева и приклепна в поза за стрелба. Дулото на пистолета сочеше право към главата на Ръсти.

Край! Този път ще се мре! — рече си Ръсти. В същия миг обаче друг мъж, значително по-висок от първия, застана между двамата.

— Задръж! — изкомандва той стрелеца.

Авторитетният му баритон накара агента да отпусне пистолета и да скочи на крака.

— Спокойно, Мартин — продължи високият. — Всичко е наред. От тук нататък аз поемам нещата.

— Слушам, сър! — отвърна онзи.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита гръмогласно сенатор Мун и се приближи към групичката.

Ръсти гледаше към човека, който бе спасил живота му, и не можеше да повярва на очите си. Та това беше самият Джонатан Рот!

Рот се усмихваше иронично.

— Как сте, докторе? Още ли ви се присънват разни конспирации?

— Шери Елис! — намеси се сенатор Мун. — Какво правите тук? — Той се обърна към Рот: — Това ли са двамата, за които ми сломена, Джон?

— Да, сенаторе.

— Господин сенатор — започна Ръсти. — Имам доказателства, че...

Сенаторът вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Първо си поговорете тук с вашия шеф, а после и тримата заповядайте в кабинета ми.

Мун тръгна обратно към залата, а Рот постави ръка на рамото на Ръсти — гледаше ту към него, ту към Шери.

— Трябва да ви кажа, че и двамата сте се заблудили.

— Аз пък не смятам така — възрази Ръсти.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — продължи Рот с наставнически тон. — Вие сте изтълкували неправилно наличните данни, стигнали сте до погрешни заключения и явно сте решили, че искаме да се отървем от вас — едва ли не да ви ликвидираме. Налага се да поговорим сериозно по този въпрос. Благодарение на необмислените ви действия двама души сега са в болница, на летището гори самолет, а председателят на Надзорната комисия направо е побеснял, задето му губят времето с разни налудничави твърдения, че заместник-директорът на ЦРУ бил наел терористи да свалят онзи боинг.

Рот понечи да ги поведе надолу по коридора, но Ръсти не помръдна.

— Сега пък какво има, докторе? — въздъхна с досада Рот.

— Аз ви дадох доказателства за незаконната операция и вие обещахте, че ще се заемете с въпроса, нали?

— Да. И веднага започнах да проучвам случая. Само че вие повече не ми се обадохте, Сандърс. Нали ви помолих да се покриете някъде и веднага да ми докладвате? Не ми дадохте никаква възможност да ви успокоя. Вие наистина разкрихте заговор, той обаче не е дело на ЦРУ, а още по-малко — мое лично дело. Разбрахте ли? А сега можем ли вече да тръгваме?

— Накъде? — попита Шери.

— Към кабинета на сенатора, разбира се — отвърна Рот с тежка въздишка.

На север от остров Възнесение

Събота сутрин, 24 декември, 6:15 ч (0715 Z)

— *Най-сетне!* — Юри Стеблинко почука радостно с пръст по стъклото на тактическия радар.

Беше настроил обхвата на 270 километра и вече цяла минута яркият сигнал от някакъв обект, намиращ се право пред гълфстрийма, проблясваше на екрана. Дори след седем пълни завъртания на радиолокаторния лъч обектът не промени положението си, а остана точно там, където очакваше Юри.

Погледна часовника си — щеше да достигне позиция за стрелба на около 180 километра северно от острова.

На борда на Полет 66

Възнесение бе на 270 километра разстояние и вече се улавяше на радара. Джеймс Холанд пресметна, че е време да поеме към земята, наклони носа на боинга и бавно се запуска на автопилот. Искаше 80–90 километра преди острова да слезе на 150 метра височина.

Уморен, недоспал и с дълбоки сенки под очите, Дик Роб влезе в кабината, за да поеме задълженията си на втори пилот. Механично зае мястото си. Беше разчорлен, с разкопчана яка на ризата, без униформената вратовръзка.

Рейчъл Шъруд го погледна съчувствено, макар че в мига, в който той се появи, сърцето ѝ скришом възнегодува. Не че имаше нещо против Роб, но в негово присъствие се чувстваше някак неловко. Когато преди половин час тя се върна в кабината, честно казано, се зарадва, че Холанд е сам. Беше се оттеглила да подремне и все още сънена, седна на столчето си. Разтърка очи, пооправи омачканата си пола, а Джеймс се обърна към нея с усмивка и взе ръката ѝ в своята. В жеста му имаше толкова нежност и топлина, че изведнъж ѝ се прииска

да я приюти в прегръдката си. Стисна горещата му длан и усети прилив на сигурност и сила.

— Как сме с горивото, Джеймс? — прозина се Роб.

— Гореводу според очакванията. Остават ни около десет тона и половина. — Холанд огледа партньора си загрижено. — Как си, Дик? Успя ли да си отпочинеш малко?

— Малко, да. Ще си почивам, след като се приземим и свърши цялата тази дандания. Знаеш ли, докато лежах отгатак, си мислех... дали все пак да не включим радиото? Може да чуем нещо ново. Току-виж, са надушили къде отиваме и ни готвят тържествено посрещане с букет от заряди.

— И така да е, вече нищо не можем да направим. Нямаме достатъчно гориво, за да отидем другаде.

— Прав си — въздъхна Роб.

— Всъщност, Дик, аз преди малко пробвах да уловя някоя станция с транзисторчето на един от пътниците, но нищо не се получи. Тук, под еkvатора, сигналът е много слаб, а и електрониката в кабината пречи. Освен шум и писукания, друго не се чува.

Роб посочи към радара. На екрана имаше обратен сигнал от стотина километра северно от острова.

— Там явно има ядро на гръмотевичен облак. Виждаш ли червеното в средата?

— Ха! Какви са тия гръмотевици преди разсъмване? — учуди се Холанд. — Доста необичайно. Да не би да е ехо от някоя вчерашна буря?

— Ще заобиколиш ли мястото?

— Да, но чак когато се доближим до него.

През прозорците на кабината безлунното небе приличаше на вълшебен виолетов плащ, обсипан с безброй звезди. Холанд намали осветлението в кабината, за да привикнат очите му към нощния мрак — слънцето щеше да озари хоризонта едва след половин час. В далечината вече се виждаха мъглявите светлини на острова. В облаците тук-там проблясваха мълнии, а червеното петно на радара сочеше, че макар и локална, бурята е с мощен гръмотевичен заряд. За да я избегне, Холанд промени курса с петнайсетина километра на запад и 45 градуса надясно.

Роб се наведе напред и се взря в странните чертички, внезапно появили се на радарния екран. Побиха го студени тръпки — точно такива чертички бе зърнал преди няколко часа, когато приближаваха африканското крайбрежие.

— Джеймс...

Холанд долови тревогата в гласа на Роб и проследи погледа му. Чертичките бяха изчезнали. Радарът сега отчиташе единствено сигналите от острова и от бурята.

— Какво има, Дик? Какво видя?

Роб се вторачи отново в екрана. *Всичко е от умората*, рече си, *явно съм толкова уморен, че взех от мухата да правя слон.*

— Появиха се някакви чертички, Джеймс, както преди да ни нападнат, затова се уплаших. Не се безпокой, не може да са ни проследили пет хиляди километра над океана.

Юри Стеблинко намали обхвата на прицелния радар. Боингът вече бе на осемнайсет километра пред него, макар и доста по-близо до острова, отколкото бе предвидил.

Няма значение — отломките след взрива, така или иначе, ще полетят към дъното на океана.

„Куантъм“-66 летеше без светлини, но радарът ясно показваше фосфоресциращата цел на атаката. Самолетът сега бе на около 1500 метра височина и продължаваше да се снижава. Очевидно командирът искаше да се движи максимално близо до повърхността, за да не го засекат вражески радари.

Ето как ми се е изплъзнал първия път, хитрецьт му с хитрець!

Юри зави леко вдясно. Планът му бе прост и ясен: ще изпрати ракетата в десния вътрешен двигател на боинга и ще го откъсне от крилото. Така командирът ще се изправи пред най-страшния проблем за всеки пилот — да управлява самолет без двигатели от едната страна.

А ако имам късмет, експлозията може да отнесе цялото крило. Ако ли не — остават ми още две ракети. Пък и той едва ли подозира, че съм го догонил.

Скоростта на сближение с боинга беше 180 км/ч. Юри прецени, че е твърде близо, отне ръчките на двигателите, за да изравни скоростите, и спусна левия ракетоносач. Гълфстриймът се разклати от

нахлупата въздушна струя. Оцелелият десен двигател на боинга блесна ярко на радарния екран и бойната глава веднага фиксира инфрачервената джрия на целта. Двама самолета сега летяха с 250 възела на височина 500 метра и продължаваха да се спускат.

Юри реши да изчака, докато противникът му премине в хоризонтален полет, независимо колко ниско. При експлозия над водата пилотът няма къде да се приземи, а дори самолетът все още да е управляем, една прибързана маневра ще го прати безвъзвратно на морското дъно.

На 150 метра височина боингът премина в хоризонтален полет. Юри погледна към навигационния дисплей — намираха се на 90 километра северно от Възнесение. Не можеше да отлага повече!

Погали пусковия бутон за ракетата и за сетен път се замисли за командира на „Куантъм“-66. Човекът бе толкова ловък и сръчен, че направо беше грехота да го взривиш, когато почти се е добрал до острова. По-добре щеше да е, ако тези клетници бяха загинали при първата атака, преди да започнат да хранят някаква надежда за спасение!

Какво спасение? Не забравяй, че всички те са неизлечимо болни и скоро ще умрат. Част от тях сигурно вече са мъртви!

Юри натисна бутона.

В кабината прокънтя мощният рев на мотора, изстрелял ракетата към целта. Тя профуча в нощния мрак и изведнъж на мястото, където допреди секунди се намираше „Куантъм“-66, изригна огнена мълния.

Огромният боинг се разтресе от удара, дясната му страна лумна в пламъци и хвърчащи късове от експлодирания двигател се заблъскаха в крилото и тялото. Разнесе се невъобразимо тракане, чаткане, дрънчене, сякаш целият самолет се бе превърнал в летяща грамада метални отпадъци.

— Какво става, за бога?! — изкрещяха почти едновременно Холанд и Роб.

Паническите писъци на пътниците раздраха въздуха, пооглушителни от грехота на самата експлозия. Дон Моузис се вкопчи в облегалките на седалката си с примряло сърце, убеден, че са

катастрофирали. После се осмели да надникне през прозореца, съзря затихващите пламъци и се успокои, че все още летят.

Горе в кабината Джеймс Холанд грабна щурвала, изключи автопилота и веднага погледна приборите на двигателите.

— Третият двигател е унищожен! Той пък как се взриви?

— Пак ракета, Джеймс! — Дик Роб се сети за чертичките, които мярна на радара преди малко. — Оня мръсник ни е настигнал!

— Не може да е същият! Нали...

— Скоростта! — прекъсна го Роб. — Виж скоростта.

Холанд кимна, изведе двата работещи двигателя на максимална тяга и натисна силно педала, за да компенсира тенденцията за наклон надясно.

— Колко километра остават до острова, Дик?

— Осемдесет.

Холанд изведнъж наклони самолета наляво и започна да се изкачва.

— Какво правиш, Джеймс?

— Копелето сигурно изчаква да види какво ще стане. Ако продължим право напред, веднага ще ни прати нова ракета. Смятам да му изнесем едно хубаво представление.

Боингът беше с наклон 45 градуса и пресичаше в набор 250 метра. Холанд погледна назад — нападателят също би могъл да завие, но...

— Спусни колесника, Дик! Задкрилки на едно!

Роб се стресна от изненадващото нареждане, но моментално се зае с изпълнението му, следейки показанията на приборите за евентуална несиметричност при спускането на задкрилки и предкрилки.

— Сега-засега всичко върви добре — докладва той.

Холанд отне двигателите до малък газ и изправи от наклон. Отпусна носа и снижи отново до 30 метра, преди да започне плавен завой надясно, за да се отправи на югозапад към Възнесение.

— Ако успея да го объркам още малко, може пък и да се доберем до острова!

— Джеймс, летим трийсет метра над водата! Внимавай да не я докоснеш с върха на крилото, че ще се издавим!

— Спокойно, Дик. Само следи радиовисотомера и ще видиш, че ще се измъкнем!

Веднага след експлозията Юри се изкачи нависоко, за да избегне хвърчащите отломки. Наклони надясно и измина близо километър на запад, преди да възстанови първоначалния курс.

Погледна радара — сигналът не само се усилваше, ами целта най-неочаквано завиваше наляво!

Аха, нови маневри! Само че този път няма къде да избягаш, приятелче!

Направи ляв завой. Чудеше се дали командирът на боинга ще направи пълен кръг, или ще отпраши в друга посока. А може би въобще нямаше стратегия и се луташе. За съжаление ракетата явно не бе успяла да отнесе крилото и да повреди управлението.

Премина в хоризонтален полет и пое курс на изток. Сигналите върху екрана на радара взеха да изчезват.

Значи пак ще танцуваме по вълните, така ли?

Напусна своята височина и зави наляво, надявайки се отново да улови следите на боинга. Радарът обаче не реагира дори на 100 метра височина. Някакъв обект проблесна за миг на север, след малко друг се мярна отлясно, после и двата се загубиха. Екранът остана празен.

Да не би все пак да е потънал? Не, миналия път това заключение ми излезе през носа. Явно още се мъчи там някъде. Горивото му май е на свършване. Няма къде да отиде, освен на Възнесение. Ще го пипна, преди да се приземи!

Премина в набор в посока към острова. Реши да покръжи южно от подхода на полоса изток-запад, да насочи радара към летището и да изчака боинга да се приближи.

Последните две ракети би трябвало да се справят със задачата.

На борда на Полет 66

Гари и Щефани бяха задрямали в затъмнената почивна стаичка, когато експлозията разтърси самолета и той се килна встрани. Безпомощни и сами, те инстинктивно потърсиха ръцете си в мрака.

— Щефани?

— Тук съм, Гари. Какво беше това?

— Не знам.

— Гари... би ли се отместил малко?

— Защо?

— Страх ме е. Искам да ме прегърнеш.

Гари преглътна и дори не усети острата болка в крака си, когато боингът се разтнесе отново — в същия миг Шефани се намърда в леглото и притисна топлото си тяло до неговото.

Веднага щом видя буйните пламъци, Лий Ланкастър разбра какво се е случило и огледа спътниците си. Агресивният пастор и секретарят му бяха пребледнели от страх. Възрастните младоженци отзад се опитаха да му се усмихнат, но усмивката изведнъж замръзна на лицата им. Самолетът се бе наклонил наляво и стремително се издигаше!

Барб Ролинс впи нокти в седалката си и с неимоверни усилия разтегна устни в служебна усмивка. Не трябваше ли да е претръпнала досега? И все пак... никога в живота си не бе изпитвала подобен ужас. Искаше ѝ се да позвъни на Джеймс, но реши, че надали има по-неподходящ момент да го безпокои. Тя можеше да почака — да почака и да се моли.

От прозореца на пилотската кабина се виждаше само нощната тъма. Холанд се бореше да задържи самолета, който се друсаше непокорно и ставаше все по-труден за управление на 30 метра над водата. Знаеше, че сега и най-малката грешка би била фатална. Слава богу, все още имаха две хидравлични системи и боингът беше управляем.

Двамата с Роб бяха наясно, че нападателят им няма да се откаже от намеренията си и ще се опита да ги догони. Единствената им надежда бе да летят колкото се може по-ниско над океана, за да избегнат противниковия радар.

Холанд отново зави наляво, докато зададеният курс не съвпадна с посоката на острова, от който сега ги разделя 75 километра. Изведе двата двигателя на максимален режим, отпусна носа и увеличи скоростта на 500 км/ч. До Възнесение оставаха 75 километра.

— Джеймс, колесника спуснат ли да го оставим?

— Да, по-добре да не го пипаме.

— А дали все пак да не обявим тревога? — продължи Роб.

— Няма смисъл. Всички изстребители от острова веднага ще се включат в атаката срещу нас.

— Джеймс, имаш ли представа кой ни преследва? — попита Рейчъл с пресипнал от вълнение глас. В очите ѝ се четеше ужасът от неизвестната опасност.

— Не ми се вярва да е същият негодник, който изстреля първата ракета — ако е той, тук трябва да има пръст някаква свръхестествена сила. Никой изстребител не може да прелети пет хиляди километра, без да презареди, а къде ще зареди над океана?

— Наближаваме! — Роб наблюдаваше как разстоянието до Възкресение се стопява с осем километра в минута. — Остават само четирийсет и пет километра. Прагът на полосата е трийсетина метра над морското равнище.

— На пет-шест километра от нея ще се издигнем на безопасна височина. — Холанд погледна към екрана на компютъра. Пистата се намираще на около 40 градуса вляво от направлението, по което летяха. — Въведи ми една точка на подхода, пет километра и половина западно от полосата. Ще я използвам за набор.

Роб затрака по клавишите и на екрана се появи малко квадратче.

— Ето, Джеймс. Дотам са четирийсет километра и половина.

— Благодаря ти. Би ли съобщил на пътниците да се приготвят за кацане?

* * *

Юри Стеблинко прелетя траверса на Възнесение на 14,5 км, на триста метра височина. Американските диспечери, обслужващи по договор летището, проследиха изумени странните показания на радара. Импулсите идваха ту от голяма височина, ту от малка —

някакъв самолет кръжеше във въздуха без транспондер, без радиовръзка и без разрешение за кацане.

— Ако беше по времето на Фолкландската война — каза един от тях, — щях да си помисля, че е въздушна атака.

Обектът бе достигнал югозападната част на летището и сега, изглежда, се връщаше пак на север. Измина пет километра натам, после промени курса на юг, увеличи скоростта и отново зави на север, сякаш бродеше из небето в очакване на нещо.

Хоризонтът взе да просветлява, слънцето скоро щеше да изгрее. Хората от кулата надигнаха биноклите си, но както и да ги въртяха, не можеха да открият и следа от приближаващ самолет.

— Да не е пък НЛО? — зачуди се диспечерът.

Юри тъкмо зави на север за втора обиколка, когато сигналът от боинга засвятка на радара му. Както бе очаквал, „Куантъм“-66 летеше право към пистата.

— Падна ли ми най-сетне!

Той се втурна към целта и на половин километър от нея направи остър вираж с 60 градуса десен наклон. Боингът вече бе съвсем близо до плитчините — силуетът му се очертаваше смътно в утринната дрезгавина. В никакъв случай не биваше да достигне бреговата линия. Юри слезе на 30 метра над морското равнище и насочи ракетата към вътрешния ляв двигател.

По дяволите! Беше забравил да спусне десния ракетоносач! Пресегна се бързо и щракна ключето, но носачът не помръдна. Натисна втори път, трети, ала механизмът отказа да се задейства — явно бе изключен от електрическата мрежа.

Зад всяко от пилотските кресла имаше по десетина редици превключватели. Само че кой от допълнително монтираните в Украйна беше в електроверигата, управляваща въоръжението? Май беше чак на осмия ред от отсрещната страна, зад стола на втория пилот. Как да го достигне? Би било чисто самоубийство да прави акробатики, докато самолетът е само на 30 метра височина.

Съзнавайки, че отново ще бъде засечен от диспечерския радар, той увеличи тягата, изкачи се на 300 метра и премина на автопилот. Наклони се встрани, проверя глава зад съседния стол и се вторачи в

стената, но не можа да разпознае търсения бутон. Присви очи и се опита да разчете схемата, но тя се оказа неразгадаема.

Оставаха само петнайсет километра. Сега или никога, рече си Юри и поднови опитите си. Изпълнал тяло в почти хоризонтално положение, той завъртя глава във всички посоки. Вече бе изгубил надежда, когато най-неочаквано, почти в края на редицата превключватели, съзря надпис „носач“.

Пресегна се, но бутонът бе твърде далеч. Наведе се още малко встрани и зашари с пръсти във въздуха — рискуваше всеки момент да се изтърколи на пода. Ръката му взе да отмалява. Стисна зъби и продължи да се пресята, докато с върха на показалеца си напипа копчето и го бутна навътре.

Въздъхна с облекчение и понечи да се изправи, но бутонът щракна и изхвъркна пак навън.

Юри изпсува гневно. До пистата оставаха осем километра, а боингът бе само на четири километра от нея. Нямахше да успее да изстреля ракетата.

Събра сетни сили и отново се пресегна към редицата копчета. Всичко го болеше — имаше чувството, че сухожилията му ще се скъсат. Този път обаче сякаш по-лесно се добра до бутона и не махна пръста си от него, докато не се увери, че е влязъл достатъчно навътре. В същото време с другата си ръка опипа командното табло и натисна ключето, задвижващо ракетаносача. Изчака да чуе познатото бръмчене на моторите, изправи се бързо и погледна индикаторите.

Сърцето му се сви — „Куантъм“-66 беше на 300–400 метра пред него и все още летеше доста ниско. Пресметна, че докато се снижи и заеме позиция за обстрел, боингът вече ще е стигнал пистата. Кацне ли и той на летището, веднага ще го арестуват, а нямаше достатъчно гориво, за да отлети на друго място. Нима трябваше да се сбогува с живота и да се гмурне в океана? Не, той не беше от хората, които лесно се предават. Та нали досега винаги бе намирал изход и от най-трудните положения.

А защо пък да не взриви боинга върху полосата? Вероятността да се спаси след това наистина бе нищожна, но все пак съществуваше. Ще зареже гълфстрийма в крайбрежните води и ще доплува до брега, а там все някак ще се оправи с малобройната охрана. Колко му е да скалпи някоя историйка? Беше длъжен поне да опита.

Пообнадежден, Юри наклони самолета силно надясно. Щеше да направи вираж и да застане зад опашката на боинга. Ако противникът запусне допълнителната силова установка, това ще е нова цел за ракетата и тя ще се забие право в ауспуха. От подобен удар не би оцеляла дори яка машина като „Боинг 747“.

Холанд подаде команда за ново положение на задкрилките и намали вертикалната скорост на 3,5 м/сек — до пистата оставаше малко повече от половин километър. На летището не се забелязваше никакво особено раздвижване, а и от кулата не проблясваха предупредителни сигнали — диспечерите явно не бяха усетили боинга.

Редовните светлини обаче бяха включени и пистата вече се виждаше, макар и неясно, под развиделяващото се небе.

— Джеймс! — извика тревожно Роб. — Има несинхронно спускане на задкрилките!

— Къде? — Холанд извъртя шурвала наляво.

— Левите са на десет градуса и не помръдват, а десните са на седем.

— Така си и мислех. Едва удържам самолета да не се килне надясно. Пробвай с резервното управление!

Той натисна левия педал на кормилната система и увеличи режима на двигателите, но при несиметрични задкрилки и тяга само от лявата страна съществуваше сериозна опасност самолетът да се преобърне надясно.

Роб премести резервния превключвател на положение „прибрано“ и изправните задкрилки от лявата страна застанаха на 7 градуса. Самолетът излезе от наклон.

— Стига толкова! Така е добре! — каза Холанд.

Прагът на полосата се скри под носа на самолета.

— Петнайсет метра, дванайсет, десет... — занарежда Роб, следейки показанията на радиовисотомера.

Холанд отне ръчките за газ. Изправи самолета по осовата линия, изравни го плавно над полосата и го остави да опре, преди да изтегли интерцепторите и да натисне спирачките. От двете страни на пистата се издигаха стръмни баири — за да стигне до стоянката, трябваше да

измине елипсовидната пътека за рулиране в ляво и да обърне посоката на движение. Намали скоростта до двайсет възела и бавно зави по пътеката.

— Слава богу! — въздъхна Роб.

— Изиграхме го оня мръсник! Като спрем окончателно и двигателите изстинат, ракетите му вече няма да уловят никакви сигнали.

Следвайки обичайната процедура при приземяване, Роб започна да щрака копчетата по командното табло. По инерция включи и допълнителната силова установка. Един мотор забръмча в опашката на боинга и задейства малкия реактивен двигател, който доставяше електричество в самолета и изпускаше навън силна струя въздух под налягане. Когато двигателят достигна определения минимум обороти в минута, контролиращият го компютър нареди на клапата за гориво да се отвори и на свещите да запалят горивото. Това ускори дейността на генератора и той изхвърли през ауспуха парещи газове с температура над 600 градуса С.

Юри отбеляза със задоволство, че противникът е включил допълнителната силова установка. Насочи ракетата към ауспуха на боинга, сведе скоростта до 200 възела и започна плавно да се спуска.

Инфрочервеният сигнал на „Куантъм“-66 неочаквано отскочи вдясно и взе да избледнява — боингът излизаше от пистата. Юри изтръпна — не изстреля ли веднага ракетата, хълмовете ще прикрият целта и няма да може да я улучи.

Натисна бързо пусковия бутон и ракетата изхвърча с вой от носача. Юри издигна самолета, за да не се разбие в хълма от дясно, и погледна надолу. В същия миг ракетата се вряза в опашката на боинга и мощна експлозия разтърси летището. Метални отломки се разхвърчаха във въздуха, а пламналата опашка се откъсна и се сгромоляса на бетона. Самолетът обаче продължи да рулира.

— Боже господи, сега пък какво стана? — изкрещя Роб, когато взривът го изхвърли от креслото му.

Рейчъл полетя с писък от столчето си и се вкопчи в раменете му.

— Дик, обади се в задния салон! Питай дали няма пожар! — нареди Холанд и се зае да проверява приборите за управление.

Роб грабна интеркома и натисна бутона за всички постове. Барб Ролинс и още няколко стюардеси се обадиха веднага.

— Барб, какво е положението там? — попита Роб.

— Страшна експлозия! — отвърна задъхано тя. — Не знам дали не е отнесла стаичката на екипажа. Отзад зее огромна дупка и една от вратите е отворена — може направо да се е откъснала! Да евакуираме ли пътниците?

— Кажи й да не прави нищо, Дик, стига салонът да не се пълни с пушек! Мястото не е подходящо за спиране — ще пробвам да стигна до стоянката.

— Задръжте така засега — предаде Роб. — Има ли пушек в салона?

— Не. Виждат се някакви пламъци отзад, може би при страничните прозорци, но вътре не влиза пушек.

— Добре, Барб — ако в салона се появи пушек, обади се веднага! Иначе стой там и чакай нареждания.

— Разбрах — каза тя.

Холанд увеличи скоростта, за да съкрати времето за рулиране обратно към пистата.

— Хидравличните системи наред ли са, Дик?

— Първа и втора все още са стабилни. Допълнителната силова установка обаче е спряла. Или генераторът е експлодирал, или... някой взриви опашката.

— Носовата част е натежала — промърмори Холанд, почти на себе си. — Имам чувството, че орем с носа си.

Юри не можеше да повярва на очите си — въпреки откъснатата опашка, „Куантъм“-66 бе останал цял и продължаваше да се движи! Как да не се възхити човек на солидната конструкция на боинга, а и на професионализма и несломимата воля на самоотвержения му командир?

Последен шанс, каза си Юри. Не биваше да се бави нито секунда. Разстоянието до мястото, където пътеката за рулиране се вливаше отново в пистата, бе твърде късо, за да кацне гладко и да

причака врага там, а и времето нямаше да му стигне, за да стабилизира гълфстрийма и да атакува отзад. Единственото разрешение бе да се приземи малко по-далече на пистата и след като рулира покрай боинга, да се обърне с лице към него и да изстреля последната ракета в носовата му част.

Как ще се измъкне после, вече беше без значение. Години наред бе рискувал живота си, поставяйки дълга над всичко, и дисциплината бе станала негова втора природа. Сега можеше да мисли само за целта, която трябва да унищожи.

С бърза и опасна маневра промени курса на гълфстрийма и се спусна надолу. Ако боингът се движеше със скорост около 15 възела, Юри щеше да мине покрай носа му в мига, в който той излезе на пистата — прекалено близо, наистина, но нямаше друг начин.

След кратко колебание запали и светлините за кацане. Гълфстриймът започна да планира.

„Куантъм“-66 се бе добрал досами пистата, когато от лявата му страна изведнъж проблеснаха ярки халогенни лампи.

— Внимавай! — извика Роб. — Някой каца!

Холанд натисна рязко спирачките и рязко дръпна ръчките за газ назад, след което почти веднага ги отпусна и подаде газ.

— Какво правиш? — изрева Роб. — Да не си полудял?

— Това е оня мръсник! — Холанд включи и своите светлини за приземяване. — Иска да кацне, но не е познал!

Боингът продължи да се придвижва напред със скорост 10 възела.

Юри видя внезапно блесналите светлини на „Куантъм“-66 и тутакси разбра какъв номер му кроят.

До мястото, където пътеката за рулиране се вливаше в пистата, оставаха петнайсетина метра. Предният колесник на боинга пресичаше линията — командирът явно бе увеличил скоростта, за да препречи пътя на Юри.

Гълфстриймът опря основния колесник в земята — беше на двеста метра от боинга и се движеше с 250 километра в час. Юри

кривна наляво, за да предотврати сблъсъка с противника. Боингът вече бе прекосил средата на пистата и също се насочваше към левия ѝ край — носът му се виждаше от дясната страна на гълфстрийма сякаш на сантиметри разстояние.

С почти вдигнат от земята ляв колесник, Юри издърпа самолета още няколко метра вляво до края на бетонната настилка. Не смееше да натисне спирачка, макар че в другия край на пистата, тъй или иначе, трябваше да спре рязко, ако изобщо се добере дотам, разбира се. Опасяваше се, че всеки момент в дясното му крило ще се забие носовият колесник на боинга.

Гълфстриймът обаче като по чудо се промуши между скалистите възвишения отляво и самолета убиец отдясно. Юри пое дълбоко въздух, избърса потта от челото си и натисна спирачките. Скоростта започна постепенно да намалява.

Холанд стисна зъби от яд — надяваше се да чуе трясък от ударено крило, но за съжаление нападателят профуча покрай него невредим. Заби спирачка, лашна ръчката за управление на носовия колесник надясно и върна боинга в средата на пистата.

А дали това наистина бе нападателят им? Изглеждаше най-обикновен гълфстрийм.

— Джеймс! — изкрещя Роб. — Той е въоръжен! От дясната му страна има ракетаносач!

— Гълфстрийм с ракети?! Не е възможно!

— Нали го виждам с очите си!

— Обади се на кулата и виж дали знаят кой е.

— Че те нас не ни знаят кои сме!

— Няма значение, обади им се.

Роб бе набрал честотата на контролната кула още преди няколко часа.

— Кула Възнесение, тук „Боинг 747“. Кой е другият самолет на пистата?

— За бога, човече! — отвърна превъзбуден глас. — Та това е същият идиот, дето преди малко ви взриви опашката! Нямам представа кой е! А вие знаете ли, че самолетът ви гори?

— Да, благодаря.

Гълфстриймът бе избягал напред. Холанд мярна от лявата си страна входа към пистата, на която бе решил да спре, но изведнъж се поколеба. Ако гълфстриймът се върне...

— Дик, имаше ли още ракети на носача?

— Не съм сигурен, но май имаше.

— Значи пак ще стреля по нас. А ако разполага и с друго оръжие... — Холанд увеличи тягата.

— Какво ще правиш? — попита уплашен Роб.

— Ще му натрия носа на това мръсно копеле. Няма да му дам пак да ни стреля!

— Джеймс, моля те, недей! Нали трябва да евакуираме пътниците? Джеймс, чуваш ли ме? Джеймс? — захълца Роб.

Гълфстриймът се намираше на половин километър пред тях и на двеста-триста метра от скалистия край на пистата. Скоростта на боинга бе достигнала 28 възела и продължаваше да се качва. Холанд беше подминал пистата и съзнаваше, че е попаднал в задънена улица, но вече не му пукаше. Нямахте да остави гълфстрийма да му се изплъзне.

Все още мога да го ударя отпред! Топлината от двигателите ще е достатъчна, за да привлече ракетата! — реши Юри и ловко обърна гълфстрийма на 180 градуса. — Пък ако е рекъл господ, току-виж, в суматохата успея и да се измъкна...

Заслепяващите насрещни светлини го объркаха. Смяташе, че боингът ще е някъде по средата на пистата, ала той се движеше право срещу него, сякаш разгонваше скорост за излитане.

Какви ги върши тоя, по дяволите? Без опашка не може да лети — накъде е тръгнал?

С ужас прозря намеренията на противника си. Изходът от пистата бе твърде далеч, а нямаше как да прелети над боинга или да се размине с него. Грамадното безопашато чудовище щеше да връхлети отгоре му и да смачка скъпата играчка на принца като хлебарка.

— Мамка му мръсна! — изруга Юри, светкавично фиксира ракетата за удар в целта и натисна пусковия бутон.

Беше като в кошмар — ракетата си остана на място. Той изви врат и погледна към електрическите превключватели, но в същия миг

се сети, че носачът отдавна е спуснат. Значи повредата не можеше да е там.

Пробва повторно бутона — пак нищо. Помисли си да грабне някой пистолет или автомат, но уви, самолетът на принца не бе снабден с такива елементарни оръжия.

Занатиска отчаяно бутона, ракетата обаче упорито не помръдваше. А бойната глава беше въоръжена със смъртоносен заряд — ако боингът вземе, че го удари...

Схемата на веригата! Юри едва не си прехапа езика. Студена пот го обля. Разбира се! Контролният датчик въздух-земя бе свързан с изстрелващия механизъм — самолетът трябваше да повярва, че е във въздуха, за да позволи на пилота да задейства ракетата. Протегна ръка и примирено разоръжи ракетата — работата беше абсолютно безнадеждна.

Холанд достигна скорост 80 възела и отне ръчките за газ. Осветеният гълфстрийм приличаше на подгонена сърна, която впряга сетни сили миг преди да побегне наляво или надясно.

Грабна лоста за носовия колесник, готов да завие в посоката, която противникът ще избере.

— Хайде, копеленце! — процеди през зъби. — Я да видим накъде ще отпрашиш!

Юри нажежи дроселите до червено, но гълфстриймът не беше спортна кола, та да хвъркне, щом натиснеш педала. Стори му се, че мина цяла вечност, докато потегли. Понечи да завие вляво, но командирът на боинга веднага стори същото. Бързо смени посоката надясно. Успееше ли да изпревари врага в реакциите, можеше все пак да излети от пистата под остър ъгъл и да се спаси.

* * *

— Падна ли ми в ръчичките! — изръмжа Холанд и извъртя самолета наляво.

— Майчице! — изпищя Роб и се хвана за седалката си.

Носът на боинга прелетя на милиметри от корпуса на маневриращия гълфстрийм и се заби с трясък в опашката му.

Ударът изтласка гълфстрийма още по-вдясно и вместо към ръба на пистата той се насочи право към втория двигател и централния колесник на боинга. Юри отчаяно заблъска лоста надясно, но вече беше късно — 22 тона стомана се стовариха върху лявото му крило и го отнесоха. Сякаш бясна хала изтръгна тялото му от пилотското кресло и го замята като перце из кабината под зловещия грохот на трошачия се на парчета самолет.

— Аняаа... — изрева той.

Холанд натисна спирачките докрай и изтегли назад ръчката на реверса на единствения двигател. Струваше му се, че скоростта спада кошмарно бавно. Вече беше под пет възела, а боингът се носеше устремно към отсрещните скали.

Задържа още по-силно реверса. Самолетът се разтресе, но продължи да се придвижва към червените светлини в края на пистата и в един миг те се скриха под носа му. Предният колесник допълзя до самия ръб и чак тогава спря, сякаш неохотно.

„Куантъм“-66 закова на място.

Интеркомът веднага зазвъня тревожно.

— В задната част има пожар! — съобщи Барб Ролинс. — Пламъците преминават вече в салона!

— Започвай да евакуираш пътниците, Барб, но само от дясната страна, и то през предните четири врати.

Дежурните от кулата проследиха втрещени невероятния двубой между двата самолета — за пръв път в живота си присъстваха на подобна схватка. Вече бяха видели емблемата на „Куантъм“ върху

боинга, а от Си Ен Ен научиха, че американските военни служби искат самолетът да бъде задържан там, където спре.

Веднага щом чу новините по телевизията, един от диспечерите грабна сателитния телефон и след продължителен разговор докладва развълнувано на колегите си:

— Разрешено е да им помогнем, стига да не пипаме никого без ръкавици. Обещаха да изпратят транспортни самолети с всичко необходимо, уведомили са и Лондон. Току-що се обадох и на пожарната команда.

Пътниците вече се търкаляха по аварийните пързалки, спуснати от дясната страна на самолета. На петстотин метра от боинга разбитият гълфстрийм догаряше като факел.

Първите пожарни пристигнаха на мястото на аварията. Пушекът, обвил задната част на „Куантъм“-66, се съгъстваше и от кулата наредиха на пожарникарите да зарежат гълфстрийма и да гасят боинга.

— Внимавайте! — предупреди диспечерът. — От дясната страна се евакуират пътниците!

След като се увери, че на борда не са останали пътници, Джеймс Холанд изпрати и екипажа навън, като поръча на Роб да организира спасителната операция на земята.

Въпреки усилията на пожарните, които заливаха опашката на боинга с пяна, гъстият дим вече бе достигнал и до пилотската кабина. Холанд се придвижи назад към последния салон и понечи да се качи в почивната стаичка на екипажа, но по стълбите внезапно нахлу кълбо пушек и въздухът в тясното коридорче се нажежи.

Няма да си простя, ако е останал някой горе, помисли си той. Спусна се по най-близката пързалка, изправи се на крака и огледа с ужас поверения му самолет. От опашната площ и от корема висяха парчета разкъсан метал, а между колесниците дори се бе заклецила някаква разплескана част от корпуса на гълфстрийма.

Сети се за пилота на унищожения самолет и инстинктивно понечи да тръгне към кабината, за да му се притече на помощ, но се спря. Никой не би могъл да оцелее след подобна катастрофа. Неизвестният нападател бе заплатил своето деяние с живота си.

Няколко пътници се бяха наранили при бързото спускане по пързалките и чакаха да ги отнесат в другия край на пистата. На земята лежаха двама души със счупени крайници и един по-тежко ранен мъж в разкъсан, окървавен костюм. Холанд приклезна край него и се успокои — човекът беше в безсъзнание, но дишаше нормално, а раните по челото и гърдите му, макар и дълбоки, не изглеждаха опасни.

Взря се в лицето му — стори му се съвсем непознато и това някак го изненада, макар да бе глупаво да смята, че може да запомни всичките двеста и петдесет пътници. Явно е бил един от многобройните обитатели на туристическата класа, реши той и се изправи. Насреща му вървеше старшата стюардеса Барб Ролинс.

— Барб! — извика той и разпери ръце.

— Джеймс! — възкликна радостно тя и се затича в прегръдките му.

— Как си? Добре ли си? — запитаха се почти едновременно и се засмяха.

— Барб, онези хора от почивната стаичка — нали каза, че имало двама...

Тя не го остави да довърши — усмихна се и му посочи младата двойка, седнала на земята малко встрани от другите пътници.

— Както виждаш, Джеймс, нищо им няма! Измъкнаха се от стаичката секунди преди експлозията.

— Слава богу! — въздъхна той.

В този момент пристигна Роб заедно с началника на пожарната служба на летището. Холанд се учуди, че човекът има смелостта да се приближи до тях — нима не знаеше кои са? Нищо ли не бяха чули на острова?

— Страхотно изпълнение, капитане! — Началникът го гледаше с възхищение.

— Ние просто направихме... каквото трябва — сви рамене Холанд, смутен от похвалата. — Оня мръсник ни нападна, докато се спускахме... — Погледна отново към горящия самолет на врага и изведнъж си обясни всичко. Преследвал ги бе не изтребител, а допълнително въоръжен гълфстрийм — затова бе успял да лети толкова дълго, без да презарежда. — ... Струва ми се, че е същият, който ни атакува снощи край Канарските острови.

Канарските острови ли каза? А дали не беше над Африка? Започваше да губи представа.

— Капитане? — подхвана човекът от летището.

— Да?

— Доколкото разбирам, тези са най-тежко ранените. — Той посочи с ръка тримата пътници, които още лежах на земята. — Що се отнася до пилота на другия самолет, той несъмнено е мъртъв.

Холанд кимна.

— Скоро ще дойдат и линейките — продължи шефът на пожарната служба. — Това тук е импровизирано, но за момента нямаме избор. Английският комендант вече е тръгнал насам. Искате да говори с вас за...

— Вижте какво... — прекъсна го Холанд, пое дълбоко дъх и го погледна в очите. — Вие проявихте истинска смелост, като ни се притекохте на помощ, но трябва да предупредите другите да стоят далече от нас поне през следващите дванайсет часа.

Мъжът се усмихна озадачено.

— Защо, капитане?

— Не знаете ли кои сме? Следите ли съобщенията в медиите?

— Как да не знам! Цял свят тръпнеше в очакване да види какво ще стане с вас!

— Е, тогава трябва да ви е известно, че ние продължаваме да сме потенциална заплаха за всички. Може да сме носители на вируса от Германия.

— Капитане, още нощес бе разпространена новината, че заразата не може да се предава по въздуха. Нима не сте чули?

— Не — поклати глава Холанд. — Не смеехме да използваме собствената си радиостанция, а не можехме да уловим нито една от редовните станции.

— Ясно. Доколкото разбрах, с изключение на хората, които са имали пряк контакт с болния пътник, никой друг на борда не е изложен на реална опасност. Впрочем, току-що ни съобщиха, че от вашата военна авиация вече са тръгнали насам с лекари, медикаменти и други доставки от първа необходимост.

Джеймс Холанд погледна за последен път към обезобразения корпус на почти новия боинг и все още димящите останки от гълфстрийма — сравнително малкият самолет, който така настървено

ги бе преследвал през нощта, за да ги убие. Всичко му се струваше някак нереално.

— Капитане? — Една пътничка с наметнато на раменете одеяло се бе отделила от тълпата и крачеше към него.

Холанд веднага я позна. Думите ѝ и укорителният ѝ поглед неведнъж се бяха появявали в съзнанието му през последните трийсет часа.

— Здравейте, госпожо. Всичко наред ли е? — попита я.

Тя не отговори веднага, а се взря в очите му, сякаш го изучаваше. После се усмихна и кимна.

— Е, оцеляхме — добави неловко той.

Жената внезапно протегна ръка към Холанд.

— Капитане, помните ли какво ви казах предишния път?

— Че ми нямате доверие, защото не мисля за себе си — отвърна той шеговито.

— Да. Оказа се, че не съм права.

— Не, госпожо. Съвсем права бяхте. — Холанд срещна погледа ѝ. — В онзи момент беше точно така.

ЕПИЛОГ

Рихобот Бийч, Делауер

Неделя, 31 декември

Ръсти Сандърс връчи купчинка вестникарски изрезки на Шери Елис. Макар че бяха от десетина различни издания, съдържанието им бе почти еднакво и на всичките имаше една и съща снимка — опожарения боинг на пистата на остров Възнесение.

— Все си мисля, Шери — каза замислено Ръсти, — че ако Рот наистина няма пръст в тази история, трябва само да съжалява. Сега не може да си припише заслугите за това, че всички цивилизовани нации заклеиха терористите на „Ал Акба“. С тях вече е свършено. Та дори Иран обеща да помогне в разгромяването им! Разбира се, най-настървена е Саудитска Арабия. Шейхът, дето му задигнаха самолета, е готов едва ли не да почне свещена война!

Шери се бе загледала през прозореца и мълчеше.

— А ти как смяташ, Шери? Каква е твоята присъда — виновен ли е или невинен?

— Кой?

— Рот, естествено, кой друг!

Тя се усмихна и сви рамене.

— Честно казано, Ръсти, нямам представа. Може да е виновен, може и да не е. Знаеш що за човек е Рот — неведоми са пътищата...

— Божии — добави Ръсти. — На твое място не бих го превъзнасял чак толкова!

— Бих казала, че за нас поне Рот се явява в ролята на Всевишния — всичко зависи от него. Пък и такава блестящо изпълнение изнесе пред Мун, че чак аз се почудих дали не сме се залъгвали през цялото време.

— Вярвам ти. Аз също бях страшно впечатлен. Рот беше толкова спокоен, имаше си обяснение за всичко, пък и никакви доказателства не бяха останали. Но ако не е той виновникът, тогава кой е? Някой все

пак помогна на „Ал Акба“ да нападне самолета! После същият някой се опита да ни убие!

— Не съм толкова сигурна — възрази Шери.

— Как така не си сигурна? Забрави ли, че стреляха по нас на летището? Цял самолет подпалиха, само и само да ни ликвидират!

Шери размаха показалец и започна да имитира Рот.

— Доктор Сандърс, та те просто са искали да улучат гумите на откраднатия от вас мотокар, за да ви спрат. Ако са имали намерение да ви убият, щяха да го сторят. Задачата им бе само да ви доведат при мене.

— Въпреки всичко аз вярвам повече на очите си — заяви Ръсти.

— Така ли? Аз пък, да си призная, не съм убедена, че той лъже. Тъй или иначе, каквато и да е истината, шпионското братство вярва, че гениалният Рот е разбил поредната терористична група.

— И все пак, не знам дали постъпихме правилно — каза тихо Ръсти.

— А да не би да имахме избор?

— Ами...

Шери го хвана за брадичката, извъртя лицето му към себе си и го погледна в очите.

— Спомняш ли си старата английска приказка за коняря Хобсън, дето казвал на клиентите си: „Можете да си изберете който искате кон, стига да е първият до портата“. Е, ние бяхме в същото положение. Знаеш какви бяха условията на Рот: „Затваряте си устата, забравяте абсурдните си обвинения, и оставате тук на работа. Ако обаче продължите с нелепите си твърдения, моментално изхвърчате и си теглите последствията“. Веднага щяха да ни обявят за психопати, да ни изхвърлят на улицата и да уведомят летището къде да ни изпрати сметката за нанесените щети. Както виждаш, скъпи, изборът ни бе първият кон до портата!

— Добре де, добре. Така е.

— Нали се разбрахме. Много по-лесно ще ни е да държим Рот под око, ако сме вътре в системата. Пък станалото — станало.

— Е, да. Поне пътниците си отидоха живи и здрави по домовете след някакви си три дни карантина и получиха извинения отвсякъде, да не говорим за билетите първа класа. Пострадаха само

застрахователите на боинга и нещастният арабин в другия самолет, ако не броиш „Ал Акба“, разбира се.

— Забравяш професор Хелмс и младата майка в Исландия.

— Права си, Шери. Жал ми е за тях — въздъхна Ръсти. — Въпросът обаче е друг. По случайни стечения на обстоятелствата Рот сега минава за мъдър и решителен човек, чиито ценни съвети помогнаха на президента да се справи с небивала криза. А всъщност е един хитър интригант, който си присвои ролята на бог и едва не погуби двеста и петдесет души, насъсквайки терористите срещу тях. Наруши сума ти закони, като проведе гнусната си операция без знанието на президента — сигурно му е надрънкарал цял куп лъжи — замаза очите на сенатора, изманипулира всички наред, опита се да ни убие, разби ми апартамента, съсипа ми нервите и... и...

— И сега се радва на пълното доверие на изпълнителната и законодателната власт, които ще одобрят назначението му без капка колебание — допълни Шери.

— Ние сме единствените хора на този свят, които го знаят що за змия е, а сме под прекия му контрол! — Ръсти размаха гневно юмрук.

Шери вирна брадичка и се усмихна.

— Щом ще живеем в джунгла, трябва да свикваме със змиите. В крайна сметка, нали работим в ЦРУ? Или по-точно, продължаваме да работим там благодарение на Рот. Можеше и да е по-лошо.

— Някой ден обаче — рече тъжно Ръсти — друг ужасен вирус наистина ще попадне в пътнически самолет и тогава вече ще настъпи пълен хаос.

Той откряна вратата към плажа и в стаята нахлу мощният рев на океанските вълни. Времето бе необичайно меко за сезона, а огромната пълна луна хвърляше сребрилата си светлина върху гладкия пясък. Някъде в близост малкото останали туристи посрещаха Нова година, но въпреки фойерверките и веселите викове атмосферата в запустелия курорт бе тиха и спокойна.

А Вашингтон беше далече, далече...

— Ръсти, радвам се, че ми се обади. — Шери застана до него и сложи ръка на рамото му. Вълшебни светлилки проблясваха в косата ѝ, огряна от лунните лъчи. — Отдавна чаках този момент.

— Аз... не знаех дали... — смути се той.

— Напротив, знаел си много добре.

— Знаех какво чувствам аз, но не бях сигурен дали и ти...
— Стига. — Шери постави нежно пръст на устните му. — Колко време смяташ да прекараме тук?
— Ами... всъщност... направих резервация за три дни.
— Само за тази стая ли? — попита тя, престорено учудена. — Та тук има само едно легло! Ти къде ще спиш?
Ръсти се изчерви и езикът му окончателно се заплете.
— Аз ли? Не знам... Мислех, че...
— Ааа, значи така си мислел? — ухили се Шери и започна да разкопчава ризата му. — Ами правилно си мислел, драги — госпожицата е съвсем навита. Хайде, отличнико, не се бави и ме отведи в леглото.

Овалният кабинет, Белият дом

Вторник сутрин, 16 януари

Джонатан Рот заяви с нетърпящ възражение тон, че президентът трябва незабавно да чуе заключителния доклад на експертите, и настоя за спешна среща с него. Едва прикривайки раздразнението си, шефът на канцеларията прегледа претоварената програма на президента и смести Рот в 10 часа сутринта на 16 януари.

Притиснал дебела папка до гърдите си, той пристигна в уречения час заедно с един армейски генерал — командира на Военномедицинския институт за изследване на инфекциозни болести във Форт Детрик. Президентът забеляза мрачните им физиономии и само им махна с ръка да седнат в креслата срещу бюрото му.

Рот се прокашля и пристъпи към проблема по обичайния си заобиколен начин.

— Както знаете, сър, когато медицинският екип задържа пътниците и екипажа на остров Възнесение, ние — тоест аз — препоръчах по-дълга карантина.

— Да, спомням си. После лично аз поех отговорността да съкратим срока и да ги освободим след три дни, та да се приберат по домовете си — в края на краищата, нямаше никой болен. Какъв е проблемът, Джон?

— Господин президент, оказва се, че те наистина са били болни, само че ние не сме знаели.

— Какво искаш да кажеш?

— За да се установи как точно изглежда един вирус, са необходими обстойни изследвания на кръвта и различни органи с електронен микроскоп. Тези изследвания се извършват в специални помещения, оборудвани срещу биологическа зараза от четвърта степен, и отнемат доста време. Когато „Куантъм“-66 кацна на острова, ние разполагахме само с първоначалните снимки на вируса, убил двамата лаборанти в Бавария — тъй наречения щам „Хауптман“. Почти по същото време получихме снимки и на вируса, заразил професор Хелмс. — Рот се обърна към генерала, който преодоля стеснението си и поде разказа.

— Хелмс определено е бил заразен, сър. В кръвта му бяха открити следи от вирус с характеристики, напълно сходни с тези на споменатия „Хауптман“. Дори флуоресцентните тестове потвърдиха, че става дума за един и същ вирус. После взехме кръв от пътниците и от екипажа, докато бяха още под карантина, и чак сега получихме окончателните резултати.

— Господа, не ме дръжте повече в напрежение. Какво показват резултатите? — подкани ги президентът и се наведе напред в очакване.

— Както ви е известно, нашето становище бе, че заразата не се предава по въздуха, а само посредством телесни течности — отговори Рот. — Въпреки това излиза, че всички до един на борда са били заразени.

Президентът се облещи.

— Какво?! Та нали никой не се разболя — нито тогава, нито после? А вече минаха близо три седмици!

— Всъщност те са били болни още по времето на карантината — каза генералът. — Вирусът е претърпял мутация. Смъртоносният патоген от четвърта степен, убил двамата мъже в Бавария, се е видоизменил в кръвта на професор Хелмс. Не знаем какви точно промени са настанали, но той изведнъж изгубил смъртоносните си качества и удължил инкубационния си период. Така че професорът наистина е заразил всички на борда, само че не с „Хауптман“, а с негов мутант — нарекохме го „Хелмс Бавария“. Повечето пътници са прекарвали острия стадий на болестта по домовете си тук, в САЩ, но тъй като няма ясно изразени симптоми, нито те са знаели за това, нито ние.

— Тоест този „Хелмс Бавария“ не е опасен, така ли?

— Подобно заключение би било твърде прибързано — поклати глава генералът. — Ако вирусът претърпи нови изменения, може пак да стане смъртоносен. Лошото е, че нямаме никакъв контрол над него. Заразата вече се разпространява сред населението, макар и засега да не води до заболяване. Но ако се видоизмени повторно...

— Може по всяко време да избухне епидемия от четвърта степен! — довърши Рот.

— Боже мой! — възкликна президентът. — Значи самолетът наистина е бил смъртна заплаха! Уж обсъдихме всичко до най-малката подробност, а сега... Добре, знае ли се поне за колко време изчезва този вирус? Организмът изгражда ли имунитет срещу него?

Рот го погледна право в очите.

— Ако бяхме задържали хората един месец под карантина, нямаше да остане и следа от него. Ние обаче ги пуснахме на 27 декември и те веднага са пренесли заразата у дома си. Всеки е заразил поне десетина души, те от своя страна са заразили още толкова и тъй нататък... Според господин генерала, дори хората да развият имунитет срещу „Хелмс Бавария“, това не означава, че са предпазени от евентуален бъдещ мутант.

— Все едно си имаме работа с някое коварно извънземно от научната фантастика — добави генералът. — Не знаем какви може да ги забърка, но пък знаем, че е някъде наоколо и няма как да го спрем.

— С други думи, сър — вметна Рот, — съвсем я оплескахме. Сбъркахме в заключенията си както за начините, по които се предава заразата, така и за продължителността на инкубационния период. — В гласа му се прокрадна укорителна нотка. — А най-голямата ни грешка бе, че прекалено рано освободихме хората.

— И какво следва отгук, Джон? — попита президентът.

Рот се вторачи във върховете на обувките си, търсейки достатъчно силни думи.

— Сър, още отсега трябва да предвидим какви строги мерки ще вземем, ако историята с „Куантъм“-66 се повтори някой ден. Голата истина е, че ако щамът „Хауптман“ не бе претърпял видоизменения, деветдесет процента от населението на Северна Америка щеше да загине. По никакъв начин нямаше да успеем да овладеем епидемичния взрив.

Естес Парк, Колорадо — вторник, 14 май

Още като дете Рейчъл Шъруд обожаваше излетите в приказните Скалисти планини, но в тогавашните ѝ представи те съществуваха, за да им се любуват хората отстрани, а не да живеят сред тях.

А ето че сега всяка сутрин се събуждаше сред покритите с вечен сняг гранитни върхове, издигащи се величествено в моравата синева. Нима имаше по-прекрасна гледка на света?

Рейчъл разбърка кафето си и се усмихна доволно. Вярно че все още я изморяваше сутрешното тичане в разределения въздух на 2000 м надморска височина, но издръжливостта ѝ постоянно нарастваше, а първоначалните главоболия изчезнаха съвсем. Още малко тренировки, и щеше да се захване със сериозен алпинизъм — бе решила догодина да покори страховития връх Лонгс.

Тя хвърли последен поглед на великолепия пейзаж и се зае с кореспонденцията си. Предпочиташе писмата пред телефонните разговори, особено с дългогодишните си приятели от източното крайбрежие. Телефонът скъсяваше дистанцията между тях, а тя искаше да се чувства далече от външния свят — и във времето, и в пространството. Пък и как би могла да опише необятната красота, сред която живееше, в петминутен телефонен разговор? Романтичната ѝ къщичка сред природата, новият ѝ начин на живот — всичко заслужаваше подробно писмено описание, подкрепено с цветни снимки. Никаква свръхмодерна техника не можеше да се мери с доброто старо писмо.

Облачета прах в далечината известиха, че по черния път към градчето Естес Парк се задава кола. За миг Рейчъл отмести погледа си към мястото, където пътят преваляше планинския хребет и се спускаше към селцето Гленхавън — от сутринта там кръжеше зловец орляк лешояди — после отново се обърна с очакване към града. Колата вече бе на около половин километър разстояние. Той беше точен както винаги.

Нестихващият интерес на медиите към ролята на посланик Ланкастър в избавлението на „Куантъм“-66 изцяло погълна вниманието на Рейчъл през първите дни на новата година. Лий бе провъзгласен за един от главните герои в драмата и тя се гордееше, че

работи за него — както се гордееше и с хрисимия начин, по който той прие венцехваленията.

За нея обаче истинският герой бе тихият и скромен летец, който направи всичко възможно, за да избегне шумната слава и да не става център на вниманието. Напористите журналисти го преследваха с микрофони и камери, телевизионните компании се надпреварваха да го канят в специални предавания, а киностудиите му предлагаха седемцифрени суми, за да заснемат историята му. Но Джеймс Холанд отказа на всички и после сякаш потъна вдън земя.

Рейчъл предполагаше, че се е върнал в Далас, и не се надяваше да го види скоро, докато една дъждовна вечер в средата на януари някой позвъни на вратата ѝ в Джорджтаун. Холанд стоеше на прага мокър до кости, пристъпваше смутено от крак на крак и се чудеше как да я покани да излязат някъде заедно.

— Защо не се обади досега? — укори го Рейчъл.

— Ами... не знаех как да... какво да...

— Какво да ми кажеш ли?

Той кимна.

— Защо не опиташ така: „Здравей, Рейчъл. Искаш ли да излезем някъде?“.

— Е, това... сигурно ще мога да го направя — усмихна се той малко глуповато.

— Добре тогава — да чуя.

— Здравей, Рейчъл — каза той. — Искаш ли да се омъжиш за мен?

* * *

Скромният сив автомобил наближи дома им и Рейчъл се приготви да посрещне човека, който така мило поиска ръката ѝ в онази мразовита вечер. Бяха женени от три месеца, но ден след ден — и нощ след нощ — продължаваше меденият им месец. Удивени от силната си и дълбока любов един към друг, те непрекъснато търсеха нови начини да я изразят. Покрай вълненията около новата къща, разходките в планината и съвместните им преживявания на борда на „Куантъм“-66 Холанд все по-рядко се отдаваше на мълчаливите си настроения. Лека-

полека започваше да преодолява затворения си характер, а тя се стараяше всячески да му помага.

При мисълта, че най-сетне ще се сбъдне отколешната му мечта да живее в планината, Джеймс напусна Далас без колебание. Рейчъл по-трудно се раздели с Вашингтон, но скоро и тя осъзна, че би могла да живее някъде другаде. Двамата бързо свикнаха с факта, че за всеки свой полет Джеймс трябва да пътува до Далас.

Федералното управление на авиацията и Асоциацията на цивилните пилоти предложиха на Джеймс да му организират честване във Вашингтон. Когато отклони първата им покана, инициаторите се обърнаха към Рейчъл и ѝ обясниха, че не става въпрос за формално връчване на медали и почетни знаци. Според тях Джеймс олицетворявал онези качества и умения, отличаващи истинския добър летец от останалите. Със своя безспорен професионализъм, гражданска съвест и висок морал можел да послужи за пример на цялата нация, която повече от всякога се нуждаела от положителни примери. След дълги увещания Рейчъл успя да склони Джеймс и той прие поканата, макар и с неохота.

На следващия ден заминаваха за Вашингтон, тъй че сега нямаха време за губене. Тя отвори вратата и с предизвикателна усмивка развърза коланчето на ефирния халат, който бе облякла на голо. Джеймс грейна, затвори вратата с крак и я пое в обятията си.

Национален авиокосмически музей, Вашингтон — четвъртък, 16 май

Церемонията действително бе внушителна, но Джеймс Холанд явно се чувстваше неловко от гръмките възхвали, с които го обсипваха, и се поотпусна чак на последвалия официалната част прием. Рейчъл въздъхна с облекчение и реши, че е време да го освободи от грижовното си покровителството. Когато тя се отстрани и се запъти към тоалетната, за да освежи грима си, един среден на ръст тъмнокос мъж пристъпи към Холанд и му подаде ръка.

— Капитане — каза той с едва доловим акцент, — позволете ми да ви поднеса своите поздравления. Начинът, по който спасихте „Куантъм“-66, бе демонстрация на изключително професионално майсторство.

— Благодаря ви — отвърна Холанд. — Вие сте...

— Ваш колега пилот.

В лицето му имаше нещо бегло познато — Холанд бе сигурен, че го е виждал някъде, но не можеше да се сети къде.

— Струва ми се, че не бяхте сред пътниците, нали?

Човекът се усмихна някак тъжно.

— Тогава много хора бяха с вас, капитане, макар и да не присъстваха физически в самолета.

— Това звучи доста загадъчно — отбеляза Холанд и се замисли над думите му.

Мъжът срещна погледа му и отново се усмихна, вече по-ведро.

— Както и да е — махна с ръка той, — исках само да ви кажа, че извършихте истински подвиг.

— Много мило от ваша страна — изчерви се Холанд, — но заслугата беше на целия екипаж. Просто аз като командир бях повече на показ.

— Не, капитане, не е така. Знам какво говоря — вие спечелихте в неравна битка с въоръжен противник. Когато жертвата не иска да умре, често загива прекалено самоувереният ловец. Маневрите, които извършихте, след като изгубихте двигателя си, а и при кацането на острова, показаха съвършено владееене на техниката.

Джеймс се взря отново в лицето на събеседника си и прочете в очите му искрено уважение. Подаде му ръката си и непознатият я стисна приятелски.

— Явно добре сте разучили подробностите от доклада за катастрофата.

— Дори по-добре, отколкото си мислите — отвърна мъжът, кимна за довиждане и се отдръпна.

Холанд веднага бе заобиколен от други хора, сред които и министърът на транспорта. Започна да отговаря разсеяно на въпросите на министъра, но погледът му бе насочен към вратата, където беше спрял тъмнокосият мъж. В паметта му внезапно изплува образът на непознатия пътник, проснат на летището на острова.

Не, не може да е той. Нали каза, че не бил в самолета?

Неочаквано тъмнокосият се усмихна широко и отдаде чест по военному. Джеймс вдигна механично ръка — от ума му не излизаха загадъчните думи на колегата.

Юри Стеблинко излезе от главния вход на музея и забърза към паркинга, където беше спрял свръхмодерния си буик, регистриран, заедно с луксозната му къща във Вирджиния, на името на американския гражданин Юри Разколников, служител на ЦРУ.

Сам си бе избрал новото фамилно име — като малка шега със себе си и почтителен поклон пред великия си сънародник Достоевски.

Погледна часовника си и ускори крачка.

Беше четири часът и Аня вече го чакаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.